Piruze ve Oğulları

Bu hayatta her şeyin bir bedeli vardı. Büyük sevdaların bedeli büyük acılardı, büyük hırsların bedeli büyük kayıplardı, büyük umutların bedeli yalnızlık dolu uzun yıllardı. Ama her şeyden önemlisi masumiyetin de bedeli ağırdı, zalimliğin de…

Derlermiş ki, bazı hayatlar zaman içinde bağlıdır birbirine. Çağlar içinde yankı bulan, eski bir çareyle zincirlidir ötekine.

Bazı hikâyeler sadece onu anlatabilecek olanların başından geçer. Fakat pek azımız bunu yaşarken bilebilir. Yaşadığı acı gerçeklerden kurtulmak için Şamlı bir kocanın elinden Türkiye'ye kaçan Piruze için bir anda karanlığın en koyu noktasında bir ışık yükselmeye başlar, Amer!.. Oğlu Amer'i görmek, sarılmak, kokusunu içine çekmek… Sonra İmad… Daha sonra da Rami… Onca hasretle geçen hüzünlü yılların ardından Piruze için belki de hiç uyanmak istemeyeceği tatlı bir rüya başlıyordu…

İncir Kuşları, Piruze/Şam'da Bir Türk Gelin, Şahika&Feraye gibi çok okunan kitapların yazarı Sinan Akyüz'ün kaleminden Piruze'nin, oğullarına kavuşma hikâyesini soluk soluğa okuyacaksınız…

ALFA
Ticarethane Sokak, No: 15, 34110 Cağaloğlu, Fatih-İstanbul
T. 0212 513 3420 (pbx) F 0212 519 3300 www.alfakitap.com

THG
G88B842
BRA

₺19

ALFA ROMAN
ISBN 978-605-106-843-5
9 786051 068435

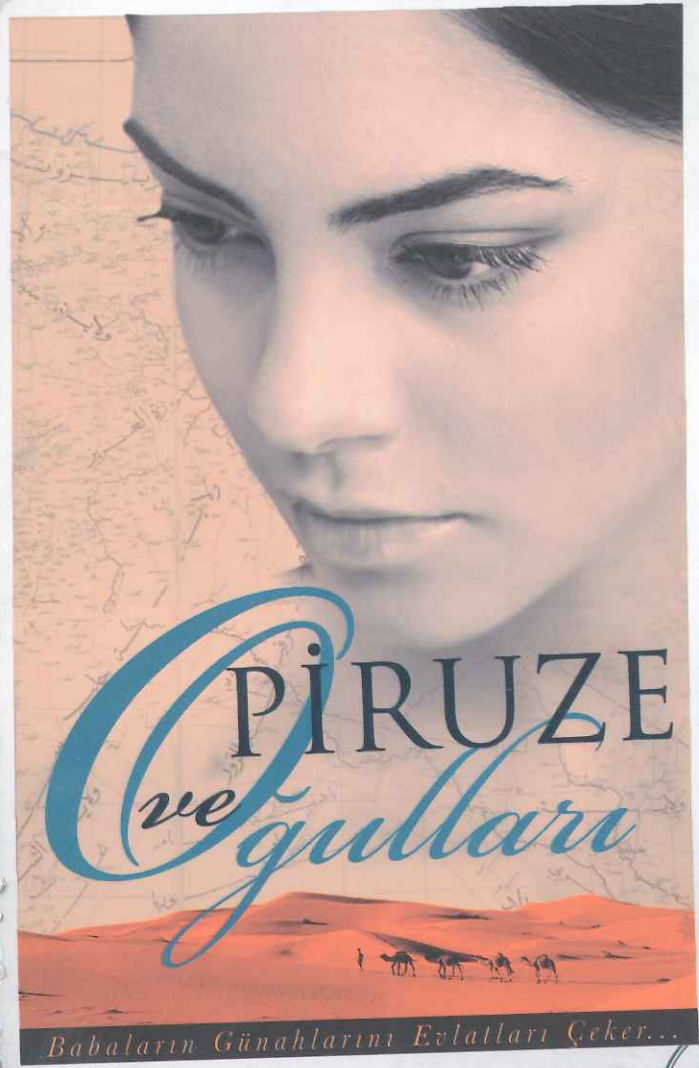
SİNAN AKYÜZ

Piruze ve Oğulları

ALFA

PİRUZE VE İNCİR KUŞLARI'NIN YAZARI

SİNAN AKYÜZ

Piruze ve Oğulları

Babaların Günahlarını Evlatları Çeker…

1. BASKI
20.000 ADET

ALFA

2545 | ALFA | ROMAN | 96

Piruze ve Oğulları

Babaların Günahlarını Evlatları Çeker

SİNAN AKYÜZ

1972'de Iğdır'da dünyaya geldi. Gazeteci, fotoğraf sanatçısı ve köşe yazarı da olan Akyüz çok satan romanlarıyla tanınmaktadır.

Yayınevimizden çıkan diğer kitapları da şunlardır:
Bana Sırtını Dönme (cep boyu da basılmıştır.)
Etekli İktidar
Yatağımdaki Yabancı (cep boyu da basılmıştır.)
Sevmek Zorunda Değilsin Beni (cep boyu da basılmıştır.)
İki Kişilik Yalnızlık (cep boyu da basılmıştır.)
Aşk Meclisi
İncir Kuşları (cep boyu da basılmıştır.)
Şahika&Feraye
Piruze, Şam'da Bir Türk Gelin (cep boyu da basılmıştır.)

akyuzsin1@gmail.com

Piruze ve Oğulları, Babaların Günahlarını Evlatları Çeker
© 2014, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında hiçbir yöntemle çoğaltılamaz.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kapak Tasarımı Mustafa Odabaşı
Sayfa Tasarımı Kâmuran Ok

ISBN 978-605-106-843-5
1. Basım: Şubat 2014

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29
Sertifika No: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Ticarethane Sokak No: 15 34410 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika No: 10905

SİNAN AKYÜZ

PİRUZE ve Oğulları

Babaların Günahlarını Evlatları Çeker...

ALFA® | ROMAN

Bu kitap, gerçek bir hayat hikâyesinden yola çıkılarak yazılmıştır. Ve *Piruze/Şam'da Bir Türk Gelin* adlı kitabın devamı mahiyetindedir...

Sonra bunun arkasından kalpleriniz katılaştı; şimdi onlar taşlar gibi hatta daha duygusuz, çünkü taşların öylesi var ki, çatlıyor da bağrından sular fışkırıyor ve öylesi (de) var ki Allah'ın korkusundan yerlerde yuvarlanıyor. Sizler ise neler yapıyorsunuz? Allah gafil değil. (Kur'an-ı Kerim, Bakara Suresi, 74. Ayet)

Giriş

Bazı hikâyeler sadece onu anlatabilecek olanların başından geçer. Fakat pek azımız bunu yaşarken bilebilir. Piruze genç ve güzel bir İstanbul kızıdır. Ülke ülke dolaştığı diplomat babasının ardından Doğu'nun ışıklı şehri Şam'a gelir, anlatacağı hikâyeyi yaşamak bir yana, hayal bile edemez.

Piruze'nin babası Abdullah Bey'in tayini Londra'dan sonra Suriye'nin Başkenti Şam'a çıkar. O da ailesiyle birlikte Şam'a gider. Piruze'nin o günlerde bir hayali vardır: Dört yıldır yaşadığı Londra'ya tekrar geri dönüp üniversiteyi orada okumak. Ama güzeller güzeli kızını gözlerinin önünden bir an olsun ayırmak istemeyen babası, onun Londra'ya dönmesine şiddetle karşı çıkar.

Batı medeniyetinin hamuruyla yoğrulan Piruze, Doğu medeniyetinin farklılığı karşısında ilk günlerde bocalar. Şam'dan ve Doğu'dan ölesiye nefret eder, babasıyla tartışma içerisine girer. Babası kızını ilk kalkan trene bindirdiği gibi Hatay'a bir akrabasına, oradan da İstanbul'a anneannesinin yanına gönderir.

Piruze bir süre sonra Şam'a tekrar geri döner. Kardeşi Mesut'un gittiği İngiliz Okulu'nda yardımcı İngilizce öğretmeni olarak işe başlar. Bu arada, ev sahiplerinin kızı Rima'yla tanışır. O da Şamlı zengin bir ailenin kızıdır. Piruze onun sayesinde Doğu'nun egzotik havasını solumaya başlar, renkli ve görkemli partilerle, Şam'ın

peçesini araladığında ortaya çıkan karşı konulmaz güzellikteki yüzüyle rastlaşır.

Yine bir gün bu partilerden birinde, Suriye Dışişleri Bakanı'nın kızı Mira'yla ve Wassim'le tanışır. O gece iki genç için aşkın çarkları hızla dönmeye başlar. Sanki Tanrı onları cennetten kovmadan önce karşılaşan Âdem ve Havva gibi, bu gençleri de birbirlerinden ve birbirleri için yaratmıştır...

Wassim zengin ailesini Piruzelere gönderir, onu ailesinden istetir. Fakat Piruze'nin babası Abdullah Bey, Batı kültürüyle büyüttüğü kızının bir Arap erkeğiyle evlenmesine karşı çıkar. Son çare olarak da Şam'da henüz yeni tanıştığı, yıllar önce İstanbul'dan Şam'a gelin gelen Sevim Hanım'ı, kızını ikna etmesi için eve gönderir, ama nafile. Piruze aşkı uğruna babasına karşı gelir ve bütün engellemelere rağmen masalların o kasvetli yollarından yürüyüp âşık olduğu genç adamla evlenir.

Bu masal sonrasında bir rüyaya dönüşür. Artık onu seven bir kocası, kocasından da yakın bir adam vardır hayatında: Kayınpederi Nadeem. Piruze gibi İngiltere'de eğitim alan Nadeem, Batılı gelinine hayrandır. Onun bir dediğini iki etmez, hatta çok sevdiği gelinini "Meysun" diye çağırır.

Piruze kocası Wassim'in çocukken testis kanseri geçirdiğini öğrenir, bir anda hayalleri yıkılır. "Rüyalarımdaki beyaz atlı prensle evliyim, bunun ne önemi var?" diyerek kendi kendini teselli eder. Fakat rüyasında bile göremeyeceği güzel bir haber, o günlerde üzerine çöken kara bulutları dağıtır. Hamiledir!.. Ve aylar sonra ilk oğlu Amer'i dünyaya getirir. Piruze bir anda ailenin en sevileni olur. Kayınpederi Nadeem onu hediyelere boğar, şımartır.

Piruze kısa bir zaman sonra ikinci çocuğuna hamile kaldığında, kayınpederi Nadeem gözlerinin önünde bir kalp krizi geçirir ve

ölür. Piruze'nin Binbir Gece Masalları'ndaki gibi süren hayatı bir anda değişmeye başlar. Wassim babasından kalan işlerin başına geçer. Aslında pek çok Arap ailesinde olduğu gibi, o da babasının kölesi bir erkek çocuğudur. Ancak babası ölünce kendisini gerçek bir erkek gibi hisseder.

O günden sonra Piruze'nin biricik aşkı, her şeyi olan adam değişime uğrar. Paranın gücünü keşfeder ve ela gözleri artık bir başka ışık saçar etrafına. Ama bu ışık çok geçmeden Piruze'nin rüyasını karartmaya başlar. Wassim'in davranışları günbegün değişir, güzel karısını ve çocuklarını ihmal eder. İlk başlardaki küçük yalanların yerini umursamazlık alır. Önce başka kadınlara yönelir, şeriatın Arap erkeklerine verdiği hakkı kullanarak genç ve alımlı bir kızla evlenmeye kalkar. Bu emellerine ulaşmak için de kendi evini kapatır, Piruze'yi ve çocuklarını annesinin yaşadığı gösterişli eve götürüp yerleştirir.

Böylece masalların güzel prensesi bir daha asla uyanamayacağı bir kâbusun ortasına düşer. Kayınvalidesi Afaf Hanım bu kâbusu elleriyle süsler, ona göz açtırmaz. Daha sonra da Piruze'nin dert ortağı, güvendiği tek dal olan bakıcısı Marilyn'i evden kovar. O gösterişli evde hizmetçi olarak çalışan genç ve güzel Nejwa'nın ellerine torunlarını teslim eder. Fakat Nejwa çocuklarla pek ilgilenmez, Piruze'yi çocuklarıyla bir başına bırakır. Afaf Hanım'ın gelinine karşı hoyratlığı Nejwa'ya da cesaret verir, Piruze'yle sürekli bir çatışma içine girer. Bu çatışma ileride Wassim'i elde etmeye kadar sürüp gidecektir.

Piruze'nin dertleri her geçen gün katbekat artar. Kayınvalidesi ve onun maşası Nejwa, Piruze'ye kızılcık şerbeti içirip kan kustururken, onun başına bir de kayınbiraderi Mazen musallat olur. Mazen ağabeyi Wassim'i kıskanır, bu kıskançlık aynı evde yaşadıkları Piruze'yi dövme noktasına kadar götürür.

Bu arada, Piruze üçüncü erkek evladını dünyaya getirdiğinde, içine düştüğü bu hapishanede her bebeğin yeni bir pranga olduğunu fark etmez. Wassim artık o hapishanenin acımasız bir gardiyanıdır.

En kötü darbe ise kasvetli bir pazar günü gelir. Wassim'in en yakın arkadaşı Cemil onun başka bir kadınla evlenmek üzere olduğunu söyler Piruze'ye ve annesi Afaf Hanım'a. Piruze kadar Afaf Hanım da duyduklarına inanamaz. Her ne kadar Wassim bu olup bitenleri sonradan inkâr etse de, Afaf Hanım o andan itibaren saf değiştirir, gelininin yanında yerini alır. Çünkü kendi kaderini onda bir kez daha yaşamayı kabul etmeyecek, gelinini sarıp sarmalamaya çalışacaktır.

Piruze peçesi iyiden iyiye aralanmış Şam'da, istese de uyanamayacağı bir karabasanın içinde giderek daha derine yuvarlandığını hisseder. Ne ailesinden birileri ne de destek alacağı başka biri olduğu için bu Arap şehrinde bir başına ne yapacağını kara kara düşünmektedir.

Piruze'nin o sıralarda hayatının akışını değiştirecek bir olay başına gelir. Wassim'in yeni sevgilisiyle işbirliği yapan şoförü Tarek'in iftirasına uğrar. Tarek, patronu Wassim'e Piruze'yi başka bir erkekle el ele tutuşup gezerken gördüğünü yeminler ederek anlatır. Wassim deliye döner, onu ofise çağırır ve öldüresiye döver.

Piruze yüzündeki kanları temizlerken artık bu kâbustan yavaş yavaş uyanmaya başlar. O zamana kadar her şeyi sineye çekmiş, hatta aldatılmayı bile içinde sindirmeye çalışmıştır, ama dayağı asla kabul edemez. İncinmiş gururu ona cesaret verir. Çocuklarını da yanına alıp Şam'dan kaçacaktır. Ama bu hiç de kolay değildir. Kocasının yazılı izni olmadan kendisi dahi ülkeden dışarı çıkamazken, çocuklarını Şam'dan nasıl dışarı çıkaracaktır?

O günlerde birçok yol düşünür, ve en sonunda arkadaşı Mira'dan yardım istemeye karar verir. Mira bir zamanlar âşık olduğu Wassim ile Piruze arasında kalır. Fakat sonunda babasının siyasi gücünü Piruze için seferber eder.

Piruze, Mira'dan gelecek haberi beklemeye koyulur. Fakat o sırada acı bir olay daha öğrenir. Gücün verdiği hırs ve arzuyla artık tanıyamadığı kocasının hizmetçi Nejwa'nın yatağından da geçtiğini tesadüf eseri öğrenir. Bir kez daha yıkılır ve onu ayakta tutan son bir umut, çocuklarıyla birlikte sınırın öte tarafında alacağı o nefesin hayalidir.

Birkaç gün sonra beklediği telefon Mira'dan gelir ve üç oğlunu da yanına alarak havalimanına gider. O âna kadar her şey yolundadır. Tam kontrol noktasından geçmek üzereyken Wassim ile adamları koyu renk takım elbiseleri ve karanlık yüzleriyle önlerinde belirir. Piruze artık sadece hayatta kalmak zorundadır. O şaşkınlıkla üç çocuğunu orada bırakır, bir taksiye atlayıp havalimanından kaçar. Acı gerçeği Halep'te, telefonun öbür ucundaki Mira'nın titrek sesinden öğrenir Piruze... Onu Wassim'e ispiyonlayan kişi Mira'dan başkası değildir.

Piruze hiç zaman kaybetmeden Halep'teki Türk Konsolosluğu'na gider. Oradakilerden yardım ister. Fakat konsolos gayri meşru yollardan kaçmasına yardım edemeyeceğini söyler, ama Piruze'ye yeni bir pasaport vermeyi de ihmal etmez.

Piruze cebinde beş yüz Amerikan dolarıyla Samandağı Hudut Kapısı'na gelir. Yakalanırsa yaşayacağı bile şüphelidir. Son bir kumar oynar, başına bir eşarp örter, pasaportunun arasına yüz doları sıkıştırır. Sınır kapısındaki ilk memur parayı alıp cebine atar ve pis pis sırıtarak onu oradan kovar. Piruze artık yıkılmamayı öğrenmiştir. Bu sefer hiç tereddüt etmeden yine yüz Amerikan do-

larını pasaportunun arasına koyar ve başka bir memurun önüne dikilir. Memur parayı alır, pasaporta çıkış damgasını bastığında Piruze sanki yeniden doğduğunu hisseder. Yaklaşık yüz metrelik sınırı akşamın karanlığında yavaş yavaş yürüyerek geçer. Türkiye topraklarına ayağını bastığında ardında bıraktığı hayatın, yaşadığı kâbus dolu günlerin bütün ağırlığıyla yere yığılıp kalır...

Daha sonraki günlerde Piruze bir anka kuşu gibi küllerinden yeniden doğar. Şam'a ilk geldiği sıralarda ona karanlık günlerden söz eden Sevim Hanım ve çocukluk arkadaşı Oya bu acılı kadına kol kanat gerer. Oya'nın yanında bir süre kalır, sonra da Sevim Hanım sayesinde yeni bir iş bulur. Bildiği yabancı diller ve zekâsı, ama en çok da oğullarını tekrar görme isteğiyle iş hayatında hızla yükselir, tekstil işinde başarılı bir patroniçe olur.

Piruze için artık yeni bir hayat başlamıştır. O günlerde hem ayaklarının üzerinde duracak, hem de çocuklarına kavuşmak için çetin bir mücadeleye girişecektir. Bu arada, Wassim'den boşanmak ve çocuklarının velayetini almak için İstanbul'da ve Şam'da birer avukat tutar. İstanbul'daki avukatı Enver en zor zamanlarında Piruze'nin can simidi olur. Onun yardımlarıyla her geçen gün güç kazanır, adeta dişi bir aslana dönüşür.

Piruze aylar süren mücadelenin sonunda Wassim'den boşanır. Fakat çocuklarının velayetini aldığı halde onları göremez. Şam'a bunun için defalarca gider gelir, ama her gidişinde dayak yer, ülkeden zorla çıkarılır. Hatta bir keresinde hapse bile atılır. Bütün bunlarla mücadele ederken, avukatı artık hayat arkadaşı olmuştur.

Piruze geçip giden yıllar boyunca çocuklarından tek bir haber alamaz. İçinde, göğsünün tam orta yerinde bir sızı yükselir, hasretten burnunun direği sızlar. Oğullarının nasıl olduklarını, nasıl büyüdüklerini düşünür durur hep...

Ve sonra bir gün mağazaya genç bir Arap kızı gelir. Piruze ona bir kahve ikram eder, ikisi arasındaki sohbet sohbeti açar. Kız âşık olduğu oğlanı anlattıkça Piruze'nin de içinde bir şeyler kopar. Çünkü kızın âşık olduğu genç adam onun yıllar önce Şam'da bırakmak zorunda kaldığı ilk oğlu Amer'den başkası değildir.

Piruze için bir anda karanlığın en koyu noktasında bir ışık yükselmeye başlar, Amer!.. Oğlu Amer'i görmek, sarılmak, kokusunu içine çekmek... Sonra İmad... Daha sonra da Rami...

Onca hasretle geçen hüzünlü yılların ardından Piruze için belki de hiç uyanmak istemeyeceği tatlı bir rüya başlıyordu...

1
Babasının Oğluydu Eskiden

Şam, Şubat 2007

İnsanoğlunun hayatı mevsimler gibiymiş. Kâh soğuk, kâh sıcak olurmuş. Zorluklar devamlı olmadığı gibi, kolaylıklar da sürekli değilmiş. Hayat bu, su misali büklüm büklüm akıp geçse de zaman, Piruze'nin Oğulları için hayat babalarının gölgesinden ibaretmiş.

Babaları Wassim, üç oğlunu da çok büyük zorluklarla büyütüp okutmuş, onları son derece ahlakçı bir söylemle yetiştirmiş, ayrıca yıllar içinde kendisine saygı duymalarını da sağlamış.

Büyük oğlu Amer'in Beyrut'tan öfkeli bir şekilde eve döndüğü o akşam, kardeşleri İmad ve Rami babalarıyla birlikte yemek masasındaki yerlerine çoktan oturmuşlardı. Küçük ve sade bir evde yaşıyorlardı. Duvarlar şampanya rengi, salonun bir köşesinde kahverengi yuvarlak bir yemek masası duruyordu.

Amer salonun kapısını açıp beti benzi atmış bir şekilde içeri girdiğinde, saat tam dokuzu beş geçiyordu.

"Hayrola," dedi Wassim endişeli bir sesle. "Bir şey mi oldu yoksa?"

Amer yumruklarını sıktı.

"Meğerse ben aptalın biriymişim," dedi sinirli sinirli. "Yıllarca sana nasıl kanmışım baba?"

Wassim kollarını masaya dayadı, oğlunun yüzünü dikkatle süzdü. Amer yirmi altı yaşında, uzun boylu, sarı saçlı, ela gözlü, teni buğday tenli, yakışıklı bir delikanlıydı. Beş yaşından beri annesiz büyüdüğü için hem duygusal hem de kardeşlerine karşı sorumluluk sahibiydi. Küçükken bile terbiyeli, damarına basılmadığı sürece bir kelebek kadar naifti. Ama gerçek şuydu ki, kardeşleri gibi onun hayatında da bir şeyler hep yarım hep eksik kalmıştı.

"Bana diklenmene sebep olan şey nedir?" diye sordu Wassim buz gibi bir sesle.

Amer'in yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı.

"Diklenmek mi? Sen bunun nedenini biliyorsun baba. Bizlere bunca zamandan beri niçin yalan söyledin? Oysaki sen benim süper kahramanımdın."

O sırada odada bulunan herkes birbirine şaşkın gözlerle bakıyor, olup bitenlere bir anlam vermeye çalışıyorlardı. Amer titreyen elleriyle ceketinin cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkardı.

"Dinle baba," dedi boğuk bir sesle. "Yıllar önce ilkokula giderken yazmıştım bunu sana. Hatta o gün yazdıklarımı da tahtaya kalkıp sınıf arkadaşlarımın önünde okumuştum.

Size süper kahramanımdan bahsetmek istiyorum bugün. O öyle bir kahraman ki, o olmasaydı şu anda olduğum insan olamazdım. Bana ihtiyacım olan her şeyi öğreten bir süper kahramandır o. Gelecekte ayaklarımın üzerinde durmamı sağlayacak, doğru araçları vermiş olandır o. Bana verdiği nasihatleri unutulmayacak olan bir kahramandır o. Benim mutluluğum için her şeyden vazgeçmiş olandır o. Gelecekte bir gün ölümü kalbimi kıracak olsa da, ruhumu paramparça etse de babam benim süper kahramanımdır.

"Meğerse sen bir kahraman değil, çok büyük bir yalancı ve günahkârmışsın baba. Allah katında günahların o kadar çokmuş ki, mallarınla ve çocuklarınla imtihan edilmişsin. Ama gel gör ki, babamızın günahlarını evlatları olarak biz çekmişiz. Eskiden senin oğlundum, ama artık annemin oğlu olmaya karar verdim ben."

Wassim donup kalmıştı. Amer'in ise vücudu zangır zangır titriyor, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Başını kaldırdı, kendinden emin bir sesle, "Annemden nefret etmiyorum artık. Çünkü onun buradan neden kaçtığını biliyorum," dedi Amer.

İmad yerinden fırladı.

"Kes bu saçmalıkları," dedi sert bir şekilde. "Duydun mu beni? Bana bak! Bizim annemiz yok. O kadın yıllar önce öldü..."

İmad, ağabeyi Amer'den sadece bir yaş küçüktü. Büyükbabası Nadeem kalp krizi geçirdiği gün gelini Piruze'nin kulağına, "Bak, gör. Bu seferki de erkek olacak. Onun adını İmad koyacaksın," demiş ve ambulansla hastaneye giderken yolda ruhunu Allah'a teslim etmişti. İmad, kumral rengi saçları ve ela gözleriyle tıpkı babasını andırıyordu. Babasına adeta tapıyor, onun sözünden dışarı çıkmıyor ve en önemlisi de ona asla yalan söylemiyordu. Ayrıca çocukluğundan beri çok çalışkandı. Biri ona yapacak bir iş verdi mi hemen yapıveriyordu. Hayatta hiç kimsenin kendisinde kusur bulamayacağı bir biçimde yaşamak istiyor, bu sebepten dolayı da annesinin adını duymaktan nefret ediyordu.

Amer, en küçük kardeşi Rami'nin yüzüne baktı. Onun açık yeşil gözlerine çöken hüznü gördü. O sırada, kolunu kardeşinin omzuna atıp onu avutmayı ne kadar da çok isterdi oysaki. İçlerinden en duygusalları oydu. Yaptığı ve yapacağı her şey de mutlaka babasının iznini alma gereği duyar, annesiz büyüdüğü için de kimseye güven duymazdı.

Wassim öfkeli bir şekilde yerinden kalkıp Amer'in yanına geldi.

"Yoksa sen o kadınla mı görüştün?" diye sordu, bir yılan gibi tıslarken.

Amer babasına karşı ilk kez sözünü eğip bükmedi.

"Evet, annemle görüştüm."

Wassim ansızın ürperdi. Kendini daha fazla tutamadı, yüzüne tükürdü. Bir daha, bir daha... Sonrasında attığı tokat Amer'in suratında bir kırbaç gibi şakladı. Bunun üzerine Amer babasını var gücüyle itti. Onun böyle davranması İmad'ı şaşkına çevirdi. Hemen yanlarına geldi, ağabeyinin suratına bir yumruk indirdi. Amer sarsıldı, ama dengesini kaybedip yere düşmedi.

"Dinle beni," dedi Wassim sinirli bir şekilde parmağını boşlukta sallarken. "Şimdi beni iyi dinle. Sana kolay gelen yola sapma hemen. Bir oğlun, suçu babasına yüklemesi çok kolaydır. Beni suçladığını bir daha sakın işitmeyeyim. Eğer suçlanacak biri varsa, o kadındır. Nasıl düşünürsen düşün. Olup bitenlerin sorumlusu ben değilim, o kadın."

Amer ağzına dolan kanı elinin tersiyle sildi.

"Bu söylediklerine gerçekten inanıyor musun sen?"

"Evet, inanıyorum. Sen de inansan iyi olur. Yoksa hakkımı helal etmem sana."

Amer acı acı güldü.

"Zalimler felah bulmazmış baba. Meğerse sen yıllarca yalanın ile imanın arasında bir yol tutmuşsun. Eski zamanında ahireti dünya hayatına satmışsın. Bize yıllardan beri zinadan uzak durmamızı tembihleyen sen değil miydin? Zira zinanın bir hayâsızlık ve çok kötü bir yol olduğunu da sen söylemiyor muydun? Yalan mıydı bu sözlerin baba? Yalan mıydı?"

"Doğru, ben söyledim."

"O zaman neden şeytanla arkadaşlık yaptın? Neden çocukların varken düz yolun ortasından eğri yola saptın? Neden, neden?.."

Amer sustu. Bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Gençlik," dedi Wassim buz gibi bir sesle. "O zamanlar çok toydum. Ne yaptıysam cahillikten ve imansızlıktan yaptım. Sonra Allah'tan af diledim. İyi bir insan olmaya karar verdim."

Amer yıkılmıştı. Babasının bu itirafları karşısında bir kez daha altüst olmuş, sanki tükenmişti.

"O günden sonra," dedi Wassim konuşmasını sürdürerek, "benim için yaşamın anlamı sizdiniz artık. Sizi ben büyüttüm, bu yaşa kadar ben getirdim. Şimdi kalkıp bana ihanet edemezsiniz."

"Yeter artık," diye bağırdı Amer. "Konuştukça daha da gözümde küçülüyorsun baba. Annem başka bir erkeğe âşık olduğu için kaçmamış. Annem bizi sevmediği için de kaçmamış. Annem senin yüzünden kaçmış baba, duyuyor musun beni? Senin yüzünden kaçmış. O zamanlar evini kum üzerine yapan budala adamlar gibi davranmışsın. Hiçbir erkek iki kadını aynı anda sevemez baba. Ya birinden nefret edip öbürünü seversin ya da birine bağlanıp öbürünü hor görürsün..."

O anda Amer köpüğünü savuran denizin azgın dalgaları gibiydi. Sanki babasından kaybolan yıllarının hıncını çıkarıyor, diğer taraftan da bir pınar gibi gözlerinden yanaklarına süzülen yaşlara engel olmaya çalışıyordu. Bir ara Rami'yle göz göze geldi. İkisi de çobansız koyunlar gibi şaşkın ve perişandı. Amer ağır ağır kapıya yaklaştı. Başı önünde kırgın bir şekilde, "Akılsız bir erkek evlatlarına üzüntü, karısına acı çektirirmiş baba. Meğerse sen bizim hüzünlü yıllarımızın sebebi, annemin de acısı olmuşsun. Bunca yıldır hepimize yalan solumuşsun. Babam olduğun için senden utanıyorum artık," dedi.

Amer odada daha fazla kalamadı, kapıyı çarparak çıktı. Wassim onu durdurmak için hiçbir şey yapamadı. O çıkıp gittikten sonra sağ eliyle duvardan destek alarak ayakta durmaya çalıştı. Ama beceremedi, sandalyenin üzerine yığılıp kaldı. Başını iki elinin arasına alıp kara kara düşündükten sonra, "Kendi içinde bölünen ülke yıkılır. Kendi içinde bölünen ev ayakta kalamaz..." dedi.

2
Albüm

Amer sanki karanlık dehlizlerde yalnız başına kalmış küçük bir çocuk gibi boynunu bükmüştü. Az önceki öfkesi biraz yatışmış olsa da gözleri hâlâ ıslaktı. Pörsümüş vicdanların, merhametli biriymiş gibi olma özelliğini nasıl kazandığını sorguluyor, kendince birtakım haklı nedenler arıyordu. Babasını ölene kadar affetmeyeceğini düşünüyordu. Onun dilini yalana nasıl koştuğunu, annesine nasıl kara çaldığını aklına getirdikçe yüreği acıdan sızlıyor, "Ey güzel Allah'ım! Yeniden içimde temiz bir yürek yarat. Senden başka kimim var benim," diye yalvarıyordu.

Birden odanın kapısı açıldı. Rami içeri girdi. Amer, kardeşini daha önce hiç bu kadar bedbaht görmemişti.

"Ağabey," dedi Rami sesini iyice alçaltarak. "Ben onu tanımayacak kadar küçüktüm o zaman. Söyle bana, anneme daha çok hangimiz benziyoruz?"

Amer bu soru karşısında iliklerine kadar sarsıldı, boğazı düğümlendi.

"Celâlim hakkı için," dedi, "en çok sen benziyorsun bahtsız kardeşim. Aramızda anneme en çok sen benziyorsun..."

Rami, Amer'in dudaklarının titrediğini, elinde tuttuğu albümün yatağın üzerine düştüğünü hiç fark etmemiş gibi göründü. Rami yalvarır bir sesle, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Her şey sonunda olacağına varır," dedi Amer soğuk bir sesle. "Nasıl ki ırmaklar hep çıktıkları yere dönermiş, biz de çıktığımız kadına geri döneceğiz. Annemize kavuşmanın zamanı geldi artık."

Rami hüzünlü gözlerini ovuşturdu. Beyni âdeta uyuşmuş gibiydi. O anda pek sağlıklı düşündüğü söylemezdi. Her şeyin mevsimini, göklerin altındaki her olayın zamanını düşünce imbiğinden süzerek geçiriyordu. "Doğmanın zamanı var, ölmenin zamanı var. Ağlamanın zamanı var, gülmenin zamanı var. Sevmenin zamanı var, nefret etmenin zamanı var," diye garip bir düşünce beynine hücum etmişti. Bu düşüncelerle boğuşurken birden yerinden kalktı, odanın içindeki masasının başına geçip lambasını yaktı. Huzursuzluk ve öfkeden içi içini yiyordu.

Amer hiç kıpırdamadan şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Rami çekmeceleri açıp içindekileri yere fırlatıyor, bir şeyler arıyordu. En sonunda aradığı şeyi bulduğunda, yatağın kenarına geldi. Amer'in çocukluk albümünü eğilip yerden aldı.

"Bak!" dedi kızgın bir sesle. "Şuna bir kez daha iyice bak! Bu albümün içi dopdolu. Saçın, el ve ayak izlerin, dişlerin, bebeklik ve çocukluk fotoğrafların var. Bir de benim albümüme bak! İçi bomboş. Tek bir sayfada bir tutam sarı saçım var. Beni anlıyor musun ağabey? Şu dünyada her şeyin bir zamanı var. Sence ben bebekliğime tekrar geri dönüp bu albümün sayfalarını seninki gibi doldurabilir miyim? Bu saatten sonra her şey boş, bomboş, bomboş!"

Amer kardeşine ıslak gözleriyle baktı.

"Böyle düşündüğün için," dedi, "seni ayıplayamam. Ben de senin yerinde olsam sinirlenirdim. Tıpkı az önce babamıza sinirlendiğim gibi."

Rami gözyaşlarını sildi. Bundan sonra neler olacağını o da kestiremiyordu. Odanın içinde bir o tarafa bir bu tarafa gidip geldikten sonra sessizce kapıya yöneldi, bir hayalet gibi odadan çıkıp gitti.

Amer biraz şaşkın, biraz kederli bir halde kardeşinin arkasından öylece bakakaldı. Sonra bakışlarını, Rami'nin yerde duran bomboş albümüne çevirdi. Yorgun bir şekilde ağırlaşmış başını ellerinin arasına alıp çileli hayatını düşündü.

3
Hayal Kırıklığı

Şam, 13 Eylül 1985

Wassim o gün havalimanından eve dönerken ne düşündüğünün farkında bile değildi. O bulanık, kurşuni düşünceler bedenini iyice ağırlaştırmış, sinirlerini bozmuştu.

Manda kasa siyah bir Mercedes sokağın başında göründüğünde, Wassim'in annesi Afaf Hanım onlara doğru heyecanla koştu, arabayı durdurdu. Afaf Hanım ellili yaşlarında, esmer tenli, kısa boylu ve uzun saçlıydı. Hiç vakit kaybetmeden kapıyı açtı, arabanın içindekilere baktı, fakat gelini Piruze'yi göremeyince büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

"O nerede?" diye çıkıştı hemen oğluna.

Wassim arabanın kapısını açıp, kucağında tuttuğu bebeği Rami'yle birlikte aşağı indi. Yüzünden düşen bin parçaydı.

"Şimdilik elimden kaçtı," dedi yüzünü daha da buruşturarak. "Ama onu elime geçirmem çok vaktimi almayacak. Bu sadece bir an meselesi."

Afaf Hanım başını iki yana salladı.

"O hizmetçi parçasıyla düşüp kalkmayacaktın oğlum. O müşrik kadın seni ateşe davet etti, evimizi yangın yerine çevirdi."

"Kes! Allah aşkına yine başlama anne."

"Sözlerim yalan mı oğlum? Sen bir İstanbul kızıyla evlendin. Böyle bir kadını idare etmeye kalkmak, rüzgârı ya da yağı avuçta tutmaya benzer. Ahmağı buğdayla birlikte dibekte tokmakla dövsen bile ahmaklıktan kurtulamaz, ah benim ahmak oğlum! Sen de baban gibi imanını zevkin uğruna sattın. Gel de şimdi ayıkla pirincin taşını."

"Yeter!" diye bağırdı Wassim. "Kendini karşımda temize çekip durma sakın. Bütün bu olanlarda senin hiç mi kabahatin yok?"

Afaf Hanım bir hışımla Rami'yi oğlunun kucağından çekip aldı.

"Haklısın," dedi torununu göğsüne bastırırken. "Yaz ortasında kar, hasatta yağmurun olmadığı gibi, akılsıza da anasının sözleri pek uygun düşmezmiş. Allah'tan dileğim odur ki, senin kalbini mühürlesin oğlum. Ve bugünden sonra hepimizin üzerine de sabır yağdırsın."

❋

Aynı günün akşamı yağmur öyle çok yağıyordu ki, sanki yerleri değil de kirlenmiş vicdanları yıkıyordu. Wassim pencerenin önünde durmuş düşünüyor, evlilik yatağını günahla lekelediği için kendisine içten içe kızıyordu. Ektiği tohumun ailesini zehirlediğini artık o da görebiliyor, ama hayıflanmaktan başka elinden bir şey gelmiyordu. Yine içinde bir umut vardı. Umudun düş kırıklığına uğratmadığını adı gibi biliyordu. Piruze onun için bu eve dönmese de çocukları için mutlaka dönecekti. En azından o böyle düşünüyordu.

O sırada İmad, elindeki oyuncağı desenli kilimin üzerine bıraktı, babasına doğru ağır ağır yürüdü. Ela gözleri, sarı saçları ve tombik suratıyla bir melek kadar masumdu. Bir eliyle babasının paçasını çekiştirdi.

"Baba," dedi çocuksu sesiyle. "Anne gitti, oyuncak getirecek."

Wassim birden ömrünün tükendiğini hissetti. Eli, ayağı âdeta buz kesti. Mazen hemen yanlarına geldi, İmad'ı kucağına aldı.

"Kendine gel," dedi ağabeyine seslenerek. "Yarın sabah o bu eve geri dönecek. Bu şehirden bir yere kaçamaz."

Wassim her zaman huysuz olan kardeşine dikkatle baktı. Mazen'in yüzünde iki gün önce oluşan derin bir jilet yarası vardı.

"Belki de haklısın," dedi Wassim. "Beklemek en iyisi galiba. Yarın ola hayrola!"

Mazen pis pis sırıttı.

"O kadından sana hayır yok ağabey. Sevgi sabırdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez. Kötülüğün hesabını tutmaz. Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır. O kadın sana dayanamadı ağabey. O kadın seni hiç sevmedi. Bence onun hayatında başka bir erkek vardı."

Wassim'in sanki başından aşağı kaynar sular döküldü. Afaf Hanım oturduğu yerden ayağa fırlayıp, "Sen ne konuştuğunun farkında mısın salak oğlum? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? İmana sarıl, günah işleme. Senin içinde şeytan var. Sen kimsin ki, Allah'ın kuluna iftira atıyorsun. Gözünle gördün mü ki de böyle konuşuyorsun?" diye bağırdı

"Görmedim, ama..."

Afaf Hanım lafını kesti.

"O zaman yıkıl karşımdan," dedi. "Bundan sonra sözünü tuzla terbiye et ki, böylece nasıl konuşman gerektiğini öğrenebilesin."

Mazen kucağına aldığı yeğenini usulca yere bıraktı, karısı Rania'yla göz göze geldi.

"Hadi!" dedi kısık bir sesle. "Geç oldu, odamıza çıkalım."

Mazen başı öne eğik bir şekilde odayı terk ederken, Afaf Hanım da Wassim'in yanına iyice sokuldu.

"Sen o deli kardeşine bakma," dedi kendinden emin bir sesle. "Daha önce o namussuz şoförün de karına iftira atmıştı, unuttun mu bunu?"

Wassim'in gözleri doldu.

"Ya bir daha eve dönmezse," dedi, sesi titriyordu. "Ben o zaman üç çocukla birlikte ne yaparım anne?"

Afaf Hanım her ne kadar bu olayda oğlunu suçlasa da nihayetinde bir anneydi. Eliyle oğlunun yüzünü okşadı.

"Sakın üzülme. Ev sahibi hırsızın hangi saatte geleceğini bilse evinin soyulmasına fırsat verir miydi? Sen de böyle olacağını bilseydin, bizi hiç üzer miydin oğlum?"

O anda annesinin boynuna sarıldı, bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Wassim sabahleyin erkenden uyanmış, evin içinde sinirli bir şekilde dolanıp duruyordu. Çocukların bakıcısı Nataya, "Rami yatağı ıslatmış beyefendi," dedi arkasından. "Biraz da ateşi var gibi."

Wassim durdu, yavaşça arkasına döndü. Yüzü düşünceliydi.

"Derece koydunuz mu?"

"Her tarafa baktım, ama dereceyi bulamadım beyefendi."

Wassim bedeninin hem öfkeyle hem de hüzne benzer bir duyguyla sarsıldığını hissetti. Tam o sırada Afaf Hanım kaşlarını çatarak odaya girdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Rami," dedi Wassim. "Her zamanki gibi yine yatağını ıslatmış. Biraz da ateşi varmış."

Afaf Hanım yumruk haline getirdiği ellerini arkasında sakladı. Sesine bulaşan şirretlikle, "Meğerse bizim bakıcı bir hainmiş ha!" dedi öfkeyle.

"Ben mi?" dedi Nataya şaşkınlıkla.

"Evet, sen. Az kalsın beni torunlarımdan ayırıyordunuz."

Nataya çaresiz bir şekilde omzunu silkti.

"İnanın bana, benim hiçbir kabahatim yok. Hanımefendinin kaçacağını nereden bilebilirdim ki?"

Afaf Hanım sinirli bir şekilde kahkaha attı.

"Ah, elbette! Ne demezsin! Yabancı bir kadın ve üç küçük oğlan kendi başlarına kaçış planlarını hazırladılar, öyle mi?"

Nataya birden ağlamaya başladı.

"Kes ağlamayı!" diye çıkıştı Afaf Hanım. "Seni bu evde istemiyorum artık. Bir engerek gibi içimizden soktun bizi. Şimdi karşıma geçip bana üzülmüş numarası yapma!"

Nataya her zamankinden daha ufak tefek görünüyordu sanki. Başını sağa çevirip Wassim'e baktı. Sonra titrek bir sesle, "Siz bir şey söylemeyecek misiniz efendim?" diye sordu.

Wassim gözlerini onun gözlerinden kaçırdı.

"Edepsize bak," diye bağırdı Afaf Hanım. "Derhal kapa çeneni! Bu evde benim sözümün hükmü oğullarımınkinden daha güçlüdür. Yarından tezi yok erkek kardeşimin ortanca kızı Hazel'i buraya getirteceğim. Sen de evi hemen terk edeceksin."

Nataya'nın yüzü yağmur yüklü siyah bir bulut gibi karaya çaldı, içi titredi.

"Siz bilirsiniz," dedi ağlamaklı bir sesle. "Patron sizsiniz. Ne derseniz o olur."

Bunu söyledikten sonra odayı hızla terk etti. Wassim annesine bakıp, "Umarım," dedi. "Onu kovduğun için pişmanlık duymazsın."

Afaf Hanım kaşlarını çattı.

"Sıkıntılı günde bir haine güvenmek, çürük dişe ya da sakat ayağa güvenmek gibidir oğlum. Bize az önce yalan konuşurken onun

yüzünün rengini görmedin mi? Bir hainle aynı evde oturmaktansa, damın bir köşesinde tek başıma oturmayı yeğlerim. Şimdi benimle gel, oğlanın ateşine bakalım."

4
Elbet Bir Gün

Wassim ertesi gün ansızın hastalanıp yatağa düştü. Ağrı bütün gövdesini kasıp kavuruyordu. Ve ağrıdan da öte içinde bir korku vardı. Bu korkuyu zihninden söküp atmaya çalışıyor, fakat başına gelenleri düşünmekten kendini bir türlü alamıyordu. Aynı zamanda içten içe de endişeleniyordu.

Bir süre sonra yatağın içinde doğrulmaya çalıştı. Ama midesine giren ağrı buna engel oldu. Alnından buz gibi bir ter aktı, gözlerine doldu.

"İlaçlar birazdan etkisini gösterir," diye onu avutmaya çalıştı Hazel. "En iyisi ben gidip yaptığım çorbadan getireyim."

Wassim feri sönmüş gözleriyle onun arkasından baktı. Hazel ince bir bedene sahip, güzel bir genç kız olmuştu.

"Nasıl oldun ağabey?" diye sordu Mazen içeri girerken.

Wassim içini çekti.

"Çok ağrım var. Bütün vücudum su gibi dökülüyor, sanki gücüm kuruyup tükeniyor."

Mazen ağabeyinin başucunda duran beyaz tülbenti aldı, alnında biriken ter damlalarını sildi.

"Sen çok fena üşütmüşsün. Ama merak etme, yakında iyileşeceksin."

Wassim merakla kardeşine baktı.

"Ondan bir haber var mı kardeşim?"

"Yok," diye kestirip attı Mazen. "Sen onu değil, kendini düşün şimdi. Çok hastasın. Demek istediğimi anlıyor musun ağabey?"

O sırada bir gürültü koptu. Mazen başını çevirip kapıya baktı.

"Ne oluyor?" diye seslendi. "Bu ses de neyin nesi?"

Tam o anda Afaf Hanım bakıcı Nataya'yı kolundan çekiştirerek içeri girdi. Kızı sarsarak, "Söyle ona," dedi sinirli bir şekilde.

Nataya korkudan kaskatı kesilmişti.

"Şey," diye kekeledi. "Az önce hanımefendiyle telefonda konuştum..."

Wassim lafını kesti.

"Evet," dedi huzursuz bir şekilde. "Ne söyledi sana?"

"Onu Şam sokaklarında boşuna aramamanız gerektiğini, İstanbul'a kaçtığını size iletmemi istedi."

Wassim solgun yüzünü titreyen ellerinin arasına güçlükle alabildi.

"Ha!" dedi Nataya. "Az kalsın söylemeyi unutuyordum. Bu evi ebediyen hayatından silmiş. Buraya bir daha asla dönmeyecekmiş."

Wassim sanki aşırı hızla giden bir otomobilin duvara çarpıp parçalanması gibi kendisini paramparça hissetti. O anda bir sürü bulanık şüphe beynine hücum etti. Piruze nasıl olup da Şam'dan kaçabilmişti? Odanın üzerine çöken kasvetli sessizliği Mazen bozdu.

"Anlamıyorum," dedi. "Bu kadın kocasının yasal izni olmadan bu ülkeden nasıl dışarı çıkabildi?"

Afaf Hanım oğlunun yanında, ayakta güçlükle duruyordu. Birden Mazen'in suratına okkalı bir şekilde tükürdü.

"Sen o kadını Arap kızları gibi kör mü sandın? Esas kör olan bizlermişiz. Onun kaçabileceğine hiçbirimiz ihtimal vermedik. Şimdi hepiniz oturup elinize kına yakın."

Annesinin bu sözlerinden sonra Wassim'in yüreğini ölesiye bir keder kaplamış, içine düştüğü umutsuzluktan dolayı da büyük bir düş kırıklığına uğramıştı. Afaf Hanım torunu Amer'i kolundan yakaladığı gibi kendine doğru çekip hafifçe sarstı.

"Söyle bakalım," dedi. "Anan olacak o kadın buradan kaçarken sana bir şey dedi mi?"

Amer çocuk aklıyla olup bitenlere bir anlam vermeye çalışıyor, diğer taraftan da annesinin ona söylediklerini düşünüyordu.

"Şey," dedi parmağını ısırırken. "Elbet bir gün yine kavuşacakmışız."

Wassim o anda derin bir soluk almaya çalıştı. Fakat soluk aldıkça sanki içine dikenli teller dolanıyor, yüreğini kanatıyordu. Oğlunun masum gözlerine bir daha eskisi gibi bakamayacağını bildiğinden olsa gerek, ağırlaşmış gözlerini usulca kapattı. Ve içinden, "Ey Allah'ım! Beni rüzgârın sürüklediği saman çöpüne çevirme ki, tövbe edip utançla kaplı yüzümü senin huzurunda temiz bir ruhla yıkayabileyim. Ve içime düşüreceğin sevginle hem günahlarımın hem de evlatlarımın üstünü örtebileyim," dedi.

5
Bunalımlı Günler

Mevsimlerden ilkbahar, aylardan nisandı. Piruze'nin Şam'dan İstanbul'a kaçmasının üzerinden tam iki yüz on altı gün geçmişti. Bir su misali gibi akıp giden bu zaman içinde Wassim, kafasında sürekli olarak nasıl bir günah işlediğini sorgulayıp durmuştu.

Piruze'den sonra hayatında bir şeyler eksilmişti. Sanki adımları tutulmuş ve yüreği ölmüştü. Ve her şeyden önemlisi, öksüz kalmış çocuklar gibi kendisini yapayalnız hissetmişti.

O gün de odasındaydı. Başını ellerinin arasına almış, kederli bir şekilde oturuyordu. Derin bir iç çekti. "Gittin, şimdi farklı şehirler değil, koca bir ömrün yalnızlığı girdi aramıza," diye geçirdi içinden.

Sonra ansızın yüzü ciddileşti, feri sönmüş gözlerini dosdoğru boşluğa dikti. Bir zamanlar Piruze'ye okuduğu şiir belleğinde yeniden canlanıvermişti.

Ayrılık bir rüzgâr eser de geçer
Bu hasret, bu özlem gün gelir de biter
Yeniden birleşir ayrılan eller
Sevgilim bir gün kavuşuruz kısmet olursa
Varsın umutlarım kalsın yarına

Sevgilim sen de her şeyi bırak zamana
Derler ki dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur
Kısmetse biz de kavuşuruz çok yakın bir zamanda.

Wassim'in gözlerinden akan yaşlar yanaklarından süzülüp dudaklarını ıslattı. Bütün gücü yitip gitmişti sanki. O sırada annesi kapının önünde, aralıktan oğlunu izliyordu. Anne yüreği bu acı manzaraya daha fazla dayanamadı. Çabucak içeri girdi, oğlunun başını kollarının arasına aldı ve o da hıçkırarak ağlamaya başladı. Bir süre sonra sakinleştiğinde usulca sordu.

"Aylardan beri bize bu acıyı neden çektiriyorsun oğlum?"

Wassim'in hıçkırıkları kesildi, güçlükle, "Artık yapacak hiçbir şeyim kalmadığı için acı çekiyorum anne. Sanki bir boşluk düştü içime ya da ben karanlık bir boşluğa düştüm, bilmiyorum," dedi.

Afaf Hanım ellerini onun sakallı yüzünde gezdirdi.

"Çift sürmek için eşeği öküzle birlikte koşmayacağın gibi, içine de kederi salmayacaksın oğlum. Keder, tahtanın içine düşen kurt gibidir. Bu kurt seni de, bizi de için için yer bitirir yoksa."

"Kaybettim anne. Onunla birlikte sanki her şeyimi kaybettim."

Afaf Hanım sesini biraz yükselterek, "Çürük hatıralarını deşmekten vazgeç artık. Evlendiğin günlerdeki gibi aceleci davranıyorsun yine. Bakalım, zaman neler gösterecek. Şimdilik oluruna bırakalım bazı şeyleri," dedi.

Ama bunları söylerken oğlunun bir düş hastalığına yakalandığından ne yazık ki habersizdi. Wassim aylardır boş düşler kuruyor, mecbur kalmadıkça odasından dışarı adımını atmıyordu. Öyle ki, işi tamamen boşlamış, kendini kapattığı odasında sürekli ağlar olmuştu.

"Kendine acımıyorsan," dedi annesi, "evlatlarına biraz merhamet göster. Gariplerim bu yaşta anasız kaldılar, bari onları babasız bırakma."

Wassim kımıldamadan duruyordu.

"Yarından itibaren," dedi, "inşallah evlatlarıma hem annelik hem de babalık yapacağım."

Annesini bir merak sardı.

"Yarın ne var ki oğlum? Bu söylediklerini bugün neden yapmıyorsun?"

Afaf Hanım şeriat mahkemesinde oğlunun boşanma davası olduğunu belli ki unutmuştu.

"Yarın davam var. Biliyorsun, karım beni boşuyor anne."

Afaf Hanım oğlunun evliliğinin mahvolmasının ve zavallı torunlarının ortada kalmasının sebebi olarak kendisini de görüyordu. Hiç kimseye belli etmemeye çalışsa da bu onun da içini yiyordu.

"Ben böyle olmasını istememiştim," dedi çatallaşan sesiyle. "İnan bana, böyle olmasını istememiştim. İşlerin böyle sarpa saracağını önceden görebilseydim, sizin düzeninizi bozup bu eve getirmezdim."

Wassim ona baktı.

"Ah anne!" dedi iç çekerek. "Hangimiz bilebilirdik ki, şeytanın kapımızda pusuya yattığını. Ama artık bildiğim bir şey var ki, öbür dünyaya, bu dünyanın yasını tutarak gözlerim açık bir şekilde gideceğim."

❋

Ertesi gün öğle vakti, Wassim, avukatlar ve şahitler mahkeme salonundaki yerlerini almışlardı. Mahkeme başkanı ak düşmüş sakallarını sıvazladıktan sonra yuvarlak çerçeveli metal gözlüğünün

üzerinden Piruze'nin avukatı Basir Kourdi'ye bakıp, "Şahitleriniz hazır mı?" diye sordu.

Avukat Kourdi başını arkaya çevirip Sevim Hanım ve Büyükelçi Hayri Bey'e baktı.

"Hazırlar," dedi. "İsterseniz duruşmayı başlatabilirsiniz."

Yaşlı hâkim göz ucuyla Wassim'i süzdü. Wassim'in kumral saçları darmadağınık, sakalları uzun, yüzü de sapsarıydı.

"Wassim Tabba siz misiniz?" diye sordu mahkeme başkanı.

Wassim başıyla onayladı.

"Efendim," dedi Piruze'nin avukatı. "Şayet sizin için de bir sakıncası yoksa, ilk önce müvekkilime telefonla bağlanmayı rica ediyorum."

Avukat Basir Kourdi bir gün önce mahkemeye müracaat etmiş, duruşmanın yapılacağı salona hoparlörlü telefon çektirmişti. Mahkeme başkanı yeşil renkli telefona baktı.

"Arayın," dedi. "Bakalım ne diyecek?"

Avukat Kourdi hiç zaman kaybetmeden siyah evrak çantasını açtı, içinden sarı bir not defteri çıkardı. Defterde yazılı numaraları peş peşe çevirdi. Wassim çökmüş bir halde, numaraları çeviren avukatın ince parmaklarına bakıyor, diğer taraftan da heyecanını bastırmaya çalışıyordu. Ne de olsa aylar sonra Piruze'nin sesini ilk defa duyacaktı. Telefon birkaç kez uzun uzun çaldıktan sonra açıldı.

"Efendim."

"Piruze Hanım," dedi. "Ben avukatınız Basir Kourdi. Müsait miydiniz?"

Piruze de heyecanlanmıştı.

"Buyurun, müsaidim."

"Şu anda mahkemede boşanma davanız görüşülüyor. Size birkaç sorum olacaktı. Soracağım sorulara doğru bir şekilde cevap verir misiniz?"

Piruze şaşkındı.

"Nasıl yani?" dedi yutkunarak. "Telefonda mı cevap vereceğim?"

"Evet. Ne yazık ki buraya gelme imkânınız olmadığından duruşmaya telefonla katılacaksınız."

Piruze heyecanını bastırmaya çalıştı.

"Herkes orada mı?"

"Evet, şu anda herkes sizi dinliyor. Şahitleriniz Sevim Hanım ve Büyükelçi Hayri Bey de burada."

"Pekâlâ," dedi Piruze güçlü olmaya çalışarak. "Sizi dinliyorum."

O sırada yaşlı hâkim, Avukat Kourdi'ye devam etmesi için eliyle işaret yaptı. Bunun üzerine avukat, "Kocanızla neden boşanmak istiyorsunuz?" diye sordu.

Piruze bir süre cevap vermedi. Bu sırada salonda bulunan herkes bakışlarını Wassim'e çevirmişti. Bu yüzden genç adamın bütün vücuduna ateş basmış, alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

"Ondan boşanmak istiyorum, çünkü..." dedi Piruze duygu yüklü bir sesle. "Hakkı batıla bulayıp da bile bile gerçeği gizledi benden. Bir zamanlar ağzımın tadıydı. Ama tuz tadını yitirdiğinde, bir daha ona nasıl tuz tadı verilebilir ki? Artık o ahlaksız adamı hayatımdan tamamen çıkarıp atmak istiyorum. Bir tarlaya bir sürü farklı tohumlar ekmeye kalktı. Önüne gelen her kadınla yatağa girdi. Şimdi onu bir başına bırakıyorum ki, daldığı bataklıkta rahatça oynayıp dursun..."

Piruze'nin boğazı düğümlendi, daha fazla konuşamadı.

"Pekâlâ," dedi avukat. "Şam'dan kendi rızanızla mı kaçtınız?"

"Evet."

"Şam'dan nasıl kaçtığınızı bize söyler misiniz?"

"Hayır, nasıl kaçtığımı size söyleyemem."

"Kocanız Wassim Tabba burada. Sizi hırsızlık yapmakla suçluyor. Güya onun Rolex marka saatini çalmışsınız. Bu iddia doğru mu?"

Aslında bu iddianın sahibi Wassim değil, Mazen'di. Avukatı o gün mahkeme için dosyayı hazırlarken, Mazen bu suçu Wassim'in ağzından çıkmış gibi yazdırtmıştı. Piruze'nin o anda başından aşağı kaynar sular döküldü sanki.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. "Onun saatini mi çalmışım? Kesinlikle onun saatini çalmadım ben. Bana iftira atıyor. Aslında o benim pırlanta yüzüğümü çalmıştı. Daha sonra da çaldığı bu yüzüğü götürüp evlenmek istediği kızın parmağına takmıştı. Kuyumculuk yapan arkadaşı Cemil bu olaya şahittir. O dürüst bir adamdır. Söylediklerime inanmıyorsanız, ona sorabilirsiniz. Size gerçekleri söyleyecektir."

"Peki, Şam'a tekrar geri dönmeyi düşünüyor musunuz?

"Hayır. Şam'a bir daha asla geri dönmeyeceğim. Ben sadece çocuklarımı istiyorum."

"Tamam," dedi avukat. "Size soracaklarım bu kadardı. Hoşça kalın."

"Oradakilere yalvarıyorum," dedi Piruze hıçkıra hıçkıra ağlarken. "Ben bir anneyim. Ne olursunuz, yavrularımı benden ayırmayın."

Avukat o anda telefonu kapattı ve sonra başını çevirip hâkime baktı.

"Az önce sizin de duyduğunuz gibi efendim," dedi. "Müvekkilim bir daha Şam'a dönmeyecek. Bu evlilik kendi içinde sonlanmıştır. Sizden ricamız, bu evliliği kâğıt üzerinde de bitirmeniz."

Hâkim, Piruze'nin şahitlerine döndü.

"Bu kadın," dedi, "bir daha dönmez mi buraya?

Sevim Hanım ayağa kalktı.

"Dönmez hâkim bey," dedi. "Bir daha asla dönmez. Çünkü bu adam ona çok acı çektirdi. İkisini boşamanız hayırlara vesile olacaktır."

Wassim hem kızgındı, hem de gözlerinin dolduğunu hissediyordu. O anda içinde bir şey koptu. Kendine hâkim olamadı, yerinden fırladı.

"Bizi boşayın!" diye bağırdı. "Ama oğullarım benimdir. Burada babalarıyla birlikte kalacaklar."

Herkes şaşkınlıkla ona bakıyordu. Wassim bu bakışlara aldırmadan birden ağlamaya başladı. Bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor, kendini kontrol etmeye çalıştıkça daha da çok ağlıyordu.

6
Gizli Aşk

O sabah Wassim boy aynalı, altı kapısı olan, oymalı ahşap gardırobun önünde durmuş, öylece dalıp gitmişti. Piruze'ye dair hatıraları, hatta ondan kalan kokuyu yoğun bir şekilde bu odada hissettiği için, o günden beri odaya elini sürmemiş, kimseyi de içeri sokmamıştı. Uzun süre onun eve dönmesini beklemişti.

Gardırobun altındaki iki büyük çekmeceden sağ taraftakini yavaşça açtı. Sehpa örtülerinden dantel perdelere, kırpık şifonlardan yatak takımlarına kadar tıka basa doluydu içi. Çekmeceyi tekrar yerine iterken birden bir zarf gözüne ilişti. Zarfı alıp açtı hemen. İlk önce içindeki sarı kartı çıkardı. Üzerinde büyük harflerle "SENİ SEVİYORUM" yazıyordu. Sonra kırmızı kartı çıkardı. Onda da büyük harflerle "SENİ YİNE SEVİYORUM" yazıyordu. Nihayet en sonuncusunu açtı, bir zamanlar Piruze için yazdığı şiirdi bu. Kederli şekilde okumaya başladı:

Sen Şam işi gibisin
Sen hem zor hem güzelsin
Sen şiirlerimdeki sözler gibisin
Sen benim en tatlı sevgilimsin.

Elinde tuttuğu küçük kart titriyor, tepetaklak olmuş mazisi aynadan ona dik dik bakıyordu. Az sonra büyük odanın sessizliğini kapının aralığından ince bedeniyle içeri süzülen Hazel'in ipeksi sesi bozdu.

"İstemiş olduğun karton kutuyu getirdim ağabey."

Wassim başını usulca çevirip ona baktı. Hazel on yedi yaşına bastığı günün hemen ertesinde Afaf Halasının evine gelmişti. Yedi kardeşin içinde en küçükleri oydu. Her geçen gün daha da güzelleşiyor, yumuşak ve parlak teni, altın sarısı uzun saçlarıyla göz kamaştırıyordu.

"Gel," dedi Wassim, içine düşen sıkıntıyla boğuşurken.

Hazel onun yüzünde hiçbir heyecan göremedi. Ona doğru birkaç adım attı, elindeki kutuyu yere bıraktı.

"Eşyaları toparlamana yardım edeyim mi?" diye sordu.

"Hayır, sağ ol. Ben ağır ağır toplarım."

"Yüzün kül gibi olmuş ağabey. Şayet çocukları düşünüyorsan, onları hiç merak etme. Ben üçüne de elimden geldiğince bakıyorum. Halam da sağ olsun çok yardım ediyor bana."

Wassim'in aylardan beri içindeki üzüntü ve korku dünkü boşanma davasından sonra kaybolmuş, yerini büyük bir öfkeye bırakmıştı.

"Aferin sana," dedi Afaf Hanım içeri girerken. "Böyle ol işte. Çürük hatıralarla daha nereye kadar yaşayabilirdin? Sinene düşen kederi öldürmedikçe can yaşama kavuşmazmış oğlum. Sen artık bundan sonra evlatların için yaşayacaksın. Şimdilik ölmek haramdır, günahtır sana..."

Afaf Hanım'ın o anda dudaklarının arasından dökülen bu sözlerden dolayı yüreği kan ağlasa da ailesini ayakta tutabilmek için ağa takılan bir balık gibi çırpınıp duruyordu. Çünkü o da biliyordu ki, bir aileyi ayakta tutan kadındı. Bir kadın, bir erkekten daha

kolay değişirdi. Çünkü kadınların içinde sürekli akan bir yaşam nehri vardı. Ve bu nehrin karşısına kimi zaman engeller çıksa da kadın o engelleri her zaman aşar, içindeki annelik duygusunun itici gücüyle nehir sürekli akmaya devam ederdi.

"Son zamanlarını," dedi Afaf Hanım konuşmasını sürdürerek, "eski günlerini düşünerek harcadın oğlum. Yüreği temiz olanlar için her şey temizdir. Ama yüreği kirli ve imansız olanlar için hiçbir şey temiz değildir. Sen yeter ki yüreğini temiz tut. Allah seni affedecektir."

Hazel'in yeşil gözleri dolmuştu. Afaf Hanım yavaş yavaş oğluna sokuldu.

"Bir gün," dedi. "Seni yine çok mutlu göreceğim. Şimdi geçmişinin üzerine siyah bir örtü çek. Sen aydınlığa çıkarken geçmişin de ebediyen karanlığa gömülsün."

Wassim alnını annesinin omzuna dayadı. Bir süre öylece, hemen hiç hemen soluk almadan durdu. Sonra yavaş yavaş başını kaldırdı, "Peki," dedi endişeli bir sesle. "Ya Allah beni affetmezse, o zaman ne olacak?"

Afaf Hanım oğlunu başından öptü.

"Yaşama götüren kapı dar, yollar çetindir. Her şeyi Allah bilir. Yeter ki sen yüreğini temiz tut, Allah'a iman et. Gerisini biz değil, O bilir artık."

O anda Wassim'in yüreğine bir huzur çökerken, aylardan beri Hazel'in yüreği de tatlı bir hamur gibi ona karşı kabardıkça kabarıyor, genç kızlık arzusu şişeden çıkan bir cin gibi başıboş kalıyordu.

Birkaç saat sonra kapısı çaldığında, Wassim yorgunluktan neredeyse tükenmiş bir şekilde sırtüstü yatağın üzerine uzanmış, dinleniyordu. Yavaşça yerinden doğrulup, "Kim o?" diye seslendi.

Birden ahşap oymalı tahta kapı ardına kadar açıldı.

"Kim olacak?" dedi kendisinden bir yaş küçük olan kardeşi. "Benim."

Aboude, Tabba ailesinin iki numaralı çocuğuydu. Londra'da doktorluk yapıyordu. Wassim kardeşini karşısında görünce yorgunluğunu bir an unutmuş, ayağa fırlamıştı.

Aboude onu şöyle bir süzdü. Ağabeyinin yüzüne yansıyan değişikliğe baktı. Sonra da omuzlarından çekip sımsıkı sarıldı ona.

"Ağabeyime ne olmuş böyle?" diye sordu keskin bir sesle. "Allah aşkına hangi denizde gemilerin battı?"

Wassim karşılık vermedi. Sadece kollarını yavaşça çekip biraz geriye çekildi. Aboude gardırobun önünde duran kolilere çabucak bir göz attıktan sonra, "Piruze'den boşandığınızı duydum," dedi buruk bir sesle.

Wassim yatağın kenarına ilişti.

"Evet," dedi buz gibi bir sesle. "Boşandık."

Aboude abisinin yanına geldi, elini çökmüş omzuna koydu.

"İnşallah her ikiniz için de hayırlı olur. Böyle durumlarda pek fazla söyleyecek söz bulamıyor insan."

Wassim'in boğazı düğümlendi.

"Benim en çok ağrıma giden şey," dedi, "mahkemede beni ahlaksız bir adam olmakla suçlamasıydı. Sence ben ahlaksız bir adam mıyım kardeşim?"

Aboude o an aklından geçenleri söylemek konusunda tereddüt etti. Ama abisine cevap vermek zorunda hissetti kendisini.

"Bak ağabeyciğim! Bizim Doğu'nun fabrika ayarlarına göre birden fazla kadınla evlenmek ya da kadına gerektiğinde el kaldırmak gayet normal bir şeydir. Fakat Batı'nın fabrika ayarları bizimkisiyle hiç uyuşmuyor. Onların kanunları tekeşliliği savunuyor, kadına el

kaldırmayı reddediyor. Şimdi bu durum ışığında olaya bizim gözle bakarsan, sen ahlaklı bir adamsın, ama onların gözüyle bakarsan sen ahlaksız bir adamsın."

Wassim bir anda öfkenin ardından gelen bir bulantıyla altüst oldu.

"Ne yani," diye çıkıştı. "Onların erkekleri de metres sahibi. Şimdi hangi ahlaktan bahsedeceğiz? On ya da yirmi yıl sonra, hayat boyu sözleşmelerinin, dönüşecekleri yeni kişiliklerinin arzusuna denk düşeceğinin garantisini kim verdi onlara? Düşmediği ortada ki, onlar da karılı kocalı birbirlerini boynuzlayıp duruyorlar. Bu da mı yalan?"

"Bak!" dedi Aboude. "Aslında ben senin gibi düşünmüyorum. Eğer biriyle tüm bir hayat için birleşiyorsan, hayatlarınızı paylaşır ve evliliğinizi parçalayan ya da bozan şeyi yapmayı aklınızdan silersiniz. Kendinizden bir çift yaratmak ortak tasarınız olur. Değişen koşullara göre onu tekrar yönlendirmekten, uyarlamaktan, desteklemekten asla vazgeçmezsiniz. Birlikte yapacağımız şey neyse o olmalıyız."

"Saçma," dedi Wassim. "Bu söylediklerini kaç Avrupalı çift yapabilmiş ki?"

"Belki de haklısın. Bu durumda ilişkilerimiz kavgalar ve ihanetlerle sürüp gidecek o zaman. Ama şunu da unutma ki, Batı toplumlarında ilişkilerde erkek aldatır, kadın bitirir. Erkekler, evli oldukları kadınlarla ilişkiyi bitirmeyi göze alamıyorlar. Ayrılığın olmasını isteyen kadın oluyor."

Wassim çatlak ve gururlu bir sesle, "Her ne kadar o beni boşasa da bu benim için önemli olmayacak," dedi, buna inanmasa da.

Aboude kırdığı potu geç de olsa anlamıştı.

"Seni kastetmemiştim," dedi bir an için durumu toparlamaya çalışarak.

O sırada Amer ve İmad el ele tutuşmuş, ağlayarak içeri girdiler. Aboude, Amer'i hemen kucağına alıp öptü.

"Söyle amcana," dedi. "Ne oldu? Şeker mi istiyorsun yoksa?"

Amer ağlamayı sürdürdü.

"Annemi istiyorum," dedi hıçkırıklarının arasından. "Annemi çok özledim. Onu istiyorum."

İmad her zamanki gibi babasının paçasından tutup çekiştirdi.

"Anne gitti, oyuncak getirecek."

Wassim bir an öfkeden kendini kaybetti. Oğlunu bacağıyla ittirip yere devirdi.

"Susun," diye bağırdı avazı çıktığı kadar. "Anneniz sizi sevmedi, istemedi. Başka bir adamı sevdi, o adama kaçtı."

Aboud'ın tüyleri diken diken oldu. İmad düştüğü yerden yalpalayarak ayağa kalkmaya çalıştı.

"Anne," dedi hâlâ ağlarken. "Gitti, oyuncak getirecek."

Wassim öfkesini bir türlü kontrol edemiyor, edemediği için de daha da saldırganlaşıyordu. İmad'ı yakasından tutup havada sarsmaya başladı, bu sırada bağırmaya devam ediyordu.

"Sizin anneniz kötü bir kadındı. Sizi sevmedi, o adamı sevdi. Bir daha anne lafını ağzınıza almayacaksınız, duydunuz mu beni?"

Aboude kucağında ağlayan Amer'i çabucak yere koydu, kollarına sarıldı.

"Bırak onu," dedi büyük bir öfkeyle. "O henüz bir çocuk. Hıncını ondan alarak neyi ispatlamaya çalışıyorsun?"

Etraf bir anda kalabalıklaşmaya başladı. Çığlık seslerini duyan koşup geliyor, odada olup bitenlere bir anlam vermeye çalışıyorlardı. En son içeriye Afaf Hanım girdiğinde nefes nefese kalmıştı. Oğlunun kıpkırmızı olmuş gözlerinde parıldayan öfkeyi görünce, o da ansızın deliye döndü. Nefesini tuttu, güçlükle yürüyerek oğlunun yanına geldi. Bir saniye bile düşünmedi, elini kaldırdığı gibi tokadı yüzüne indirdi.

"Tüh sana!" dedi elleri ve dudakları titrerken. "Şimdi de bu günahsız çocuklara mı kafayı taktın? Allah seni kahretsin!"

Wassim içi boşalan bir çuval gibi yere yığılıp kalırken, Afaf Hanım donup kalmış torununu kucaklayıp bağrına bastı. Amer o gün içine giren baba korkusundan mıdır bilinmez, uzunca bir süre hiç kimseyle konuşamadı.

7
Hesaplaşma

Günler günleri, haftalar haftaları kovaladı. Wassim eskisi gibi işle pek ilgilenmiyor, vaktinin büyük bir çoğunluğunu evde, çocuklarıyla birlikte geçiriyordu. Şaşılacak kadar evcimen bir yaşantısı vardı artık. Evde geçirdiği zamanlarda bol bol Kur'an okuyor, çocukların bakımıyla bizzat ilgileniyor, birtakım saçma sapan yasakları da büyük bir inatla sürdürmeye çalışıyordu. Evde *Türk*, *İstanbul*, *anne* ve *oyuncak* gibi kelimelerin ağza alınmasını yasaklamış, bu kelimeleri istemeden de olsa ağzından kaçıran herkese hakaretler yağdırıp öfkesini kusar olmuştu. Bu arada, üzüntüden şeker hastalığına yakalanmış, her gün üç-dört doz insülin vurmak durumunda kalmıştı.

Afaf Hanım oğlunun eski coşkulu halinin kaybolmasına çok üzülüyor, kendince birtakım çareler aramaya devam ediyordu. O gün de, Wassim'le konuşması için bir zamanlar oğlunun en yakın dostu olan Cemil'i evlerine çağırmıştı.

"İşte böyle Cemil oğlum," dedi Afaf Hanım. "Sanki bir başka adam olup çıktı. Bir günü bir gününü tutmuyor. Madem karısını bu kadar çok seviyordu, öyleyse o haltları neden yedi? Ben bu erkek milletini hiç anlamıyorum doğrusu."

Cemil zatürreeden kurtulduğundan beri yeni yeni kendine geliyordu. Yatakta tam yedi hafta geçirmiş, sırtında yaralar oluşmuştu.

"Bilmiyorum," dedi yüzü asık bir şekilde. "O günden sonra birbirimizle hiç görüşmedik. Acaba benim sözlerim eskisi gibi hoş gelir mi ki ona?"

Cemil, Wassim'in başka bir kadınla gizlice evlenmeye kalkıştığı gün Piruze'nin yanına koşmuş, bu olaydan herkesi haberdar etmişti. Böylece Wassim'in planı çok geçmeden gün ışığına çıkmış, daha o gün bozuluvermişti.

"Hele bir konuş," dedi Afaf Hanım. "Belki seni dinler. Bize kızdığı zaman derimizi yüzecekmiş gibi bakıyor. Bizim sözümüz pek hoş gelmiyor."

Cemil ayağa kalktı.

"Pekâlâ," dedi. "Şimdi nerede o?"

"Terasta olacaktı," dedi Afaf Hanım.

Cemil Afaf Hanım'ın yanından ayrılıp mermer merdivenleri yavaş yavaş çıkarken, Rania da mutfakta ablası Lamia'yla birlikte oturmuş, dedikodu yapıyordu.

"Karısının onu bırakıp kaçmasını bir türlü hazmedemedi," dedi Rania. "Adam neredeyse delirdi."

Lamia şaşkındı.

"Demek Piruze'yi o kadar çok seviyormuş ha!"

O sırada mutfakta Rami'ye mama hazırlayan Hazel'in suratı asıldı. Ses çıkarmadan onların konuşmalarını dinlemeye koyuldu.

"Sanki sevdi de ne oldu abla?" dedi Rania. "Kadını en sonunda kaçırdı. Gerçi kadın da pek matah bir şey değildi ya, neyse."

Hazel'in birden yüzü aydınlandı.

"Buradan kaçma kararını nasıl verdi?" dedi Lamia. "İnan bana, hâlâ aklım havsalam almıyor."

"Hiç sorma abla. Çocukları da yanına alıp kaçmaya çalışması delilikten başka bir şey değildi."

"Çocuklar demişken, şimdi hatırladım. Geçen gün gönderdiğim kıyafetler oldu mu onlara?"

"Sen deli misin abla? Bir bavul dolusu kıyafeti neden aldın ki çocuklara?"

"Sus kız," dedi Lamia sesini alçaltarak. "O kıyafetleri onlara ben almadım."

"Sen almadın mı?"

"Hayır, o göndermiş."

Rania afalladı.

"Piruze mi?"

"Evet. Hiç dikkat etmedin mi? Kıyafetlerin etiketleri makasla kesilmişti."

"Vallahi de etmedim," dedi Rania ağzı bir karış açık kalmış şekilde. "Wassim bunu öğrenirse kızılca kıyamet koparır."

"Bunu hiç kimseye söyleme sakın. Yoksa senin de dediğin gibi bu evde çıngar çıkar."

"Deli miyim ben abla? Seni hiç zor durumda bırakır mıyım?"

Hazel'in bedeninin her parçası heyecandan titredi birden. O da artık yeni yeni öğreniyordu ki, bir erkeğin kalbine giden yol onu etkilemekten geçiyordu. Wassim'e karşı içinde taşıdığı tutkudan asla şüphesi yoktu. Fakat içine düşen bu tutkudan da âşık olduğu adamın haberi yoktu. Aklına o sırada bir fikir geldi. Wassim'le ilişki kurabilmek için onun güvenini kazanmaya karar verdi.

Cemil o sırada taş evin terasına çıkmış, soluk soluğa kalmıştı. Kendisi gibi sararıp solmuş arkadaşının karşısına dikildiğinde, "Merhaba," dedi kalbindeki çarpıntıyı bastırarak.

Wassim hiç oralı olmadı. Cemil gri renkli ceketinin cebinden çıkardığı beyaz bir mendille alnında biriken teri sildi.

"Sen de," dedi Cemil konuşmasını sürdürerek, "benim gibi bir deri bir kemik kalmışsın. Haberin yok, birkaç hafta öncesine kadar az kalsın tahtalıköyü boyluyordum."

Wassim bakışlarını çevirdi, derisi büzülüp neredeyse çenesine yapışmış arkadaşına baktı.

"Haberim vardı," dedi kırık dökük bir sesle. "Allah biliyor ya, seni aramak içimden gelmedi."

Cemil gözlerindeki kederi gördü.

"Ne yapalım?" dedi. "Canın sağ olsun. Sana gönül koyamam."

Wassim güldü.

"Şayet," dedi, "gönül koyması gereken biri varsa, o sen değil ben olmalıyım. İhanetini asla unutmuş değilim."

Cemil irkildi, iç geçirdi.

"Senin için her şey bu kadar basit ve tek taraflı, öyle mi? Ya senin karına karşı ihanetine ne demeli? Acaba hangimizin ihaneti daha büyük?"

Wassim bir yay gibi gerildi.

"Benim ona ihanetim seni alakadar etmez. Sana mı ihanet ettim?"

Cemil derin derin nefes aldı.

"Doğru," dedi. "Beni alakadar etmez belki, ama bildiğimi saklamak beni günahkâr yapardı."

Wassim öfkelenmeye başlamıştı.

"Öyleyse sus be adam!" diye çıkıştı. "Buraya benden özür dilemeye gelmediysen, o zaman niçin geldin?"

Cemil alaycı bakışlarını onun yüzüne dikti.

"Senden özür dilemeye gelmedim. Sana akıl vermeye geldim."

Wassim şaşırdı.

"Akıl mı? Sen en iyisi o aklı kendine sakla. Belki bir gün lazım olur sana."

Cemil soğukkanlı olmaya çalıştı.

"Biliyor musun?" dedi. "Sen doğuştan kaybetmeye mahkûm birisin."

Wassim için küfür gibi bir şeydi bu.

"Ağzından çıkanları kulakların duysun Cemil Efendi!" dedi öfkeyle.

Cemil kuruyan boğazını temizledi.

"Şu haline bak," dedi burun kıvırarak. "Kendine acımaktan başka bir şey yapmıyorsun."

"Kötü günler geçiyorum, ne olmuş yani?"

"Tabii, kendine acımak için bundan daha güzel bir mazeret olamaz. Kendine acımak çok rağbet gören bir davranıştır çünkü. Aslında herkes bundan büyük bir keyif alır. Bazen de eleştirilere karşı bir zırh gibi korur seni. Özellikle de doğuştan kaybedenler için bu bahane âdeta can simidi gibidir."

Wassim hışımla Cemil'in üzerine yürüdü.

"Evimden defol!" diye bağırdı. "Buraya kadar gelip beni yanlış şeylere inandırmaya mı çalışıyorsun? Canın cehenneme eski dostum. Bundan sonra şeytan görsün yüzünü."

Cemil neye uğradığını şaşırdı.

"Sana söylüyorum," dedi Wassim, burnunun dibine kadar gelmişti. "Beni duymadın mı? Hiç kimse evime gelip bana hakaret edemez."

Cemil sustu, hiç karşılık vermedi. Sonra başını önüne eğdi, terasa düşen gölgelerin izlerini takip ederek basamaklardan sessizce aşağı inip gözden kayboldu.

Birkaç saat sonra Sevim Hanım elinde siyah bir bavulla çıkageldi. Afaf Hanım onu karşısında görünce hem şaşırmış, hem de heyecanlanmıştı.

"Sizi hangi rüzgâr attı buraya?" diye sordu.

Sevim Hanım öyle hanımefendi görünüşlü ve cana yakın bir insandı ki, "Tanrı misafiri olarak geldim evinize," dedi.

Afaf Hanım daha da şaşırdı.

"Öyleyse hoş geldiniz," dedi. "Ama bu soruyu size sorduğum için umarım darılmazsınız. Sizin evime kadar gelmeniz bana çok garip geldi doğrusu. Sizce de öyle değil mi?"

Sevim Hanım utangaç utangaç gülümsedi.

"Belki de haklısınız, ama inanın bana evliliklerinin bu şekilde bitmesine çok üzüldüm. Keşke böyle tatsız bir olay hiç yaşanmasaydı."

Afaf Hanım başını salladı.

"Buyurun, Tanrı misafiri kapıdan geri çevrilmezmiş. Size bir fincan çay ikram edeyim."

İkisi birlikte geçip salona oturdular. Sevim Hanım başını kaldırıp etrafına baktı. Sanki Piruze'den sonra bu gösterişli evin dört bir köşesine hüzün ve acı çökmüştü.

"Sizin için bu bir sırsa," dedi Afaf Hanım, "bana cevap vermeyebilirsiniz. Ama kaçtığı günden beri hep öğrenmek istemişimdir. Oğlum onun pasaportunu kasada saklıyordu. Pasaportu ve kocasının yazılı izni olmadan bu ülkeden nasıl dışarı çıkabildi?"

Sevim Hanım bir an gerçeği söyleyip söylememekte kararsız kaldı. Fakat sonra bu yaşlı kadının gerçeği bilmeye hakkı olduğunu düşündü.

"Size," dedi, "doğruyu söyleyeceğim. Kendisine yeni bir pasaport çıkartmış, Samandağı Hudut Kapısı'ndan da Türkiye'ye giriş yapmış."

Afaf Hanım gözlerinde biriken yaşları göstermemek için başını öne doğru eğerken, "Pekâlâ," dedi. "Siz de biliyorsunuz ki, evli bir kadının bu ülkeden dışarı çıkabilmesi için kocasının yasal izni gerekiyor. Bu olmadan nasıl çıkabilmiş? Ayrıca bu ülkenin her tarafı muhaberat kaynıyor."

"Paranın gücüyle," dedi Sevim Hanım koltuğa sırtını yaslarken. "Memur adama rüşvet vermiş. Gerçek şu ki, paranın açmadığı kapı yok."

Afaf Hanım donup kalmıştı. İçindeki merakı birden dinmiş, yerini şiddetli bir baş ağrısına bırakmıştı. Ayrıca sinirden eli ayağı titremeye başlamıştı.

"Zavallı, çocuklarını çok özlüyor," dedi Sevim Hanım duygu dolu bir sesle. "Hiç kimse onun yerinde olmak istemezdi."

Bu son söz yapacağını yaptı. Afaf Hanım'ı sanki bir anda deliye çevirdi.

"Sizi anlamadım, o neden zavallı olsun ki? Madem çocuklarını özleyecekti, yuvasını neden bozdu? Onu bu evden kovan mı oldu? Benim kocam başka bir kadına gittiğinde, ben evden çekip gittim mi? Evlatlarım için her şeye katlandım. Annelik bu değil mi zaten?"

Sevim Hanım yuvarlak çenesini düşünceli bir şekilde okşadı.

"Bakın Afaf Hanım," dedi. "Ben de İstanbul'dan Şam'a gelin geldim. Anne oldum, iki erkek evlat dünyaya getirdim. Şimdi oğlanlar Amerika'da yaşıyor. Şunu bilin ki, yıllar geçmesine rağmen bu ülkede hâlâ bir yabancı gibiyim. Bir gün aniden, buradaki insanlarla aynı dili konuşmadığımın farkına vardım. O kızcağız da yaşanan onca acı şeyden sonra olup bitenlere dayanamadı. Sizlerle arasında kültür farkı vardı. En sonunda da mutsuz bir kadın olup çıktı. Biliyorum, oğlunuz ona ilk başlarda çok şey vaat etti. Ama

hiçbirini yerine getirmediği gibi, bir de onu aldattı ve çok fena dövdü. Sonra sizin yaptıklarınıza ne demeli? Onların kendilerine ait bir yuvaları olmasına asla izin vermediniz, yalan mı bunlar?"

Afaf Hanım'ın başına balyoz inmiş gibi oldu. Esmer teni kırmızıya çaldı, göğsü sıkıştı.

"Oğlunuzla," diye konuşmasını sürdürdü Sevim Hanım, "evlenip bir yuva kurdu. Ama ne yazık ki oğlunuz diğer Arap erkekleri gibi uçkuruna sahip olamadı."

Afaf Hanım sağ elini kalbinin üstünde gezdiriyor, nefes almaya çalışıyordu. Sanki ona söyleyeceği sözleri arıyordu. Sonra yanındaki sehpanın üzerinde duran yeşil renkli bez mendilini aldı, gözlerindeki yaşları ve burnunu hafifçe sildi.

"Sözleriniz kalbimi çok kırdı Sevim Hanım," dedi kafasını hoşnut olmayan bir biçimde sallarken. "Bugüne kadar başı dik, alnı açık yaşadım ben. Kime kulluk edeceğimi bildim, günah işlemekten sakınmaya çalıştım. Ben yüreği acılarla dolu bir kadınım. İçimi sadece Allah'a dökerim. Bu olayda tek bir günahım varsa, evlatlarımı bir arada tutma düşüncemden kaynaklanmış olabilir. Kalplerde olanı bir tek Allah bilir. Size söylediklerimin doğruluğunu O biliyor zaten. Eğer size yalan konuşuyorsam, beni şuracıkta taşa çeviriversin hemen."

Sevim Hanım bir şey diyemedi. Afaf Hanım, yerde bir başına oyun oynayan İmad'ı kolundan tutup kaldırdı, kucağına oturttu.

"Bakın!" dedi yalvarır gibi bir sesle. "İnsan soyu ota benzermiş, yüceliği ise kır çiçeği gibiymiş. Nasıl ki ot kurur, çiçek solarmış, insan soyu da böyle tükenirmiş. Şu zavallı oğlana bir kez daha iyice bakın! Bir çiçek gibi sararıp solmuş. Peki neden? Çünkü annesini arıyor, onu çok özlüyor. Ben torunlarımın öksüz kalmalarını ister

miyim? Evet, bir hata yaptım. Bunun da bedelini ödüyorum şimdi. Keşke bu ağır bedeli bir tek ben ödeseydim..."

Afaf Hanım'ın gözleri doldu tekrar. Konuşmasını daha fazla sürdüremedi. Acıdan yüreği sızlıyor, gözleri yanıyordu. Sevim Hanım artık kimi suçlayacağını bilemiyordu. Eğildi, yanında duran siyah bavulu önüne doğru çekti. Fermuarını açtı, içinden mavi bir oyuncak araba çıkarıp İmad'a uzattı. İmad oyuncağı görür görmez heyecanlandı, babaannesinin kucağından zıplayıp eline aldı. Sonra kolunu kaldırdı, oyuncak arabayı havada gezdirip "vınn vınn" diye sesler çıkarmaya başladı.

Sevim Hanım hüzünle karışık bir şekilde gülümsedi.

"Ah şu çocuklar!" dedi. "Oyuncaklara âdeta tapıyorlar."

Afaf Hanım şaşırmıştı. Gözleri, ağzı açık bavula takılmış, merakı dallanıp budaklanmıştı.

"Bunlar da nereden çıktı?" diye sordu.

Sevim Hanım bavulun içinden çocuk kıyafetlerini tek tek çıkarırken, "Anneleri göndermiş," dedi.

Afaf Hanım içinde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışarak, "Söyle ona," dedi. "Bu eve bir daha bir şey göndermesin. Yoksa hepsini sokağa atarım."

Sevim Hanım cevap vermedi, ikisi de sustu. O sırada İmad'ın çıkardığı "vınn vınn" sesi büyük taş evin duvarlarına çarpıp yankılanıyor, tiz sesi Wassim'in kulaklarına kadar gidiyordu.

"Aşağıda neler oluyor öyle?" diye sordu Wassim.

Hazel, Wassim'in karşısında her zamanki gibi tutuk ve heyecanlıydı. Kalbi küt küt atıyor, midesini allak bullak eden ağrı yüzünden kıvranıyordu. Gözlerini bir suçlu gibi onun gözlerinden kaçırdı.

hiçbirini yerine getirmediği gibi, bir de onu aldattı ve çok fena dövdü. Sonra sizin yaptıklarınıza ne demeli? Onların kendilerine ait bir yuvaları olmasına asla izin vermediniz, yalan mı bunlar?"

Afaf Hanım'ın başına balyoz inmiş gibi oldu. Esmer teni kırmızıya çaldı, göğsü sıkıştı.

"Oğlunuzla," diye konuşmasını sürdürdü Sevim Hanım, "evlenip bir yuva kurdu. Ama ne yazık ki oğlunuz diğer Arap erkekleri gibi uçkuruna sahip olamadı."

Afaf Hanım sağ elini kalbinin üstünde gezdiriyor, nefes almaya çalışıyordu. Sanki ona söyleyeceği sözleri arıyordu. Sonra yanındaki sehpanın üzerinde duran yeşil renkli bez mendilini aldı, gözlerindeki yaşları ve burnunu hafifçe sildi.

"Sözleriniz kalbimi çok kırdı Sevim Hanım," dedi kafasını hoşnut olmayan bir biçimde sallarken. "Bugüne kadar başı dik, alnı açık yaşadım ben. Kime kulluk edeceğimi bildim, günah işlemekten sakınmaya çalıştım. Ben yüreği acılarla dolu bir kadınım. İçimi sadece Allah'a dökerim. Bu olayda tek bir günahım varsa, evlatlarımı bir arada tutma düşüncemden kaynaklanmış olabilir. Kalplerde olanı bir tek Allah bilir. Size söylediklerimin doğruluğunu O biliyor zaten. Eğer size yalan konuşuyorsam, beni şuracıkta taşa çeviriversin hemen."

Sevim Hanım bir şey diyemedi. Afaf Hanım, yerde bir başına oyun oynayan İmad'ı kolundan tutup kaldırdı, kucağına oturttu.

"Bakın!" dedi yalvarır gibi bir sesle. "İnsan soyu ota benzermiş, yüceliği ise kır çiçeği gibiymiş. Nasıl ki ot kurur, çiçek solarmış, insan soyu da böyle tükenirmiş. Şu zavallı oğlana bir kez daha iyice bakın! Bir çiçek gibi sararıp solmuş. Peki neden? Çünkü annesini arıyor, onu çok özlüyor. Ben torunlarımın öksüz kalmalarını ister

miyim? Evet, bir hata yaptım. Bunun da bedelini ödüyorum şimdi. Keşke bu ağır bedeli bir tek ben ödeseydim..."

Afaf Hanım'ın gözleri doldu tekrar. Konuşmasını daha fazla sürdüremedi. Acıdan yüreği sızlıyor, gözleri yanıyordu. Sevim Hanım artık kimi suçlayacağını bilemiyordu. Eğildi, yanında duran siyah bavulu önüne doğru çekti. Fermuarını açtı, içinden mavi bir oyuncak araba çıkarıp İmad'a uzattı. İmad oyuncağı görür görmez heyecanlandı, babaannesinin kucağından zıplayıp eline aldı. Sonra kolunu kaldırdı, oyuncak arabayı havada gezdirip "vınn vınn" diye sesler çıkarmaya başladı.

Sevim Hanım hüzünle karışık bir şekilde gülümsedi.

"Ah şu çocuklar!" dedi. "Oyuncaklara âdeta tapıyorlar."

Afaf Hanım şaşırmıştı. Gözleri, ağzı açık bavula takılmış, merakı dallanıp budaklanmıştı.

"Bunlar da nereden çıktı?" diye sordu.

Sevim Hanım bavulun içinden çocuk kıyafetlerini tek tek çıkarırken, "Anneleri göndermiş," dedi.

Afaf Hanım içinde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışarak, "Söyle ona," dedi. "Bu eve bir daha bir şey göndermesin. Yoksa hepsini sokağa atarım."

Sevim Hanım cevap vermedi, ikisi de sustu. O sırada İmad'ın çıkardığı "vınn vınn" sesi büyük taş evin duvarlarına çarpıp yankılanıyor, tiz sesi Wassim'in kulaklarına kadar gidiyordu.

"Aşağıda neler oluyor öyle?" diye sordu Wassim.

Hazel, Wassim'in karşısında her zamanki gibi tutuk ve heyecanlıydı. Kalbi küt küt atıyor, midesini allak bullak eden ağrı yüzünden kıvranıyordu. Gözlerini bir suçlu gibi onun gözlerinden kaçırdı.

"Neyin var?" dedi Wassim yumuşacık ellerini avuçlarının içine alırken.

O an Hazel'in kalbi duracak gibi oldu. Avuçları terledi, içi ürperdi. Ama kendini toparlayıp iri iri açılmış gözleriyle Wassim'e baktı.

"O kadın," dedi bir çırpıda. "Geçen gün çocuklara kıyafet göndermiş."

Wassim gözlerini Hazel'in yüzüne dikti.

"Lamia mı?"

Hazel sustu, odayı bir sessizlik kapladı. Wassim onun yeşil gözlerine ve küçük ağzına ilk kez bu kadar yakından bakıyordu. Birden üzerine bir huzursuzluk çöktü, sessizliği gidermek için, "Allah aşkına," dedi. "Neyin var senin?"

Hazel silkinip kendine gelmeye çalıştı.

"Bağışla beni," dedi yumuşacık sesiyle. "Ama bu gerçeği sana söylemeliydim ağabey."

Hazel'in birden tüyleri diken diken oldu. Ona ağabey demekten hiç hoşlanmıyordu. O sırada Wassim şaşkınlıkla, "Hangi gerçeği?" diye sordu.

"Oğlanlara," dedi Hazel, "kıyafetleri eski eşiniz göndermiş."

Wassim'in öfkesi anında yüzüne yansıdı.

"Sen ne söylediğinin farkında mısın? O kıyafetleri Lamia'nın gönderdiğini biliyordum ben."

Hazel baygın baygın baktı.

"Bana güvenebilirsin ağabey," dedi. "Kıyafetlerin hepsinin yaka etiketleri makasla kesilmiş. Bakınca kendin de göreceksin."

Wassim'in kan beynine sıçramıştı. İçindeki öfke dalga dalga büyüdü, dallanıp budaklandı. Hışımla yanı başında duran gardırobun kapısını açtı. Çocukların kıyafetlerini koydukları çekmeceleri çekip yakalarına baktı. Gerçekten de bazı kıyafetlerin etiketleri makasla kesilmişti. Bu onu çılgına çevirdi, delirmiş bir şekilde birden haykırdı. Odadan dışarı çıkarken Hazel arkasından şaşkın bir şekilde bakakaldı.

"Ben artık," dedi Sevim Hanım ayağa kalkarken, "müsaadenizi istiyorum. Ona çocuklara bir daha bir şeyler göndermemesini söyleyeceğim."

Wassim salona girdi. Sevim Hanım'ı bir anda karşında görünce, "Bu hain kadının evimde ne işi var?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Afaf Hanım bocaladı.

"Tanrı misafiri oğlum," dedi. "Buradan geçerken öylesine uğramış."

Wassim ellerini beline koymuş, şimşek gibi çakan gözlerini yerdeki ağzı açık bavula dikmişti.

"Bu bavul da neyin nesi?"

Afaf Hanım ne diyeceğini bilemedi.

"Şey," diye kekeledi, ama devamını getiremedi.

Wassim eğildi, bavulun içindeki kareli gömleği eline aldı. Hemen yakasındaki etikete baktı. Etiket makasla kesilmişti. Birden bavulu kucakladığı gibi duvara fırlattı. İçindeki kıyafetler ve oyuncaklar salonun dört bir tarafına saçıldı. O sırada İmad "vınn vınn" sesleriyle içeri girdi. Wassim oğlunun kolundan tutup kendine doğru çekti ve elindeki oyuncak arabayı alıp yere attı. Sonra da üzerine basıp kırdı. İmad korkudan çığlık atmış, koşup babaannesinin eteğine sarılmıştı.

"O kadının," diye haykırdı Wassim, "bu evde hiçbir şeyini görmek istemiyorum!"

Sevim Hanım bakışkarını suçlu suçlu önüne eğdi. Wassim ona doğru tükürdü. Yaşlı kadın hayatında daha önce hiç bu kadar korkmamıştı.

"Sen de onun gibi aşağılık bir kadınsın," dedi Wassim patlayan öfkesini bir türlü kontrol edemeyerek. "Bir hainsin."

Afaf Hanım oğlunun karşısına dikildi, ikisinin arasında durdu.

"Bak oğlum!" dedi sesi titreyerek. "Ağızdan giren şey insanı kirletmez. İnsanı kirleten ağızdan çıkan sözdür. Sözlerini tart, öyle konuş."

"Bu kadın bir hain! Mahkemede benim aleyhime şahitlik yaptı. Güya ben o kadına çok acılar çektirmişim. Ya onun şimdi bana çektirdiği acılara ne demeli? Bundan senin haberin var mı be yaşlı moruk?"

Sevim Hanım'ın yüreğine bir acı çöktü.

"Kusura bakma," dedi kısık bir sesle. "Bu eve gelmekle çok büyük bir hata yapmışım."

Wassim yumruklarını sıktı.

"O sokak süprüntüsüne söyle, bir daha çocuklarımın adını ağzına almasın. Onların yüzünü bir daha asla göremeyecek ve bu yüzden bir koyun gibi meleye meleye geberip gidecek. Asla göstermeyeceğim onları!"

Sevim Hanım gerilmiş, şakakları zonklamaya başlamıştı.

"Pekâlâ," dedi. "Ona bunları iletirim. Şimdi önümden çekil de gideyim."

Wassim artık söyleyeceklerini söylemiş, bağırmaktan boğazı acımıştı. Hafifçe yana çekildi. Sevim Hanım başı öne eğik, tam odadan çıkmaya hazırlanırken Wassim, "Dur," diye seslendi arkasından.

Sevim Hanım olduğu yerde aniden durdu. Wassim yerde duran siyah bavulu eğilip aldı ve sonra var gücüyle ona doğru fırlattı.

"Bavulunu unuttun," dedi rahatlamış bir sesle. "Onun da, senin de, bavulunuzun da yüzünü bundan sonra şeytan görsün. Şimdi evimden defol!"

8
Aşk Testiye Benzer

Hazel bir an yorgun bir şekilde kanepeye yaslanıp hiçbir şey düşünmeden gözlerini kapattı. O an, gerçekten hisleri ve düşünceleri yok olmuştu sanki, bütün bedeni gevşemişti. Lina o esnada kapının önünde durmuş, ona bakıp tatlı tatlı gülümsüyordu.

"Çok mu yorgunsun dayı kızı?" diye sordu.

Hazel dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini de çenesinin altına koydu.

"Gel," dedi kısık bir sesle. "Amer'i az önce uyuttum. Ben de dinleniyordum."

Lina, Tabba ailesinin tek kızıydı. Yirmi yaşında, uzun boylu, buğday tenli güzel bir kızdı ve gizli gizli flört ettiği bir oğlanla henüz yeni sözlenmişti.

"Sen de çok yoruluyorsun," dedi Lina ona doğru yaklaşırken. "Üç çocukla baş etmek hiç kolay değil."

O esnada Amer uyuduğu yerden meler gibi bir ses çıkardı. Lina hemen yanına gitti. Anlaşılan sadece rüya görüyordu, çünkü mışıl mışıl uyuyordu.

"Her gece," dedi Hazel gülümseyerek. "Sırtını kaşıtmadan asla uyumuyor."

Lina da güldü.

"Çocuk işte. Kim bilir o anda aklından neler geçiriyor."

"Haklısın. Allah hiçbir çocuğu öksüz koymasın."

Lina'nın birden gözleri doldu, boğazı düğümlendi.

"Âmin!" dedi boğuk bir sesle. "Âmin!"

Hazel onun yüzündeki değişikliği görünce konuyu değiştirdi.

"Sözlün nasıl?"

Lina'nın gözlerindeki hüzün ansızın silindi, yüzü yumuşadı. Son aylarda yaşadıkları üzüntü ve gerginlikten dolayı âdeta nefes alamamış, o da evdeki herkes gibi bunalmıştı.

"Çok şükür," dedi mutlulukla. "Gayet iyi."

"Nişan ne zaman? Karar verdiniz mi?"

"Doğrusu, ikimiz de ilk önce fakülteyi bitirmek istiyoruz. Büyük ihtimalle gelecek yaza. Planlarımızı buna göre yapıyoruz. İnşallah tez zamanda sen de aradığın aşkı bulursun. Sevdiğin adamla birlikte aşkınızı bir ömür boyu doya doya yaşarsın."

Aylardan beri aşk yüzünden neler yaşadığını, çektiği acıyı, üzüntüyü ve ona karşı olan özlemini hatırladı Hazel. Yüreğine düşen boşluğu dolduracak adamdan ve onun yaşatacağı duygulardan bir kıpırtı yoktu henüz.

"İnşallah," dedi Hazel göğsü sıkışarak. "Gerçi benim umudum hiç yok ya."

Lina yanına sokulup, "Söyle kız," dedi kolunu çekiştirerek. "Yoksa hoşlandığın biri mi var?"

Hazel şaşkınlık içinde, "Benim mi?" dedi.

"Tabii ki senin şaşkaloz! Söyle bana, kim o?"

Hazel oldukça ketum biriydi, incecik omuzlarını silkti.

"Kimse yok. İnan bana, olduğunda söylerim sana."

Lina hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ne bileyim," dedi. "Az önce öyle bir söyledin ki, ben de birine âşık olduğunu sandım."

Hazel aklına her defasında düşen o sorunun kendisini yine köşeye sıkıştırmasından dolayı kasıklarından şiddetli bir ağrının yükseldiğini, nefes almasını güçleştirdiğini hissetti. Lina onun gözlerinden bir şeyleri gizlediğini hemen anladı. Ne de olsa Hazel pek kurnaz bir kız sayılmazdı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Lina.

"İyiyim, gayet iyiyim."

"Sanki biraz düşünceli gibi geldin bana."

Hazel alnında biriken teri elinin tersiyle sildi.

"Şey," dedi cesaretini biraz toplayarak. "Aslında merak ettiğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"Şey... Wassim Ağabey eski eşini çok mu sevmişti?"

Lina afalladı.

"Bunu neden bilmek istiyorsun ki?"

Hazel'in narin bedeni birden titredi.

"Şey, bir türlü iyileşemiyor da. Biraz toparlanır gibi oluyor, sonra yine kendisini odaya kapatıyor. Onu unutamayacak kadar çok mu seviyordu?"

Lina edebiyat fakültesinde okuduğu için kitaplarla fazla haşır neşirdi. Derslerinden arta kalan zamanlarında bol bol kitap okurdu.

"Bak!" dedi kanepenin ucuna ilişerek. "Aşk testiye benzermiş. Kırılmış ya da çatlamış bir testi içindeki suyu tutamazmış. Bu yüzden kırılmamak için testiyi kırmamak gerekiyor. Ama ağabeyim zamanında testiyi kırdığı için şimdi kendi kırıldı."

Hazel'in yüreği burkuldu.

"Ben bilmiyorum," dedi utana sıkıla. "Söylediklerinden de pek bir şey anlamadım."

Lina gülümsedi.

"Aşk," dedi. "Birdenbire gelen yağmur, sonrası yavaş yavaş dinme... Bitiş ve başka yağmuru beklemektir. Sen de bir gün âşık olduğunda ne demek istediğimi anlayacaksın."

Hazel onun söylediklerini aslında çok iyi anlamıştı. Aşkı anlamak için öyle sayfalar dolusu okumasına gerek yoktu. Aşkın küçük bir kıvılcımı yeter ki yüreğe düşsün, orada bir iz açsındı kendisine. Kaç zamandan beri aşk yüzünden soluk almakta zorluk çekiyordu zaten. Yaşadığı heyecanın sebebi buydu. Daha sonra bütün hayatını yok etmeyi göze alacağı o dehşetli heyecan bir yandan canını yakıyor, bir yandan da ona tatlı bir zevk veriyordu.

"İnşallah," dedi Hazel. "Keşke hiç kimse sevdiğinden falan ayrılmasa."

"Ah!" dedi Lina. "Bazı erkekler çoğu zaman aceleci davrandıkları için gidip duvara tosluyorlar. Bu tip erkeklerin gönlü her zaman bir başkasına kayıyor, çünkü erkeklerin gözleri hep birilerini arıyor. Bu dünyada, erkek gözünün kaydığı bir kadından daha coşku verici hiçbir şey yoktur. Yani kadınlar bu tip erkekleri fetheden bir güzelliğe sahipse, erkekler de gönül çelmeye dünden razıdır."

Hazel heyecanlandı. Bu sefer kafası biraz karışmış gibiydi.

"Peki," dedi. "Bir erkeğin bir kıza hangi durumda gözü ya da gönlü kayar?"

Lina ağırdan alarak, "Bence," dedi. "Bir erkek bir kadının bir perdelik baştan çıkarma oyununu görmüşse, o erkeğin o kadına gözü kaydığı gibi gönlü de kaymıştır artık. O saatten sonra da o erkek iflah olmaz. Çünkü o erkek gözünü kızın giydiği etekten,

elini o eteğin altına sokma arzusundan, o sütun gibi bacaklardan bir daha alamaz."

Hazel kıkırdadı.

"Gerçekten erkekler bu kadar aptal mı?"

Lina da gülümsedi.

"İnan bana, gerçekler aynen söylediğim gibi. Hatta erkeklerin aptallıkları da seks manyaklığından ileri geliyor. Cinsel arzuları dışında her şeye göğüs gerebilen erkekler, ne yazık ki cinsel tutkularının esaretinden kendilerini bir türlü kurtaramıyorlar. Kurtaramadıkları gibi de eyerlerini devamlı yanlarında taşıyorlar. Gözleri her daim fıldır fıldır dişi bir kısrağı arıyor. Dişi kısrağı bulduğu zamanlar da eyerlerini üzerlerine atmaya çalışıyorlar. Çünkü onlar her önüne gelen kadınla düşüp kalkmayı erdem sanıyorlar. O küçük beyinlerinde, taşıdıkları penisin yaydığı ateşi kontrol etmeye çalışıyorlar. Böylece namussuz akıllarına, namuslu bir kişilik kazandırmak istiyorlar. Bütün bunları isterken de bir maymun gibi daldan dala atlıyorlar."

Hazel gülmeye çalıştı, ama bu sefer içine bir endişe ve korku düşmüştü.

"Bu söylediklerin," dedi panik dolu bir sesle. "Hiç mantıklı değil. Erkekler neden böyle düşünsün ki?"

Lina odanın sıcağına rağmen sanki damarlarının buz kestiğini hissetti.

"Bu sorunun nedeni de gayet basit aslında. Erkekler bu dünyanın nimetleri arasında en çok seksi önemserler. Sekse sarılan, cinsel arzunun kavurucu ateşine çomak sokan, seks evrenine her daim anahtar deliğinden bakmak isteyen sefil erkekler, kendileri için seksin son sığınak olduğuna inanırlar çünkü. Bence erkeklerin bu düşüncesi batıl bir inançtan değil de içlerindeki davarlık dürtüsün-

den geliyor. Ayrıca şu gerçeği de unutma, her erkek biraz davardır. İnsanlık tarihi boyunca da o davarlık yapılarının üstüne ne yazık ki uygun bir örtüyü bulup serememiştir. Bu yüzden de davar bir erkeğin seks tutkusu, şeytanın gözündeki bir arpacık gibidir. Çünkü erkekler kendileriyle ilgili şu gerçeği çok iyi biliyor: Uyarılmış bir penis, sahibinin efendisidir. Şimdi anladın mı beni?"

Lina'nın erkekler hakkındaki bu sert açıklamaları, Hazel'in bütün mantığını alıp götürmüş, onu köşeye sıkıştırmıştı. O anda düşünceleri kafese kapatılmış bir kuş gibi çırpınıp durmaya başlamıştı.

"Benim fikirlerimi," dedi Lina, "garip bulabilirsin. Ama inan bana gerçekleri söylüyorum sana. Bak! Şamlı kadınlar güzel ve seksi iç çamaşırları giymeyi seviyor. Sence neden? Çünkü bizleri böyle giyinmeye iten şey Arap erkeklerinden başkası değil."

"Bizim erkekler mi?" dedi Hazel şaşkınlıkla. "Onlar mı seksi giyinmemizi istiyor?"

Lina gözlerini kırpıştırdı.

"Tabii ya! Sen ne zannettin? Bizim giydiğimiz iç çamaşırlarını, çoğu Avrupalı kadın giymeye cesaret edemez. Bu seksi çamaşırları giyip erkeklerimize en değerli mücevherlerimizi göstermek zorundayız. Erkeklere bu değerli mücevherlerimizi göstermezsek, onlar da gidip değerli şeylerini sergileyen başka kadınları bulurlar. Unutma ki, şeriat kuralları erkeklerimize dört kadınla evlenme hakkı tanıyor."

"Bu yüzden mi kadınlar evlendiği adamları değiştirmek istiyor?" diye sordu Hazel.

Lina uzun ve zor çabalardan sonra onun da mantıklı bir şeyler düşünmesini sağlamıştı sonunda.

"Aferin sana kız," dedi Lina. "Sonunda anlamaya başladın."

Bilgisizliğiyle alay edilmesine alınan Hazel hemen karşı saldırıya geçti.

"Belki okuma yazma bilmiyor olabilirim, ama neticede ben de bir genç kızım, senin gibi duygularım var benim de."

Lina ona sarılıp güzel yüzünden öptü.

"Allah aşkına, darılıp gönül koyma hemen. Beni yanlış anladın, amacım katiyen seni aşağılamak değildi."

Hazel daha fazla inatlaşmadı.

"Tamam," dedi ipeksi sesiyle. "Sanırım yanlış anladım."

Lina derin bir oh çekti.

"Şimdi," dedi. "Az önceki soruna cevap vermek gerekirse, evli kadınlar, birlikte oldukları erkeklerle çamurla oynar gibi oynamaya, onları şekilden şekle sokmaya ve sonunda bütün kadınların gıptayla bakacakları mükemmel erkeği yaratmaya kendilerini adarlar. Ben bu yüzden kadınları heykeltıraş sanatçılarına benzetiyorum. Nasıl ki heykeltıraşlar taşı yontuyor, bizim evli kadınlar da kereste adamları yontup şekil vermeye çalışıyorlar."

İkisi de kendilerini daha fazla tutamayıp kıkır kıkır gülmeye başladılar.

"Vallahi!" dedi Hazel. "Çok âlem bir kızsın. Çocukluğundan beri hep değişik biriydin. Bu kadar lafı nasıl bir araya getirip konuşabiliyorsun anlamıyorum? Sözlün olacak oğlan senden korkmuyor mu hiç?"

Lina gülmekten dolayı gözlerinden sel gibi akan yaşı sildi.

"Kör köre kılavuzluk ederse," dedi hâlâ kıkırdarken, "ikisi de kuyuya düşermiş. Bu saatten sonra benden korksa ne olur?"

O sırada Wassim kapının önüne gelmiş, elini kapının tokmağına koyup kardeşine seslenmişti.

"Lina, o çarpık fikirlerinle bu saf kızı da zehirleme istersen."

Lina eski bir dosta bakıp gülümser gibi gülümsedi.

"Siz erkeklere karşı hemcinslerimin gözlerini açıyorum. Bunda ne gibi bir kötülük var ağabey?"

Wassim tebessüm etti.

"Bizim için yok, ama kızcağız senin yüzünden bu yaşta erkeklerden nefret edecek."

"Erkeklerden nefret edecek biri varsa, o ben olurdum. Bak! Ben de bir erkekle sözlendim. Demek ki onun da korkmasına gerek yokmuş. Ama körü körüne de erkeklere bağlanmasını asla istemem. Sen de benim düşüncelerime katılmıyor musun Hazel?"

Wassim'i karşısında gören Hazel ağzı bir karış açık kalmış, genç adama hayran hayran bakıyordu. Lina ondan bir ses çıkmadığını görünce dirseğiyle dürttü.

"Sana söyledim, beni duymadın mı?"

Hazel şaşkınlığından çabucak silkinip cevap verdi.

"Ne söylemiştin bana?"

Wassim kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

"Gördün mü?" dedi gülerken. "Kız senin saçmalıklarını dinlemiyor bile."

Lina ayağa kalktı. Yüzü allak bullak olmuştu. Bir an Hazel'in küçük ama biçimli dudaklarına baktı. Genç kızın dudakları heyecandan titriyor, yeşil gözleri odanın loş ışığında parıl parıl parlıyordu. Lina o an her şeyi anlamış, şaşkınlıktan söyleyecek tek bir söz bile bulamamıştı. Kanepenin üstüne koyduğu kırmızı kaplı kitabını alıp göğsüne bastırdı, sonra da kimsenin yüzüne bakmadan odayı terk etti.

9
Özlem

İstanbul, 13 Eylül 1986

Bu hayatta her şeyin bir bedeli vardı. Büyük sevdaların bedeli büyük acılardı, büyük hırsların bedeli büyük kayıplardı, büyük umutların bedeli yalnızlık dolu uzun yıllardı. Ama her şeyden önemlisi, masumiyetin de bedeli ağırdı, zalimliğin de...

Piruze'nin ödediği bedel de ne yazık ki özlemdi. Her geçen gün evlatlarına karşı duyduğu özlem daha da büyüyordu. Onlardan ayrılalı tam tamına bir yıl olmuştu. Yazgısının onu Wassim'in elinden kurtarıp böylesi bir derde katlanma durumunda bırakmasına içten içe üzülüyor, "Ya Rab! Gece gündüz sana yakarıyorum. Artık sıkıntıya doydum, tükenmiş gibiyim. Ölüler arasına atılmış, sanki anımsamadığın, ilginden yoksun, mezarda yatan cesetler gibiyim... Oğullarımı benden uzaklaştırdın, iğrenç kıldın beni onların gözünde. Kapalı kaldım, çıkamıyorum. Üzüntüden gözlerimin feri söndü. Her gün sana yakarıyorum, ellerimi açıyorum. Onları benden uzaklaştırdın, tek dostum karanlık yalnızlığım kaldı. Duam sana erişsin, kulak ver yakarışlarıma. Oğullarımı bana geri ver lütfen," diye Allah'a yalvarıyordu.

"Kendi kendine ne konuşuyorsun?" dedi Oya mutfağa girerken.

Piruze eliyle çabucak gözyaşlarını sildi.

"Hiç," dedi boğuk bir sesle.

Oya ve Piruze yıllar önce İngiltere'de tanışmışlardı. Oya da bir diplomat kızıydı. O zamanlar ikisinin de ortak bir hayali vardı. Londra'da üniversite okuyacaklar, aynı evde yaşayacaklardı. Fakat ikisi de fırtınalı bir günde rüzgârın şiddetle savurduğu bir kül gibi, başka başka taraflara dağılmışlardı. Oya'nın kocası çok erken yaşta ölmüş, şimdi küçük oğluyla bir başına kalmıştı.

"Yeter artık," diye çıkıştı Oya. "Sanki üzüldüğünü görmüyor muyum senin? Kendini mahvediyorsun."

Piruze birden ağlamaya başladı.

"Allah canımı alsa da çektiğim bu acılardan kurtulsam. Artık dayanacak gücüm kalmadı Oya. İçime düşen evlat özlemi günbegün yiyip bitiriyor beni. Dipsiz bir batağa gömüldüm sanki. Basacak yerim yok, her geçen gün biraz daha derine batıyorum. Tam bir yıldır tükendim feryat etmekten, oğullarımı göreceğim günü hasretle beklemekten."

"Sabret," dedi Oya alçak bir sesle. "Biraz daha sabret. Bir gün onlara kavuşacaksın."

Piruze elinde tuttuğu çerez kâsesini tepsiye koydu.

"Allah'tan dileğim," dedi, "beni oğullarımdan ayıran Wassim akıp giden su gibi yok olur, sürüdükçe bir sümüklüböceğe dönüşür inşallah."

"Beddua etme istersen. Ne de olsa evlatlarının babası o."

"Nasıl etmeyeyim? Gönlüm üzgün, gönlüm özlem dolu. Bu yüzden onu hiçbir zaman affetmeyeceğim ya. Gözyaşlarım neredeyse ekmeğim tuzum oldu gece gündüz. Bana biraz hak ver Oya. Ben de

senin gibi bir anayım. Sen kendi evladından bir sene değil, sadece bir gün bile olsa ayrı kalabilir miydin?"

Oya sustu, cevap vermedi. Tam o sırada Piruze'nin işyerinde çalışan modelist ve gay arkadaşı Volkan içeri girdi.

"Ay şekerim," dedi kırıta kırıta yürürken. "Dün gece başıma neler geldi neler. Anlatsam hiçbiriniz inanmazsınız bana."

Piruze o an için dertlerini unuttu, birazcık da olsa gülümsedi.

"Söyle, başımın belası. Yine ne oldu?"

Volkan mutfak sandalyesini çekip oturdu. Sonra ince bir sigarayı paketinden çıkarıp yaktı.

"Ay, dün gece kâbus gibiydi. Bir kamera olsaydı da bizi çekiverseydi."

Piruze ve Oya'yı bir merak sardı.

"Allah aşkına anlat hemen," dedi Piruze. "Ne oldu?"

Volkan elini bileğinden hafifçe kırıp uzun saçlarını yana doğru attı.

"Ayol, daha ne olsun! Dün gece gittiğim mekânı polisler bastı."

"Eee?" dedi Oya nefesini tutarak.

"E'si mi kaldı kız? Rezil oldum. Meğerse gittiğim mekân travestilerin uğrak yeriymiş. Ben onların mekânına gittiğimi nereden bilebilirdim ki!"

Piruze onun omzuna hafifçe vurdu.

"Allah senin canını almasın. Gece gece ne işin vardı dışarıda?"

"Ayol, ben de insanım. Yalnızlıktan o kadar çok bunaldım ki, kendimi sokağa atıp biraz nefes almak istedim. Ama bende şans ne gezer. Koca şehirde bula bula travestilerin takıldıkları mekânı bulmuşum, iyi mi?"

"Sonra ne oldu?" diye sordu Oya heyecanlı heyecanlı.

"Ayol bir dinle! Daha sonra neler olmadı ki. Mekânın kapısını açıp içeri girdiğimde, izbandut gibi iki herif kavgaya tutuşmasın mı? Daha ne oluyor dememe kalmadan kapı ardına kadar açıldı, bir sürü polis içeri daldı. Mekândaki herkesi toplayıp karakola götürdüler."

"Allah seni kahretmesin!" diye söylendi Piruze. "Peki, sonra seni dışarı nasıl saldılar?"

Volkan güldü.

"Paşa babam sağ olsun," dedi. "İlk defa bir işime yaradı. Ne de olsa ben de bir polis oğluyum. Pardon, babamın biricik oğluşuyum!"

Hepsi aynı anda kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Şimdi," dedi Volkan. "İçeri geçelim, ben çok acıktım."

"Olur," dedi Piruze. "Sen şu çerezleri al, götürüp sehpaya koy. Biz de yemekleri ısıtıp geliyoruz."

Kısa bir süre sonra, Piruze ve Oya ellerinde yemek dolusu tabaklarla küçük salona geçtiler.

"Kusura bakmayın," dedi Piruze arkadaşlarına. "Her zamanki gibi masayı bahçeye kurmak isterdim, ama hava yağmurlu bugün."

Piruze'nin küçük ama şirin mi şirin bahçe katı bir evi vardı. Ev aynı zamanda Boğaz'ın eşsiz manzarasına bakıyordu.

"Ne yapalım?" dedi arkadaşlarından biri. "Bu da bize havanın kötü bir şakası olsun. Ben çok acıktım. Allah aşkına, ne yemek yaptın bize?"

Piruze elinde tuttuğu tabaklardan birini Çiğdem'in önüne koydu.

"Bugün size," dedi, "Şam mutfağından bir şeyler yaptım. Falafel, patlıcan tirit, etli humus, tabbule ve sürpriz bir Lübnan tatlısı..."

Masada bulunan herkes birden çatallarını tabaklara daldırdı. O andan sonra küçük salonda sadece bıçak ve çatalın çıkardığı sesler yankılandı, misafirler büyük bir keyifle yemeklerini yiyip şaraplarını yudumladılar.

"Ay kız!" dedi Volkan peçeteye ağzını silerken. "Ellerin dert görmesin. Senin gibi bir kadını erkek milleti kırk yıl sırtında taşısa azdır. Bu yemekleri yapmak öyle her kadının harcı değil, her erkek de bu yemekleri anasının evinde bulup yiyemez."

Piruze acı acı güldü.

"Bırak kırk yıl sırtında taşımayı, daha ilk senelerden sırtından kaldırıp attı beni eski kocam."

Bir anda salona kasvetli bir hava çöktü. Volkan bu sinir bozucu havayı dağıtayım derken çamları bir bir devirmeye başladı.

"Ayol!" dedi. "O hanzolukları Cüneyt gibi ayılar yapıyor. Neden böyle yaptıklarını da artık ona sormak gerekir."

Bir anda herkes başını çevirip Cüneyt'e baktı. Cüneyt bir an donup kalmış, sonrasında kızarıp bozarmaya başlamıştı.

"Yoksa sende mi Cücü?" diye sordu Çiğdem. "İnanmıyorum sana?"

Cüneyt ne cevap vereceğini bilemedi.

"Onun öyle mazbut göründüğüne bakmayın siz," dedi Volkan. "Zamparanın tekidir o. İşyerindeki sekreter Burcu'yla az mı kırıştırdı?"

Cüneyt elindeki çatalı sinirli bir şekilde masaya fırlattı.

"Allah seni kahretsin be Volkan. Ne geveze birisin. Ağzında bakla ıslanmaz mı senin?"

"Bak sen!" dedi Çiğdem gözü seğirerek. "Doğrusu Burcu'dan böyle bir şey beklemezdim hiç. Ayrıca o evli değil miydi?"

Piruze şaşırmıştı. Ama kendisini hemen toparlayıp Cüneyt'e, "Affedersin," dedi. "Sana bir şey soracağım. Sen de evli değil miydin?"

Cüneyt cevap vermedi, sadece başını aşağı yukarı salladı.

"Pekâlâ," dedi Piruze asabı bozuk bir şekilde. "Kocam da beni aldattı, hem de birçok defa. Senin gibi evli adamlar eşlerini neden aldatıyor?"

Cüneyt hiçbir tarafa kaçış olmadığı anlamıştı.

"Bak Piruze," dedi alçak bir sesle. "Bunun üzerinde ben de pek çok kez düşündüm. Ama inan, yine de doğru ne bilmiyorum. Bence aldatma meselesi tam bir bilmece. Bana öyle geliyor ki, evlilik erkeklerin hayallerini öldürüyor."

"Saçma," diye haykırdı Çiğdem. "Evlilik bir tek sizin hayallerinizi öldürüp bizimkini mi diri tutuyor? Bunu mu demek istiyorsun?"

Cüneyt sigarasından bir fırt çekti, sonra da dumanı havaya üfledi.

"Artık orasını bilemem. Ama siz kadınlar evlendiğinizde hayallerinize kavuşuyorsunuz zaten."

Çiğden âdeta burnundan soluyordu.

"Bize erkek delisi mi diyorsun yani?"

Cüneyt'in kafasında dönüp duran cevaplar öyle şaşırtıcıydı ki, hangisini ilk önce söyleyeceğini bilemiyordu.

"Sen beni yanlış anladın Çiğdem. Bir kadının en büyük hayali nedir sence?"

Çiğdem alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Senin dediğine göre erkeklermiş!"

Cüneyt hiç istifini bozmadı.

"Bak Çiğdem! Sen de aynı karım gibisin. Beni dinlemeden yargılamaya kalkıyorsun hemen. O da senin gibi bana karşı nefret do-

lu. İnan bana, neyime karşı nefret duyuyor onu dahi bilmiyorum. Nefreti öfkeye ya da kızgınlığa benzemiyor. İnsafsız bir nefret onunkisi. Şimdi lafımı kesme, iyi dinle beni. Madem Piruze bir soru sordu, cevap vermek istiyorum. Bence bir kadının en büyük hayali sanıldığı gibi koca bulmak değil, anne olmaktır. Kadın bu hayaline ancak evlendiği zaman kavuşabiliyor. Evli bir kadın kocasının yerine çocuklarını koyabiliyor, ama evli bir erkek baba bile olsa boşluğa düştüğü vakit evdekinin yerine başka bir kadını koyuyor."

Piruze bezgin bir sesle, "Sen de bu yüzden mi aldattın?" diye sordu.

"Kesinlikle öyleydi. İlk başlarda sanki bir rüyada gibiydim. Harika bir rüya... Tıpkı hayallerimdeki gibi bir ilişki yaşıyordum. Peki, ya ona ne demeli? Her gün ne kadar da tutkuluydu öyle. Âdeta bir volkan gibiydi."

Volkan ansızın yerinden fırladı.

"Duydunuz mu kızlar? O sürtük de benim gibiymiş."

Volkan'ın bu zamansız gelen esprisine hiç kimse gülmedi. Volkan'ın yüzü uzun süre gergin duran bir kas gibi seğirdi.

"Offf!" dedi yerinden kalkıp ağır ağır mutfak kapısına doğru yürürken. "Ne haliniz varsa görün. Ben kendime biraz şarap alacağım."

Odadakiler onu kendi haline bırakıp Cüneyt'e döndüler.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Oya meraklı meraklı. "İlişkiniz bitti mi? Sen karına geri mi döndün yoksa?"

Cüneyt bir sigara daha yaktı.

"Sonra işler iyice sarpa sardı," dedi üzgün bir sesle. "Amcasını bir türlü öldüremeyen Hamlet gibiydim. Bütün eğitimime, kariyerime ve zekâma rağmen kalbime bir türlü hükmedemiyordum. Sevgilimi çok istiyordum, ama karımı incitmekten de çekiniyor-

dum. Karım evde barut gibi dolaşıp durmasına rağmen yine de onu seviyordum. Bu yüzden evliliğimize bir türlü son veremedim ya. Ondan kopamıyordum, çünkü fark ettim ki zaman içinde onun bir parçası olmuşum. Evliliğimi bitirip karımı mahvetmektense, sevgilimi biraz incitmeyi göze aldım. Ama hepsi benim hatamdı. Karımla mutsuz olduğuma ilk günlerde onu da inandırmıştım. Aksi halde böyle bir ilişkiye asla kalkışmazdı. Çok zayıf davrandım. Onu da yanlış şeylere inandırdım."

Çiğdem ters ters baktı.

"Belki seni yine kızdıracağım," dedi. "Ama o sürtüğü koruduğuna hâlâ inanamıyorum. Bahsettiğin kadın evliydi, bekâr değildi. O da kocasını aldatıyordu. Adamın ne suçu vardı peki?"

"O pezevengin de," dedi Cüneyt sakin sakin, "çok suçu vardı. Bir erkek ancak bir erkek gibi davranarak, kadının içindeki kadının ortaya çıkmasına yol açar. O pezevengin evladında eksik olan da buydu. Onun bu eksiğini meğerse ben doldurmuşum."

Piruze allak bullak olmuştu.

"Peki," dedi. " Kaçamak ilişkin neden büyüsünü kaybetti?"

Cüneyt açık sözlüydü.

"Bak," dedi. "Bu soruya cevap vermeden önce, şimdi ben size bir soru soracağım: Bir kadını erkeklerin gözünde değerli kılan şey nedir?"

Oya her zaman tez canlı birisiydi. Sabırsız davranıp, "Aşk," diye karşılık verdi.

Cüneyt başını sağa sola salladı, dudağını büzdü.

"Başka."

"Bağlılık," dedi Çiğdem soğuk bir sesle.

"Bir ihtimal," dedi Cüneyt. "Sence ne Piruze?"

"Bence ne aşk ne de bağlılık. Bu sorunun cevabı olsa olsa erkeklerin üremek istemeleridir. Sence de yanlış mı düşünüyorum?"

"Bilmiyorum," dedi Cüneyt, kurumuş dudaklarını yalarken. "Belki de hepinizin verdiği cevaplar doğruydu. Ama bunlar benim duymak istediğim cevaplar değildi kesinlikle. Bana göre bir kadını erkeklerin gözünde değerli kılan şey, cinsellikten başka bir şey değil."

Çiğdem yine sinirlenmişti.

"Ne kadar kaba bir adamsın sen! Ne yani, kadının değeri iki bacak arasında mı saklı?"

Cüneyt kımıldamadan durdu, soluğunu kontrol etmeye çalıştı.

"Şimdi sana vereceğim cevap ağzının tadını bozabilir Çiğdemciğim!" dedi soğukkanlı ve alaycı bir tavırla. "Ama bana göre evet. Kadınların erkeklerin gözündeki değeri ne yazık ki bir değer tapınağı olan cinsel organından geçiyor."

Oya'nın o anda öğrendiği bu gerçekler karşısında sanki bütün duyguları kesilip atılmıştı.

"Bu düşüncelerin çok acımasız ve duygusuz değil mi Cüneyt?" diye sordu tedirgin bir sesle.

Cüneyt gülümsedi.

"Öyleyse," dedi. "Sana bir soru soracağım: Erkekler bugün en çok neye inanıyor?"

"Anlamadım, nasıl yani?"

"Bir ilişkide."

"Az önceki sözlerinden seni doğru anladıysam, sekse, öyle mi?"

"Bravo! Çünkü seks modern dünyanın yeni bir inanç biçimi oldu. Gerçi tarih boyunca da hep böyle olmadı mı zaten? Bir kadının cinsel organı erkeğe ilham kaynağı olmadı mı? Bence oldu. Tarih boyunca bir erkek, tarih boyunca bir kadının cinsel kimliğinde

hayat buldu. O düşlerindeki kadını çırılçıplak hayal ederek ilham aldı, hayatını sürdürdü. Ama hayatını sürdürürken de birtakım bedeller ödedi."

"Ne gibi bedeller?"

"Şöyle ki: O erkeğin karşısına zaman zaman öyle şeytan gibi kadınlar çıktı ki, onu paçavraya çevirdi, mahvetti."

"Beter olun," dedi Çiğdem sivri diline yine sahip çıkamazken. "İnşallah aldatan bütün erkekler paçavra değil de kadavra olur."

Herkes bir anda katıla katıla gülmeye başladı.

"Ay kız!" dedi Volkan. "Anlaşılan bu erkeklerden ne size ne de bana bir fayda var. Bunlar taş olsun inşallah."

Piruze'nin aklı karışmıştı. Gözlerini Cüneyt'e dikip, "Az önceki soruma daha cevap vermedin," dedi.

Cüneyt şaşırdı.

"Hangi soruna?"

"Kaçamak ilişkin neden büyüsünü kaybetti?"

Cüneyt yavaşça toparlandı.

"Gördüğüm rüyadan en sonunda uyandım," dedi kırmızı şarabını sakince yudumlarken. "İlk günlerdeki cinselliğimizin yerini daha sonra onun beklentileri almaya başladı. Sonra anladım ki, bilinmezliğin keşfi ilişkilerimizde tersine işliyor. Aşk, bilinmez bir coğrafyayı keşfetmeye benzemiyor. Yabancı toprakları keşfetmek insana mutluluk verirken, âşık olduğun insanı tanımak evli erkeğe öyle pek de mutluluk getirmiyor. O gün mutsuz olduğumuza iyice kanaat getirince, can havliyle kaçıp kurtuldum ondan, o da benden."

"Keşke," dedi Piruze iç çekerek. "Hep ilk başta birbirimizi tanıdığımız gibi kalabilseydik. Ben senin aksine hâlâ aşka inanıyorum Cüneyt. Aşk zamanla değişmez, değişen sadece âşıklardır. Ama bana göre bir gerçek var ki, o da şu: Hiçbirimizin aşk lisansı yeterli değil. Aşkı tanımlamak için kullandığımız lisans sınırlı düzeyde. Aşk, çoğunlukla ifade ettiklerimizden çok daha fazla karmaşık bana göre. İfade edebildiklerimiz ise tamamen saçmalık. Tıpkı, aşkın gözü kördür sözü gibi. Şimdi hepinize soruyorum: Aşkın gözü mü kör, yoksa âşığın mı?"

Çiğdem keyiflenmişti.

"Konuş kız," dedi. "Ağzına sağlık. Deminden beri bu adamın zırvalıklarını dinliyoruz."

Cüneyt Çiğdem'e öfkeyle baktı, gözleri kıvılcımlar saçıyordu.

"Hayır," dedi Piruze. "Bence o da doğruları söylüyor. Ama Cüneyt de şu gerçeği unutmasın ki, evli kadınlar çok fazla verici olduğu için kocalarına yaranamıyorlar. Çünkü kocalarımız karılarının her şeyi, ama karıları onların hiçbir şeyi olsun istiyorlar..."

O sırada kapının zili çaldı, Oya hemen ayağa fırladı.

"Bu gelen," dedi coşkulu bir sevinçle, "Enver olmalı."

Piruze içini çekti. Nedense soluğu göğsünde gıcıklayıcı, heyecan verici bir duygu bırakmıştı.

"Herkese iyi akşamlar," dedi Enver elinde tuttuğu bağlamasını koltuğun üzerine koyarken.

Enver, Oya'nın çok yakın bir arkadaşıydı. Aynı zamanda Piruze'nin de boşanma avukatlığını yapmış, kendisi de Piruze gibi eşinden boşanmıştı. Geniş alnından kararlı ve duygulu bir insan olduğu anlaşılıyordu. Enver Piruze'yi şöyle bir süzdü, sonra da geçip yemek masasında kendisi için ayrılan yere oturdu.

"Kusura bakmayın," dedi. "Oğlumu annesine bıraktım, biraz geciktim."

Piruze gülümsedi.

"Rica ederiz," dedi. "Ben yemeğini ısıtıp getireyim."

Ayağa kalktı ve mutfağa doğru yürüdü, sonra birden aklına gelmiş gibi dönüp, "Ne içersin?" diye sordu heyecanlı bir şekilde.

"Zahmet olmazsa rakı," dedi. "Bir duble rakı içerim."

Enver o anda tatlı tatlı gülümsüyordu, ama bu zoraki bir gülümseme değildi. O da Piruze'den hoşlanmaya başlamıştı ve bir araya geldiklerinde bu duygularını istemeden de olsa belli ediyordu. Volkan yanında oturan Çiğdem'i koluyla dürtüp, "Bu adam bizimkine çoktan abayı yakmış," diye fısıldadı.

Çiğdem artık sus dercesine ayağına bastı. Volkan'ın yüzü önce kızardı, sonra kireç gibi oldu. Ardından da bir çığlık attı. Herkes birden ayağa sıçradı. Piruze mutfaktan koşup geldi.

"Ne oldu?" diye sordu panikle.

Volkan elleriyle sağ ayağını tutmuş, tek ayak üzerinde bir topaç gibi dönüp duruyordu.

"Nasırıma," dedi can havliyle. "Nasırıma bastı."

Çiğdem'in siniri bozuldu, birden gülmeye başladı. Volkan kendini koltuğun üzerine attı, sonra ayağına bakarak, "Uf oldu!" dedi acıyla.

"Aç elini," dedi Piruze kolonya şişesinin kapağını çevirirken. "Biraz yüzüne kolonya sür, ferahlarsın."

Ayağının acısı biraz biraz azalmıştı. Volkan avuçlarından taşan kolonyayı yüzüne sürerken, "İçim kalktı, beynim zonkluyor," dedi.

Piruze şaşkın şaşkın Çiğdem'e baktı.

"Ne oldu? Neden ayağına bastın?"

Çiğdem ne söyleyeceğini şaşırdı.

"Şey," dedi kekeleyerek. "Galiba ayağına neden bastığımı size söyleyemeyeceğim. Çünkü çok ayıp bir şey söyledi bana, öyle değil mi Volkan?"

Volkan pek şaşırmışa benzemiyordu. Derin bir soluk aldı.

"Neyse," dedi. "Birazdan geçer."

Çiğdem ona söylemesi için kaş göz hareketi yaparken, "Sanırım o da bize az önce ne söylediğini açıklayamayacak. En iyisi bu meseleyi burada kapatalım. Anlaştık mı seninle?" dedi.

"Evet," dedi Volkan sızlanırken. "Bunu hak ettim sanırım."

"Neyse," dedi Oya. "Adamcağız daha yeni geldi, aç. İsterseniz tekrar masaya oturalım."

Hepsi geçip yerlerine oturdu, Piruze ise söylenerek mutfağa geri döndü.

"Sanırım," dedi Çiğdem yüzüne çokbilmiş bir tavır takınarak. "Enver Bey'e de o soruyu sormamız gerekecek. Bakalım o ne düşünüyor?"

Enver şaşırdı.

"Hangi soruyu?"

"Siz gelmeden önce," dedi Çiğdem. "Kendi aramızda tartışıyorduk. Sizce evli adamlar eşlerini neden aldatıyor?"

Enver şaşırmıştı. Çiğdem pis pis sırıttı.

"Ne o? Yoksa size zor bir soru mu sordum Enver Bey?"

Masadakiler dikkatle ona bakıyorlardı. Enver şaşkınlığını çabucak üzerinden attı, alay eder gibi gülümsedi. Sonra da bir çırpıda, "Bence," dedi. "Kadınlar ve erkekler yüzyıllardır yapışık ikizler gibi ele ele, diz dize yaşamalarına rağmen iki bilinmeyenli bir denklem. Her iki tarafın da ne yazık ki kendilerine ait kör noktaları var. Kadın asırlardır erkekten yana dem vurdu, erkek ise kadına gem. Böylece gemi azıya alan kadın duygularına kapılıp delice âşık oldu. Körkütük aşktan sarhoş olunca da erkeğe şu korkunç sözü söyler oldu: 'Sen benim için her zaman tek erkek olarak kalacaksın. Hayatıma başka bir erkeği asla sokmayacağım.'

"Kadının bu ürkütücü sözüyle bir at gibi şaha kalkan erkek, ilk fırsatta kadını sırtından attı, başka bir kadını sırtına aldı. Erkeğin bu hoyrat tavrından sonra kadın değişti. Deyim yerindeyse, ilişki düzenbazı oldu. Bir eğitmen gibi erkeği eğitmeye kalktı. Onlara kendi ruhunu kattı.

"Ama gelin görün ki, erkeğin kurduğu tuzağa karşı artık gözü açık olan kadın, bir kez daha erkeğin tuzağına düştü. Seçmedikleri bir evliliğin ya da ilişkinin girdabına gizlice çekildiler. O günden sonra da kadınlar kendi beceriksizliklerini duygusuz erkeklere yükleyip hep bir ağızdan şöyle haykırdılar: 'Bu erkek milletini anlamak çok zor.'

"Peki, bu hayatta şeytana pabucunu ters giydirmesini öğrenen kadın, erkeğin hakkından neden gelemedi? Onları çözecek şifre kırıcı neden olamadı? Bence kadın erkeğin sis perdesini aralayamadı, çünkü erkekler hakkında şu gerçekleri asla göremediler:

"Bir: Kadın, cinselliği ilk önce kalbinde duyarken, erkek, cinselliği cinsel organında duymaktadır. Uyarılmış bir cinsel organ da ne yazık ki erkeği vicdansız kılıyor. O aşna fişne işinden sonra da kadını erkeğin gözünde değersiz kılıyor.

"İki: Kadın hep seven kişiyken, erkek hep sevilen kişi oldu. Bu gerçeği bilen erkek, kadının üzerine eğilmedi. Bir başkası için tuttuğu dalı kolaylıkla bıraktı. Böylece erkeğinin üzerine düşen kadın ortada kaldı.

"Üç: Kadın erkek için değişirken, erkek kadın için değişmedi. Değişmeyen erkek ilişkinin kuralını koydu. Kuralı koyduğu için de kadını bir düdük gibi öttürdü.

"Dört: Kadın evliliği sonun başlangıcı olarak görürken, erkek evliliği başın sonu olarak gördü.

"Ve beş: Kadın yalnızca kendisini beğenip diğer kadınları hafife alınca, erkek hafifmeşrep kadınları beğenip yatağına aldı. Böylece evdeki kadın hem erkeğine karşı hem de öteki kadına karşı kaybetti.

"Umarım sorunuza cevap verebilmişimdir, hanımefendi. Başka sorularınız varsa, onları da cevaplayabilirim şimdi."

Herkesin âdeta nutku tutulmuş, hepsi sessizliğe sığınmıştı. Enver'in bu sert konuşması onları epeyce bir şaşkına çevirmiş, kelimeler bir tür gemici düğümü gibi boğazlarında düğümlenmişti. Oya içinden kıs kıs gülüyor, başını hafifçe sallıyordu. O esnada Piruze içeri girip, "Yemeğin hazır," diye seslendi.

Hiç kimseden çıt çıkmadı. Piruze olup bitenlere bir anlam veremediği için, "Hayrola!" dedi şaşkınlıkla. "Hepiniz aynı anda hayalet mi gördünüz yoksa?"

Cüneyt, Enver'in açık tenli yüzüne baktı, sonra ansızın alkışlamaya başladı.

"Bravo! Bravo! Az önce buradan rüzgâr gibi geçtiniz üstadım. Siz eli öpülesi bir adammışsınız."

Enver gülümseyerek ayağa kalktı, ceketini çıkardı.

"Şimdi elimi öpmeyi bırakın arkadaşlar," dedi tekrar yerine otururken. "Karnımı doyurmaya ne dersiniz?"

Piruze tabağı masaya koydu, Enver de Çiğdem'e göz ucuyla baktı. Enver onun agresif kişiliğini daha ilk bakışta duruşundan ve iğneleyici sözlerinden anlamış, bu yüzden gece boyunca ona karşı resmi ve biraz da soğuk bir tavır takınmıştı. O an için bilemiyordu, belki de Çiğdem'in gözlerinde eski eşinin iç karartıcı izlerine rastlamıştı.

10
Şam

Piruze kararlı adımlarla yürüyordu. Hemen arkasından gelen Oya ve Enver'i bir endişe sarmış, ikisi de gözlerini ondan hiç ayırmıyordu. Atatürk Havalimanı'nın kapısından içeri girecekleri sırada Enver seslendi:

"Ben bir tane sigara yakacağım."

Piruze durdu, yere, kaldırım taşlarının üstüne birden çöküverdi. Enver ona gergin bir şekilde baktı, sonra sigarasını yakıp dumanını ciğerlerinin en kuytu köşesine gönderdi. Oya zeytin siyahı gözleriyle Piruze'ye bakıyor, beyaz tenli yüzünde korkunun derin izlerini taşıyordu.

"Sersemin birisin," dedi Oya kızgın bir şekilde. "Başkalarının lafını dinlemiyor, bildiğini okuyorsun."

Piruze ses çıkarmadı. Belli ki bu sözler pek işine gelmemişti. Oya çaresiz bir halde yanına çöktü, ellerini omzuna attı. Kara gözleri dolmuş, dudakları titremeye başlamıştı.

"Yalan yok, korkuyorum Piruze. Orada başına bir hal gelmesinden korkuyorum."

Piruze elini uzatıp yüzünü okşadı.

"Benim için üzülme," dedi kırılgan bir sesle. "Oğullarımı görmem gerekiyor."

"Ya orada başına bir şey gelirse, ne yapacaksın?"

"Kaderin önüne geçilmezmiş. Artık oraya gidince göreceğim. Ama oğullarımı görmeye gitmeyip de burada kalırsam, hasret beni yutup yok edecek."

Enver bir an duraladı, sonra sertçe çıkıştı.

"Akılsız insanlar gibi karanlıkta yürüyorsun sen de. Yaptığın bu deliliğe bakınca, görüyorum ki rüzgârı kovalamaya kalkışan zavallılar gibisin."

Piruze birden ayağa kalktı. Yüzü, içinde kopan fırtınayı belli etmemek için gerilmişti.

"Bir annenin evlatlarından ayrı kalması nasıl bir şeydir, bunu biliyor musun?" diye sordu.

Enver sustu, sonra sıkıntıdan bir sigara daha yaktı.

"Bakıyorum," dedi Piruze. "Cevap veremiyorsun. Çünkü anne olmakla baba olmak arasındaki farkı sen de bilmiyorsun. Çektiğim onca acıya bakınca, ben de gördüm ki akılsız değilim, sadece biçare bir anneyim. Balığın acımasız ağa, kuşun kapana düştüğü gibi ben de kendi vatanımda sıkışıp kaldım. Bedenim özgür, ama ruhum tutsak burada. Oğullarıma kavuşmazsam her şey boş, bomboş benim için, anlıyor musun?"

Piruze'nin gözlerinde yine yaşlar belirmeye başlamıştı.

"Canım arkadaşım," dedi Oya alçak bir sesle. "Enver seni düşündüğü için böyle konuşuyor. Biliyorsun, sana ne kadar değer verdiğini."

Piruze boynuna sarıldı, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Biliyorum," dedi hıçkırıklarının arasından. "Ayaklarım beni ölüme de götürse, oraya gidip mutlaka evlatlarımı göreceğim."

Oya sabahın ilk mavi ışıklarında, kollarını onun beline doladı, yüzünden öptü.

"Peki, git öyleyse," dedi buruk bir sesle. "Git o zaman. İçindeki hasreti dindir, öyle dön buraya."

Piruze küçük bavulunu eline aldı, hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp hızlı adımlarla yanlarından uzaklaştı. Sarı saçları bir görünüp bir kaybolurken, Enver yüreği buruk bir şekilde arkasından bakıyordu.

Piruze Şam'a ilk geldikleri günü hatırladı. Önlerinden bir kamyon dolusu asker geçip giderken, annesiyle onu çılgınca alkışlamışlar, sonra da havaya attıkları haki renkteki keplerini başlarından aşağı yağmur damlaları gibi yağdırmışlardı. "Bu askerler manyak mı? Burası dağ başı mı?" demişti annesi o gün. Piruze sinirinden hem gülmüş, hem de ağlamıştı. Başını kaldırıp baktığında, karşısında duran dağı görmüş, "Evet, burası dağ başı anne," demişti.

Sonra bir gün onu görmüştü. Heyecandan oracıkta düşüp bayılıverecek gibi olmuştu. Gülümseyerek yanına gelmiş, alev alev yanan ellerini Piruze'ye uzatmış, tokalaşmıştı. Piruze de onun ela gözlerinin derinliklerinde bir an için kaybolup gitmiş, Wassim'in, "Seni ilk gördüğüm o andan beri aklımdan hiç çıkmıyorsun. Bu gece aşkımı herkesin içinde haykırıyorum," sözleriyle kalabalığın önünde ağzı bir karış açık kalmış, bir ay gibi tutulmuştu...

Birden bir taksicinin çaldığı kornayla daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Artık bu şehirde gidecek ne bir yeri, ne sığınacak kimsesi, ne de ona yaşadığını hatırlatacak eski bir dostu vardı. Birden yapayalnız hissetti kendisini. Bir gece yarısı bilmediği bir şehre gelmiş gibiydi. Kendini bu yalnızlıktan, bu alacakaranlıktan, içindeki özlemden kurtaracak bir şeyler arıyor, bir umut ışığı görmek için etrafına bakınıyordu. Taksici pencereyi açıp, "Gideceğiniz yere kadar götüreyim mi hanımefendi?" diye seslendi.

Kısa bir tereddütten sonra, "Başkent Oteli'ne gidecektim," dedi.

Taksici arabadan aşağı indi, bagajı açtı. Piruze tam elindeki bavulu vereceği sırada, "Piruze Hanım," diye arkasından birinin seslendiğini duydu.

Başını sıkıntıyla çevirip arkasına baktı. Karşısında siyah takım elbiseli bir adam ya da adamlar duruyordu. Bir anda sanki her yer kararmış, çevresindeki sesler kesilmiş, bedeni titremeye başlamıştı.

"Buyurun," dedi büyük bir korkuyla.

Adam gülümsedi, dostça elini uzattı.

"Ben Avukat Basir Kourdi. Şam'a tekrar hoş geldiniz."

Bu tanıdık ismi duyduğu anda biraz olsun kendine gelebildi.

"Hoş bulduk," dedi bedeni hâlâ titrerken. "Ben de sizi..."

Basir Kourdi lafını kesti.

"İsterseniz sizi ben götüreyim kalacağınız otele," dedi.

Piruze az önceki korkudan dolayı bitkin görünüyordu. Avukat başını kaldırdı, belki de taksici kılığına girmiş olan muhaberat elemanına baktı.

"Teşekkür ederim," dedi nazikçe. "Hanımefendiyi kaldığı otele ben götüreceğim."

Adam bagaja bir yumruk attı, sertçe vurup kapattı. Sonra da hiçbir şey söylemeden o sinirle arabasına bindi, gazlayıp yanlarından uzaklaştı.

"Galiba sizi korkuttum," dedi avukat. "Kusura bakmayın."

"Şey," dedi Piruze. "Telefonda beni karşılayacağınızı söylememiştiniz. Ben de sizi muhaberat sandım."

"Ben de yarım saat önce bir yakınımı İngiltere'ye yolcu ettim. Hazır buraya kadar gelmişken sizi karşılamak istedim."

"Teşekkür ederim, zahmet olmuş."

"Estağfurullah," dedi avukat yerden bavulu alırken. "Buyurun, arabam şurada duruyor. Bir an önce otele yerleştirelim sizi."

Avukat Basir Kourdi orta yaşlardaydı. Siyah kıvırcık saçları yer yer açılmış, şık giyimi ve güler yüzlü tavrıyla insana güven veren bir havası vardı. Arabanın kapısını usulca açtı, "Buyurun, binin," dedi.

Piruze arabaya bindi. Avukat Kourdi kapıyı usulca kapattı, arabanın önünden dolaşıp şoför koltuğuna oturdu. Kontağı açtı, arabayı çalıştırdı.

"Biliyor musunuz," dedi yola bakarken. "Şam'daki şeriat mahkemesinde ilk kez bir kadın kocasını boşadı."

Piruze şaşırdı.

"Yoksa o kadın ben miyim?"

Avukat başını çevirip gülümsedi.

"Evet, o kadın sizsiniz."

Piruze telaşlandı.

"Eski kocam," dedi, "bu gerçeği öğrenmişse sinirden küplere binmiştir. Bana çocuklarımı göstermemezlik etmesin sakın."

"Hiç sanmam. Elimizde çocuklarınızla görüşebileceğinize dair kapı gibi mahkeme kararı var. Bu kararı çiğneyemez."

Piruze'yi bir düşünce aldı.

"Siz onu tanımıyorsunuz. Bir yıldır çocuklarımın sesine bile hasret bıraktı beni. İnşallah bir sorun çıkarmaz."

Basir Kourdi gerçekten de Wassim'i hiç tanıyamamıştı. Onun başlarına öreceği çoraptan habersiz bir şekilde yol alırken, "Birazdan eski eşinizi telefonla arayacağım. Sizin burada olduğunuzu, yarın çocukları görmek istediğinizi söyleyeceğim ona," dedi.

Piruze afalladı.

"Onları neden bugün değil de yarın görecekmişim?"

Avukat, Reno marka lacivert renkli arabasının direksiyonunu hafifçe sola kırdı.

"Bugün biraz dinlenirsiniz diye düşünmüştüm. Yoksa özel bir nedeni yok."

Piruze'nin içi kabardı.

"Hayır," dedi. "Bugün olsun. Onları bir an önce görmek istiyorum. Buraya dinlenmeye değil, onlarla hasret gidermeye geldim ben."

Avukat hiç istifini bozmadan, "Pekâlâ," dedi. "Görüşmeyi bugüne ayarlamaya çalışacağım."

Epey bir vakit sonra, Piruze içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. Ona göre ters giden bir şeyler olmuştu. Yoksa Avukat Basir Kourdi bu saate kadar otele gelirdi ya da en azından bir telefon açardı.

Piruze telaşlı bir şekilde oturduğu vişneçürüğü rengi koltuktan kalkıp pencereye doğru yürüdü. Henüz yeni atıştırmaya başlayan yağmurda insanlar hızlı hızlı yürüyor, hafif esen rüzgâr kavak ağaçlarının sararmış yapraklarını koparıp yere döküyordu.

Piruze olabilecekleri düşündü. Bunları düşününce birden ürperdi, beyni uyuştu. Şam'da başına gelebilecek kötü olaylar karşısında kendisini riske attığını, en azından büyükelçiliğe telefon açıp yerini ve buraya niçin geldiğini bildirmesi gerektiğine karar verdi.

Pencerenin önünden ayrılıp yatağın üzerine koyduğu siyah çantasını aldı, küçük bir not defteri bulup çıkardı. Sayfaları rastgele çeviriyor, büyükelçiliğin telefon numarasını arıyordu. Alt alta yazılmış iki farklı numara buldu. Bu arada içindeki huzursuzluk gittikçe artıyordu. Komodinin üstünde duran kahverengi telefonu kablosuyla birlikte çekip yatağın ortasına koydu. Elini ahizeye attığı sırada telefon acı acı çaldı. Birden irkildi, geriye doğru sıçradı. Elleri titremeye, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Telefonun ahizesini kaldırıp, "Alo," dedi korku dolu bir sesle.

"Piruze Hanım."

Afalladı.

"Evet."

"Ben Avukat Basir Kourdi. Nasılsınız?"

"Ben iyiyim," dedi endişeli sesini kontrol etmeye çalışarak. "Sizden bu zamana kadar haber bekledim. Allah aşkına, neden bu kadar geciktiniz?"

Telefonda kısa bir sessizlik oldu.

"Bakın," dedi avukat. "Sizinle açık konuşacağım. Eski kocanız işi yokuşa sürdü, çocukları görmenize izin vermiyor."

Piruze'nin yüzü asıldı. Yeşil gözleri ışıltısını kaybetti, bakışları donuklaştı.

"Piruze Hanım," dedi avukat.

"Efendim."

"Beni duydunuz mu?"

Piruze'nin huzuru iyice kaçmıştı.

"Sizi duydum. Yalan yok, kendimi çok kötü hissediyorum. Ne yapacağız şimdi?"

"Hiç merak etmeyin. Çocuklarınızla sizi bir araya getireceğim. Az önce mahkemeden geldim. Yarın sabah alacağım yeni bir kararla onlarla görüşeceksiniz."

Piruze kendini daha fazla tutamayıp ağlamaya başladı.

"Onun bana hâlâ kini var," dedi. "Bu pisliği öfkesinden yapıyor."

Avukattan kısa bir süre ses çıkmadı. Sonra, "İyi misiniz? Otele gelmemi ister misiniz?" diye sordu.

"İyiyim," diye yalan söyledi Piruze. "Siz yapmanız gerekeni yapın lütfen. Beni merak etmeyin. Yarın sabah görüşürüz."

"Nasıl olsa numaram sizde var. Bir şey olursa, beni hiç çekinmeden arayın lütfen."

"Elbette ararım," dedi Piruze, sonra da telefonu usulca kapattı.

O esnada aynaya yansıyan bedenine baktı. Omuzları düşmüş, yüzü solmuştu. Telefonun ahizesini tekrar kaldırdı, not defterinde yazan ilk numarayı çevirdi. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra açıldı.

"Alo," dedi Piruze. "Orası Türk büyükelçiliği mi?"

Karşıdaki onu sesinden tanımıştı hemen.

"Piruze!" dedi şaşkın bir sesle. "Sen misin kızım?"

"Benim," dedi ve sonra bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

⁂

Wassim sinirli bir şekilde evden çıktı. Ne zamandan beri uğramadığı işyerine gelmiş, keyifsiz bir halde Mazen'in karşısına geçip oturmuştu. Mazen şaşkındı.

"Hayrola ağabey?" diye sordu. "Hangi dağda kurt öldü? Sen buralara uğrar mıydın?"

Wassim kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü.

"O burada."

Mazen yüzünü buruşturdu, iri iri gözlerini açtı.

"Anlamadım, kim burada?

"Piruze."

Mazen'in başına bir ağrı saplandı. Sonra bu ağrı bütün bedenini kasıp kavurdu. Wassim onun bir anda solan yüzünü gördü.

"Buraya niçin gelmiş? Ne istiyor?" dedi Mazen öfke dolu bir sesle.

"Çocukları görmek istiyormuş."

"Onları hangi yüzle görecekmiş?"

Wassim'in suratı alev alev yanıyor, karmakarışık düşünceler beynini kamçılıyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama ne yapıp edip ona çocukları göstermememiz gerekiyor."

"Peki, seni kendisi mi aradı?"

"Hayır, avukatı aradı."

"Annem onun burada olduğunu biliyor mu?"

"Henüz bilmiyor."

"Bence bilmesine de gerek yok. Haklısın, ne yapıp ne edip çocukları göstermemeliyiz o kadına. Sen avukata ne söyledin peki?"

"Bağırıp çağırdım."

Mazen düşünmeye başladı. Piruze'ye çocukları göstermemenin bir yolunu arıyordu.

"Hay aksi şeytan!" dedi kafasını kaşıyıp gözünün tekini yumarak. "Aklıma şu anda iyi bir fikir gelmiyor."

Wassim'in o anda gözleri, arenaya çıkmış bir boğanın gözleri gibi dehşetle parıldadı.

"Dur," dedi heyecanla ayağa fırlarken. "Benim iyi bir fikrim var. Bana şu telefonu uzat hemen."

Mazen ona telefonu uzatırken ağrısının yavaş yavaş geçtiğini, damarlarında bir rahatlama ve sıcaklığın dolaştığını hissetti.

⁂

Piruze dar merdivenleri çıkarken sanki yüzünde bir zamanlar anneannesinden dinlediği o masaldaki prensesin şaşkınlığı ve sevinci vardı. İkinci katta durdu, başını omzuna doğru eğip zile bastı. Kısa bir süre sonra kapı açıldı.

"Gel benim bahtsız kızım," dedi Sevim Hanım şefkatle. "İçeri gir."

Piruze sarı saçlarını onun omzuna dayadı, birden ağlamaya başladı.

Sevim Hanım başını okşayıp, "Seni burada tekrar göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi," dedi. "Hoş geldin evime."

Piruze sessizce içeri girdi, kahverengi koltuğa geçip oturdu.

"Kahveni eskisi gibi orta mı içiyorsun?" diye sordu Sevim Hanım sakin bir şekilde.

Piruze başını aşağı yukarı salladı.

"Şimdi sen otur, biraz soluklan. Ben de kahveleri pişirip geliyorum hemen."

Piruze salona bir göz attı. Her şey bıraktığı gibiydi. Sevim Hanım birkaç dakika sonra elinde tepsiyle içeri girdi, kahveyi uzattı.

"Buyur."

Uzanıp kahveyi aldı.

"Teşekkür ederim. Zahmet oldu."

Sevim Hanım tepsiyi sehpanın üzerine koydu.

"Ne zahmeti kızım," dedi. "Afiyet şeker olsun. Şimdi söyle bana. Buraya kadar gelip bana uğramayacak mıydın yoksa?"

Piruze yeşil gözlerini kahve fincana dikti.

"Doğrusu aramaya yüzüm yoktu," dedi alçak bir sesle. "Wassim'den yediğiniz onca hakaretten sonra nasıl arayabilirdim sizi?"

İkisi de sustu. Sessizlik öyle uzadı ki dayanılmaz bir hal almaya başladı. Sevim Hanım bu durumdan kurtulmak istercesine, "Allah'tan telefon numaralarımızı birbirine karıştırmışsın," dedi.

Piruze zoraki gülümsedi.

"Sizden tekrar özür dilerim."

Sevim Hanım'ın ilk günler Piruze'ye olan öfkesi zaman içinde sönüp gitmiş, yerini yeniden bir acıma duygusuna bırakmıştı.

"Ben çoktan unuttum," dedi içten bir sesle. "O gün telefonda sana bağırıp çağırdım. Sen de kusura bakma."

Piruze biraz olsun rahatlamıştı. Sevim Hanım konuyu değiştirdi.

"Annenler nasıl? Buraya ne zaman geldin?"

"İyiler," dedi Piruze cılız bir sesle. "Ürdün'deler hâlâ. Ben de Şam'a bugün geldim. Buraya geldiğimden yalnız annemlerin haberi yok."

Sevim Hanım'ın yüzünün rengi değişti.

"Senin için korkuyorum kızım. Bu zıvanadan çıkmış deli adam başına bir çorap örmesin sakın? Sen onun son hallerini görmedin. Onda ne akıl kalmış, ne de vicdan. Deli gibi bir şey olup çıkmış."

Piruze'nin yüreğine bir korku çöreklendi.

"Neden delirsin ki?" dedi endişeyle. "Olanlara kendisi ve ailesi sebep olmadı mı?"

"Ah kızım!" dedi Sevim Hanım iç çekerek. "Sen bu erkek milletini daha tanıyamadın mı? Bu şaşkın topal ördekler kendilerinde hiç kusur bulurlar mı? Eski kocan işi gücü bırakmış, kendini eve kapatmış."

Piruze ağlamaklı gözlerle baktı.

"Beter olsun," dedi öfkeyle. "Koyunları kuzulardan ayıran bir çoban gibi beni oğullarımdan ayırdı. İçi çürüsün, giysisi güve yapsın inşallah."

Sevim Hanım onun öfkeli yüzüne, derinleşen çizgilerine baktı, "Ayrıca şeker hastası da olmuş," dedi.

Piruze şaşırmıştı.

"Şeker hastası mı?"

"Evet. Aynı zamanda yüksek tansiyon da çıkmış."

Piruze duyduklarına inanamıyordu.

"Anladığım kadarıyla," diye konuşmasını sürdürdü Sevim Hanım. "Çocuklara seni unutturmak istiyor. Evdeki bütün albümleri saklamış, hatta senin eline bir şekilde geçmesin diye çocukların fotoğraf çektirmesine dahi izin vermiyormuş."

Piruze zangır zangır titriyordu.

"Siz neler söylüyorsunuz böyle Sevim Teyze? Bu duyduklarım gerçek olamaz."

"İnan bana, söylediklerimin hepsi doğru kızım. Bu adam senin sandığından da deli biri."

Piruze'nin dönmedolaba binmiş gibi başı döndü, gözleri karardı.

"Sevim Teyze," dedi güçlükle. "Burada başıma bir iş gelirse annemlere haber verin lütfen."

"Aman kızım! Ne olur, beni yine bu işlere bulaştırma. Bu adamla bir daha karşılaşmak istemem. Şeytan görsün yüzünü..."

Piruze onu dinlemiyordu bile.

"Eğer," dedi lafını keserek, "size hoşça kal demek için telefon açmazsam, bilin ki başıma bir şey gelmiştir. O zaman hem annemlere hem de büyükelçiliğe haber verin."

Sevim Hanım onun kararan yüzüne bakıp, "Beni zamanında dinlemedin kızım," dedi iç çekerek. "Sana ilk gün söylemiştim: Bir Şamlıyla evlenirsen, kendine ait bir yuvan olmaz."

Piruze'nin yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Morali bozuk bir halde ayağa kalkarken, gözlerinden iki damla yaş yanaklarına doğru süzüldü.

✻

Piruze, kocası hakkında öğrendiklerinden sonra Sevim Hanım'ın evinden ayrılmış, otele geri dönmüştü. Şiddetli bir şekilde ağrıyan başını yumuşak yastığa gömmüş, ağrı kesicinin etkisiyle gözleri yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı.

Hayatının ne kadar tuhaf ve akla hayale gelmeyecek bir hal aldığını düşünüyor, artık sükûnet istiyordu. O anda tek düşüncesi bu değildi elbette. Anlaşılmaz bir biçimde Wassim'i aklından geçiriyordu. "Mademki pişman olacaktı neden arzularına gem vuramadı? İlla arzularının gebe kalıp günah mı doğurması gerekiyordu? O kadınları dudaklarından bal damlayan, zeytinyağından daha yumuşak ağızlı mı gördü? Kendi sonunun pelin otu kadar acı, iki ağızlı bir kılıç kadar keskin olamayacağını mı sandı?" Bunun gibi bir sürü saçma sapan sorular soruyor, kendince cevaplar arıyordu. Ancak bir noktadan sonra düşünmekten artık iyice yorulmuş, ellerini yüzüne kapayıp ağlamaya başlamıştı.

Epey bir süre yatağın içinde ağladı. Sonra bir külçe gibi ağırlaşmış başını yastıktan kaldırdı, bir sigara yaktı. Derin bir nefes aldı, tam yanındaki kül tablasına sigarayı bıraktığı sırada odanın kapısı çaldı.

Hiç kimseyi beklemiyordu, bu yüzden şaşırmış, hatta biraz korkmuştu. Panik halinde ayağa kalktı, ama başı dönünce hafifçe sendeleyip yatağın üzerine düştü. Bu sefer acele etmeden yataktan destek alarak dikkatle kalktı. Kendinden emin adımlarla kapıya doğru yürüdü, açmadan önce, "Kim o?" diye seslendi.

"Piruze Kızıl mısınız?" dedi bir kadın kapının ardından.

"Evet, benim."

"Size bir paket getirmiştim."

Piruze heyecanlandı.

"Paketi kimden getiriyorsunuz?" diye sordu titreyen bir sesle.

"Kartın üzerinde Avukat Basir Kourdi yazıyor."

Piruze derin bir nefes aldı. Sonra kapının sürgüsünü kaldırdı, kapıyı açtı. Kapının önünde şık giyimli bir kadın ve siyah takım elbiseli adamlar duruyordu. Piruze afalladı.

"Siz de kimsiniz?"

Kadının yüzünde belli belirsiz bir ifade vardı. Onu içeri doğru itip, "Hakkınızda ciddi suçlamalar var," dedi.

Piruze'nin eli ayağı boşaldı, dudakları titremeye başladı.

"Ne suçlaması?"

Uzun boylu, dalgalı, simsiyah saçlı, iri gözlü, esmer tenli kadın gözlerini onun üzerinden bir an olsun ayırmıyordu.

"Size bir soru sordum," dedi Piruze korkusunu belli etmemeye çalışarak. "Duymadınız mı beni? Neyle suçlanıyorum?"

Kadın yine cevap vermedi. Piruze o bir an, sanki bir daha geri dönmeyeceği dar bir kapıdan geçtiği hissine kapıldı. Kadın ne hissettiğini anlamış mıydı, bilemiyordu. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Yaptığı tek şey, yanındaki adamlara baktıktan sonra, "Şüpheli şahsı paketleyin," diye emir vermek olmuştu.

11
Mapushane

Ertesi sabah Avukat Basir Kourdi otele gelmişti. Gözlerini resepsiyon görevlisine dikmiş, dikkatle yüzüne bakıyordu. Görevli ahizeyi kulağından çekip, "Kusura bakmayın, cevap vermiyor," dedi mahmur bir şekilde.

Avukat dirseklerini masaya dayadı.

"Belki uyuyakalmıştır. Bir kez daha arayın lütfen."

Tam o sırada görevli adam şiddetli bir sabah öksürüğüne yakalandı.

"Pardon," dedi elini ağzına götürürken. "Sabah sabah yine kriz tuttu."

Avukat onun kanlanan gözlerine baktı, tekrar aramasını bekledi. Görevli telefonun ahizesini uyuşuk bir halde kaldırıp kulağına dayadı, 201'i çevirdi. Telefon uzun uzun çaldı, fakat açan olmadı.

"Mesaiye yeni başladım," dedi resepsiyon görevlisi bu sefer ciddi bir ses tonuyla. "Daha yapacak dünya kadar işim var. İsterseniz odasına çıkıp kendiniz bakın."

Avukatın yüzü gerildi.

"Kaçıncı katta kalıyor?" dedi buz gibi bir sesle.

Görevli masanın üzerine abandı, sol işaretparmağıyla asansörü gösterdi.

"Asansör şurada," dedi. "İkinci kat, sol koridor, en dipteki oda."

Basir Kourdi teşekkür bile etmeden otelde kalan bir grup insanın arasından gergin bir şekilde geçip gitti. Metal grisi asansörün önüne geldiğinde durdu, asansörün kırmızı yanan ışığının sönmesini bekledi. Işık sönünce hemen düğmeye bastı. Kısa bir süre sonra asansörün kapısı açıldı, içinde iki yaşlı insan belirdi. Onlara inmeleri için yol verdi, sonra asansöre binip düğmeye bastı. Asansör çok yavaş hareket ediyordu. En sonunda ikinci katta durup kapısı ağır ağır açıldığında, "Hele şükür gelebildik," dedi kendi kendine.

Asansörden indi, yeşil halıfleks döşenmiş dar koridordan yürüyüp odanın önüne geldi. Elleriyle mavi kravatını düzeltti. Kapıya vurduğu sırada kapı hafifçe aralandı. O anda bütün bedeni titredi, kalbi küt küt atmaya başladı.

"Piruze Hanım," diye seslendi endişeyle.

Bir süre bekledi. Fakat cevap veren olmadı. Kapıyı yavaşça itti.

"Piruze Hanım," diye seslendi tekrar.

Başını içeri uzattığında odayı bomboş buldu. Sabırsızlanmış, hemen etrafa bakınmaya başlamıştı. Fakat ondan hiçbir iz yoktu. Yatağın kenarına oturdu, sonra düşünceli bir şekilde ceketinin iç cebinden Barclay marka sigarasını çıkardı. Bir sigara yaktı, derin bir nefes çekip dumanın beynini çalıştırmasını beklemeye koyuldu.

Epey bir süre dirseklerini dizlerine dayayıp öylece durdu, sigarasını bitirdiğinde kararını vermişti. İlk önce karakola gidip kayıp ihbarında bulunacak, daha sonra da Wassim'i bulup pis bir işe bulaşıp bulaşmadığını öğrenmeye çalışacaktı.

Birden o heyecanla ayağa fırladı. Komodinin üstünde duran kül tablasına sigaranın izmaritini bastırıp söndürecekken, bir şey

dikkatini çekti. Kül tablasında iki farklı markaya ait izmarit vardı. Üstelik izmaritlerden birinin üzerinde pembe bir ruj lekesi vardı. Apansız ensesinden aşağıya doğru soğuk bir ürperti bütün bedenine dalga dalga yayılıverdi, keyfi kaçtı. Tam kapıya yöneldiği sırada beyaz yorganın altında ucu hafifçe dışarı çıkmış bir şey fark etti. Yorganı kaldırdı, küçük bir not defteriydi bu. Açık sayfada iki farklı telefon numarası alt alta yazılmıştı. Defteri hiç düşünmeden cebine koydu. Fakat sonra aklına başka bir fikir geldi. Komodinin üstünde duran telefon ahizesini sağ eliyle kavradı, kulağına dayayıp numaralardan ilkini aradı. Telefon iki-üç defa çaldıktan sonra açıldı.

"Efendim," dedi telefonun diğer ucundaki kadın.

"Özür dilerim. Acaba kiminle görüşüyorum?"

Kadının attığı kahkaha kulaklarında çınladı.

"Evladım," dedi. "Siz kimi aradığınızı bilmiyor musunuz?"

Avukat omzunu duvara yasladı.

"Kusura bakmayın hanımefendi," dedi bu sefer sesi gür çıkarak. "Ben bir avukatım. Adım da Basir Kourdi."

"Dur evladım, seni tanıdım. Ben Sevim Teyzen."

Avukat afalladı.

"Garip," dedi. "Karşıma sizin çıkacağınızı hiç tahmin etmezdim."

Sevim Hanım'ı o anda bir korku sarmış, telaşlanmıştı.

"Hayrola oğlum?" diye sordu. "Yoksa Piruze'nin başına kötü bir şey mi geldi?"

Avukat bu soruya cevap vermedi, onun yerine kendisi soru sormayı tercih etti.

"Onunla görüştünüz mü?"

Sevim Hanım inatçı bir kadındı, tekrar üsteledi.

"Bana doğruyu söyle evladım. Ona bir şey mi oldu?"

Avukat bu sorudan kaçış olmadığını anlamıştı.

"Bilmiyorum," dedi. "Şimdilik net bir şey söyleyemem. O sizi aradı mı?"

Sevim Hanım'ın beti benzi atmıştı.

"Dün akşam bana uğradı," dedi kısık bir sesle. "Morali oldukça bozuktu. Çok kısa oturdu, sonra hemen kalkıp gitti."

"Size bir şey söyledi mi peki?"

"Burada başına bir iş gelirse, ailesine ve büyükelçiliğe haber vermemi istedi."

Avukat kımıldamadan duruyor, bir taraftan da düşünüyordu.

"Yavrum," dedi Sevim Hanım. "Galiba kızcağızın başına kötü bir şeyler geldi. Ben telefon açıp annesine haber vereyim mi?"

Avukat Basir Kourdi daldığı düşüncelerden sıyrılıp, "Sanırım en doğrusu bu," dedi. "Benim içimde de kötü bir his var Sevim Teyze."

✻

Afaf Hanım geniş taş mutfağındaki masaya kurulmuş, sapsarı ayvaları soyup içindeki sert kısımları çıkarıyordu. Hazel de soyulmuş ayvaları küp küp doğruyor, içinden çıkan koyu kahverengi çekirdekleri bir kâsede topluyordu.

"Şimdi," dedi Afaf Hanım elindeki bıçağı masanın üstüne koyarken. "Bana beş bardak su getir, doğradığın ayvaların üzerine döküp yumuşayıncaya kadar kaynatalım ocakta."

Hazel ayağa kalktı, bir fıstık çamı gibi salına salına yürüyerek su getirmeye gitti. Afaf Hanım arkasından dikkatle baktı.

"Allah Allah," dedi şaşkınlıkla. "Son günlerde bu kıza bir haller oldu sanki. Sence de öyle değil mi?"

Gelini Rania gülümsedi.

"Artık o da genç bir kız oldu anne."

Afaf Hanım bu sefer şaşkınlıktan çok üzüntü içindeydi.

"Rahmetli annesi," dedi hüzünlü bir şekilde, "şu dünyadan çok vakitsiz göçüp gitti. Evlatlarının büyüdüğünü göremedi."

"Zavallı pek sessiz biri. Ağzı var, dili yok."

"Biraz öyledir. Hep o analığının suçu."

"Ne oldu ki?"

"Kadın kendi doğuramayınca, hırsını bu garibanlardan aldı. Her Allah'ın günü bunları dövdü, sokaklara attı."

Rania'nın boğazı düğümlendi.

"Peki, ağabeyiniz kadına bir şey demedi mi?"

Afaf Hanım'ın yüzündeki kırışıklıklar acıyla harmanlanınca daha bir derinleşti.

"Allah var, kadın gençliğinde pek bir güzeldi. Ağabeyim onun şeytanlığından çok bu tarafını gördü galiba. Ne zaman başımı kaldırıp ona baksam, karısını hayran hayran seyrederken buldum. Açlığını doyursun diye ağabeyimin ağzına iri memesini vermiş, o anda onun aklını almakla kalmamış, onu parmağının ucunda oynatmaya başlamış. Bu yüzden kadının bir dediğini iki etmezdi."

Rania'nın üzerine de hüzün çökmüştü.

"Sonra ne oldu?" diye sordu durgun bir sesle.

"Ne olsun?" dedi Afaf Hanım iç çekerek. "Ağabeyim hem karısını hem de onurunu başkalarına kaptırdı. Yüreğinin levhasına böyle bir kara yazı yazılınca, o da bu utanca daha fazla dayanamayıp beyin kanaması geçirdi, felçli kaldı."

"Sonra kadından bir haber aldınız mı peki?"

Afaf Hanım acı acı gülümsedi.

"Ne olacaktı ki ona?" dedi. "Fahişe kılığına bürünüp bu sefer başka bir erkeği ayarttı, o adamın evine gidip yerleşti."

"Bu erkekleri de anlamıyorum," dedi Rania. "Neden böyle davranıyorlar?"

"Onların nesini anlamıyorsun kızım? Bir çift şehvetli sözle baştan çıkan, bir bakışla yürekleri hop hop oynayan erkeklerin, tasmalarından tutulup mezbahaya kesime götürülen öküzlerden ne farkı var? Sen daha neyi anlamıyorsun?"

Rania ne diyeceğini bilemedi, sustu.

"Bu kız da nerede kaldı?" dedi Afaf Hanım konuyu değiştirerek.

O esnada Wassim mutfağa girdi.

"Yine ne pişiriyorsun anne?" diye sordu yüzüne yayılan mutlulukla. "Her tarafı mis gibi kokular sarmış."

Afaf Hanım ile oğlu arasına epey bir zamandan beri soğukluk girmişti. Bu yüzden onunla konuşurken pek içten davranmıyordu.

"Ayva," dedi kestirip atarak.

Wassim önceki günlere göre tuhaf davranışlar sergiliyor, konuşmak için can atıyordu nedense. Oğlundaki bu değişiklik Afaf Hanım'ın gözünden kaçmamış, hayret dolu bakışlarla onu süzüyordu.

"Suyu getirdim," dedi Hazel elinde tuttuğu sürahiyi masanın üzerine koyarken.

Wassim o sırada annesine yaklaştı. Afet Hanım daha ne olduğunu anlayamadan boynuna sımsıkı sarılıp yanaklarından öpmeye başladı. Rania ve Hazel gözlerinin önünde cereyan eden bu olaya önce şaşırmış, sonra da birbirlerine bakıp gülüşmüşlerdi. Wassim başını kaldırıp annesine, "Aramızdaki buzları eritsek artık, ne dersin?" diye sordu.

Afaf Hanım ciddiyetinden taviz vermedi.

"Bir tek şartla bunu yaparım," dedi kararlı bir ses tonuyla.

"Neymiş o şartın?"

"Biliyorsun, daha önce sana pek çok defa söyledim."

Afaf Hanım gerçekten de hemen her gün, o düşüncesini bir vida gibi hep aynı noktada döndürüp duruyordu. Bu sefer kendisinin seçeceği bir kızla oğlunu baş göz etmek istiyordu.

"Bu işten asla caymayacak mısın?" dedi Wassim sitemli bir şekilde.

"Hayır," dedi buz gibi bir sesle. "Ancak seni evlendirirsem o zaman elimi çekerim üzerinden."

Hazel'in ansızın heyecandan başı döndü, düşecek gibi oldu. Rania hemen koluna girip, "Ne oldu sana böyle?" diye sordu.

Afaf Hanım ve Wassim bir an ne yapacaklarını bilemediler, kısa bir an boş boş baktılar. Afaf Hanım'ın şaşkınlığı uzun sürmedi, kendini çabucak toparlayıp Hazel'in yanına geldi, onu kollarından tutup sandalyeye oturttu. Sürahiyi alıp boş bardağı suyla doldurdu.

"Al iç," dedi. "Ne oldu benim güzel yavruma?"

Hazel'in yüreği gibi dudakları da titriyordu.

"Bilmiyorum," dedi umutsuz bir halde hıçkıra hıçkıra ağlarken. "Bilmiyorum, daha önce böyle bir şey başıma gelmemişti hiç."

Mavi demir parmakların ardındaki küçük ve kasvetli oda buz gibiydi. Soğuk Piruze'nin iliklerine kadar işliyordu. İki katlı kırık dökük ranzaya tutunarak ayağa kalktı, uyuşmuş bacaklarının üzerinde durmaya çalıştı. Sonra ağır ağır yürüyüp demir parmaklıkların önüne geldi. Âdeta ölüm sessizliği çökmüş karanlık koridora bakıp, "Beni buradan çıkarın," diye bağırdı.

O anda bedeni bir ağacın ince dalı gibi sallanıyor, hıçkırarak ağlıyordu. Orada o kadar uzun süre durup ağladı ki, "Kendini artık daha fazla hırpalama istersen," dedi hücredeki diğer kadın.

Piruze yeniden ranzanın yanına dönüp ortası çöküк yatağın kenarına oturdu.

"Benim adım," dedi kadın içten bir sesle, "Neyla. Ya seninki?"

Piruze başını iki elinin arasına almış, kara kara düşünüyordu. Bir süre sonra solgun bakışlarını yerden kaldırıp ona baktı.

"Benimki de Piruze," dedi.

O anda sesi öyle derinden gelmişti ki, Neyla ona uzun uzun bakmış, yüreği sızlamıştı.

"Bak Piruze," dedi sakin bir sesle. "Ben çocukken babamın evinde, annemin körpecik tek yavrusuyken, babam bana şunu öğretti: Bilgeliği ve aklı sahiplen, onlardan sapma. Bilgelikten ayrılma, o seni korur. Sev onu, seni gözetir. Bütün servetine mal olsa da aklına sahip çık. Onu el üstünde tut, o seni yüceltir... Şimdi burada aklına mukayyet ol ki, o da seni buradan kurtarsın, onurlandırsın."

Piruze'nin aklı iyice karışmıştı.

"Siz kimsiniz? Neden buradasınız?" diye sordu.

Neyla kırk yaşındaydı, evliydi ve dört çocuğu vardı. Hıristiyan olan annesinden siyah gözlerini, Müslüman olan babasından da zekâsını almıştı. Gülümsedi.

"Ben de Allah'ın bir kuluyum," dedi. "Allah'a inandığımız için Hafez al-Assad'ın köpekleri beni buraya tıktı."

"Neden?

"Kocam," dedi Neyla. "Kötülerin yoluna ayak basmadığı için buradayım."

Piruze bir anda kendi acısını unutmuş, merakla sormuştu.

"Ne yolu bu?"

"Hafez al-Assad ve kardeşi olacak Rifaat aşağılık insanlar..."

Piruze, Rifaat ismini duyunca nefesi kesilir gibi oldu. Neyla'nın sözünü kesti hemen.

"Biliyor musunuz?" dedi gözleri dalarak. "O adi adam bir zamanlar en samimi arkadaşım Rima'ya tecavüz etmişti. Sonra da onu emrindeki bir subayla evlendirmişti. Hama katliamı sırasında ise savaş uçağından atılan bir bomba, yanlışlıkla subayların oturduğu lojmanlardan birinin üzerine düşmüş, Rima ve bebeği enkaza dönen o binanın altında kalıp can vermişlerdi."

Neyla susmuş, şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

"Ya sen kimsin?" diye sordu.

"İstanbullu bir Türk'üm," dedi Piruze. "Eski kocam buralı, Şamlı."

Neyla'nın şaşkınlığı büsbütün artmıştı.

"Peki, sen buraya nasıl düştün?"

Piruze'nin yüzü yeniden kardı.

"Bilmiyorum," dedi. "Galiba eski kocam bana bir çamur attı."

"Ne çamuru?"

"Onu da bilmiyorum. Ne yazık ki bu ülkede hukuk yok, muhaberat var. Buraya düşmeden önce bir yargıcın karşısına çıkartsalardı şayet, suçumun ne olduğunu öğrenebilirdim."

"Neyle suçlandığını bilmediğini mi söylüyorsun bana?"

"Evet, suçumun ne olduğunu henüz bilmiyorum. Peki, siz neyle suçlanmıştınız?"

Neyla dudaklarını büzdü, konuşmasına az önce kaldığı yerden devam etti.

"Şimdi söyleyeceklerimi sizinle paylaşmakta bir sakınca görmüyorum. Çünkü muhaberat bu gerçekleri biliyor zaten. Kocam siyasi bir kimlik taşıyor. Müslüman Kardeşler Örgütü'nün önde gelen liderlerinden biri. Aylar önce bir şafak vakti, al-Assad'ın köpekleri ona ve arkadaşlarına yönelik bir operasyon yaptılar. Kocam şans eseri ellerinden kaçıp kurtuldu. Bu sefer onu yakalayabilmek için

beni buraya tıktılar. O günden beri gelip teslim olmasını bekliyorlar. Güya o teslim olunca, beni dışarı salacaklarmış."

Piruze iliklerine kadar titredi.

"Böyle adalet mi olur?"

Neyla zoraki gülümsedi.

"Az önce," dedi, "kendi ağzınla söyledin. Bu ülkede hukuk yok, muhaberat var. Al-Assad kardeşlerin yedikleri ekmeğin içi kötülük dolu, içtikleri şarap ise zorbalıklarının ürününden başka bir şey değil."

Piruze o anda içinde duyduğu derin endişeden dolayı altüst olmuştu. Neyla'nın kederli yüzüne bakıp, "Peki abla," dedi buğulu bir sesle. "O zaman beni buradan kim, nasıl kurtaracak?"

❋

Öğleden sonra saat üç gibiydi. Wassim çocukluk arkadaşı Beyza'nın işyerine uğramış, ela gözlerine yayılan öfkeyi kontrol etmeye çalışıyordu.

"Biraz rahat ol," dedi Beyza kahkaha atarken. "İstediğin olmadı mı?"

Wassim gergindi.

"Ona ne yaptınız?" diye sordu.

Beyza yıllardır gizli servis elemanı olarak çalışıyordu ve gösterdiği üstün başarıdan dolayı da terfi edip şef olmuştu. Wassim'in yanına sokuldu, bir eliyle kumral saçlarını okşadı.

"Biraz ümüğünü sıktım diyelim," dedi gülümseyerek. "Benim arkadaşımı hiç kimse üzemez."

Wassim'in kaybolan neşesi yavaş yavaş yerine gelmeye başlamıştı.

"Onu çok mu korkuttunuz?" diye sordu neşeli bir sesle.

Beyza yeniden bir kahkaha attı.

"Ödü patladı, ne korkması oğlum? Bu gidişle aklını kaçırır, ölür."

"Şu anda burada mı?"

Beyza başını salladı.

"Hayır, burada değil. Onu kodese tıktım."

Wassim şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi oldu, ayağa fırladı.

"Sen ne yaptın? Onu kodese mi tıktın?"

Beyza onun aşırı tepkisi karşısında biraz şaşırdı, ama sonrasında kendisini toparlayıp tatlı tatlı gülümsedi.

"Biraz sakin ol," dedi o şaşmaz soğukkanlılığıyla. "Onu bir-iki hafta orada tutacağım. Sen de bunu istemiyor muydun zaten?"

"Şey," diye kekeledi Wassim. "Bu işten dolayı başının belaya girmesini istemem. Ben onu değil, seni düşünüyorum. Sonra yüzüne nasıl bakarım?"

"Benim her zamanki gibi düşünceli arkadaşım, sen beni düşünme. Hiç kimse benim başımı belaya sokamaz. Ancak ben herkesin başına bela olurum."

Wassim biraz olsun rahatlamıştı.

"Şimdi söyle bana," dedi Beyza. "Bu kadının çocuklarını görmesini istiyor musun?"

"Hayır," dedi Wassim bir anda öfkelenerek. "Kesinlikle istemiyorum. Şayet öyle bir şeye gönüllü olsaydım seni dün aramazdım."

"Tamam," dedi Beyza sakin bir sesle. "O zaman bu mesele kapanmıştır. Onu kodesten çıkardığım gün ülkesine postalayacağım."

"Ya avukat, onu ne yapacağız?"

Beyza bir an durdu, sonra tekrar güldü.

"O da," dedi, "bu süre içinde avcunu yalar. Burada kanun benim. İstersem eski karını tamamen ortadan kaldırır, bu ülkeye hiç giriş yapmamış gibi gösterebilirim."

Bu sefer Wassim bir kahkaha patlattı.

"Vallahi senden korkulur güzel arkadaşım," dedi. "Allah kimseyi senin eline düşürmesin."

Beyza tebessüm edip bakışlarını Wassim'in yüzünden çekti, kapının önünde duran şişman adama dönüp sert bir şekilde, "Ne var? Ne istiyorsun?" diye sordu.

12
Yüreğinde Dinmeyen Özlem

Piruze'nin annesi Gülten Hanım birdenbire ağlamaya başladı. Bütün gövdesi sarsılıyor, kesik kesik soluk alıp veriyordu. Sanki kızından umudu kesmenin gözyaşlarıydı bu. O an Sevim Hanım, bir burgunun toprağı eşip havaya kaldırması gibi içinin kalktığını hissetti, yüreği burkuldu.

"Allah'tan umut kesilmez Gültenciğim," dedi. "Biraz daha sabredelim bakalım. Bakarsın gün doğmadan neler doğar."

Gülten Hanım mavi gözlerinde biriken yaşları mendiliyle sildi, bir uyurgezer gibi boş boş baktı.

"Kaç gün oldu?" dedi. "Kaç gün oldu kızım ortadan kaybolalı sanki yer yarıldı, içine girdi. Ben şimdi ne yapacağım?"

Sevim Hanım bir şeyler söylemek istiyor, fakat gözlerini boşluğa dikip kara kara düşünen Gülten Hanım'ı nasıl teselli edeceğini bir türlü bilemiyordu.

"Yeter artık," dedi Piruze'nin babası Abdullah Bey. "Buraya senin sızlanmanı dinlemeye gelmedik. Elbet onu bulacağız."

Abdullah Bey iyi eğitimli bir insan olmasına rağmen, karısına ve çocuklarına karşı her zaman ilgisiz olmuş, özellikle Piruze'nin kendisini dinlemeyip bir Arap oğlanla evlenmesine çok fazla içerlemiş, o günden sonra da kızıyla arasına kara kedi girmişti.

"Hep senin yüzünden oldu," dedi Gülten Hanım öfke saçarak. "Bunlar hep senin yüzünden başımıza geldi. Bana bir gün bile kocalık yapmadığın gibi, çocuklarına da babalık yapmadın. Sen sadece çocuk sahibi olma fikrini sevdin. Onları büyütmek, onlarla ilgilenmek hiç işine gelmedi."

Abdullah Bey bir yay gibi gerildi.

"Yine eskileri deşip başıma kakma. O zibidiyle evlenmemesi için neredeyse yalvardım ona. Sevim Hanım'ın yüzü burada, o şahittir buna. Yalan mı Sevim Hanım?"

Sevim Hanım kısa bir süre sustu. Sonra dilinin ucuyla, "Doğru," dedi.

"Duydun işte," dedi Abdullah Bey sanki bir şimşek gibi çakarak. "Ben daha ne yapacaktım?"

Gülten Hanım'ın bu sözler karşısında altta kalmaya hiç niyeti yoktu. Dişi bir aslan gibi avına saldırdı.

"Bütün kabahat sende tabii ki. Ya kim de olacaktı? Şayet onu İngiltere'ye okumaya gönderseydin, bugün burada oturmuş kavga ediyor olmayacaktık."

"Demek kabahat benim ha! Olup bitenlerde senin hiç mi suçun yok? Yazıklar olsun senin gibi bir kadına. Yemedim size yedirdim, içmedim size içirdim..."

Gülten Hanım lafını kesti. Öfkeden âdeta deliye dönmüştü.

"Esas senin gibi bir adama yazıklar olsun. Erkek milleti değil misiniz? İşinize gelince öyle, işinize gelmeyince böyle!.. Peki, Sevim Hanım'ın yüzü burada. Ona, bir kadınla beni aldattığını, o süprüntüye âşık olduğunu da söylesene. Hadi durma, söyle. Senin o Wassim denen karaktersizden ne farkın var? Sen benim kalbimi kırdın, o da senin kızının..."

Gülten Hanım'ın bir anda beyni uyuştu. Daha fazla konuşmaya devam edemedi, yüzü kederlendi. Abdullah Bey ise süt dökmüş bir kedi gibi suspus olmuş, kıpırdamadan oturuyordu.

"İkiniz de," dedi Sevim Hanım dingin bir sesle. "Allah aşkına bırakın artık çocuklar gibi didişmeyi. Yetişkin iki insansınız. Geçmişi deşmek, Piruze'yi bize getirmez."

Gülten Hanım sabırsız ve huzursuzdu. Bu huzursuzluk onun canını fazlasıyla sıkıyor, içini afakanlar basıyor, nefes almakta güçlük çekiyordu.

"İki hafta oldu," dedi buz gibi bir sesle. "Kızımın nerede olduğunu hiç kimse bilmiyor. Bu kâbus daha ne kadar sürecek?"

"Canım, çıkmayan candan umut kesilmezmiş," dedi Sevim Hanım. "Hiç ummadığımız bir zamanda bakarsın iyi bir haber alıveririz."

O sırada telefon uzun uzun çaldı.

"Hayırdır inşallah!" dedi Sevim Hanım ayağa kalkıp hızlı hızlı yürürken.

Gülten Hanım'ın heyecandan yüreği küt küt atmaya başlamış, kederli yüzüne bu sefer bir merak gelip oturmuştu. Sevim Hanım telefonun ahizesini kaldırıp kulağına dayadı.

"Efendim."

Arayan Avukat Basir Kourdi'ydi.

"Aaa!" dedi Sevim Hanım sevinçle. "Elbette söylerim evladım. Siz hiç merak etmeyim. Bir taksiye atlayıp hemen geliyoruz havalimanına."

Gülten Hanım ve Abdullah Bey heyecanla yerlerinden fırlamışlar, merak içinde Sevim Hanım'a bakıyorlardı. Sevim Hanım onlara dönmüş gülümsüyor, bir taraftan da sevinç gözyaşlarını elinin tersiyle siliyordu.

"Hadi, gözümüz aydın olsun," dedi. "Arayan avukattı. Çok şükür onu bulmuşlar."

*

Piruze'nin avurtları çökmüş, burnu süzülen yüzünde kocaman kalmıştı. Yeşil gözleri ise iyice belirginleşmiş, yüzü sapsarı kesilmişti.

Gülten Hanım kızını karşısında o halde görünce âdeta dizlerinin bağı çözülmüş, "Senden ne istediler? Sana bunu yapanların elleri kırılsın inşallah," diye beddua edip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Piruze hem yorgun hem de yüreğinde dinmeyen bir özlemin acısıyla buruktu. Annesinin boynuna çocukluk günlerindeki gibi sımsıkı sarılıp, "Oğullarımı bana göstermedi," dedi ağlarken. "Yüreğime yine evlatlarımın hasreti düştü anne."

Gülten Hanım eliyle kızının gözyaşlarını siliyor, onu doya doya öpüp kokluyordu.

"Üzülme kızım. Allah onu bildiği gibi yapsın inşallah."

"Nasıl üzülmeyeyim anne? Sen evladın için yanıp tutuşuyorsun, ben de kendi evlatlarım için yanıp kavruluyorum. Keşke şimdi senin beni öptüğün gibi ben de kendi yavrularımı öpüp koklayabilseydim. Ne yaptı ne etti, evlatlarımı bana göstermedi."

Abdullah Bey kızının o bitkin halini görünce içinde bir öfke kabardı. Avukat Basir Kourdi'ye, "Kızımın havalimanında ne işi var?" diye sordu. "Neden burada buluştuk?"

Avukat bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Kısa bir tereddütten sonra, "Doğrusu," dedi. "Her şey bir anda gelişti. Ben de henüz yeni geldim. Birazdan ayrıntıları öğreniriz."

Abdullah Bey sinirli bir şeklide güldü.

"Peki, onun buraya geldiğini siz nasıl öğrendiniz?"

"Muhaberatçılardan biri aradı, o haber verdi."

Abdullah Bey çıkıştı.

"Siz nasıl bir avukatsınız? Olup bitenlerden nasıl haberiniz olmaz?"

Avukat Basir Kourdi'nin yüzü karardı. Hemen yanı başlarında duran siyah takım elbiseli adam onlara bakıp pis pis sırıtıyordu.

"Kızınızı," dedi, "bir suç işlemek üzereyken suçüstü yakaladık."

Abdullah Bey bir an durdu, sonra, "Siz kimsiniz? Ne suçu?" diye sordu şaşkınlıkla.

Adam elini cebine sokup alaycı bir şekilde gülümsemeye devam etti.

"Ben," dedi kendinden emin bir sesle, "muhaberatçıyım. Kızınız buraya çocuk kaçırmak için gelmiş."

Adamın ağzından çıkan sözler bir çığlık gibi kulaklarında yankılandı, içinde tarif edilemez bir fırtına kopardı.

"Bakın bana," dedi sinirli bir şekilde işaretparmağını sallarken. "Ben bir diplomatım. Ülkenizde yıllarca görev yaptım. Bana yalan söylemeyin. Benim kızım çocuklarını kaçırmaya değil, onları görmeye geldi buraya."

Adam birden fitili ateşlenmiş bir baruta döndü.

"Ne iş yaptığınız beni hiç ilgilendirmiyor beyefendi," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Bu ülkede sizin değil, bizim sözümüz geçer. Artık bilmem, bazı şeyleri anlatabildim mi size?"

Avukat Basir Kourdi, Abdullah Bey'in kolundan tutup usulca çekti.

"Bakın," dedi yavaşça. "Yerden göğe kadar haklısınız. Ama bu topraklar al-Assad'ın toprakları, bu ülke de onun. Şimdi sizden ricam, onun toprağını fazla eşelememeniz. Yoksa çıkacak bir toz bulutunda maazallah göz gözü görmez, kimin nereye savrulacağı hiç

belli olmaz. Kızınızı iki haftadan beri sorgusuz sualsiz hapishanede tutuyorlarmış. Şimdi susun lütfen. Birazdan havalanacak uçağa kızınız sağ salim binsin ve güvenli bir şekilde bu ülkeden ayrılsın."

Abdullah Bey buz gibi bakışlarla önce avukata, sonra etrafına baktı. Duvarda asılı duran büyük ve yuvarlak gri metal saatin gölgesi yere vuruyor, kin dolu gözlerini saatin gölgesine dikip öfkesini dindirecek güzel bir şeyler düşünerek sakinleşmeye çalışıyordu.

13
İstanbul

O gün Piruze annesiyle birlikte Şam'dan İstanbul'a döndüğünde, gökyüzü siyah bulutlarla kaplanmış, sanki ona nazire yaparcasına hüzünlü bir şekilde yağan ince yağmur damlalarını toprağın üzerine sessizce bırakıvermişti.

Piruze feri sönmüş gözlerini yavaş yavaş kıpırdatıyor, bir tepeden uçuruma yuvarlanan bir taş gibi savrulduğunu hissediyor, başı dönüyordu.

"Allah o adamı taşa çevirsin," dedi öfkeli bir şekilde annesi. "Allah onu kahretsin. Yavruma neler yapmışlar böyle? Kızımı balmumu gibi eritmişler."

Piruze'nin o anda içi titredi. Annesine, "Neden benim içimdeki bu özlem dinmiyor? Yüreğim neden ferahlamıyor?" dedi cılız bir şekilde.

Gülten Hanım kızı için endişeleniyordu. Onun şimdi ne kadar kırılgan olduğunu, en küçük şeylerden bile hemen alınganlaşabileceğini düşündü. Nasıl yapacaktı bilmiyordu, ama onun yeniden kendine güvenini kazanmasına yardımcı olmalıydı.

"Bak kızım," dedi. "Belki de artık bu özlemle yaşamaya alışmalısın. O herif yılan gibi. Dilinin ucunda da engerek zehri var. Sakın bir daha oralara gideyim deme. Bu deliliği bir daha asla yapma."

Piruze başını hafifçe kaldırdı.

"İçimdeki özlem," dedi umutsuzca, "kum taneleri kadar çok anne. Her sabah uyanıyorum, hâlâ onlarlayım. Her gece başımı yastığa koyuyorum, hâlâ onlarlayım. Nasıl özlemem onları? Nasıl kesip atabilirim gövdemden çıkan filizleri? Şimdi söyle bana, sen de bir anne değil misin?"

Gülten Hanım sustu.

"Bir anneye," dedi Piruze konuşmasını sürdürerek, "sakın evlatlarını düşünüp kendini hırpalama deme anne. Çünkü hiçbir anne böyle bir söze değer vermez. Evet, o adi herif beni kovaladı, ezip yere serdi. Beni karanlık bir hapse tıktırdı. Bu yüzden bunalıma düştüm, yüreğim ise perişan şimdi. Eski günlerimi andım orada. Bütün olup bitenleri en ince ayrıntısına kadar düşündüm. Evet, yalan yok. Canım kurak topraklar gibi evlatlarıma susamış. Ama bugünden sonra yine Allah'a sığınıyorum, bana öncülük etmesini el açıp O'ndan istiyorum. Bana bir daha talimatlar yağdırma lütfen. Eğer bir gün dayanamayıp canım gitmek isterse, bil ki yine gideceğim anne."

Gülten Hanım'ın içi ürperdi, kızının bir gün tekrar delilik yapacak olmasından dolayı da yüreği acıyla doldu.

"Pekâlâ, sen bilirsin kızım," dedi gözyaşlarını içine akıtırken. "Unutma ki sen de benim evladımsın. Oraya her gittiğinde sen de bil ki, kötüler daima tuzak kuracaklar sana."

Piruze darmadağın olmuştu. Başını ellerinin arasına alıp gözlerini dışarıda yağan yağmura çevirdi. Oğullarının yüzlerini gözlerinin önüne getirdi, içi acıyla burkuldu.

⁂

Wassim sanki bir tıkırtı duymuştu. Odanın kapısını açıp loş ışıkla aydınlatılmış hole baktı, kimsecikleri göremedi. Şayet etrafına biraz daha dikkatle bakmış olsaydı, kapının ardına saklanan ince gölgeyi çok rahatlıkla fark edebilirdi.

Yavaşça kapısını kapattı, yatağına geri döndü. Az önce yastığın altına sakladığı fotoğrafları çıkarıp tekrar önüne serdi. Elini uzun çenesine dayayıp tek tek baktı onlara. Hüzün gelip yerleşivermişti yüzüne. Piruze'yle evlendikleri güne ait dalıp gitti. Düşünceleri karmakarışıktı, içinde âdeta fırtınalar kopuyordu. Bir ara, "Meğerse ben seni ne kadar çok seviyormuşum," dedi kendi kendine.

O esnada kapı çaldı.

"Kim o?" diye seslendi telaşla.

"Benim ağabey," dedi Mazen.

Wassim o panikle ayağa fırladı, yorganı çekip fotoğraf albümünün üstünü örttü. Mazen kapıyı açıp içeri girdi.

"Hayrola ağabey," dedi. "Yine ortalıklarda görünmüyorsun."

"Biraz Kur'an okudum," dedi, eliyle komodinin üzerinde duran kitabı gösterirken.

Mazen acı acı güldü.

"Ah!" dedi iç çekerek. "Sana ne oldu böyle? Eskiden zevkin peşinde koşan ağabeyim şimdi imanının peşine takıldı, günde beş vakit namaza başladı. Böyle devam edersen yakında hacca da gidersin."

Wassim kendisiyle dalga geçilmesine bozulmuştu.

"Bak kardeşim," dedi ciddi bir sesle. "Bir kimse iyi bir eylemi yokken imanı olduğunu söylerse, bu neye yarar? Böylesi bir iman onu kurtarabilir mi? Tek başına eylemsiz iman da ölüdür. Hele benim gibi günahkârların yapacağı şey, sık sık ibadetlerle imanını daha da güçlendirmek."

Mazen, ağabeyinin cevabı karşısında biraz şaşırmıştı, ama bozuntuya vermedi. Ansızın bir kahkaha atıp, "Senin imanın var, be-

nimse eylemlerim. Eylemlerin olmadan sen bana imanını göster, ben de sana imanımı eylemlerimle göstereyim, ne dersin?" diye sordu alaycı bir şekilde.

Wassim kızmıştı.

"Ne demek istiyorsun ha? Benimle alay mı ediyorsun sen?"

Mazen kaç zamandan beri içindekileri biriktirmiş, şimdi de mavi alevi gören bir barut gibi kızarıp patlayıvermişti.

"Evet," dedi âdeta burnundan soluyarak. "Kendini boşladığın gibi işi gücü de boşladın. Bu evi geçindirmek için para lazım. Kuveytliler galiba senin b.okunda mavi bir boncuk bulmuşlar ki, hiç durmadan seni bana sorup duruyorlar. Bir an önce işinin başına dön, adamlarla ilgilen. Yoksa kaçıp gidecekler. Hepimiz aç kalacağız."

"Şimdi anlaşıldı," dedi Wassim soğuk bir ses tonuyla. "Senin derdin belliymiş. Ben artık işe geri dönmeyeceğim. Bunu daha önce bin defa söyledim size."

Mazen dizginlenemeyen bir öfkeyle, "Yoksa şekerini ve tansiyonunu mu bahane edeceksin? Yine düşüp bayılma numaraları mı yapacaksın?" diye bağırdı.

Wassim'in eli ayağa titriyor, içine düştüğü durumdan ötürü midesine ağrı saplanıyordu.

"Çık odamdan," dedi, kontrolünü kaybetmek üzereydi. "Benimle bir daha bu şekilde konuşma, duydun mu beni?"

Mazen yine her zamanki gibi dönüp dolaşıp aynı yere geldiklerini fark etti. Tam çıkmak üzereyken, "Bundan sonra ne halin varsa gör. Seninle konuşmaya bile değmez artık," dedi.

Wassim sustu, sadece arkasından bakmakla yetindi. Mazen çekip gittikten sonra kendisini yatağın üzerine bıraktı, yorganı hafifçe kaldırdı. Bir süre nefret dolu gözlerle Piruze'nin fotoğrafına baktı, sonra sessizce ağlamaya başladı.

Bir saat sonra Wassim odasından çıkmış, oğlu Amer'in yanına uğramıştı. Amer, Rawdat El ahdar isimli okulun yuvasına henüz yeni başlamış, günlerini daha çok oyunlar oynayarak ve annesini günbegün daha da çok özleyerek geçiriyordu.

Wassim kanepeye kuruldu, oğlunun masum yüzüne baktı. "Ne kadar saf ve güzel bir yüzü var," diye geçirdi aklından. Ve sonra birden kendi yaptıklarını düşündü, tüyleri diken diken oldu. Oğlunu hemen kucaklayıp bağrına bastı.

"İnşallah," dedi. "Büyüdüğünde sen de bir günahkâr olmazsın."

Amer tatlı tatlı gülümsedi. Aklı henüz bazı şeylere ermediği için çocuksu sesiyle sordu:

"Günahkâr ne demek baba?"

"Kötü insan demek oğlum."

Amer söylenenlerden hiçbir şey anlamamıştı.

"Kötü insan ne demek baba?"

Wassim tebessüm etti.

"Galiba," dedi. "Bu konuları seninle konuşmak için vakit henüz çok erken."

Amer babasına bakıp, "Kötü insan ne demek baba?" diye sordu tekrar.

Wassim meraklı oğlundan kurtuluşun olmadığını anlamış, eğilip yerden bir oyuncağını almıştı.

"Bu oyuncağın var ya," dedi onun anlayacağını umarak. "Eğer bu oyuncağını bir arkadaşın bilerek kırarsa, o kötü bir insandır oğlum."

Amer'in ela gözleri parladı.

"Öyleyse," dedi, "arkadaşım Rafi kötü bir insan baba."

Wassim şaşırdı.

"Neden kötü olsun?"

"Bugün benim oyuncağımı kırdı."

"Arkadaşın oyuncağını neden kırdı?"

Amer korkudan sustu. Wassim'in yüzü gerildi.

"Babana söylesene oğlum, oyuncağını neden kırdı?"

Amer ansızın korkudan titredi, ağlamaya başladı.

"Sakın beni dövme baba," dedi, nefes alışları hızlanmıştı. "Beni dövme."

Wassim altüst olmuştu.

"Seni neden dövecekmiş oğlum?" dedi içinde bir şeyler koparken.

"İmad'ı da dövmüştün ya. O kelimeyi söylersem şimdi beni de döversin."

Wassim iliklerine kadar sarsıldı.

"Söz sana," dedi kuru bir sesle. "Seni dövmeyeceğim. Bugün ne oldu?"

Amer çekine çekine, "Bugün herkesin annesi sınıfa gelmişti. Rafi de annesinin elinden tutup, 'Senin annen yok,' diye bağırdı, elimdeki oyuncağı kapıp kırdı babacığım. Diğer çocukların hepsi de bana bakıp gülüştüler," dedi.

Wassim ne diyeceğini bilemedi. O anda sanki tüm kanı çekilmiş, sonra da gövdesi sarsılıp darmadağın olmuştu. Amer ona korku dolu gözlerle bakıp, "Yoksa bana kızdın mı babacığım?" diye sordu.

14
Şamlı Adam

31 Aralık 1986

Piruze'nin Suriyeli patronu Zaid al-Khatib iş konusunda şeytan fikirli bir adamdı. Kısa boylu, göbekli, kumral saçlı, ellili yaşlarının ortasındaydı. Sürekli puro içiyor, çevresinden insanlar hiç eksik olmuyordu. Mesleğini son derece ciddiye alıyor, her geçen gün işini biraz daha büyütüyordu. Tabii bu başarısında Piruze'nin de rolü azımsanmayacak kadar büyüktü.

Piruze İstanbul'un en gözde birkaç mağazasını dolaşıyor, o mağazalardan Arap kadınlarının giyim zevklerini göz önünde bulundurarak çeşitli alışverişler yapıyor, sonra da satın aldıklarının birebir aynı modellerini üretip Arap ülkelerine satıyorlardı. Hatta bir gün patronu Zaid Bey ona gülümseyerek, "Sen bundan sonra bizim için model hırsızlığı yapacaksın," dediğinde çok şaşırmıştı. Piruze'nin o an tüyleri diken diken olmuş, "Bu fikir şeytanın bile aklına gelmez," dediğinde ise patronu keyiften kahkaha atıp, "Haklısın. Şeytan bile ticaretin püf noktalarını biz Şamlılardan öğreniyor," demişti. O günden sonra da günler çabucak geçmiş, Piruze yeni atıldığı iş hayatında sürekli yükselmişti.

O sabah saat dokuz buçukta, Piruze uzun dar koridorda yürüyüp üzerinde Zaid al-Khatib yazılı koyu kahverengi kapının önüne geldiğinde durdu, üstüne çekidüzen verdikten sonra kapıyı çaldı.

"Girin," diye bir ses yankılandı koridorda.

Piruze kapıyı yavaşça açıp sessizce içeri girdi.

"Beni çağırmışsınız efendim, buyurun."

Zaid Bey odayı kaplayan puro dumanını eliyle savuşturup, "Gel, biraz otur," dedi.

Piruze geçip koltuğun ucuna ilişti. Zaid Bey kolundaki altın sarısı Rolex saatine baktı.

"Birazdan havalimanına gideceğim. Malum bugün Beyrut'a uçuyorum. Bu yüzden çok fazla zamanım yok. Zaten söz çoğaldıkça anlam da azalıyor. Lafı uzatmayacağım, şirketimde bir tek senin maaşına yüzde yetmiş zam yaptım. Sakın dilin karıncalanıp da bunu birilerine söyleme. Şimdi sana iyi seneler diliyorum."

Piruze o an mutluluktan çıldıracak gibi olmuş, yüzü uzun bir aradan sonra bu sefer sevinçten gerilmişti.

"Çok teşekkür ederim," dedi, sanki ağırlıklarını sırtından atıp hafiflemiş gibi bir sesle. "Çok teşekkür ederim. Size de iyi yolculuklar ve iyi seneler diliyorum."

Zaid Bey onun sesindeki değişikliğini fark etmişti.

"Ha! Bu arada," dedi gülümseyerek, "Nebil Bey'in yanına uğra şimdi. Sana bir zarf verecek. Benden küçük bir yılbaşı hediyesi."

Piruze'nin sesi titredi.

"Bunları neden yapıyorsunuz bana?"

Zaid Bey açık sözlü biriydi, cevap vermeden önce bir kahkaha attı.

"Çünkü," dedi, "kaz gelecek yerden tavuğu esirgemem. Bu şirket çok kısa bir zamanda bu noktaya geldiyse, bunda senin de payın büyüktür."

Piruze hem sevinçli hem de şaşkındı. Omzunu yukarı kaldırıp dudağını usulca büzdü.

"Ne bileyim," dedi bir anda çatallaşan sesiyle. "Bir gün anneannem demişti ki: 'Boş ömrümde şunu gördüm: İyi insanlar hep vakitsiz ölüyor. Kötü insanlar ise, kötülüklerine karşın ömürleri daha da uzuyor.' Yalan yok, ben de başıma gelen onca kötü şeyden sonra iyilerin çekip gittiğini, bu dünyanın, kötülük düşünen insanlara kaldığını sanmıştım. Şimdi ise yaptığınız iyiliklerle beni fazlasıyla şaşırtıyorsunuz."

Zaid Bey acı acı gülümsedi.

"Anneannen doğru söylemiş," dedi. "Benim kitabım Tevrat da aynen böyle söylüyor. Diyor ki: 'Doğru insan doğruluğuna karşı ölüyor. Kötü insan ise, kötülüğüne karşın ömrü uzuyor. Ne çok doğru ol, ne de çok bilge. Niçin kendini yok edesin. Ne çok kötü ol, ne de akılsız. Niçin vaktinden önce ölesin. Birini tutman iyidir, öbüründen de elini çekme. Çünkü Tanrı'ya saygı duyan ikisini de başarır.' Anneannen gibi ben de boş ömrümde şunu gördüm: Tanrı biz insanları doğru yarattı. Oysa bizler hâlâ karmaşık yollara sapıp çözümler arıyoruz. Şimdi git lütfen. Yoksa biraz daha gevezelik edersek uçağımı kaçıracağım."

Piruze o güne kadar patronunun hep para kazanma sevdasına şahit olmuş, bu insani yönünü daha önce hiç görmemişti. Kim bilir belki de o göstermek istememişti. Birden içini bir utanç kapladı, yüzü pancar gibi kızardı.

"Tamam," dedi. "Hemen çıkıyorum. Size tekrar iyi yolculuklar dilerim."

Hiç vakit kaybetmeden dışarı çıktı. Kısa bir süre kapının önünde öylece durdu, gözleri uzaklara dalıverdi. Sonra dalgınlıktan sıyrılıp mutlu bir şekilde küçük adımlarla yürümeye başladı. Merdivenleri usulca indi, yan yana sıralanan tek göz odaların önünden

geçip Nebil Bey'in odasına geldi. Kapıyı çaldı, cevap verilmesini beklemeden içeri girdi.

"İyi günler Nebil Bey," dedi büyük bir sevinçle. "Beni Zaid Bey gönderdi."

Nebil Bey şirketin hem genel müdürü hem de patronun sağ koluydu. Aynı zamanda Arap kökenli bir Türk vatandaşıydı. İşyerinde âdeta bir gölge gibi dolaşır, çalışanların ensesinde her saniye nefesini hissettirirdi. Bu yüzden şirkette çalışanlar onu gördükleri fareler gibi kaçıp saklanacak delik ararlardı. Piruze'yi karşısında görünce son zamanlardaki gibi yine heyecanlanmış, geniş alnında boncuk boncuk terler birikmeye başlamıştı.

"Buyurun, oturun lütfen," dedi. "Beyefendiyle görüşmemiz neredeyse bitmek üzereydi."

Piruze geçip siyah deri koltuğa oturduğu sırada telefon kısa kısa çaldı. Nebil Bey alnında biriken teri cebinden çıkardığı mendille çabucak sildi, telefonu açtı.

"Buyurun," dedi.

Kısa bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, "Hemen geliyorum efendim," dedi ve büyük bir telaşla ayağa kalktı.

"Yoksa bir şey mi oldu?" diye sordu Piruze heyecanlı heyecanlı.

Nebil Bey odada bulunan misafirine dönüp, "Kusura bakmayın," dedi Arapça konuşarak. "Patron şirketten çıkıyormuş. Onu yolcu edip geliyorum hemen. Lütfen siz de bir yere ayrılmayın Piruze Hanım."

Nebil Bey âdeta bir kuş gibi kanat çırparak çıkıp gitti. Piruze kaç zamandan beri tanıdığı Abdul Ali Bey'e bakıp gülümsedi.

"Nasılsınız efendim?" dedi Arapça. "Yılbaşı günü burada kalmışsınız?"

Abdul Ali Bey Şam'ın ve Beyrut'un en zengin işadamlarındandı. Piruze'yle şirkete daha önceki geliş gidişlerinden tanışıyorlardı. O da Zaid Bey gibi ellili yaşlarının ortasındaydı, fakat Zaid Bey'e göre uzun boylu ve ince yapılıydı. Açık mavi gözleri aklından geçen düşünceleri hiçbir zaman belli etmiyor, insanlara karşı mesafeli duruşuyla da soğuk bir tavır sergiliyordu.

"Çok şükür iyiyim," dedi. "Ne yazık ki işlerden dolayı burada kalmamız icap etti. Ya siz, siz nasılsınız?"

"Allah'a şükür ben de iyiyim. Yoğun bir şekilde bu seneyi de kapatıyoruz."

Abdul Ali Bey başını çevirip kapıya baktı. Kapının kapalı olduğunu gördükten sonra da, "Bence siz burada harcanıyorsunuz," dedi alçak bir sesle.

Piruze şaşırmıştı.

"Harcanıyor muyum?" diye sordu meraklı meraklı. "Neden böyle düşünüyorsunuz?"

Adam başını öne doğru eğdi, yuvarlak çenesini avcunun içine aldı.

"Belki farkında değilsiniz," dedi kısık bir sesle konuşarak. "Siz olmasaydınız bu şirket bu kadar kısa bir zamanda büyüyemezdi. Bu maaşla daha ne kadar burada çalışmayı düşünüyorsunuz?"

Piruze'nin az önceki neşesi kaçıp gitmiş, aklı bulanmaya başlamıştı.

"Lütfen biraz daha açık konuşun," dedi, o anda kendisinin de anlam veremediği bir şekilde kısık sesle konuşarak. "Ne demek istiyorsunuz?"

Şamlı adam şeytanca bir bakış atıp gülümsedi.

"Ben bir işadamıyım," dedi. "İşim para kazanmak. Parayı seven biri paraya asla doymaz. Zenginliği seven de kazancıyla yetinmez.

Patronunuzun size verdiği maaşla ne biriktirebilirsiniz? O üç kuruş parayla şu dünyaya nasıl geldiyseniz öyle de gidersiniz. Maaşla çalışan insanlar annelerinin rahminden çıplak çıkan bebekler gibidir, unutmayın. Kaç zamandan beri sizinle konuşmak için fırsat kolluyordum. Meğerse kısmet bugüneymiş. Size yeni bir iş ve ortaklık teklif ediyorum. Sermaye benden, işleri kurup büyütmesi sizden. Benimle ortaklığa var mısınız?"

Ansızın kapı açıldı. Abdul Ali Bey büyük bir keyifle arkasına yaslanıp, "Nerede kaldınız üstadım?" diye sordu gülerek. "Patronunuzu yolcu edebildiniz mi?"

Nebil Bey ona cevap vermeden önce, neşeli bir şekilde geçip koltuğuna oturdu. O sırada Piruze ise hâlâ biraz önce konuştuklarının etkisinde allak bullak olmuş bir şekilde oturuyordu. Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanırken, "Nihayet yolcu ettik. Biz nerede kalmıştık Abdul Aliciğim?" diye cevap verdi Nebil Bey.

Piruze o gün işten erken çıkmıştı. Eve dönmek için dolmuş kuyruğuna girdiği sırada tesadüf eseri Oya'yla karşılaşmış, sevinçten koşup arkadaşının boynuna sımsıkı sarılmıştı.

"Hayrola," dedi Oya. "Yoksa zam mı aldın?"

Piruze birden durdu. Oya'nın sorusuna şaşırmıştı.

"Sen," dedi, "zam aldığımı kimden duydun?"

Oya tebessüm etti.

"Şaşkaloz!" dedi. "Bu ayın zam ayı olduğunu herkes biliyor. Söyle şimdi, önümüzdeki yıl için iyi bir zam aldınız mı bari?"

Piruze dikkatle etrafına bakındı.

"Şşşt!" dedi fısıldayarak. "Ne kadar zam aldığımı sadece sana söyleyeceğim. Şirkette hiç kimse benim kadar zam almadı. Şimdi sıkı dur, söylüyorum: Yüzde yetmiş.."

Oya bir çığlık attı. Bunun üzerine kuyrukta bekleyen herkes başını çevirip onlara baktı. İkisi de ansızın katıla katıla gülmeye başladı.

"Biraz sessiz ol," dedi Piruze omzuna hafifçe dokunarak. "Öyle bir çığlık attın ki, bütün herkes ne kadar zam aldığımı öğrendi."

Oya arkadaşının boynuna sarıldı.

"Senin adına çok sevindim. Bu akşam bunu kutlayalım."

Piruze ona bakıp, "Şaşkın," dedi cıvıltı dolu bir sesle. "O adamla flört ettiğin günden beri senin aklın iyice uçup gitti. Bu akşam hep birlikte yılbaşını kutlamıyor muyuz zaten? Söyle bakalım, yakışıklı prensimiz beyaz atıyla geliyor mu?"

Oya elinde tuttuğu hediye paketini gösterip, "Bu saatte burada ne işim var sanıyorsun? Akşam ona vermek için hediye aldım," dedi.

"Can'ı ne yaptın peki? Annen mi aldı?"

"Sağ olsun, alıp götürdü. Bu gece dilediğimiz gibi eğleneceğiz. İşyerindeki çocuklar geliyor, değil mi?"

"Evet, hepsi geliyor."

Oya Piruze'nin koluna dokundu.

"Haberin olsun," dedi manalı bir şekilde göz süzerken. "Enver de son anda Uludağ programını iptal etmiş, o da bu akşam geliyor şekerim."

Piruze'nin gözleri parladı. Oya kulağına eğilip, "Sen de artık şu adama biraz yüz ver canım," dedi. "Çok iyi biri. Ondan iyisini mi bulacaksın?"

O sırada dolmuşçu adam seslendi:

"Başka ücretini gönderemeyen var mı?"

Oya önceden hazırladığı parayı ön koltukta oturan yolcuya uzattı.

"Kardeş," dedi. "İki kişi Yeniköy uzatır mısınız?"

Parayı verdikten sonra dönüp Piruze'ye baktı. Piruze durgunlaşmış, yine dalıp gitmişti. O sırada gökyüzü yağmur yüklü bulutları yüzünden iyice kararmış, gök gürlemeye başlamıştı. "En iyisi onu kendi haline bırakmak," diye düşündü. Bu yüzden yol boyunca hiçbir şey söylemedi. Dolmuş, Tarihi Yeniköy Börekçisi'nin önüne geldiğinde şoföre seslendi:

"Kardeş, bizi sağda indiriver lütfen."

Şoför aracı durdurdu, düğmeye basıp kapıyı açtı. Kara bulutlar tepelerinde hâlâ gürleyip duruyor, kulakları neredeyse sağır ediyordu. Oya dolmuştan indiği anda ilk iri damlalar dökülmeye başladı.

"Bizdeki şansı görüyor musun?" dedi siyah çantasını başının üstüne koyarken. "Beş dakika daha sabredemedi. Saçıma yeni fön çektirmiştim."

Piruze çabucak aşağı indi.

"Koş," dedi. "Yoksa sırılsıklam olacağız."

İki arkadaş ellerinden geldiğince hızlı hareket ediyor, yoldaki su birikintilerinin üzerine basmamak için bir sağa bir sola hoplayıp zıplıyor, bütün bunlara rağmen yine de ıslanmaktan kendilerini kurtaramıyorlardı. Piruze bir an başını çevirip arkadaşına baktı. Oya'nın fönlü saçlarından aşağı süzülen yağmur damlaları makyajını da berbat etmişti. Bir an göz göze geldiler. İki arkadaş, yağmurdan kaçıp saçakların altına sığınan insanların meraklı bakışlarına hiç aldırış etmeden birbirlerine sımsıkı sarılıp katıla katıla gülmeye başladılar. O anda yağmur uzun zamandan beridir yüreklerine çöreklenmiş acı ve kederlerini yıkayıp temizliyordu sanki.

O akşam, kararlaştırdıkları gibi Oya'nın evinde toplanmışlardı. Oya ve Piruze bir gün öncesinden hazırladıkları yemeklerle yılbaşı

sofrasını âdeta donatmışlardı. Deyim yerindeyse, sofrada bir tek kuş sütü eksikti. Klasik yılbaşı hindisinden kum midyesi yahnisine, balık köftesinden iç baklalı pilava, patlıcan ezmeden falafele, çoban böreğinden etli humusa, tabbuleden patlıcanlı tirite, tatlı olarak da meyveli turtadan portakallı sütlaca, haşhaşlı-limonlu kekten yoğurt toplarına kadar tıka basa doluydu masanın üzeri.

"Uzun süredir," dedi Metin büyük bir iştahla çatalını salataya daldırırken, "böyle güzel yemekleri bir arada görmemiştim."

Oya gülümsedi.

"Neredeyse bütün bu güzel yemekleri," dedi büyük bir gururla, "aşçıbaşımız Piruze Hanımefendi yaptı. Ben sadece çıraktım."

O anda bir alkış tufanı koptu. Herkes Piruze'yi çılgınca alkışlayıp, "Bravo, bravo!.." diye bağırdı

Piruze'nin yüzü kızarmıştı.

"İltifatlarınız için çok teşekkür ederim," dedi utana sıkıla ayağa kalkarken. "İzninizle bu akşamın ilk kadehini ben kaldırmak istiyorum."

Çiğdem bağırdı:

"Neye içiyoruz?"

Piruze hiç tereddüt etmeden, "Bu masanın etrafında toplanmış dostlarıma içelim," dedi.

Herkes duygulanmıştı. Cüneyt kadehini kaptığı gibi ayağa fırladı.

"Buna içilmez mi?" dedi sesi titrerken. "Bu güzel insanlara! Şerefe!"

"Şerefe!" dedi aynı anda herkes.

Piruze kırmızı şarabından bir yudum aldı, sonra kadehini masanın üstüne bırakıp, "Müsaadenizle arkadaşlar," dedi. "Ben biraz daha şarap getirmeye gidiyorum."

Sonra mutfağa geçti. Tirbuşonla şarabı açtığı sırada mutfağın penceresine akseden yüzünü gördü, yine düşüncelere dalıp gitti. O sırada Enver gelmiş, bir süre mutfağın eşiğinde durup onu seyretmişti, en sonunda dayanamayıp, "Böyle acı çekmekten gurur mu duyuyorsun?" diye sordu.

Piruze dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı.

"Anlamadım," dedi, şaşırmıştı. "Az önce ne söyledin?"

Enver iğneleyici bir şekilde sorusunu yineledi:

"Böyle acı çekmekten gurur mu duyuyorsun?"

Piruze öfkelendi, ama öfkesini bastırıp yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Bana karşı neden biraz daha anlayışlı olmuyorsun? Bunu yapmak senin için bu kadar zor mu?"

Enver gözlerini kaçırdı. Oysaki o anda aklından bir sürü şey geçiyor, fakat onun nasıl tepki vereceğini bilmediği için her zamanki gibi yine susmayı tercih ediyordu.

"Bak," dedi Piruze. "Bana yine cevap veremiyorsun. Çocuklarım yanımda olmadan yaşamımı böyle bomboş geçirmek iyi bir şey mi sence? Ayrıca biliyor musun, keşke bazen insanlar da köpeklere benzeseydi diye düşünüyorum. Neden mi böyle düşünüyorum? Çünkü gün geliyor, anne köpek yavrularını tanımaz oluyor. Böylece yarınlar için ne umudu kalıyor, ne de sevgisi. Sonrasında hiç acı çekmiyor bu yüzden."

Enver suskunluğunu bozup, "Pekâlâ," dedi. "Bir erkeğin senin tarafından fark edilebilmesi için ne kadar ileri gitmesi gerekiyor? Ya da sorumu şöyle mi sormalıydım: Senin içindeki bu acıları aşıp yüreğine nasıl dokunabilirim?"

Piruze şaşkınlıktan âdeta donup kalmış, yüreğine sanki paslı bir çivi batmıştı. Bir şeyler söylemek istedi, ama beyninin içindeki kelimeler sanki silinip gitmişti, beyni ona ihanet etmişti.

"Ayol," dedi Volkan kırıta kırıta içeri girerken. "Kumrular gibi baş başa vermiş ne konuşuyorsunuz öyle?"

O anda odadaki bütün sessizlik bir elektrikli süpürgesi tarafından sanki emilip yok oldu.

"Şey... şey," dedi Piruze heyecanlı bir şekilde. "Yeterince anlayışlıysa çok ileri gitmesine gerek yok."

Volkan afalladı.

"Ay şekerim," dedi bileğini büküp kirli bardağı tezgâhın üstüne koyarken. "Sen kafayı mı yedin? Bu ne biçim bir cevap böyle?"

İkisi de Volkan'a aldırış etmeden birbirlerine bakıp tatlı tatlı gülümsediler. Enver az önceki sorusunun cevabını almış, çok sevip kaybettiği oyuncağını bulmuş bir çocuk gibi sevinmişti. Parıldayan gözlerle oradan ayrılırken, "Yaşasın!" diye bağırdı.

Volkan dudağını büzdü.

"Ay kız," dedi gözlerini iri iri açıp. "Yoksa bu adam sana aşk mı teklif etti?"

Piruze sustu, gergin yüzü bir anda gevşedi.

Beş dakika sonra Piruze ve Volkan salona geri dönmüş, masada koyu bir muhabbet başlamıştı. Cüneyt başını kaldırdı, bezgin bir sesle, "Ben artık evlenmeyeceğim, bu ilk ve sondu," dedi.

Çiğdem o meşhur kahkahalarından birini patlattı.

"Sen bunu bizim külahımıza anlat," dedi. "Karının attığı tekmenin izi hâlâ kıçında duruyor. Şimdi böyle konuşman kadar normal bir şey yok."

"Beni duymuyor musun kızım? Evlenmeyeceğim dediysem bil ki evlenmeyeceğim artık. Evlilik de neymiş?"

Bankacı Metin, Oya'nın yüzüne manalı manalı baktıktan sonra, başını Cüneyt'e çevirdi.

"Sizinle aynı fikirde değilim," dedi. "Bence doğru kadını bulunca bütün erkekler evlenmeye hazırdır."

Cüneyt sandalyeye yaslanıp sigarasını yaktı.

"Peki öyleyse üstadım," dedi uzun ve sivri burnunu kıvırarak. "Sizin için doğru kadın kim?"

Metin sakin ve bir o kadar da görmüş geçirmiş bir adamdı. O da karısından iki sene önce boşanmıştı ve o evliliğinden de dört yaşında bir kızı vardı.

"İsterseniz," dedi Metin kendinden emin bir sesle. "Size ilk önce yanlış kadının kim olduğunu söyleyeyim. Çünkü ben öyle bir kadından boşandım. Mesela eski karım, lükse düşkün biriydi. Pahalı restoranları severdi ve sadece yeni elbiseler, ıstakozlu akşam yemekleri ve magazin haberleri ilgisini çekerdi. Bunlarla kafayı bozmuştu. Halbuki benim ihtiyacım olan kadın böyle biri değil. Benim ihtiyacım olan kadın, her yere gidebilecek, her şeyi yapabilecek ve bundan da zevk alacak biri olmalı. Evet, az önce sorduğunuz sorunuzun cevabı tam olarak bu bence."

Cüneyt sırıttı.

"Pekâlâ," dedi hâlâ ukalalığa devam ederek, "Şu yeryüzünde böyle bir kadın var mı sizce?"

Metin heyecanla ayağa kalktı, cebinden küçük kırmızı bir kutu çıkardı. Bu sefer bakışlarını Oya'ya çevirip, "Evet, böyle bir kadın var," dedi dudakları titrerken. "Benimle evlenir misin aşkım?"

15
Büyük Kararlar

Nebil Bey, elindeki kadehi bir dikişte bitirdi. Bir kez daha kehribar rengi viskiyi kadehine doldururken kapı çaldı.

"İçeri girin," dedi telaşlı bir şekilde.

Kapı usulca açıldı, gelen Piruze'ydi.

"Buyurun," dedi Piruze, kendinden emir bir şekilde. "Benimle görüşmek istemişsiniz."

Nebil Bey içtiği onca viskiye rağmen hâlâ heyecanlıydı. Sesindeki heyecanı kontrol etmeye çalıştı, fakat başarılı olamadı.

"Şey," dedi kekeleyerek. "Biraz oturmaz mısınız?"

Piruze koltuğa otururken dikkatle ona baktı. Nebil Bey'in gözleri hafiften kaymış, sanki dudakları mühürlenmişti. İkisinden de çıt çıkmıyordu. Piruze huzursuzlanmaya başlamış, olup bitene bir anlam vermeye çalışıyordu. Nebil Bey ondaki bu huzursuzluğu sezmiş, bu yüzden derin nefes alıp ağzından baklayı çıkarıyordu.

"Sanırım," dedi. "Sizden hoşlanıyorum."

Piruze'nin yüzü birden ince siyah bir örtüye büründü sanki. Dudakları titredi, gözleri kararadı.

"Efendim," dedi, bir yığın kötü duygu yüreğine çöreklenirken. "Sizi tam olarak anlamadım. Az önce ne dediniz?"

Nebil Bey karşısındaki koltuğa geçip oturdu. Viski kadehini başına dikti, elinin tersiyle ağzını sildi. Sonra, "Sizden uzun zamandan beri hoşlanıyorum," dedi.

"Hoşlanmak mı?" dedi Piruze gözlerini iri iri açarak. "Allah aşkına siz ne diyorsunuz Nebil Bey? Ne söylediğinizin farkında mısınız?"

Nebil Bey içi boş kadehi elinde döndürmeye başladı.

"Evet, size ne söylediğimin farkındayım. Her saniye aklımdasınız. Sizi bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. N'olur bu aşkımı karşılıksız bırakmayın."

Piruze'nin solgun yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Siz hangi aşktan bahsediyorsunuz Nebil Bey? Ben size âşık maşık değilim. Ben başka bir adamı seviyorum."

Nebil Bey bu son sözden sonra, kendini kaybetti. Önünde diz çöküp onun ince beline sarıldı.

"Seni paraya boğarım," dedi yalvarır bir sesle. "Aşkımı karşılıksız bırakma. Düşüncelerimde hep sen varsın. Sana deliler gibi âşığım, görmüyor musun şu zavallı halimi?"

Piruze ağlamaya başladı.

"Dokunmayın bana," dedi, kollarından kurtulmaya çalışırken. "Bırakın beni. Sizden hoşlanmıyorum ben."

Nebil Bey kendini iyice kaybetmişti. Artık ne söylediğinin farkında değildi.

"Benimle çıktınız mı ki hiç? Ne biliyorsunuz bana âşık olmayacağınızı?"

"Siz," dedi Piruze kollarında hâlâ çırpınırken, "leş gibi içki kokuyorsunuz, sarhoşsunuz. Ne söylediğinizi bilmiyorsunuz. Ben size âşık değilim, asla da olamam. Şimdi bırakın beni, bırakın dedim."

Nebil Bey'in gözlerindeki endişe paniğe dönüşmüştü. Onu kendisine doğru çekip öpmeye çalıştı. Piruze dehşetle sarsıldı. O an tırnaklarını onun boynuna geçirip sarsmaya başladı. Nebil Bey can havliyle bağırdı.

"Bırak beni aşağılık sürtük!"

Piruze öfkeden deliye dönmüş, kendini kaybetmişti. Tam o sırada kapının açıldığını duydu. Sekreter Burcu'yla birlikte birkaç kişi kapıda durmuş, meraklı gözlerle onlara bakıyordu. Piruze peş peşe Nebil Bey'in yüzüne iki tokat savurdu, sonra beti benzi atmış bir şekilde kapıya doğru hızla yürüdü. Bir an başını kaldırıp baktığında, Volkan'la göz göze geldi. Bakışlarını kaçırmaya çalışırken üzgün yüzünde büyük bir hayal kırıklığının acı izleri okunuyordu.

❋

Bahar ayının akşam karanlığı şehrin üstüne yavaş yavaş çöküyordu. Wassim pencerenin pervazına oturmuş, lacivert mavisi gökyüzünü seyrederken, odaya giren annesinin sesiyle irkiliverdi.

"Bahar erken geldi. Galiba bu yaz çok sıcak geçecek."

Sessizliğe ihtiyacı olduğunu düşünen Wassim, cevap vermedi. Afaf Hanım suskun duran oğlunun yanına geldi, başını kaldırıp kum taneleri gibi göğü saran yıldızlara baktı.

"Karanlık," dedi alçak bir sesle, "acılarımızı siliyor, aydınlık ise umutlarımızı yeşertiyor. Her gün gün geceye, gece de güne dönünce biz de yenileniyoruz. Zaman denen yakı herkesi iyileştiriyor, yeter ki sabretmesini bilesin. Yaşamın hakkı için sana derim ki, çok şükür sen de iyileşmeye başladın oğlum."

Bu sefer ikisi de sustu. Gözleri kamaşarak, içleri ürpererek gökyüzüne bakmaya devam ettiler. Afaf Hanım birden bütün benliğini saran bir hıçkırıkla, içini çeke çeke ağlamaya başladı.

"Bak oğlum," dedi hıçkırıklarının arasından. "Ben anayım. Saçının bir teline bile zarar gelmesini istemem. İzin ver de senin bu sefer başını ben bağlayayım. Artık kötü kadınların güzelliği seni ayartmasın, bakışları seni tutsak etmesin. Çünkü kötü kadınlar yüzünden insan bir lokma ekmeğe muhtaç kalır. İnsan koynuna ateş alır da giysisi yanmaz mı? Korlar üzerinde yürür de ayakları kavrulmaz mı? Bu kötü kadınlarla düşüp kalkan adamların da durumu aynen böyledir. Gel sana terbiyeli bir kız bulup seni onunla evlendirelim."

Wassim duraksadı, gözleri annesinin yüzünde öylece kaldı.

"Beni dinle oğlum," dedi Afaf Hanım, ince bir danteli tığla işler gibi. "Etin, bedenin tükendiğinde, ah çekip inlersin ömrünün son günlerinde. Yüreğin, 'O uyarıları neden önemsemedin?' diye sorar sana. Gel evlen, kuşbazın eline düşmüş o kuş gibi bu durumdan kurtar kendini."

Wassim sanki sönmeye yüz tutmuş ateşte çırpınan cılız kıvılcımlar gibi kıvranıp duruyor, kalbi o anda isyan ediyordu. İçindeki onca çalkantıya rağmen karşısında duran annesine bakıp, "Acaba?.." diye düşünmekten de kendini bir türlü alamıyordu.

❋

O akşam Piruze her zamankinden daha dalgındı. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, apartmanın çatısından sular seller boşanıyor, küçük bahçenin yüzeyi bir göleğe dönüşüyordu.

Oya koltuğun kenarına oturmuş, Piruze'nin gerginleşmiş yüzünü ve ağlamaktan şişmiş gözlerine bakıyordu. Daha fazla dayanamadı, "Deli misin sen?" diye söylendi. "O adam için üzülmeye değer mi?"

"Doğrusu şu erkekleri anlamıyorum," dedi Piruze öfkeli bir sesle. "Bunlar kendilerini ne sanıyor? Yok, neymiş efendim? Adi

adam beni paralara boğacakmış, peh!.. Sen kim oluyorsun da beni paralara boğacakmışsın, şerefsiz."

Oya siyah gözlerini kıstı.

"Kızım," dedi. "Bu aşağılık adamları daha tanıyamadın mı sen? Bunların kalbi şeylerinde atıyor. Bir kadının düşlerine ve kalbine giremediğin müddetçe apış arasına giremezsin. Bu aptallar nedense ilk olarak apış aramıza girmeye çalışıyor, ama yanlış yapıyorlar."

Piruze içindeki öfkesine rağmen kıkırdadı.

"Gülme," dedi Oya sinirli sinirli. "Zaten bu erkek milletine karşı bir hıncım var benim."

Piruze saf saf sordu:

"Ne oldu ki?"

Oya bir an dul kaldığı dönemi hatırladı, dudağı titredi.

"Daha ne olsun," dedi yüreği acıyla dolarken. "Bu çapulcular bana köpüklü Türk kahvesi muamelesi yaptılar. Dul olduğumu öğrendiklerinde küçük şeyleri ateşi gören kahve gibi âdeta köpürüp kabardı. Onlar böyle davrandıkça benim de yüreğim her defasında kanadı."

Oya'nın bu acı dolu sözleri Piruze'nin içine dokundu. Ne de olsa o da aynı dertten mustaripti. Eski patronu Ata Bey'i düşündü. Onun kendisine asıldığı günü hâlâ dün gibi hatırlıyor, zaman zaman aklına geldikçe tüyleri diken diken oluyordu. O anda çektiği acıyı, yüreğine çöreklenen hüznü anlamış bir sesle, "Anlamıyorum," dedi. "Bu erkekler nasıl bir millet? Bir kadını sadece yatakta mı seviyorlar?"

Oya önce başıyla onayladı, sonra, "Ne yazık ki evet," dedi. "Seks bu dünyada nefes alan erkeklerin sevgi dili bence. Erkek için seksi çağrıştıran bir kadın yoksa, o kadına karşı sevgi de yok."

Piruze başını kaldırdı, meraklı gözlerle baktı.

"Erkekleri böyle davranmaya iten şey ne sence?"

"Ne bileyim," dedi Oya umutsuzca. "Galiba çoğu erkek güzelliği sadece gözleriyle görüyor. Oysaki biz kadınlar güzelliği sadece gözlerimizle görmeyip kulaklarımızla da duymak istiyoruz. Hem gözü hem de kulağı açık bir kadının aşkla ilgili söylediklerini sağır erkekler asla duyamaz. O zavallıların sadece gözleri görür, kulakları duymaz. Burunları ise aşkın değil, seksin kokusunu alır. Kabaran yürekleri kadınların bacak arasında atıyor sanki."

Piruze bundan yıllar önce Şam'da, bir davet sırasında, Lamia'nın eğilip kulağına fısıldadığı o sözleri hatırladı: "Biz Şamlı kadınlar böyleyiz işte. Bizi böyle giyinmeye ve aşırı süslenmeye iten şey de ne yazık ki Şamlı erkekler..." Piruze'nin o anda düşünceleri bir sahneden öbürüne geçiyor, karmakarışık olmuş bir şekilde beyninde sürekli dolanıp duruyordu.

"Pekâlâ," dedi düşünceli bir sesle. "Ya biz kadınlara ne demeli? Erkeklerin bu özelliğini bilen bazı kadınlar, bu uğurda güzelleşebildikleri kadar güzelleşmiyorlar mı sanki?"

Oya alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Kesinlikle öyle yapıyorlar. Bence bir erkekten aşk bekleyen o tür kadınlar, onların arzuladığı şeyi görsel bir şölen şeklinde erkeğe sunuyor. Nasıl ki bir kadının kulağına aşk şiirleri fısıldayan erkeğe karşı koymak o kadın için ne kadar zorsa, bir erkeğin gözüne dişiliğini sokan kadının işi de o kadar kolay. Bu yüzden olsa gerek bir ilişkide bir kadının kalbi, bir erkeğin kalbinden daha zor kazanılıyor. Bir erkeği elde etmek istiyorsan gözüne gözüne sokacaksın güzelliğini; bir kadını elde etmek için ise hem gözüne hoş görüneceksin, hem de kulağına hoş sözler söyleyeceksin. Ayrıca ben erkekler için süslenip püslenen o kadınları da asla yargılamam."

Piruze kırmızı şarap kadehini kafasına dikti. Kafasında karıncalar gibi kaynayan düşüncelerden bir an önce kurtulmak istiyor, alkolün insana verdiği o rahatlamayla birazcık olsun gevşeyip eski haline dönmeyi arzuluyordu. Tam o sırada kapı çaldı.

"Galiba," dedi Piruze, "Enver akşam yemeğine geldi. Sakın onun yanında bugünkü olaydan bahsetme. Gidip işyerinde tatsızlık çıkarmasın."

"Söylemem," dedi Oya, kapıya doğru yürürken.

Hiç oyalanmadan kapıyı açtı, Enver karşısında duruyordu.

"Öpmeyeyim seni," dedi Enver. "Yağmurda sırılsıklam oldum."

Piruze yanlarına geldi.

"Hoş geldin canım," dedi sakin bir sesle. "İstersen banyoya gir, kurulan hemen."

Enver'in ıslak suratında bir gülümseme belirdi.

"Merhaba tatlım, hemen geçiyorum. Ben böyle şiddetli bir yağmur görmedim."

Enver yağmur sularını damlata damlata banyoya doğru koştururken, "Ah! Ne iyi ettin de bu adamla çıktın," dedi Oya. "Seninle çıktığı günden beri sanki bambaşka biri oldu, çok mutlu artık."

Piruze omzuna hafifçe vurdu.

"Sus, seni duyacak şimdi."

"Duysun. Bunları onun yüzüne de söylüyorum zaten."

"Hay aksi şeytan!" dedi Piruze, birden panik dolu bir sesle. "Konuşmaya daldık, pilavı ocakta unuttum. Suyunu iyice çekmiştir şimdi."

Bunun üzerine ikisi de mutfağa koştular. Bir süre sonra mutfaktan salona tekrar geri döndüklerinde, Enver odayı aydınlatan abajurun loş ışığı altında, ayakta duruyordu. Oya elindeki tabağı masaya koyarken, "Pilavın dibi tutmuş," diye söylendi.

Enver her zamanki gibi gülümsedi.

"Birbirinizi lafa tutarsanız şayet," dedi, "pilavın dibi de tutar, üzümün suyu da boşu boşuna akar. Söyleyin bakalım, bu kadar saat ne konuştunuz?"

İkisi de sustu, odanın içi bir an sessizleşti. Piruze tam konuşmaya başlayacağı sırada vazgeçti, bir sandalye çekip masanın kenarına oturdu. Enver şaşırmış bir şekilde ona bakıyordu.

"Ne o? Yoksa ikiniz de benimle konuşmamaya yemin mi ettiniz?"

"Ne yemini canım?" diye çıkıştı Oya. "Sen de hemen üzerimize gelme."

Enver başını salladı, Piruze'nin kaygı dolu gözlerine bakıp, "Şimdi gerçeği söyle bana," dedi. "Bu halin de neyin nesi?"

"İşten ayrılıyorum," dedi Piruze bir çırpıda.

Enver afalladı.

"Neden peki?"

Piruze bir an gerçeği söyleyip söylememek arasında kararsız kaldı, ama söylememek en iyisiydi.

"Yeni bir iş teklifi aldım," diye kestirip attı.

Oya da Enver gibi şaşırmıştı. İkisi de aynı anda, "İş teklifi mi aldın?" dediler.

Piruze yılbaşı günü Şamlı işadamından aldığı iş teklifini Oya da dahil olmak üzere hiç kimseye söylememiş, kabul etmeyi düşünmediği için de o günden sonra aklına bile getirmemişti. Fakat o anda nasıl olduysa, aklına gelivermişti.

"Evet," dedi Piruze. "İş teklifi aldım."

Oya manalı manalı baktı.

"Sen ciddi misin?"

Piruze başını yavaşça öne arkaya salladı. Oya dudağını büzdü, gözlerini kırpıştırdı.

"Kimden aldın peki?" diye sordu. "Bu zamana kadar neden haberim olmadı?"

"İkinize de aynı anda söyleyip sürpriz yapmak istedim, n'olmuş yani?"

Enver şüpheci gözlerle onu süzüyordu.

"Peki, kimden aldın iş teklifini?" dedi Oya, az önceki sorusunu tekrarlayarak.

"Şamlı bir işadamından."

Enver huzursuzlanmıştı.

"Bu Şamlı işadamının bir adı sanı yok mu?" diye sordu.

"Tabii ki var, Abdul Ali."

"Nereden tanıyorsun bu adamı?"

"İşyerinden."

Oya başını yavaşça sağa sola salladı.

"Kızım," dedi şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamayarak. "Bir Arap'a nasıl güvenirsin? Başına ne geldiyse bu Araplar yüzünden gelmedi mi senin?"

"Biliyorum," dedi Piruze alçak bir sesle. "Ama kaderin elinden de kaçılmıyor ki."

Enver öfkelenmişti.

"Şayet kaderin elinden kaçıp kurtulmazsan, o zaman da Arap kocanın elinden kaçmak zorunda kalıyorsun. Yalan mı?"

"Neden bu kadar tepki gösteriyorsun?" diye çıkıştı Piruze. "Ata Bey'in şirketi Şamlılara satacağını nereden bilebilirdik? Doğru, Şamlı bir kocanın elinden kaçıp kurtuldum. Sen de eski karının elinden kaçıp kurtulmadın mı? Hepimiz hatalar yapabiliyoruz. N'olur bir daha bunu başıma kakma, sana yalvarıyorum."

Odanın içinde bir anda buz gibi bir hava esti. Oya Piruze'nin yanına yaklaşıp, "Bak Piruze," dedi. "Senin kötülüğünü hiçbirimiz istemiyoruz. Enver de seni düşündüğü için böyle konuşuyor. Bu Şamlı adam güvenilir biri mi bari?"

Piruze acı acı güldü.

"Benim gibi bir kadın, hem babadan hem de kocadan darbe yemiş. Şimdi sana ne cevap vereyim ben. Sence bu adama güvenmeli miyim, yoksa güvenmemeli miyim? İstersen cevabı sen ver."

Oya sinirlendi.

"Canım," dedi. "Bile bile de lades denmez ki."

Piruze dudağını büzdü.

"Sana artık ne diyebilirim ki Oya. Beni hâlâ anlamamakta direniyorsun. Sevdiğim, tanıdığım adamlar bana bu kazıkları attıktan sonra, varsın o Şamlı adam da bana kazık atsın. Nasıl olsa erkeklerden kazık yemeye alışığım ben."

Enver'in yüzü iyice asılmıştı.

"Saçmalama," dedi Oya. "Bu adamın iş teklifine hayır diyeceksin."

"Evet diyeceğim," dedi Piruze keçi gibi inatlaşarak. "O adam bana çok doğru bir şey söyledi."

Oya ona meydan okur gibi ellerini beline koydu.

"Söyle bakalım, o adamın doğru söylediği şey neydi?"

Piruze'nin dudakları kurumuştu. Diliyle dudaklarını ıslatıp, "Bana dedi ki: 'Patronunuzun size verdiği maaşla ne biriktirebilirsiniz? O üç kuruş parayla şu dünyaya nasıl geldiyseniz öyle gidersiniz. Maaşla çalışan insanlar annesinin rahminden çıplak çıkan bebekler gibidir, unutmayın.' Bence de bu söylediklerinde yerden göğe kadar haklıydı. Nasıl ki demir tavında dövülmek için ateşin alevini istiyor, ben de bu dünyada sevdiklerime kavuşmak için paranın güçlü ateşini istiyorum. Emin ol ki Oya, şu dünyada parasız kaldığım gün amaçsız kalırım. Oğullarıma kavuşmam için paranın aracılığı şart bana," dedi.

Oya ve Enver bu cevap karşısında şaşırmışlardı. Piruze ise kendisini yorgun hissediyordu.

"Mademki böyle düşünüyorsun," dedi Oya. "O zaman dediğin gibi olsun. Umarım Allah seni utandırmaz."

Piruze'nin gözleri doldu.

"Biliyorum," dedi. "Bu bir kumar. Ama ben yine de zarımı atacağım. O adamla ortak olacağım."

Enver en sonunda suskunluğunu bozdu.

"Peki," dedi üzüntülü bir sesle. "Hangi parayla ortak olacaksın?"

Piruze bir süre sessiz kaldı. Sonra gözleri donuk bir şekilde ona bakıp, "Sermaye ondan, işleri kurup büyütmesi de benden," diye cevap verdi.

16
İstifa

Bir mayıs sabahı, Zaid Bey elinde tuttuğu istifa dilekçesini sallayarak Piruze'nin odasına geldi.

"Bu ne?" diye bağırdı.

Piruze yerinden kıpırdamadı.

"İstifa dilekçem," dedi sakin bir şekilde. "Buradan ayrılıyorum."

Zaid Bey suratını asarak, "Peki, neden?" diye sordu. "Bu işyerinde çalışmaktan memnun değil miydin?"

Piruze bir an gerçekleri patronuna anlatmayı düşündü. Ama sonra vazgeçti. Oya ve Enver'e söylediği gibi, "İyi bir iş teklifi aldım," dedi sadece.

Zaid Bey koltuğa çöktü, ona baktı.

"Ne kadar para teklif ettiler sana?"

Piruze bu sıkıcı konuşmayı kısa kesmek için masanın üzerinde duran ajandasının sayfalarını karıştırmaya başladı, sonra da, "Buradan aldığımın tam iki katı," diye yalan söyledi.

Zaid Bey birden keyiflendi, ellerini ovuşturdu.

"Tamam öyleyse, aynı parayı ben sana veriyorum. Burada kal, bizimle çalışmaya devam et."

Piruze böyle bir teklifi beklemediği için afalladı.

"Şey," dedi âdeta nefesi kesilerek. "Mesele sadece para değil."

Zaid Bey meraklı bakışlarla, "Ne demek istiyorsun? Paranın dışında başka ne olabilir ki?" diye sordu.

Piruze bir an ne diyeceğini bilemedi. Belki de ortaklıktan bahsetmesi en iyisiydi. Bu düşünceyle, "Size az önce yalan söyledim, kusura bakmayın. Para değil, ortaklık teklifi aldım aslında," dedi.

Zaid Bey oturduğu yerde huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Anlaşılan bu cevabı beklemiyordu.

O sırada Piruze sıkıntılı bir bekleyişle dakikaları sayıyor, karşısında mum gibi sararmış patronunun yüzüne baktıkça boğazı düğüm düğüm oluyordu.

Zaid Bey ayağa kalktı.

"Tıpkı," dedi buz gibi bir sesle. "Sezar'ı arkasından bıçaklayan Brütüs gibisin. Bu hainliğini asla unutmayacağım."

Bunu söyledikten sonra kapıya doğru yürüdü ve odayı hızla terk etti. Piruze ise hiç kıpırdamadan yerinde oturuyor, masanın üzerinde duran saatin insafsız tik taklarını dinliyordu.

Aynı saatlerde Wassim sarsılarak ağlıyordu. Gözlerini Amer'in yüzüne dikmiş, kollarının arasına aldığı oğlunu kurtarmak istercesine göğsüne bastırıyordu. Sakallı yüzünü onun minicik suratına yaklaştırdı, kendi canını oracıkta ona vermek istedi. Amer ise kesik kesik soluyor, ateşten tir tir titriyor, sürekli sayıklıyordu.

"Oğlumun nesi var doktor?" dedi Wassim acı dolu bir sesle. "Yapılacak bir şey yok mu?"

Doktor ümitsizce bir el işareti yaptı.

"Elimizden gelen her şeyi yaptık. Beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok."

Wassim paniklemişti, bir papağan gibi tekrarladı.

"Bir şeyler yapın doktor... Yapılacak bir şeyler olmalı mutlaka."

O esnada hemşire odaya girdi, telaşlı bir şekilde, "Doktor bey, çabuk gelin lütfen. 101 numaradaki hasta fenalaştı," dedi.

Doktor hiç vakit kaybetmeden koşar adımlarla odadan çıkarken, sesi Wassim'in kulaklarında yankılandı:

"Allah'tan umut kesilmez. Onun için dua edin."

Wassim ümitsizce yatağa yaklaşıp dizlerinin üzerine çöktü, oğlunun alev alev yanan küçücük ellerine dokundu.

"Her şeye egemen Allah'ım," diye yakardı. "İçimde derman kalmadı. Doğuran kadınlar gibi sancı ve üzüntü sardı beni. Karımın yasını hâlâ içimde taşıyorken, ne olursun birde biricik oğlumun yasını salma içime. Yaptıklarımdan ötürü onu değil, beni cezalandır. Çünkü şehvet düşkünü olan bendim. Bu yüzden birini cezalandıracaksan evlatlarımı değil, beni cezalandır. Yoksa sonsuza dek kızgın mı kalacaksın bana? Öfken böyle sonsuza kadar sürecek mi? Senden tekrar af diliyorum, oğlumu bize bağışlamanı istiyorum..."

O sırada Afaf Hanım içeri girdi. Âdeta burnundan soluyordu.

"Allahın belası veletler!.. Dilleri keskin bir ustura gibi. Bazen büyüklerden daha acımasız oluyorlar."

Wassim yataktan destek alıp ayağa kalktı.

"İnsanlar bozuldu," dedi Afaf Hanım konuşmasını sürdürerek. "İğrençlik aldı yürüdü. Bu veletler şimdiden yozlaşmış, içleri fesat dolmuş. Benim küçük yavrumdan ne istiyorlar?"

Wassim şaşkındı. Kıpırdamadan durdu, sadece dudaklarını oynatabildi.

"Öğretmeni ne söyledi?"

Afaf Hanım gergin yüzünü buruşturdu.

"Sınıfta," dedi, "iki velet sanki başka işleri yokmuş gibi kafalarını bu zavallıya takmışlar. Çocuğumu sürekli ağlatıp, 'Senin annen

nerede?' diye soruyorlarmış, sonra da o uzun dillerini çıkarıp yüzüne tükürüyorlarmış, alay edip gülüyorlarmış. Çocuk bu, artık baskılara dayanamamış olacak ki sınıfta fenalaşmış, düşüp bayılmış. Oradan da hemen hastaneye kaldırmışlar."

Wassim'in damarlarındaki kan birden beynine hücum etti.

"Aşağılık piçler," dedi öfkeyle. "Ne istiyorlar benim oğlumdan? Okula gidip onları bir güzel pataklayacağım."

Annesi onu sakinleştirmek için kolunu tuttu. Sonra sevecen bir sesle, "Bunu asla yapmayacaksın. Çocukla çocuk olunmaz oğlum," dedi.

Wassim bir an duraksadı. Çaresiz bir halde annesine bakıp, "Ne yani?" dedi. "Hiçbir şey yapmayıp olanlara seyirci mi kalacağım?"

Afaf Hanım acı acı güldü.

"Artık sana söyleye söyleye aha şu dilimde tüy bitti oğlum. Evlen, karını koluna takıp çocuğunun okuluna götür, onu göster. Bak o zaman, o veletler bir daha çenelerini açıyorlar mı, açmıyorlar mı?"

Wassim önce yanı başında ateşler içinde sayıklayan oğluna, sonra da annesine baktı.

"Peki, dediğin gibi olsun," dedi dingin bir sesle. "Onlar için hayırlısı böyle olacaksa, bu söylediğini yapacağım, evleneceğim artık."

❋

O akşam, Piruze doğum günü pastasının üzerinde yanan mumlara üflerken, "Benim zavallı küçük anasız yetimlerim," dedi üzgün bir şekilde, ardından da ağırlaşmış başını kollarının arasına alıp uzunca bir süre hıçkıra hıçkıra ağladı.

Piruze o gün son defa işe gitmiş, erken bir vakitte işten eve dönerken de sokağın başındaki pastaneden küçük bir pastayla altı

tane mum almıştı. Şimdi de oturmuş, tek başına oğlu Amer'in altıncı yaş gününü kutluyordu.

Pastanın başında öylece durup ne kadar ağladı, bilmiyordu. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi, çantasında sürekli taşıdığı günlüğünü çıkardı, mavi tükenmez kalemle şunları yazdı:

Bir geyik akarsuyu nasıl özlerse, canım da sizleri öyle özledi. Bu canım âdeta sizlere susadı.

Ne zaman göreceğim o güzel yüzlerinizi? Gözyaşlarım ekmeğim oldu gece gündüz. Bu acılı yüreğimi ise hasretin ateşi sarıyor.

Bazen bana, "Neden böyle üzgün görünüyorsun?" diye soruyorlar. Onlara, içim huzursuz, gönlüm susuz, diyemiyorum. Yalan yok, bazen de artık kendimi kaybedip sizleri özlediğimi söylediğimde onlara, "Allah'tan umut kesilmez," diye cevap veriyorlar bana. Ben de biliyorum, Allah'tan umut kesilmez, ama bu üzgün gönlüme söz geçiremiyorum ki. Ayrıca nasıl söz geçireyim? Bir annenin evlatlarını görememesi kadar anormal başka ne olabilir ki?

Evet, sevgili yavrularım... Ne yalan söyleyeyim, hep yaslı geziyorum. Gamlı bir baykuş olup çıktım...

O anda Piruze'nin parmakları kalemi tutmaz, gözyaşları dinmez oldu. İçini bir titreme aldı, rüzgârın okyanusta parçaladığı bir gemi gibi âdeta savruldu, savruldu, savruldu... En sonunda da düşünceleri derin sulara gömülüverdi.

17
Eski Anılar

Ertesi gün öğleye doğru Enver daha önce sözleştikleri gibi, hafta sonu kahvaltısı için Piruze'nin evine gelmiş, kapıyı açmasını bekliyordu. Zile bir kez daha bastı, fakat kapı açılmadı.

Enver bu sefer zile peş peşe bastı, sabırsız bir şekilde beklemeye koyuldu. Kapıyı yine açan olmayınca, bu sefer yumruklamaya başladı.

"Neler oluyor böyle?" dedi Oya arkasından endişeli bir sesle. "Bir sorun mu var?"

Enver başını çevirdi, acıyan elini ovuştururken, alnında derin bir çizgi oluşmuştu.

"Bilmiyorum," dedi keyifsiz keyifsiz. "Zile basıyorum kapıyı açmıyor. Yumrukluyorum, kapıyı yine açmıyor. Nerede bu kadın? Yoksa başına bir şey mi geldi?"

Metin her zamanki gibi soğukkanlılığını elden bırakmadı.

"Canım," dedi. "Belki, bakkala kadar gitmiştir. Bunda abartılacak ne var böyle?"

Oya ve Enver birbirlerine şüpheyle baktılar, sanki o an birbirlerinin düşüncelerini okuyorlardı.

"Sen onu tanımazsın," dedi Oya. "Yine bir delilik yapmış olabilir."

Enver kapıyı tekrar yumruklayıp, "Piruze," diye seslendi.

Oya ona baktı.

"Sende evin anahtar yok muydu?"

Enver başını önüne eğdi, ceplerini yokladı.

"Sahi, anahtar varmış bende," dedi şaşkın şaşkın.

"Allah iyiliğini versin," dedi Oya başını sallarken. "Artık ne diyeyim sana."

Enver homurdandı.

"Akıl mı kaldı bende? Meraktan neredeyse çatlayacağım..."

Oya sözünü kesti.

"Bırak konuşmayı, kapıyı aç hemen."

Enver hiç zaman kaybetmeden anahtarı kilidin yuvasına yerleştirip iki kez çevirdi.

"Galiba," dedi, "evde yok."

Kapı açılır açılmaz, Oya onları bir kenara itip içeri koştu. Önce yatak odasına, sonra banyoya baktı.

"Gerçekten de," dedi endişeli endişeli, "evde yokmuş. Acaba dışarı bir şeyler almaya mı çıktı gerçekten?"

Enver mutfağa çabucak göz attı.

"Daha çayı bile koymamış," dedi yüreği çarparken. "Yine çocuklarını görmeye gitmiş olmasın sakın?"

Tam o sırada Metin'in sesi evin içinde yankılandı:

"Koşun, masanın üstünde bir not buldum."

İkisi de üzüntüyle birbirlerine baktılar. O an evin üzerine çöken sessizliği bozmaya cesaret edemediler. Oya duvara tutundu, bütün bedeni titrerken güçlükle salona doğru yürüdü. Arkasından da Enver seğirtti.

"Gitmiş," dedi Metin üzgün bir şekilde. "Şam'a oğullarını görmeye gitmiş."

Piruze'nin apansız gidişiyle derin bir acıya gömülen Enver başını önüne eğdi, o sırada gözlerinden akan yaşlar yerdeki rengârenk çiçekli halının üzerine akıyordu.

Hava çoktan bozmuş, fırtına yine patlak vermişti. Pencerenin önünde duran Mazen şiddetli bir öksürüğe tutulmuş, midesinde bir bulantı hissediyordu. Birden odaya birinin girdiğini duydu, aniden dönüp arkasına baktı. Gelen karısıydı.

"Biz Amer'i görmek için hastaneye gidiyoruz," dedi Rania. "Sen nasıl oldun canım?"

Mazen göğsündeki sıkıntının büyüdüğünü hissediyor, vereme yakalanmış bir hasta gibi sık sık öksürüyordu.

"Çok fena üşütmüşüm," dedi. "Hadi, siz çocukları da alıp bir an önce çıkın. Daha fazla oyalanmadan gidip gelin. Yağmur çok şiddetli geliyor."

Rania iki aylık hamileydi. Ellerini karnının üstüne koyup gülümsedi.

"Galiba," dedi, "bu bebek oğlan olacak."

Mazen'in o anda içi hem heyecanla hem de acıyla doldu. Derin derin nefes aldı, kasılmış vücudunu gevşetmeye çalıştı.

"Oğlan olacağını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Rania yeniyetme bir kız gibi gülümseyip, "Biliyorum, çünkü mide bulantılarım hiç yok," dedi.

Mazen acıyla gülümsedi.

"İnşallah dediğin gibi erkek olur. Ben de erkek evlat istiyorum."

Rania, Piruze'nin üç erkek evlat dünyaya getirdiğini hatırlayınca, birden korkuyla karışık bir sıkıntı duydu.

"Ya," dedi cılız bir sesle. "Bir kız doğurursam, o zaman ne yapacaksın?"

"Ne yap ne et, bana bir oğlan çocuğu ver. Kesinlikle kız evlat istemiyorum."

Bu cevabı beklemeyen Rania'nın sanki bir anda içi boşalmış, vücudu rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titremeye başlamıştı.

"Sen ciddi mi söylüyorsun, yoksa şaka mı ediyorsun?" diye sordu güçlükle.

Mazen'in yüzüne ciddi bir ifade çoktan gelip oturmuştu. İşaretparmağıyla yüzünü gösterip, "Bak şu yüze, şaka yapıyor gibi bir halim var mı sence?" dedi.

Rania'nın midesi altüst olmuş, keyfi iyice kaçmıştı. Hiçbir şey söylemedi. Arkasını döndü, sendeleye sendeleye yürüyüp kapıya geldiği bir sırada, "İstersen çok büyük konuşma," dedi. "Yoksa sen de ağabeyin gibi Yaradan'ın gazabına uğrarsın."

O esnada gökyüzünde mavi-beyaz şimşekler çaktı. Mazen gözlerini pencereden ayırıp kapıya baktığında karısı çoktan gitmişti.

❋

Piruze kurşun renkli göğün altında durmuş, hissettiği sıkıntıdan kurtulmak için ellerini deli gibi çarpan kalbinin üstüne bastırarak, sakinleşmeye çalışıyordu. İçini aynı anda hem korku hem de heyecan kaplamıştı. Adımlarını atıp yürümeye dahi cesaret edemiyordu.

Nihayet biraz sakinleşip Aburamaneh Caddesi'ndeki taştan örülü büyük evin önüne geldiğinde birden güzel anılarını hatırladı. Amer'in "Anne" deyişini, kayınpederi Nadeem'in "Meysun" diye seslenişini, İmad ve Rami'nin dünyaya gelişlerini yeniden yaşadı. Sonra bu duygu, yüreğinde duyduğu acıyı kanırttı, içine bir hüzün saldı. O sırada kulakları sağır edercesine arka arkaya çakan şimşeklerin altında dudaklarını sessizce oynatıp, "Allah'ım," dedi. "Sen bana yardım et. Ne olur çocuklarımın yüzünü bu defa göster bana."

Piruze ılık gözyaşlarını titreyen elleriyle sildi. Kapının ziline güçlükle bastı, beklemeye koyuldu. O sırada evde tek başına olan Mazen, "Her zamanki gibi yine ne unuttunuz," diye söylene söylene aşağı kata indi, öfkeyle kapıyı açtı. İkisi de şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. İlk toparlanan Mazen oldu. Nefret dolu bakışlarını bir an bile üzerinden ayırmadan, "Ne istiyorsun?" diye sordu, âdeta bir aslan gibi kükreyerek. "Hâlâ akıllanmadın mı sen?"

Piruze'nin içindeki heyecan tamamen kaybolmuş, yerini büyük bir korku ve endişeye bırakmıştı.

"Önümden çekil," dedi, sesi titriyordu. "Çocuklarımı görmek istiyorum."

Ansızın Piruze'nin gözünde bir şimşek çaktı sanki. Mazen az önceki hızını alamadı, ikinci kez yumruğunu gözlerinin üzerine indiriverdi.

Piruze daha ne olduğunu anlayamadan, Mazen onu saçlarından yakalayıp, yağmurun altında sokağın ortasına doğru sürükledi. Piruze onu durdurmak için çırpındı, ama Mazen, sel sularının önüne kattığı her şeyi sürükleyip götürdüğü gibi onu saçlarından çekiştirmeye devam etti. Sonra hırsla savurup birkaç kez tekmeledi. O sırada eline geçirdiği ıslak bir sopayla ardı ardına ona vurmaya başladı.

Mazen öyle hızlı hareket etmişti ki, Piruze yüzünü korumak için kollarını kaldıracak zamanı dahi bulamamıştı. Eliyle ağzına dokundu, avcu bir anda kanla doldu. Birden yıllar önce Mazen'den yediği ilk dayak geldi aklına.

Mazen bir kez daha vuracakken Piruze bu defa sopayı yakalayıp sımsıkı tuttu. Piruze'nin sopayı tutması onu daha da öfkelendirdi. Sopayı çekip elinden kurtardı, hızla bir kez daha savurdu.

Bir ara nasıl olduysa, Piruze ona bir tekme attı. O da onu belinden yakalayıp var gücüyle duvara fırlattı. Piruze bir an tüm kemiklerinin kırıldığını sandı. Mazen o andan itibaren ona hiç acımadı, sopayla gelişigüzel vurmaya başladı. Sopa göğsüne, omzuna, kollarına ve bacaklarına inip inip kalkıyordu.

Piruze kendinden geçmek üzereyken birden yanı başında duran gri yuvarlak taşı fark etti. Taşı eline alıp var gücüyle ona fırlattı. Yuvarlak taş Mazen'in çenesine isabet etti, bir anda olduğu yerde sendeledi. Şaşkın bir şekilde eliyle çenesine dokundu. Piruze biraz da olsa kendisinin yaşadığı acıyı ona tattırabilmişti.

Mazen kanla dolan ağzını temizlemek için yere tükürdüğünde, birkaç dişi yağmur sularının içine, Piruze'nin önüne düştü. Öfkeden iyice deliye dönen Mazen elinde tuttuğu sopayı büyük bir hınçla havaya kaldırdı, tam ona vuracağı bir sırada, etraflarında toplanan kalabalığın arasından biri sopayı yakalayıp elinden aldı. Bunun üzerine Mazen yaptığına tepki gösteren kalabalığa yere dökülen dişlerini gösterip bağırmaya başladı.

Bu sırada yerde yatan Piruze yüzüne, özellikle de gözlerine aldığı darbe yüzünden olan biteni göremiyor, sadece etrafındaki sesleri boğuk boğuk duyuyordu. Tam o anda birden çocuklarının yüzlerini görür gibi oldu, ama çok kısa bir süre içinde görüntüler yok olup gitti. Derin derin nefes almaya çalıştı, fakat ağzında biriken kan yüzünden bunu başaramadı. Çaresizce yerde yatarken kendi sıcak kanında boğulacağını sandı. O sırada gözlerinden dökülen yaşlar yağmur sularına karışmış, umutları bir kez daha tükenip karanlıklar içinde hapsolmuştu.

18
Güzel Bir Haber

Piruze bahçedeki sandalyeye oturmuş, dalgın gözlerle Enver'e bakıyordu.

"Kim bilir," dedi kırık dökük bir sesle, "oğullarım nasıl büyümüşlerdir."

Enver'in yüzü içinde kopan fırtınayı belli etmemek için gerilmişti.

"Seni," dedi karmaşık düşünceler içinde, "o gün evde bulamayınca mahvoldum."

Piruze bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece dalgın dalgın etrafına baktı. Bakışlarını Enver'e çevirdiğinde gözleri ansızın yaşlarla doldu, mendilini çıkarıp mosmor olmuş dudaklarının üzerine hafifçe bastırdı.

"Çok kızdın mı bana?" diye sordu tedirgin bir sesle.

Enver'in içine o derin ve dayanılmaz acı tekrar gelip yerleşti.

"Hayır," dedi. "Sana neden kızayım ki? Beni esas öfkelendiren şey, bu konuda elimin kolumun bağlı olması. İnan bana, beni kahreden tek şey bu aslında."

Piruze başını usulca kaldırıp gökyüzüne baktı, havada tek bir bulut bile yoktu. Küçük bahçe rengârenk çiçeklerle dolmuş, beyaz

sümbüllerin kokusu her tarafa yayılmıştı. Piruze'nin bir an içi ürperdi, "Biraz yanıma sokulsana," diye mırıldandı sevdiği adama.

Enver sandalyesini çekip usulca sokuldu ona. Piruze başını omzuna yasladı. Üzgün ve kırgındı, ama bu yaşadığı aşkın verdiği mutlulukla gülümsemesine engel olamadı.

Enver titreyen ellerini omzuna koydu, sarı saçlarını usul usul öpüp kokladı. Piruze o anda derin bir sessizliğe gömülmüş, gözlerinin önünde eski hatıraları canlanıvermişti. Amer'in ilk doğum gününü, İmad'ın tombik suratını, Rami'nin sapsarı lüle lüle saçlarını, çocukların bakıcıları Mari ve Nataya'yı, sonra kayınpederi Nadeem'in "Meysun" diye seslenişini ve bir gün mavi-beyaz inci bir kolyeyi ona hediye ederken, "Piruze'nin anlamı, mavi renkli, değerli bir süs taşı demekmiş. Ben de sana parada değerli ama senden değersiz bu inci kolyeyi aldım. Bu kolyeyi boynundan hiç çıkarma, olur mu? Bana söz ver," deyişini yeniden duyar gibi oldu. Birden ılık gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru süzülmeye başladı, elini yavaşça kaldırıp boynundaki mavi-beyaz kolyeye dokundu.

"Hepimiz," dedi Enver duru bir sesle, "senin için çok kaygılandık. İnsan hiç haber vermeden öylece çekip gider mi?"

Piruze buruk bir şekilde, "Yüreğim bir çömlek gibi paramparça oldu. Yatağım bütün gece ağlamaktan ıslandı. Hasretten gözlerimin feri söndü, geceleri inleye inleye bittim ben. Elimde değil, ne yapabilirim? Şam'dan kaçarken kalbimin orada kalacağını nereden bilebilirdim ki?" dedi.

Enver dudaklarını çekiştirip, "Merak ediyorum, hep böyle mi sürecek hayatın?" diye sordu.

Piruze bu sefer şefkatle gülümsedi.

"İnan bana, bu sorunun cevabını ben de bilmiyorum. Sanki bir yanım umutsuzluğa düşüp karalar bağlıyor, diğer yanım da her

geçen gün daha bir olgunlaşıyor. Bazen ben bile bu duruma şaşırıyorum."

Enver bir an ne cevap vereceğini bilemedi.

"Şimdi müsaadenle," dedi Piruze. "Ben sana bir soru sormak istiyorum. Acaba bir annenin evlatlarını göremeyişi, onlar büyürken yanlarında olamayışı nasıl bir duygudur?"

Enver böyle bir soru beklemiyordu. Ona boş boş baktı, sonra sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı. Ciğerlerine doldurduğu dumanı havaya üflerken, "Bence," dedi, "korkunç bir duygudur. Ansızın gelen bir ölüm, yüreğe çöken sessiz bir çığlık gibidir."

Piruze bir an içinde şiddetli bir sarsıntı geçirdi sanki. Titreyen ellerini uzatıp, "Sigaranı uzatır mısın?" dedi.

Enver elindeki sigarayı ona uzattığı sırada zil çaldı.

"Sen otur," dedi ayağa kalkarken.

Sonra hızla gözden kayboldu. Piruze sigarasından bir nefes çekip dumanı havaya üfledi.

"Bunu bize nasıl yaparsın?" diye çıkıştı Oya, yanına doğru gelirken. "Senin amacın bizi meraktan öldürmek mi?"

Piruze başını çevirip ona baktı. Oya aniden durdu.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu gözyaşlarını engellemeye çalışarak. "Bunu yapanların elleri kırılsın inşallah."

Piruze ayağa kalkarken acı acı gülümsedi.

"Hiç boşuna beddua etme istersen," dedi hayıflanır bir sesle. "Kimseye bir şey olduğu yok. Olan bir tek bana oluyor, benim kemiklerim kırılıp un ufak oluyor."

Oya gözyaşlarını silip arkadaşının boynuna sarıldı. Piruze acıyla inledi.

"Çok sıkı sarılma. Vücudumun her yeri çürükler içinde."

Oya kollarını gevşetti, "Kusura bakma," dedi üzgün bir şekilde. "Allah kahretsin sana bunu yapanları."

Piruze Oya'nın kollarından kurtulup tekrar sandalyesine oturdu.

"Anlat," dedi Oya sabırsız bir şekilde. "Orada n'oldu?"

Piruze yorgundu, ama bütün bunlara rağmen başından geçenleri tek tek anlattı, bazen de kendini kaybedip hıçkırıklara boğuldu.

"İşte böyle," dedi kederli kederli. "Orada bir zorbanın eline düştüm, bu sefer de boynu bükük bir halde geri döndüm."

Sonbaharda bir elma ağacının dalından yaprağını döktüğü gibi Oya'nın da içinden bir şeyler kopmuş, düşünceleri savrulup bir yerlere uçuşmuştu.

"Nedir," dedi öfkeyle, "senin bu başına gelenler, nedir böyle? Bütün musibetler seni mi bulacak illa?"

Piruze omzunu silkti.

"Artık orasını bilemiyorum," dedi. "Galiba işlediğim bir günahtan dolayı cezalandırılıyorum."

"Saçmalama! Senin nasıl bir insan olduğunu bilmesem, bu sözlerine inanacağım neredeyse. Melek gibi bir insan ne günah işleyebilir?"

Piruze zoraki gülümsedi.

"Ne melek ama. Benden olsa olsa çürümüş et yığını olur."

Oya hâlâ öfkeliydi.

"O it herifin elleri kopsun, yanına düşsün. Allah ona da böyle acılar tattırsın."

Piruze daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemiyordu İyice bunalmıştı olanlardan. Konuyu değiştirmek için, "Boş verin beni," dedi. "Siz ne yaptınız? Metin nasıl?"

Oya ansızın bembeyaz bir bulutun üzerine çıktı sanki. Derken yüzüne yayılan tatlı bir gülümsemeyle, "Gelecek ay evleniyoruz inşallah," dedi.

Piruze bunu duyunca duygularına hâkim olamadı. Gözleri doldu.

"Artık bunun gibi güzel şeylerden konuşalım," dedi. "Gerçekten senin adına çok sevindim canım arkadaşım. Allah bir ömür boyu Metin'den yana o güzel yüzünü güldürsün. Sen bunu hak ediyorsun."

Oya elinden tutup, "Nikah şahitlerim sizler olacaksınız, anlaştık mı?" dedi.

Piruze ve Enver birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Anlaştık," dedi Piruze. "İkimiz de o güzel ve mutlu gününde senin yanında olacağız, söz sana."

Mazen koyu kahverengi gözlerini kocaman açmış, kan ter içinde yatıyordu. Afaf Hanım elinde tuttuğu tepsiyle odaya girerken, "Hangi birinizle ilgileneceğimi şaşırdım," diye söylendi. "Sen nerede üşüttün böyle oğlum?"

Mazen, Piruze olayını ne annesine ne de Wassim'e anlatmıştı. Olanları unutmak en iyisiydi. Ama kaybettiği dişleri aklına gelince bunu başarmakta zorlanıyor, öfkesini zor kontrol ediyordu.

"Ne bileyim," diye yalan söyledi annesine. "Bir yerde üşütmüşüm işte."

Afaf Hanım tepsiyi kucağına koydu.

"Sana naneli şehriye çorbası yaptım," dedi. "Şimdi iç, bir an önce toparlan."

Mazen o esnada hapşurdu.

"Çok yaşa," dedi annesi.

Mazen cevap vermedi. Tam kaşığı çorbaya daldırmıştı ki, "Hâlâ aklım almıyor," dedi Afaf Hanım. "Banyoda düşüp şu dişlerini nasıl kırdın?"

Mazen sıcak çorbasını yudumladı.

"Görünmez kaza, ne yapacaksın anne? Artık bu konuda soru sorup durmayın bana. Size daha kaç kez anlatacağım, oldu işte."

Afaf Hanım oğlunun gergin yüzüne baktı.

"Canım, bunda ne var? Neden bu kadar tepki gösteriyorsun? Ne söyledim ki ben şimdi?"

Mazen öfkeyle kaşığı tepsinin içine fırlattı.

"Size sormayın dedim kaç kez. Artık bu soruyu duymaktan bana gına geldi. Anladın mı beni?"

Annesi dudağını büzüp gözlerini kırpıştırdı.

"Vallahi," dedi sinirli bir şekilde tepsiyi önünden kaldırırken. "Bu gidişle ağabeyin ve sen beni erken bir vakitte toprağa gömeceksiniz. Ben sana ne söyledim ki oğlum bu kadar öfkeleniyorsun?"

"Ne oluyor burada?" dedi Wassim, kapının önünde dikilmiş onlara bakıyordu. "Yine ne yüzünden kavga ediyorsunuz?"

Mazen öfkeyle olduğu yerde sıçradı.

"Bu kadın, insanı deli eder. Laf anlatamıyorum. İlla her şeyin altında bir çapanoğlu arayıp bulacak."

"Biraz sakin ol sende," dedi Wassim. "Kadın kaç gündür hastanede, gece gündüz Amer'in yanında kaldı."

Mazen annesinin yüzündeki üzüntüyü ve çaresizliği görüp tekrar yatağına uzandı.

"Tamam," dedi cılız bir sesle. "Yeğenim nasıl şimdi?"

"Çok şükür iyi. İnşallah daha da iyi olacak."

"Maşallah," dedi Mazen. "Bir de ben iyileşebilsem, hiç fena olmayacak. Sanki lime lime etlerim dökülüyor."

Wassim annesine bakıp göz kırptı.

"Çorbayı alıp götürme, ver içsin," dedi.

Afaf Hanım başını çevirdi, hasta oğluna baktı.

"Getir," dedi tebessümle. "İçeyim, boğazım yumuşasın."

Wassim yan gözle annesine bir bakış atarak, esprili bir şekilde, "Oğluna söyledin mi?" diye sordu.

Mazen ikisinin de birden ışıl ışıl parıldayan gözlerine baktı.

"Bana neyi söyleyecekti ki?" dedi merakla.

Afaf Hanım çorbayı tekrar önüne koydu. Sonra geri çekilip, "Ağabeyini en sonunda ikna ettim, çok şükür evleniyor," dedi.

19
Yeni Başlangıçlar

Vakit hızla ilerliyordu. Piruze ve Enver gergin bir şekilde bekliyorlardı. İki saatten beri aynı sandalyede oturmaktan sırtları ağrımaya başlamıştı.

"Ne dersin?" dedi Enver sıkkın bir sesle. "Artık kalkalım mı? Galiba bu adam bizi fena kandırdı, gelmeyecek."

Piruze'nin yüzü sapsarı oldu. Kaç zamandan beri gerçekleşeceğini düşündüğü iş hayalleri bir anda uçup gitmişti. Başı dönmeye başladı.

"Korkunç bir şey bu," dedi ağlamaklı bir sesle. "Yoksa oyuna mı geldim?"

Enver ona acıyarak baktı.

"Üzme kendini, olan oldu artık. Demek ki bugünden sonra sen de herkesin her dediğine inanmayacaksın."

Piruze onun kendisine acımasından son derece rahatsız olmuştu, ama o anda söyleyecek tek bir söz bile bulamadı. Enver saatine bakıp, "Son beş dakika daha," dedi. "Sonra kalkıyoruz. Duruşmalarım var çünkü."

Piruze, Nebil Bey'e içten içe öfkeleniyor, bu işleri başına açtığı için ona beddualar ediyordu.

"Kusura bakma," dedi Piruze boğuk bir sesle. "Seni de üzdüm. İnan bana, şu anda bıraksan bir çocuk gibi ağlayacağım. Nasıl bu adama inandım bilmiyorum."

Enver gerçekten de çok üzgündü. Sevdiği kadını teselli etmek istercesine, "Sıkma o güzel canını," dedi. "Şimdi de bunun için kendini yiyip bitirme. Bakarsın gün doğmadan neler doğar..."

Piruze onu dinlemiyordu bile. Öylesi boş hayallere kapılmakla ne kadar aptallık ettiğini düşünüyor, kendine kızıyordu.

"Sen beni dinliyor musun?" diye sordu Enver.

Piruze daldığı düşüncelerden sıyrılıp şaşkınlıkla baktı Enver'e.

"Pardon," dedi. "Bana ne sormuştun?"

Enver yüzündeki kederi görünce, "Önemli değil," dedi dingin bir sesle. "Artık kalkalım mı?"

"Olur, kalkalım."

O sırada pastanenin kapısı açıldı, genç bir adam içeri girdi. Onu ellilerinin ortasında bir adam arkadan izledi. İkisinin de üzerinde siyah takım elbise, ellerinde siyah deri çanta vardı. Bir süre dikkatle etrafa bakındılar. İşte aradıkları kişi oradaydı, onu görmüşlerdi.

"Piruze Hanım," diye seslendi Abdul Ali Bey.

Piruze sesin geldiği tarafa dönüp dikkatle baktı. Önce şaşırdı, sonra birden neşeyle Enver'in kolundan çekiştirdi.

"Geldiler," dedi büyük bir sevinçle. "Gördün mü? Geldiler."

Abdul Ali Bey ve genç adam yanlarına doğru yürüdü.

"Kusura bakmayın," dedi Abdul Ali Bey elini uzatarak. "Sizden çok çok özür diliyorum. İstemeden geciktik."

Enver adamın açık mavi gözlerine baktı, sonra baştan ayağa belli etmeden onu inceledi. Nedense birden huzursuzlanmıştı.

"Rica ederiz," dedi Piruze elini sıkarken. "Biz de siz gelmeyince meraklandık doğrusu. Acaba başlarına kötü bir şey mi geldi diye endişelendik."

Enver Arapça bilmediği için boş gözlerle onlara bakıp duruyordu. Piruze onu koluyla dürttü.

"Çok meraklandık değil mi Enver Bey?"

"Evet, evet," dedi Enver başını çabucak sallayarak. "Meraklandık."

Abdul Ali Bey şık takım elbisesinin içindeki zengin bir adamın özgüveni ve rahatlığıyla, "Sizin gibi genç ve güzel bir hanımefendiyi bekletmek bana hiç yakışmadı doğrusu. N'olursunuz tekrar kusuruma bakmayın. Ben de saatlerdir paranın gelmesini bekliyordum," dedi.

Piruze'nin bir anda yüzü pembeleşti.

"Bu güzel iltifatlarınız için teşekkür ederim size," dedi utangaç bir şekilde. "Gerçekten de çok naziksiniz."

Enver, adamı ciddi ciddi kıskanmaya başlamıştı. Piruze'nin kolundan hafifçe çekiştirdi.

"Ne söyledi sana?" dedi buz gibi bir sesle. "Yüzün neden öyle kızardı? Yoksa sana asılıyor mu?"

Piruze afalladı, çabucak kolunu çekip kurtardı.

"Enverciğim," dedi kısık bir sesle. "Kendine gel, n'apıyorsun?"

"Beyefendi de kim?" dedi Abdul Ali Bey.

Piruze bu sefer zoraki gülümsedi.

"Kendisi avukatım olur. Tanıştırayım, Enver Erdem."

Abdul Ali Bey gülümsedi, tokalaşmak için elini uzatırken, "Adamın elini sıksana," dedi Piruze ona. "Seninle tanışmak istiyor."

Enver istemeye istemeye elini uzattı, başını salladı.

"Ben de," dedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Abdul Ali Bey elini sıktıktan sonra Piruze'ye dönüp ciddi bir ifadeyle, "Eminim benim gibi sizin de zamanınız çok fazla yoktur. Bu yüzden lafı uzatmayacağım. Elimde tuttuğum bu çantanın içinde tam tamına yüz yirmi bin dolar var. Bu parayla bir an önce işe başlayabilirsiniz, doğru mu?" diye sordu.

Her şey hızlı bir şekilde cereyan ediyordu. Piruze çok şaşırmıştı.

"Yaptığım maliyet hesaplarına göre," diyebildi, "bu para başlamak için yeter de artar."

Abdul Ali Bey elinde tuttuğu siyah deri çantayı ona uzattı.

"Alın öyleyse bu parayı, işe bir an önce başlayın."

Piruze içi para dolu çantayı alırken, "Avukatım," dedi heyecandan titrerken, "ortaklık için gerekli evrakları hazırladı. İş, bir tek imzaları atmaya kaldı."

Abdul Ali Bey ona büyük bir hayranlık duyuyormuşçasına bakıp tatlı tatlı gülümsedi.

"Kâğıt üzerinde ortaklığımıza gerek yok," dedi. "Şirket yalnızca sizindir."

O anda içerdeki tüm sesler sustu sanki. Piruze duyduklarına inanamıyordu.

Tam o sırada, "Burada biraz daha oyalanırsak uçağı kaçıracağız efendim," dedi Abdul Ali Bey'in yanındaki genç adam sessizliği bozarak.

Birden her şey yine eski haline döndü. Herkes yeniden konuşmaya başlamış, bir kadının şen şakrak kahkahası içeriyi doldurmuştu. Abdul Ali Bey ayağa kalkıp elini uzatırken, "Şimdilik hoşça kalın. Başarılı bir iş kadını olacağınızdan en ufak bir şüphem bile yok," dedi, sonra Enver'e dönüp başıyla acele bir selam verdi ve genç adamla birlikte hızla yanlarından uzaklaştı.

Amer gözlerini kapadı, uykuya dalmıştı. Hazel uyusun diye sırtını kaşımış, sonrasında da bir süre onu izlemişti. Sonra hafifçe oturduğu yerden doğruldu, mumların titrek ışığında geceliğini giymek için usul usul soyunmaya başladı.

O esnada Wassim, oğlunu uyandırmamak için parmaklarının ucuna basa basa sessizce gelmiş, aralık duran kapıdan Hazel'in dal gibi ince, çıplak bedenini görmüştü.

Hazel kapının ardındaki karartıyı hemen fark etti, ama tepki vermedi. İncecik ellerini kaldırıp siyah sutyeni yavaşça açtı, hafifçe eğilip sutyeni yatağın üzerine koyarken, mumların sarı ışığı dipdiri göğüslerini büyük bir şölenle ortaya çıkardı.

Wassim'in birden yüreği hopladı. Yanardağdan püsküren bir lav gibi kasıklarından beynine doğru bir ateş hücum etti. O anda sel gibi boşanıveren tutkusu karşısında eli ayağı titredi, büyük bir arzuyla dipdiri göğüslere kızgın dilini değdirip soğutmak istedi.

Hazel onun orada durup çıplak bedenini büyük bir hayranlıkla seyrettiğini biliyordu. Zira kendisi de inanılmayacak bir şekilde bu durumdan haz almış, onun da içine düşen ateş bütün bedenini dalga dalga sarmıştı. İçindeki bu ateş daha önce hiç bilmediği bir şeytana dönüşmüştü sanki ve ona kötü şeyler yapmasını fısıldıyordu.

Arkasını usulca döndü, dantelli iç çamaşırını çıkarıp giysilerinin ortasına attı. Sonra yatağa uzandı. Mumların sarı ışında parlayan altın renkli saçlarını çözüp göğüslerinin üzerine bıraktı ve büyük bir arzuyla yatakta onu beklemeye koyuldu.

Wassim bir an gözlerini kapayıp, "Allah'ım," diye fısıldadı. "Az kalsın yine günah işliyordum. İçimde dolaşan şeytana gidip teslim oluyordum. Lütfen beni affet."

Sonra geldiği gibi parmaklarının ucuna basa basa sessizce uzaklaştı. Biraz da olsa ruhundaki o ağır yükten kurtulmuştu.

✻

Aynı günün akşamı Enver, öfkeyle bütün içini boşaltıvermiş, bu aşırı tepkisinden kendisi de ürkmüştü. Abdul Ali Bey'in o sırnaşık gülüşü gözlerinin önünden bir an gitmiyor, onun aç kurtlar gibi Piruze'nin üzerinde dolaşan bakışlarını düşündükçe deli oluyordu. Piruze her ağzını açtığında, sözünü kesip konuşmasına müsaade etmiyordu.

"Oğlum," dedi Oya. "Bunda bu kadar büyütecek ne var? Bütün gün bir arı gibi vızıldayıp durdun tepemizde."

Enver sigarasından bir fırt çekti, dumanını havaya üfledi. Sonra, bahçede çimlerin üzerine atılmış paraları ve evrakları parmağıyla gösterip, "Şu paralara bak," dedi aynı öfkeyle. "Bu devirde kim kime karşılıksız bu kadar para verir? Söylesenize?.."

Piruze içinde giderek artan o huzursuzluğun, yüreğinin ta derinliklerine gömdüğü belli belirsiz hislerin yavaş yavaş açığa çıktığını hissediyor, bunların içini nasıl kemirmekte olduğunu görüyordu.

Birden, "Yeter artık Enver, kes bu saçmalıkları. Eğer biri benim namusumun bekçiliğini yapacaksa, o benden başkası olamaz. Bilip bilmeden konuşuyorsun. Peki, benim eski işyerimden neden istifa ettiğimi biliyor musun?" diye sordu.

Oya'nın "sus" dercesine bakmasına aldırış etmeden sözlerini sürdürdü.

"Elbette bilmiyorsun," dedi. "Madem söz ağızdan çıktı bir kere, anlatacağım. Oradan namusum için ayrıldım. O genel müdür olacak adi adam bana asıldı, taciz etti. Eğer namus benim için de beş paralık bir şey olsaydı, Şam'dan kaçarak gelmez, bir kadın başına buralarda sürünmezdim."

Enver duyduğu bu sözler karşısında kireç gibi bembeyaz oldu. Önündeki rakı kadehini başına dikip, elinin tersiyle titreyen dudaklarını sildi, sonra da hiçbir şey söylemeden yanlarından çekip gitti.

"İşte sen de görüyorsun," dedi Piruze, arkasından bakarken "Erkeklerin hepsi böyle işte. Gerçekleri duymak nedense onları şaşırtıyor."

"Bence," dedi Oya. "Erkekler ne kadar az şey bilirse, o kadar iyi. Keşke söylemeseydin bunu ona."

Piruze Oya'nın yüzüne dikkatle baktı, belki de haklıydı.

"Ne yapayım artık? Eğer bunları kaldıramayacaksa, bu ilişki de bitsin."

"Öyle söyleme," dedi. "Ne kadar belli etmese de seni seviyor. En azından ben buna şahidim."

Piruze'nin boğazına bir yumru gelip oturdu.

"Beni çok sevdiğini biliyorum. Ama ben de Allah'a umut bağladım, evlatlarımın rızkını namusumla kazanmak için yeni bir işe atılmak istedim. Allah'ın korkusu her zaman yüreğimde. Ayaklarım öyle doğru yollardan sapıp şeytanın izinden gitmez, namusuma en ufak bir söz dahi getirmez."

Oya düşünceliydi. Yüzü asılmış, gözleri loş ışığın altında keskinleşmişti.

"Aslında Enver bazı fikirlerinde haksız da sayılmaz," dedi. "Ben de düşünüyorum da bu devirde kim kime hiç yoktan bu kadar para verir. Düşün Piruze! Bu adam bir çırpıda sana tam yüz yirmi bin dolar verdi. İnsan babasından istese bu parayı alamaz."

"İnan bana Oya, bunun sebebini ben de düşündüm. Ama Allah var, adamın bana asıldığına da şahit olmadım. Şayet bana asılsaydı, bir kadınım, bunu benden daha iyi kimse bilemezdi."

"Fakat," dedi Oya. "Enver böyle söylemiyor."

Piruze bir sigara yaktı.

"Ben hangi erkeğin bana asılıp asılmadığını bilemeyecek kadar salak mıyım Oya?"

"Peki, öyleyse o neden böyle söylüyor?"

"Bunun cevabını ne sen ne de ben verebiliriz. Galiba onun gözüyle beni görmek gerekiyor. Aşk da böyle bir şey değil mi zaten? Görenin gözünde bir anlam kazanmıyor muyuz?"

Oya buruk bir şekilde gülümsedi.

"İnanır mısın bana?" dedi. "Eren'i kaybettiğim günlerde bir daha kimseye âşık olamayacağımı düşünmüştüm. Meğerse zaman gerçekten herkesi iyileştiriyormuş. Metin'e âşık olduğum gün anladım ki, yüreklerimiz zaman zaman acıyla dolsa da tenimiz gibi asla kırışmıyor. Metin de kırışmayan bu yüreğime bir ateş topu gibi düşüp aleviyle yaktı beni. Tıpkı bir zamanlar Eren'in beni yakması gibi..."

Oya'nın boğazı düğümlendi. Konuşmasını daha fazla sürdüremedi. Piruze onun kederli yüzüne bakıp, "Ne oldu canım? Neyin var?" diye sordu.

Oya şarap kadehini başına dikti.

"Galiba," dedi buz gibi bir sesle. "Bazen vicdan azabı çekiyorum. Soyunup Metin'in koynuna girdiğimde, Eren'e ihanet etmiş gibi hissediyorum. Zavallı o anda bana kızıp mezarında ters dönüyor mudur acaba?"

Piruze gülmemek için kendini zor tuttu.

"Ne bileyim," dedi ve sonra ansızın katıla katıla gülmeye başladı. "Vallahi âlem kadınsın. Aklına getirdiğin şeye bak. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi benim."

Az önceki hüzünlü ortam bir anda güneşle birlikte dağılan sis gibi çabucak dağılıvermişti. İkisinin de gergin yüzleri gülüyordu.

"N'apayım," dedi Oya. "Bazen aklıma geliyor. Sanki sen hiç düşünmüyor musun?"

"Ben senin gibi kocamı toprağa gömmedim. Onu büyük bir nefretle yüreğime gömdüm. Şu dünyada başı ayaklarıyla yer değiştirip ters dönse içim cız etmez."

Oya kadehine kırmızı şarap koyarken, "Sence," dedi Piruze. "Enver'e çok mu ağır konuştum?"

"Bence ağır konuşmandan ziyade, esas sorun öğrendiği gerçekler oldu. Adamcağız iliklerine kadar sarsıldı, yüzünü görmedin mi?"

"Ama o da beni çok sinirlendirdi."

"Kızım, her zaman aklını kullan. Biz kadınlar erkekler gibi fevri hareket etmeyiz. Sözünün nereye gideceğini bilmelisin."

"Sonradan pişman oldum ama."

Oya hafifçe gülümsedi.

"Bu adam seni tahmin ettiğimden de çok seviyor. Bu yüzden de kıskanıyor işte."

"Ben de onu seviyorum," dedi Piruze yanakları al al olurken. "Hem de çok. Hatta geçen gece ona bir şiir bile yazdım."

Oya şaşırdı. Önce bir şey söylemedi, sonra onun elma gibi kızaran yanaklarına bakıp güldü ve neredeyse kısık bir sesle, "Hadi, okusana bana," dedi.

Piruze onun ne kadar ısrarcı biri olduğunu biliyordu. Ondan kaçamayacağını da.

"Haydi," dedi Oya büyük bir sabırsızlıkla. "Nazlanma, oku."

Piruze çantasını masanın üzerinden alıp içinden günlüğünü çıkardı. Hafifçe omuzlarını dikleştirdikten sonra, "Şimdi söz ver bana, gülmeyeceksin," dedi.

Oya kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Söz, gülmeyeceğim."

"Gülüyorsun ama."

"Tamam," dedi elini ağzına bastırarak. "Oku şimdi."

Piruze günlüğü karıştırıp Enver için yazdığı şiiri buldu. Bu sırada Oya da dudaklarına yerleşen gülümsemeyi silmeye çalışıyordu.

"Hah, buldum!" dedi Piruze. "Hazır mısın?"

Oya gülmemek için cevap vermedi. Gözlerine yerleşen hınzır bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı sadece. Piruze günlüğünü ışığa doğru tutup yüksek sesle okumaya başladı:

Nedendir
Bendeki
Bugünlerdeki
Çocuksu telaşlar, heyecanlar
Sanki on beş yaşında gibiyim
Çiçeklere duyduğum bu sevgi
Küçük eşya merakım
Böyle uzun uzun seçişim yemekleri
Evimi her an düzenli tutma isteğim
İçerken keyifle kahvemi, sigaramı
Hiç yoktan gülüşüm, sevinişim
Mumlar neden rengârenk
Ya ne giysem telaşım
Aman Tanrım saat kaç
Vakitler daralıyor içimdeki sevinçle
Paylaşmaya hazırım her şeyi seninle
Hadi, çalsana kapımın zilini
Yok yok çalma sakın
Unutmuşum parfüm sürmeyi
Hay Allah
Bana ne demeli

İster deli deyin, ister divane
Ben bir tek şeyi biliyorum
Çılgınca Enver'i seviyorum...

Hazel o yatakta şehvetten değil, bu defa üzüntüden ve utançtan sarsılarak ağlıyordu. Duyguları ise zifiri bir karanlıkta kayboluyordu.

Kendini savaşı kaybetmiş bir komutan gibi onursuz düşmüş hissediyor, yaralanmış gururunun yüreğinde attığı alaycı çığlık kulaklarını sağır ediyordu.

Sonra ürpertici bir sessizlik çöktü içine. Bu sessizlik öyle korkunçtu ki, bilenmiş bir bıçak gibi duygularını lime lime doğruyordu. Bütün bunların anlamsız olduğunu biliyordu bilmesine, ama şu an hissettiklerine engel olamıyordu. Üzüntü ve utanç, içinde kabarıp duran bir tsunami gibi diğer duygularının da üstünü örtüyor, âdeta alnına kara bir leke düşürüyordu.

Bütün bu olup bitenleri düşündüğünde hayallerinin ne kadar sığ, ne kadar çiğ olduğunu gördü. Sarı tüyleri ürperdi, gözleri kararıp başı döndü. Gözlerini kapatıp ellerini başına bastırdı. "Ben nasıl böyle bir şey yaptım?" dedi kendi kendine, sonra elini yumruk yapıp ağrıyan başına sertçe vurdu.

Birden kararan gözlerinin önünde Lina belirdi, "Bir erkek bir kadının bir perdelik baştan çıkarma oyununu görmüşse, o erkeğin o kadına gözü kaydığı gibi gönlü de kaymıştır artık. O saatten sonra da o erkek iflah olmaz. Çünkü o erkek, gözünü kızın giydiği etekten, elini o eteğin altına sokma arzusundan, o sütun gibi bacaklardan bir daha alamaz," diye seslendiğini duydu.

"Bütün bunlar yalan, o zaman neden kaçıp gitti?" dedi öfkeyle. Lina'nın görüntüsü bir anda kaybolup gitti. İşte o zaman oda-

da hiç kimsenin olmadığını anladı. Başını iki elinin arasına alıp, "Allah'ım," dedi. "Galiba aklımı oynatıyorum. Kendimi yolunu kaybetmiş gibi hissediyorum. Ne olursun bana yardım et. Onu canımdan çok seviyorum. Ve bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

20
Teklif

O günden sonra Hazel neşesini kaybetmiş, derin bir acıyla sızlayan yüreğiyle başa çıkamaz olmuştu. Ölme isteği her geçen gün beynini bir kurt gibi kemirmeye başlamıştı.

Afaf Hanım kara kaşlarını çatıp bakışlarını onun solgun yüzünde gezdirdi.

"Neyin var kızım? Yoksa bir derdin mi var senin? Derdini söylemeyen derman bulamazmış. Şimdi söyle bana, bu sıkıntının sebebi nedir?"

Hazel hayır anlamında başını sallayıp, "Bir derdim yok," dedi ağlamasını bastırmaya çalışarak. "Olsa size söylerdim."

Afaf Hanım Hazel'in bir şeyler sakladığını anlamış, ısrarına devam etmişti.

"Kızım," dedi. "Kendini kaybetmiş bir halin var. Son günlerde bir hayalet gibi dolaşıp duruyorsun."

O sırada yanlarında bulunan Lina dikkatle Hazel'i süzüyor, rengi solmuş yüzünden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Aslında onun, ağabeyine âşık olduğunu daha o akşam anlamıştı anlamasına, ama bundan tam emin olamamıştı.

"Galiba," dedi Hazel boğazı hıçkırıkla düğümlenirken. "Biraz yorgunum."

Tam o anda Wassim göründü kapıda.

"Gel oğlum," diye seslendi Afaf Hanım. "Biz de bu kızcağızın son günlerdeki durgunluğundan konuşuyorduk."

Wassim'in gözlerinin önünde ansızın Hazel'in dal gibi ince, çıplak bedeni belirdi. Yüreği tıpkı o günkü gibi yine heyecanla çarpmaya başladı, bütün bedenine istemediği halde bir ateş bastı, yüzü kızardı. Wassim o akşamdan sonra onunla karşılaştığı her seferde düşünceleri eziyetli bir hal almış, bu kötü duygular ona nefes aldırmamıştı.

"Ne varmış halinde?" diye sordu istemeyerek.

Hazel o anda her şeyi anlatmak, dilinin ucuna kadar gelen sırrını sarıp sarmaladığı bohçasından çıkarıp oradakilere haykırmak istedi. Ama yapamadı.

"Sen de görmüyor musun oğlum?" dedi Afaf Hanım. "Kız gözlerimizin önünde eriyip gitti. Zaten zayıftı, daha da bir zayıfladı."

Hazel başını önüne eğdi. Bu konuşmalardan sıkıldığı her halinden belli oluyordu. Wassim duygularını belli etmemeye çalışarak, bu defa Hazel'e, "Neyin var dayı kızı?" diye sordu.

Wassim'in "dayı kızı" demesi irkilmesine neden oldu. Sanki bu iki kelime beynini burgulu bir matkap gibi oyuvermişti. Hazel bunu söyleyerek aralarına mesafe koymak istediğini anlayacak kadar akıllı bir kızdı. İçinde büyük bir sızıntı duydu, gözleri doldu. Yeniyetme genç kızlara has derin ve anlamlı bakışlarını ona dikti.

"Bir şeyciğim yok. Galiba üç çocukla ilgilenmek bana biraz ağır geldi."

Lina onun doğruları söylemediğini biliyordu. Fark ettirmeden ağabeyine baktı, ne cevap vereceğini merak ediyordu.

"Demek öyle," dedi Wassim dudaklarını hafifçe oynatarak. "Seni çok mu yoruyorlar?"

Bir an sessizlik oldu. Lina her ikisine dikkatle bakmayı sürdürüyordu. Hazel yüreği bu sorular karşısında daralmasına rağmen, "Evet," dedi sesinin düzgün çıkmasına çalışarak. "Biraz yoruyorlar."

"Hiç merak etme," dedi Afaf Hanım heyecanla araya girip. "Birkaç hafta sonra kendi evinizde bol bol dinlenirsin. Kusura bakma kızım, seni de çok yorduk. Gerçekten de üç çocukla başa çıkmak hiç de kolay bir iş değil. Neyse ki yakında oğlumu evlendiriyorum, karısı bakar."

Hazel bu son sözler karşısında donup kaldı. Dizlerinin titrediğini, ellerinin buz kestiğini hissediyor, düşünceleri bir demir gibi çekicin altında dövülüp altüst oluyordu. Lina ondaki bu değişimi fark etmiş, "Ağabeyimin kiminle evleneceğini bilmiyor musun sen?" diye merakla sormuştu.

Hazel başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi güçlükle. "Bilmiyorum."

"Ablan Zümra'yla."

Hazel bu son cümleyle allak bullak oldu. Afaf Hanım Lina'ya ters ters baktı.

"Bunu şimdi söyleyip etrafa yaymanın ne gereği vardı kızım? Önce işin bir adını koysaydık, sonra ele güne söyleseydik."

Lina bir annesine, bir de ona baktı.

"O bu evin kızı sayılır," dedi boğazı yumru yumru olurken. "Onun bu gerçeği bilmesinde ne gibi bir kötülük olabilir ki?"

Wassim sessiz bir şekilde duruyor, gözlerini Hazel'den kaçırıyordu. Hazel ise nefes almakta zorlanıyor, yüreği sanki kafese giren bir kuş gibi çaresizce çırpınıp duruyordu.

"Öyle diyorsun da kızım," dedi Afaf Hanım. "Her şeyin bir yolu yordamı var. Kardeşim de olsa bu gerçeği kızından değil, ilk önce benden duysun isterim."

Lina dönüp Hazel'e baktı. Hazel güçlükle ayakta duruyor, bunu fark etmemeleri için büyük çaba harcıyordu.

"Bak kızım," dedi Afaf Hanım bu sefer Hazel'e bakıp. "Sakın sizinkilere bir şey çıtlatma. Yoksa seninle aramız bozulur. İyice anladın mı beni?"

Hazel zor da olsa başını sallayıp, "Anladım," dedi.

Wassim bu mağrur duruşuna rağmen dudaklarının bir an için titrediğini fark etti. O an boğazına bir yumru oturmuş gibi hissetti. Güçlükle, "Ben çıkıyorum," dedi ve aceleyle mutfaktan çıkıp gitti.

Hazel soluk ama sakin görünen bir yüzle onlara bakıp, "Ben de müsaadenizi istiyorum," dedi yüreği hâlâ titrerken. "Rami neredeyse uyanmak üzeredir. Gidip ona bakayım."

Afaf Hanım gözlerini ondan ayırmadan, "Sakın," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Söylediklerimi unutma, sizinkilere bir şey çıtlatmak yok."

"Çıtlatmam," dedi Hazel. "Kimseye bir şey çıtlatmam, merak etmeyin."

Hazel ağır ağır yürüyüp yanlarından uzaklaşırken, "Belki bana kızacaksın şimdi," dedi Lina tedirgin bir sesle. "Ama bu kız ağabeyime âşık anne."

Afaf Hanım ellerini masanın üzerinde kavuşturduktan sonra, "Saçmalama kızım! Bunu da nereden çıkardın? O oğlumun dengi değil. Ablası Zümra, ağabeyin için tam biçilmiş kaftan," dedi sert bir şekilde.

✻

O mutlu gün sonunda gelip çatmıştı. Nikâh memuru, Oya ile Metin'in sevinçten parlayan gözlerine bakmış, sonra elinde tuttuğu siyah mikrofonu yaklaştırıp, "İyi ve kötü günde, hep saygı ve sevgi dolu; hep mutlu, özverili, fedakâr, hatta en önemlisi, sadakat ve huzur dolu bir aile kurmanızı Allah'tan niyaz ediyorum..." dedi.

Oya artık nikâh memurunu dinlemiyor, mutluluktan âdeta gelincik tarlasında uçuşan kelebekler gibi nereye konacağını kestiremiyor, içi içine sığmıyordu. Nikâh memuru bir kez daha sordu:

"Halis oğlu Metin'i kocalığa kabul ediyor musun?"

Oya daldığı pembe düşten sıyrılıp, "Evet, ediyorum," diye bağırdı.

Salondaki herkes birden kahkahalarla gülmeye başladı. Piruze nikâh masasında hemen yanında oturan Enver'in kulağına eğilip, "Ne güzel bir tablo, değil mi?" diye fısıldadı.

Enver bir an duraksadı, yüzü bir anda ciddileşmişti. Masanın altından onun elini sımsıkı tuttu.

"Aramızda aşk var, değil mi?" diye sordu yavaşça.

Piruze gülümsedi, başını evet anlamında salladı.

"Muhabbet de cabası," dedi Enver. "Doğru mu?"

Piruze yine başını salladı.

"O zaman," dedi Enver kalbi küt küt atarken. "Benimle evlenir misin?"

Piruze ince ince yağan yağmurda ıslanan kanatlarını silken bir kuş gibi titredi ve Metin'le aynı anda, "Evet," diye bir çığlık attı.

Birden koca salonda bir sessizlik oldu. Herkes şaşkınlıkla Piruze'ye bakıyordu, Piruze ise kızaran yüzüyle Oya'ya dönüp, "İnanabiliyor musun? Bana evlenme teklifi etti," dedi.

Oya şaşkınlığını üzerinden atar atmaz yerinden fırladı ve arkadaşının boynuna sarıldı.

"Yaşasın, yupiii!.. Şimdi daha çok mutluyum."

Ansızın bir alkış tufanı koptu. Herkes onları alkışlıyordu şimdi. Bu alkışlar koca salonda öyle güçlü yankılanıyordu ki, o anda

ikisinin de yanaklarından süzülen sevinç gözyaşları ince ince çiseleyen bir yağmur gibi kaybolup gidiverdi.

21
Lanet

Hazel yazgısını kabullenmiş, kaderine boyun eğmişti artık. Geceleri kâbuslar görmeye ve gittikçe daha da kötüleşmeye başladı. Fakat bu kâbuslar ne yazık ki bir süre sonra gerçeğin ta kendisi oluverdi.

O sabah yine çok erken bir saatte uyanmış, aynanın karşısına geçip oturmuştu. Gözlerinin feri sönmüş ve aşk dolu yüreğinin süngüsü düşmüştü. Kendisini tıpkı küçük bir kasabanın sahiline vurup ölümü bekleyen bir yunus gibi hissediyor, donuk gözlerle aynada kendisine bakıyordu.

Yavaşça başını geriye attı. Kolunu ağır ve zarif hareketlerle indirip kaldırarak saçlarını taramaya başladı. O anda solgun yüzüne garip bir gülümseme yayıldı. Yapayalnız kalbi ansızın isyan etti, bayılacak gibi oldu. Wassim'in aşkına karşı böyle vurdumduymaz bir tavır takınması, canını daha çok yakmış, gururunu kırmış, ruhunu incitmişti.

Birden oturduğu sandalyeden ayağa kalktı. Uyuşmuş ayaklarının üzerine ağırlığını verip duvara dayandı ardından Amer'in yatağına doğru yürüdü. Amer mışıl mışıl uyuyordu. Hazel ağlamamak için kendini zor tuttu. Eğildi, Amer'i usulca yanağından öptü. Sonra odanın içinde sessizce bir aşağı bir yukarı dolaştı, hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Ani bir kararla çabucak odayı terk edip

hole çıktığında, taş evin üzerine bir ölüm sessizliği gelip çökmüştü sanki.

Hiç zaman kaybetmeden banyoya gidip kapısını açtı. Gıcırdayan kapıya aldırış etmeden içeri girdi, kapıyı arkadan sürgülemeden kapattı. Banyo sobasının yanına doğru yürüdü, eğilip sobanın arkasından uzun bir ip çıkardı. Sakin bir şekilde tabureyi çekti, üzerine çıktı. Elinde tuttuğu ipi tavandaki siyah kalın kancaya geçirip bütün gücüyle çekti. Ne ip koptu, ne de kanca girdiği delikten çıktı.

Sonra ipi boynuna geçirdi, elleriyle gevşek düğümü iyice sıktı. Solgun yüzüne bir anda kan hücum etti, kıpkırmızı oldu. Gözleri o anda bir mum alevi gibi parlıyor, soluğu sanki derin ve karanlık bir kuyunun içinden cılız bir halde yükseliyordu. Birden, "Onu canımdan çok sevdim güzel Allah'ım. Genç bir kız âşık olduğunu sevdiğine nasıl anlatabilirdi? Ben bunu beceremedim, ona bu sevdamı söyleyemedim. Şimdi yapacağım şey için beni affet," dedi o ipeksi sesiyle ve sonra ayaklarının altında duran tabureyi bir ayağıyla hızlıca itip kendini boşluğa bıraktı.

✻

O pazar sabahı hava iyice aydınlanınca, ayağıyla Mazen'i dürterek uyandırmaya çalıştı Rania. Mazen yatağın içinde bir sağa bir sola döndü, ince yorganı üzerine çekip, "Uykumu alamadım henüz," dedi kalın dudaklarını hafifçe oynatarak. "Bırak, biraz daha uyuyayım."

Rania elini şiş karnına götürüp gülümsedi.

"Biz çok acıktık. Midemiz gurulduyor."

Mazen onu duymamış, yeniden uykuya dalmıştı. Rania'nın keyfi biraz kaçar gibi oldu. Sonra yataktan kalkıp odadan dışarı çıktı, dosdoğru banyonun yolunu tuttu.

Banyonun önüne gelince kapıyı hızla açtı. Gördükleri karşısında bir an dehşete kapıldı. Bütün bedeni kaskatı kesildi. Sevgili Hazel'in cansız bedeni tavana asılı ipin ucunda sallanıyordu. Birden acı dolu bir çığlık atıp kapının önüne yığılıverdi.

Amer büyük bir korkuyla odasının kapısını açtığında önce hemen önünde yerde yatan Rania'yı, sonra Hazel'in cansız bedenini gördü. Az önce üzerinden âdeta esip geçen o buz gibi ürpertici çığlık ela gözlerini çoktan ıslatmış, korkudan o küçücük yüreği titremişti.

Mazen nefes nefese koşarak yanlarına geldi. Yerde baygın yatan Rania'nın başını tutup usulca kaldırdı, dizlerine yatırdı. Eliyle saçlarını okşarken, "Karıma ne oldu?" diye bağırdı.

Amer küçük gözlerini yerden kaldırıp tavana baktı, titreyen parmağıyla Hazel'in ipte sallanan cansız bedenini gösterdi. Mazen başını çevirip banyonun tavanına baktığında, hayatında o anki kadar sarsılmamış, geniş yüzü böylesine çarpılmamıştı.

✻

Wassim o gün kendini ölümcül bir hastalığa yakalanmış gibi hissediyordu. Istıraplı yüzü altüst olmuş düşüncelerini ele veriyor, yüreğine dolan acıyla çocuklar gibi ağlıyordu. Artık hiç kimsenin içinden çekip çıkaramayacağı derin bir kedere gömülmüş, bu kara günde herkesten, çocuklarından bile kopuvermişti. Sanki öleceğini önceden hisseden insanların o sessiz boyun eğişi yerleşivermişti üzerine.

Lina da kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Onun da zihni zifiri bir karanlığa bürünmüş, en sonunda korktuğu şey başına gelmişti. O anda sadece uyumak, olup biten bu trajediyi bir an olsun unutmak istiyordu. Daha fazla ayakta duramayıp bitkin adımlarla annesine yaklaşıp karşısına oturdu.

"Ben sana söylemiştim," dedi nefret dolu bir sesle. "Onun ağabeyime âşık olduğunu söylemiştim. Peki, ya sen ne yaptın anne? Her zaman yaptığın şeyi!.. Kendinden başka hiç kimseyi dinlemedin? Dinlemezsin değil mi anne?.."

Lina daha fazla bir şey söylemedi, yeniden ağlamaya başladı. Afaf Hanım'sa kızına sert sert bakıp, "Düşmanmışım gibi karşıma geçip suçlama beni. Sen nesin peki? Bir kâhin mi? Onun ağabeyine âşık olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ben ne kâhinim ne de falcı," dedi Lina sinirli sinirli. "Onlar gibi düşler görmüyorum. Gerçeğin kendisini tam bu evde, gözlerimin önünde gördüm anne. O ağabeyime sırılsıklam âşıktı. Birde hiç utanmadan kalkıp onun ablasını ağabeyime istedin."

Afaf Hanım ayaklarını sertçe yere vurup oturduğu yerden kalktı.

"Yeter artık," diye bağırdı. "O ağabeyine âşık maşık değildi, duydun mu beni?"

"Âşıktı," dedi Wassim oturduğu yerden sinirli bir şekilde. "Lina doğruyu söylüyor. O bana âşıktı anne."

Birdenbire odayı bir sessizlik kapladı. Wassim'in bu sözleri hepsinin su gibi içlerine, yağ gibi kemiklerine işleyiverdi.

"Ne? Ne?.. Sana âşık mıydı? Bunu bana neden söylemedin oğlum?"

Wassim yutkundu.

"Uzak durdum ondan," dedi ağlamaklı bir sesle. "Ona da bir kötülüğüm dokunsun istemedim, o yüzden uzak durdum ondan."

Afaf Hanım'ın yüzü sapsarı oldu. Yuvalarından atılmış, oraya buraya uçuşan kuşlar gibi boşlukta dolaşıp duruyordu âdeta.

"Öyleyse şimdi lanetlendik," dedi dizlerinin üzerine yığılıp kalırken. "Biz artık lanetlendik oğlum."

Lina yere çöküp kalan annesine acıyarak baktı.

"Sen bu aileyi perişan ettin," dedi öfkeyle. "Bu aileyi yok ettin sen."

Wassim o anda bir mangalın kor ateşi gibi için için yanıyordu. Gözleri yavaş yavaş kırmızıya bürünürken, "Artık beni evlendirmeyi aklından çıkar anne," dedi. "Ablası Zümra'yla asla evlenmeyeceğim."

Afaf Hanım'ın yüreğini apansız bir korku sardı. Ağırlaşmış başını iki yana umutsuzca salladı.

"Yasımız bittiği zaman onunla evleneceksin," dedi gözlerinden iri iri yaşlar süzülüp esmer tenini yıkarken. "Ağabeyime bir defa ihanet ettim. İkinci kez ihanet etmeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Wassim'in yüreği derinden sarsılırken, "Hatırlar mısın anne?" dedi yüzünü buruşturup. "Bir gün bana demiştin ki: 'Allah'tan dileğim odur ki, senin kalbini mühürlesin oğlum.' Evet anne... Eline kına yak artık. Bugünden sonra Allah benim kalbimi sonsuza kadar mühürledi. Yine hatırlar mısın anne? O gün yine bana demiştin ki: 'Bugünden sonra hepimizin üzerine Allah sabır yağdırsın.' Evet anne... Seninle ilk defa aynı fikri paylaşıyorum şimdi. Bence de bugünden sonra Allah hepimizin üzerine sabır yağdırsın."

22
Satılık Ev

Acı ve gerilimle dolu geçen bu iki hafta boyunca Rania bir türlü sakinleşememiş, ailesinin yanına dönmüştü. Hazel'in cansız bedeni bir an olsun gözlerinin önünden gitmiyor, içindeki bu keskin acı midesinden başlayarak ta beynine kadar yayılıp düşüncelerini altüst ediyordu.

Mazen yatağa doğru eğildi, ellerini boncuk boncuk ter içinde kalmış alnına götürüp, "Gel, inat etme," dedi yalvarır bir ses tonuyla. "Artık evimize geri dönelim."

Rania o talihsiz günden sonra, deyim yerindeyse kaç zamandan beridir kamufle ettiği özüne geri dönmüştü.

"Hayır," dedi ona şiddetle karşı çıkarak. "O eve bir daha asla geri dönmeyeceğim."

Mazen onun birdenbire bir cadıya dönüşmüş olmasından dolayı büyük bir şaşkınlık yaşıyor, ne yapacağını bilemiyordu.

"Neden?" diye sordu merakla. "Daha düne kadar o evde yaşıyordun. Şimdi neden yaşamak istemiyorsun?"

"O kızın hazin görüntüsü gözlerimin önünden bir saniye bile olsun gitmiyor. O eve dönüp onun hayaletiyle yaşayamam ben. Ayrıca..."

Rania sustu. Dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri bilerek söylemedi. Onu daha da merak içinde bırakmak istiyordu.

"Ayrıca ne?" diye sordu Mazen sabırsız bir şekilde.

"Bana n'oluyor böyle bilmiyorum," dedi neredeyse inleyerek. "Sanki o kızla birlikte o evde ben de öldüm. Keşke onu o halde görmeseydim. Ben oraya ait değilim artık. O gün annen de kendi ağzıyla itiraf etmedi mi zaten? Bence de o ev lanetlendi kocacığım."

Mazen birden gerildi.

"Saçmalama!" dedi ayağa fırlarken. "Lanet bula bula bizim evi mi buldu? Sen ne konuştuğunun farkında değilsin."

Rania memnuniyetini belli etmemeye çalışarak oyununu sürdürdü.

"Bak Mazen! İster kabul et, ister etme. O evde üzerine düşler kuracağımız bir geleceğimiz yok bizim. Çok yakında ben anne, sen de baba olacaksın. Kim bilir belki bir sürü çocuğumuz olacak. Onlara şimdiden iyi bir gelecek hazırlamak zorundayız. Tembel ağabeyine ve onun üç oğluna daha nereye kadar bakabilirsin? Ayrıca unutma ki eskisi gibi işler de kalmadı, yalan mı?"

Mazen bu gerçekler karşısında sustu. Rania bunu fırsat bilerek, "Artık ağabeyinin peşini bıraksan iyi olur," dedi sözlerini bir nakış gibi ince ince işlerken. "Bırak, kendi günahlarının bedelini kendisi ödesin."

Mazen'in soluğu kesilir gibi oldu.

"Ya," dedi düşünceli düşünceli. "Çocuklar ne olacak?"

Rania sahte bir kederle, "Çocuklar," dedi, "babalarının günahlarını onunla birlikte çekecek, olacağı bu. O eve bir daha dönerek, karnımda taşıdığım bu evladımı o günahların bedelini ödemeye ortak etmem, asla da etmeyeceğim. Bunu böyle bilmiş ol sevgili kocacığım. Artık karar senin."

Mazen duyduğu bu sözler karşısında şaşırıp kalmıştı. Karısı nasıl bu kadar değişebilmişti? Bunu hiç anlamıyordu.

"İstersen," dedi Rania büyük bir soğukkanlılıkla. "Bu söylediklerimi iyice bir düşün, ondan sonra da kararını ver."

Mazen o anda ona esaslı bir tokat patlatıp aklını başına getirmeyi istedi, ama nedense bunu yapmadı. Öfkesini bastırıp, "Söyler misin bana," dedi. "Bütün bunları hangi parayla yapacağız?"

Rania bu sefer tatlı tatlı gülümsedi. Onu yola getirmişti.

"Geçen gün bu meseleyi babamla konuştum," dedi. "Bize yardım edecek."

"Baban bize ne için yardım edecek? Yeni bir eve taşınmamız için mi? Peki, o evin kirasını nasıl ödeyeceğiz?"

"Çalışarak," dedi Rania. "Babam, Cemil Eniştemle görüştü. Sana şimdilik küçük de olsa bir dükkân açacaklar."

"Ne dükkânı?"

"Kuyumcu. Ama bunun için bizim de birazcık para ortaya koymamız gerekiyor."

Mazen acı acı güldü.

"Görüyorum ki ailecek her şeyi planlamışsınız. Pekâlâ, biz bu parayı nereden bulup ortaya koyacağız?"

Rania bu sefer temkinli davrandı. Geleceği, belki de bütün yaşamı, şimdi söyleyeceği sözlere bağlıydı.

"Şey," dedi bir melek gibi gülümseyip elini hamile karnına götürerek. "Galiba bu oğlan da senin gibi çok felaket bir şey olacak. Elini karnıma koysana, sürekli tekmeleyip duruyor beni. Babasından çektiğim yetmezmiş gibi bir de oğlundan çekeceğim anlaşılan."

Mazen bütün sıkıntılarını unutup gülümsedi. Elini usulca Rania'nın karnına koydu. Gerçekten de o anda bebek bir tekme attı.

"Bak!" dedi Rania heyecanlı heyecanlı. "Tekmeledi yine."

"Evet," dedi Mazen titreyen bir sesle. "Hissettim canım. Bu bebek kesinlikle oğlan. Çünkü çok güçlü bir tekme attı."

Rania birdenbire durgunlaştı. Gözlerini boşluğa dikip dalgın dalgın baktı. Mazen ondaki bu değişimi fark edip, "Ne oldu canım? Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Rania sahte bir iç çekişle, "Galiba," dedi. "Hem hamile oluşum hem de o kızın intihar edişi beni fazlasıyla duygusallaştırdı. Bu aralar her şeye ağlar oldum. Ne yapacağımı bilemiyorum."

Mazen onu kendine doğru çekti, saçlarını ve yüzünü okşayıp, "Geçecek," dedi duygu dolu bir sesle. "İnan bana, bütün bunların hepsi geçecek."

Rania gözyaşlarını onun avcuna akıttı.

"Bütün bunların çabucak geçmesini istiyorsan," dedi sıcak bakışlarını ona doğru çevirerek. "O evinizi satılığa çıkarttır. Oradan hakkımıza düşecek parayla yeni bir hayat, yeni bir iş kuralım. Bunu benim için değil, yakında dünyaya gelecek evladın için yap. Sana onun adına yalvarıyorum."

Mazen'in titreyen elleri iki yanına düştü. O esnada bebek bir kez daha tekme attı. Mazen eline çarpan bu tekmenin etkisiyle iliklerine kadar titredi. Çabucak ayağa kalktı. Tam bir şeyler söyleyecekti ki vazgeçti, arkasını dönüp odadan hızla çıktı.

Rania yatakta hafifçe doğruldu, ellerini karnının üzerinde gezdirdi. Biraz önce olanları düşününce yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bu sırada annesi hızla odaya daldı.

"Çabuk söyle," dedi heyecanlı heyecanlı. "Kocan ne söyledi sana?"

Rania'nın gözleri sinsice parladı.

"Galiba," dedi sevinçli bir şekilde, "sonunda onu yola getirdim, başını bir at gibi eğip dizginlerini elime geçirdim."

Annesi gülümsedi, "Gördün mü?" dedi neşeyle. "Benim sözlerimi yabana atmayacaksın kızım. Eğer kocanı avcunun içine almasaydın, senin de sonun o Piruze denen kadın gibi olurdu. İnan bana aynen öyle olurdu. Aferin sana! Bugün çok güzel bir oyun oynadık kocana."

Aynı gün akşamüstü, Mazen eve döndüğünde berbat bir haldeydi. Sanki geniş suratı morarmış, avurtları çökmüş, gözlerine kurşuni bir parıltı gelip yerleşmişti.

Afaf Hanım oğluna şöyle bir baktı. Bu halini doğrusu pek bir yadırgamıştı. Tam o anda Mazen'le göz göze gelince, bakışlarındaki tuhaflığı sezdi, ona bir daha dikkatle baktı. Sonra da, "Oğlum," dedi. "Gözüme pek bir tuhaf göründün bugün. Canını sıkan bir şey mi oldu?"

Mazen öksürdü. Ceketinin cebinden çıkardığı kahverengi bir bez mendille alnında biriken terleri sildi. O an zihninde ağır ağır biriken kelimeleri büyük bir özenle sıraya koymaya çalışıyor, bu yüzden anlamsız bir şekilde kafasını sallayıp duruyordu.

"Dilini mi yuttun oğlum?" diye çıkıştı annesi. "Karşıma geçip deliler gibi kafanı ne sallayıp duruyorsun öyle? Sana bir soru sordum, konuşsana. Yoksa hasta mısın?"

Mazen güçlükle, "Değilim," dedi. "Hasta masta değilim..."

Afaf Hanım sözünü kesti.

"Peki, karın nerede? Onu neden getirmedin eve?"

"O bir daha bu eve gelmeyecek. Artık burada yaşamak istemiyormuş."

Afaf Hanım'ın sanki başından aşağı kaynar sular döküldü.

"Bu evde yaşamayıp da nerede yaşayacakmış oğlum? Yoksa onunla kavga mı ettin?"

"Hayır, kavga etmedik," dedi keyifsiz bir şekilde.

"Öyleyse bu eve neden gelmiyor?"

"Burada, kendini çok mutsuz hissediyormuş. Özellikle de Hazel'in ölümünden sonra bu evden iyice soğumuş."

Afaf Hanım'ın ağzı bir an gerildi, gözlerinde kıvılcımlar çaktı.

"Bak sen," dedi dudağını büzerken. "Sana bütün bunları o çıngıraklı yılan mı söyledi? Doğrusu ben onu hiç böyle bilmezdim oğlum."

"Onu suçlama istersen..."

Afaf Hanım bir kez daha oğlunun sözünü kesti.

"O zaman seni mi suçlayacağım? Onu suçlamayıp da kimi suçlayacakmışım?"

Mazen, "İstersen," dedi buz gibi bir sesle. "Yere göğe koyamadığın büyük oğlunu suçla. Belki o zaman kızgınlığın biraz azalır."

Afaf Hanım gözlerini kocaman açıp, "Bana bak!" dedi öfkeyle. "El kızını kardeşinden üstün mü tutuyorsun? Haddini bil, öyle konuş benimle."

Mazen daha fazla kendini tutamadı.

"Haddimi bilmesem n'olacak? Bu yaştan sonra bana nasıl konuşacağımı sen mi öğreteceksin? Yoksa o tembel oğlun mu?"

O sırada içeri Wassim girdi.

"N'oluyor burada?" diye sordu.

Afaf Hanım sanki nefes alamıyor, boğulacak gibi hissediyordu.

"Bir şey yok," dedi Mazen soğuk bir sesle. "Biz buradan gidiyoruz."

Wassim afalladı.

"Neden peki?"

Mazen gittikçe artan bir öfkeyle, "Senin yüzünden," diye çıkıştı. "Bütün bu musibetler senin yüzünden başımıza geldi. Bu hale gelmemize sen sebep oldun."

"Görüyorum ki," dedi Wassim buz gibi bir sesle. "Sen de işin kolayına kaçmışsın. Bütün suçu benim üzerime yıkarak asla bir şey elde edemezsin, bunu bil."

Mazen bir kahkaha atıp, "Deme yahu!" dedi. "bir şey mi elde edeceğim? Senden mi? Beni daha fazla güldürme istersen. Kaç zamandır bu evde bir hayalet gibi dolaşıp duruyorsun. Hadi, gözün aydın olsun! Artık bir arkadaşın var. Hazel'in hayaletiyle el ele tutuşup birbirinize yarenlik edersiniz bundan sonra."

Wassim Mazen'in bu son sözlerinden sonra kendini kaybetti.

"Şerefsizlik yapma!" diye bağırdı. "Benimle alay etmeye utanmadığın gibi, bir de ölmüş kızcağızla alay ediyorsun. S.çarım senin ağzına şimdi."

Bunun üzerine Mazen hızla annesinin diğer tarafına geçip ağabeyinin suratının tam ortasına sert bir yumruk çaktı. Wassim bu beklenmedik yumruk karşısında sendeleyip yere düştü, başını beyaz mermer taşa çarptı. Afaf Hanım yerde kanlar içinde yatan oğluna bakıp çığlığı bastı.

"Yeter artık. Oğlumu öldürecek misin sen? Şayet çok istiyorsan karın olacak o çıngıraklı yılanı da al yanına, cehennemin dibine git. Şimdi eşyalarınızı topla, defol bu evden, defol!"

Mazen yerde acılar içinde kıvranıp inleyen ağabeyine baktı. Sonra öfkeyle, "Tüh sana!" diye suratına tükürdü. "Bu aileyi mahvettin sen."

Afaf Hanım oğlunun karşısına dikilip sol yanağına sert bir tokat attı, "Esas," dedi kızgın bir sesle, "sana tüh! Analık hakkımı

asla helal etmeyeceğim duydun mu? Yazıklar olsun verdiğim onca emeğe. Şimdi cehennemin dibine git, defol bu evden!"

Mazen elinin tersiyle yüzündeki tükürüğü sildi, pis pis sırıtarak, "Göreceksiniz," dedi. "Bu evi satışa çıkaracağım. Sizden hakkımı söke söke alacağım. Senin üzerimdeki analık hakkına gelince... Mademki çok istiyorsun o hakkını benden al, yerde yatan şu zavallı oğluna ver. Belki bundan sonra bir b.k sahibi olur."

23
Doğum Günü

Bir genç kadın için güzel olmak da çirkin olmak kadar büyük bir dezavantajdı. Tekstil piyasasının yılışık erkekleri Piruze'ye baktıklarında gözleri kamaşıyor, ellerini ve ayaklarını nereye koyacaklarını şaşırıyorlardı. Hatta bazıları, dost bildiği arkadaşlarının sözlerinden cesaret alıp ona ahlaksız tekliflerde bulunuyor, fakat Piruze bu teklifleri her defasında başarıyla geri püskürtüyor, erkeklerin dünyasında kendine yavaş yavaş saygın ve sağlam bir yer ediniyordu.

Piruze geçip giden bu kısa zaman içinde, kendini sadece işine adamıştı. Hasret ise sırtından bir türlü atamadığı kamburu olmuştu artık. Deyim yerindeyse, sabır çeke çeke sabır taşı kesilmişti. Her sabah işyerine gittiğinde, mağazanın üzerindeki "Mother&Baby" yazısını gözleri dolarak okuyordu.

O sabah da aynı şekilde mağazanın kapısından içeri adımını attığında, Volkan'ın kendisini beklediğini gördü.

"Hoş geldin canım," deyip boynuna sarıldı. "Seni çok bekletttim mi?"

Volkan'ın her zamanki gibi neşesi yerindeydi. Kolundaki saate bakıp, "Ayol, bizim gibi amele takımının işi ne? İşimiz patronların gelmesini beklemek değil mi? Buraya geleli neredeyse yarım saat oldu," dedi.

Piruze gülümsedi.

"Bırak şimdi zevzekliği. Sabah sabah kumaşçıdan geliyorum. Hadi, ofisime geçelim. Çay mı, kahve mi içersin?"

"Çay olsun bari," dedi nazlanarak.

Piruze mağazada çalışan elemanlarından birine, "Günaydın," dedi içten bir sesle. "Bize iki demli çay söyler misin?"

Sıska yapılı eleman gülümseyerek başını salladı, yanlarından hızla uzaklaştı. Piruze Volkan'ın koluna girip çekiştirdi.

"Sen gel bakalım benimle doğum günü çocuğu," dedi ciddi bir tavır takınmaya çalışarak. "Seninle konuşacaklarım var."

Volkan ofise girdiğinde kıkırdadı, sonra da çantasından Chanel şişesini çıkarttı. Göğsüne, boynuna ve biraz da saçlarının üzerine sıktı. Piruze onun bu haline, güldü.

"Sen, ne süslü bir şeysin böyle. Allah seni kız yaratacağına erkek yaratmış."

Piruze'nin bu sözleri birdenbire onu kederlendirdi.

"Biliyor musun?" dedi ağlamaklı bir sesle. "Bin dokuz yüz kırk dört senesiymiş... Eğrikapı'da doğup büyümüş anacığım, yoksul ailesine katkı sağlamak için ahbapları Hamdullah Bey'in konfeksiyon atölyesinde çalışmaya başladığı sıralarda, henüz on beş yaşındaymış.

"Bir gün koluna taktığı Nacar marka saati bozulunca, Hamdullah Bey'e, 'Ağabey, bu saati bir tanıdığa tamir ettirebilir miyiz?' diye sormuş. Hamdoş Amca da düşünüp taşındıktan sonra, 'Bize Mahmutpaşa'dan mal getiren bir delikanlı var. Ondan rica ederiz, tanıdığı bir saatçiye gösterir. Bir dahaki gelişinde de getirir,' demiş.

"Bu konuşmadan tam iki gün sonra Ekrem adlı bir genç, yani babam çıkagelmiş. Hem yakışıklı hem de babayiğit bir delikanlıya benziyormuş. Rahmetli anacığım ölmeden önce hep söylerdi:

'Babanız gençlik zamanlarında taşı sıksa suyunu çıkartırdı. Öyle heybetli görünürdü ki, hükümet sonradan onu alıp kolluk görevlisi yaptı.'

"Neyse... O gün Hamdoş Amca bu genç adama, 'Bir tanecik bozuk saatimiz var. Parasını verelim de bu saati sevabına götürüp bir yaptırıver oğlum,' diye rica etmiş. Genç adam, 'Lafı mı olur? Sizin bir sözünüz benim için emirdir. Saat nerede? Verin bana, giderken yanımda götüreyim,' diye cevap vermiş. Hamdoş Amca bunun üzerine, atölyede kızlı erkekli çalışanlar arasından anacığıma seslenmiş: 'Yıldız! Yıldız!.. Ekrem oğlum geldi. Tamire gidecek saatini çabuk getir.'

"Anacığım kolundan bozuk saatini çıkarmış, büyük bir sevinçle koşup yanlarına gelmiş. Başını kaldırıp da babama bakınca açık mavi gözlerine vuruluvermiş. Yalnız kalbinden vurulan bir tek anacığım mı? Babam da onun için aynı şeyleri hissetmiş, o da yüreğini çoktan kaptırmış. Gençlik işte!.. O anda ne anacığım saati ona verebilmiş, ne de babam saati onun elinden alabilmiş. O kısacık anda saat anacığımın kalem gibi ince parmaklarının arasından kayıp yere düşüvermiş, paramparça olmuş. Tıpkı o anda ikisinin de yüreklerinin paramparça olması gibi.

"Hamdoş Amca onların bu hallerine bakıp gülmüş. Eski tüfek insanlar tilki gibi kurnazlarmış. Hemen anlarlarmış sevdanın nasıl apansız çiçekler açtığını gönüllerde. Sonra, babam özür üzerine özürler dilemiş. Zavallı anacığım da, 'Zaten bozuktu,' demiş.

"Bu olaydan tam bir hafta sonra, babam elinde güzel mi güzel bir saatle çıkagelmiş. O gün anacığımı zor bela ikna ederek saati ona hediye etmiş. Zaten bir sene içinde nişanlanıp evlenmişler...

"Bense bu hikâyenin üçüncü meyvesi olarak, otuz yıl önce tam da bugün, bu saatlerde doğmuşum. Benim bu dünyaya gelişimi

bekleyen iki ablacığım, o gün balkonda oturup Allah'a dua etmişler. Biri kız kardeş, öteki de erkek istemiş. Şimdi düşünüyorum da, galiba ikisinin de duası o gün kabul olmuş..."

Volkan birdenbire sustu, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Piruze de onunla birlikte ağlıyor, oğullarının dünyaya gelişlerini düşünüyordu. Volkan biraz sakinleşince, "Yine biliyor musun?" dedi boğuk bir sesle. "O gün iki ablam da nazar değmesin diye başucuma iki çift kırmızı pabuç koymuş. Güya o kırmızı pabuçları ben cennetten getirmişim."

Piruze onun boynuna sımsıkı sarıldı.

"İyi ki de doğmuşsun canım arkadaşım," dedi gözyaşlarını silerken. "Yoksa sensiz ben ne yapardım? Kötü günlerimde hem dost hem de sırdaş oldun bana. Yüzüm biraz güldüyse, bu senin sayende oldu."

Volkan başını kaldırıp ona şöyle bir baktı.

"Seninle gurur duyuyorum. Bu kadar kısa zamanda çok şeyler başardın. Bırak her kadını, ben erkeğim diyen adamlar bile senin yaptığının çeyreğini yapamazdı."

Piruze gülümsedi.

"Şamlı ortağım sağ olsun! Şayet o parayı vermeseydi ben bunları yapabilir miydim?"

"Sahi," dedi Volkan meraklı meraklı. "Ondan hâlâ bir haber yok, değil mi?"

Piruze dudaklarını büzüp, "Hayır," dedi. "Gizemli ortağımdan hâlâ haber yok. Parayı bana verdiği o günden sonra âdeta sırra kadem bastı. Bazen düşünmüyor değilim, acaba yer yarıldı da içine mi giriverdi?"

"Gerçekten de enteresan bir durum ama."

"O günleri şöyle bir aklına getirsene. Enver, 'Bu adam sana âşık. Yoksa bu devirde kim kime karşılıksız bu kadar para verir?' diye söylenip duruyordu. Adamın bana âşık maşık olduğu yokmuş oysa ki."

"Ayol," dedi Volkan. "Yakında kocan olacak adam pek de haksız sayılmazdı. Şamlı adam bir çırpıda çıkarıp o kadarcık parayı eline tutuşturdu. Sence de bu işte bir tuhaflık yok muydu?"

Piruze azametli bir tavır sergileyerek, "İnan bana," dedi. "Bugünlerde iki şeyi merak ediyorum. Birincisi, oğullarımı. İkincisi de, o Şamlı işadamını. Hayatıma birdenbire girdi, sonra da bir anda ortadan kayboldu. Bütün aramalarıma rağmen izine hiçbir yerde rastlamadım."

Volkan gülümsedi. Hoş, açık bir gülümsemeydi bu.

"Öyleyse boş ver onu artık. Şimdi geleceğe bak. Aldığım haberlere göre işleri biraz daha büyütecekmişsin, doğru mu?"

"E..." dedi, nedense duraksamıştı Piruze. "Bu ciddi konulara geçmeden önce bir çay daha içer misin?"

"İçerim, bilirsin ki çaya hayır demem."

Piruze hemen masanın altındaki zile bastı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

"Buyurun," dedi tiz sesiyle temizlik işlerine bakan kadın.

Piruze gülümseyerek, "Hacer Hanım, size zahmet olmazsa bize iki çay daha getirir misiniz?"dedi.

Yaşı epey geçkince olan tombalak suratlı kadın dikkatle onlara baktıktan sonra gülümsedi.

"Emriniz olur Peruze Hanım. Hemen bi koşu alıp geliyorum."

Kadın gözden kaybolunca, Volkan kıkırdamaya başladı.

"Peruze Hanım," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Ben de bi koşup geliyorum."

Piruze gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü, güldü, güldü...

"Kes," dedi sonunda ama hâlâ gülüyordu. "Yeter, daha fazla güldürme beni."

Volkan sırıtmaya devam ederek, "Tamam," dedi. "Peruze Hanım. Söz, sizi artık güldürmeyeceğim."

Piruze Volkan'ın omzuna hafifçe vurdu.

"Şimdi biraz ciddi ol da iş konuşalım."

Volkan oturduğu yerde hemen kendine çekidüzen verdi, sonra ciddi bir yüz ifadesiyle, "Şimdi söyle bakalım," dedi. "Ne işiymiş bu?"

"Az önce söylediklerin," dedi Piruze gözlerini onun merak dolu yüzüne dikerek. "Doğru, işleri büyütüyorum. Hatta çok yakında daha da büyüteceğim. Düşündüm ki, benimle çalışmak istersin belki. Açıkça söylemem gerekirse, sana ihtiyacım var."

Volkan hiç de beklemediği bu teklif karşısında afalladı. Bunu gerçekten beklemiyordu. Birden simsiyah gözleri ışıldayıverdi. Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılırken, "Sen ciddi misin?" diye sordu.

"Evet, ciddiyim."

Volkan böyle bir tekliften gurur duymuştu, ama nedense bir şey kafasına takılmıştı. Duruşunu daha da dikleştirip, "Neden ben?" diye sordu.

Piruze bu soruya şaşırdı, bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Yani," dedi Volkan. "Sana nasıl anlatsam. Beni arkadaşın olduğum için mi, yoksa yaptığım işleri beğendiğin için mi yanına istiyorsun? Bu sorunun cevabı benim için çok önemli Piruze. Bunu bilmek istiyorum."

Piruze yutkundu, kısa bir an düşündükten sonra, "Senin için," dedi, "bu sorunun cevabı neden bu kadar önemli?"

"Bilmiyorum, tam olarak ben de bilmiyorum. Belki de mesleki başarılarımdan duyduğum kuşku yüzündendir. Yalan yok, bugünlerde içim içimi yiyor. Bu yüzden hiç huzurlu değilim."

"Hayda!" dedi Piruze şaşkın bir şekilde. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

Volkan tedirgin bir şekilde, "Unutma," dedi. "Bugün benim doğum günüm. Galiba otuz yaşına basınca, bu zamana kadar yaptıklarımı sorgulamaya başladım. Hadi, şimdi az önceki sorumun cevabını ver. Ama dürüstçe!"

Piruze ona her ne kadar belli etmemeye çalışsa da iliklerine kadar sarsılmıştı. Sanki midesinde sular fokurduyor, kanına bir yılanın zehri karışıyordu.

"Demek öyle," dedi cılız bir sesle. "İnsan otuz yaşına gelince böyle mi düşünüyor? Şimdi ne yalan söyleyeyim sana, bu kuşkucu tavrın beni biraz korkuttu."

Volkan keyifsiz bir şekilde güldü.

"Galiba," dedi. "İnsan dönem dönem böyle bir sorgulamanın içine giriyor. Bugünlerde ne oldu bana hiç anlamıyorum. Sanki bir gecede yaşlandım ve olgunlaştım. Yoksa senin canını mı sıktım?"

Piruze başını iki yana salladı.

"Hayır, kesinlikle canımı sıkmadın. Ama beni düşüncelere sevk ettin. Belki de şimdiden kendimi böyle bir şeye hazırlamalıyım. Günü geldiğinde kendi kendimle fazlaca didişmem. Bence sen de kendinle çekişmeyi bir kenara bırak, ortada bir yerlerde durmaya bak."

Volkan Piruze'nin sesinden bu konuşmadan fazlasıyla gerildiğini anlamıştı. Hemen toparlanarak ayağa kalktı.

"Kusura bakma," dedi. "Seni de biraz gerdim."

Piruze de ayağa kalkmış, dikkatle Volkan'ın yüzüne bakıyordu. "Yaptığın işe," dedi, "saygı duyduğum için sana iş teklifinde bulundum. Sadece dostum olduğun için değil. Eğer böyle algıladıysan özür dilerim. Benim için her zaman iş başka, arkadaşlık başka. İkisini asla birbirine karıştırmam. Bunu başarısız olmanın nedenlerinden biri olarak görürüm. Ve benim başarısız olma gibi bir seçeneğim yok, çünkü arkamda hiç kimsem yok. Bir gün oğullarıma kavuşabilmem için o lanet paraya ihtiyacım var. Paramı hiçbir şekilde kaybedemem, burasını da bir eğlence sirkine çeviremem. Şimdi anlıyor musun beni?.."

O akşam bütün herkes Piruze'nin evinde son defa bir araya gelmişti. Piruze bir haftaya kadar bu evini boşaltacak, düğünden sonra Enver'le birlikte oturacakları yeni evlerine taşınacaktı.

Piruze sandalyesinden kalkıp, "Şimdi herkes beni dinlesin," dedi.

Bir anda hepsi sustu. Başlarını çevirip büyük bir merakla ona baktılar. Piruze'nin sesi o anda duygu yüklüydü.

"Bu evde hem iyi hem kötü günlerim oldu. İyi günlerimi siz dostlarımla paylaştım. Kötü günlerimi ise karanlık ve soğuk gecelerde bir başıma geçirdim. O gecelerde çektiğim acıları içime attım, gözyaşlarımı yastığımda biriktirdim. Bazen de sabahın ilk ışıklarına kadar günlüğüme bir şeyler karalayıp kendi kendimle dertleştim.

"Yalan yok! O yalnız gecelerimde ellerimi açıp Allah'a, 'Merhamet göster bana ey Rabbim! Çünkü yarattığın kulların, Arap topraklarında ayaklarının altına alıp çiğnediler beni. Çoğu zaman da küstahça saldırıp bana kötülük ettiler. Acı bana ey Allah'ım! Bari burada karşıma güzel insanlar çıkart,' diye dualar ederdim.

"O güzel Rabbim bu dualarımı kabul etmiş olmalı ki, sizleri tek tek karşıma çıkardı, bizi birbirimize dost eyledi..."

Piruze birdenbire sustu. Kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Bir süre hiç kimse bir şey söylemedi. Herkes fazlasıyla duygusallaşmıştı. Piruze kendini toparlamaya çalıştı, gözyaşlarını elinin tersiyle silerken, "Kusura bakmayın," dedi dokunaklı bir sesle. "Sulugöz biri olup çıktım. Ama n'apayım elimde değil, bazen..."

"Yoo!" diye araya girdi Enver. "Sen sulugöz değil, harika biri olup çıktın. Hatta harika biri olmanın ötesinde, sen benim akide şekerim de oldun."

Bu sözler üzerine herkes gülüşmeye başladı. Piruze, hırsız suçüstü yakalandığında nasıl utanırsa, öyle utandı. Tam o sırada elektrikler kesildi, dar uzun koridorda zayıf sarı gölgeler belirdi.

"Bu da ne?" dedi Volkan.

O sırada herkes el çırpmaya ve hep bir ağızdan, "İyi ki doğ-dun Vol-kan! İyi ki doğ-dun Vol-kan! İyi ki doğ-dun Vol-kan!.." demeye başladılar.

Oya elinde pastayla içeri girdiğinde, "Biriniz," dedi gülerek, "şalteri gidip kaldırıversin. Boyum yetmedi, sandalyenin üstüne çıktım. Az kalsın düşüyordum."

Metin panikledi.

"Sen ne yaptın aşkım? Hamile bir kadın o sandalyenin tepesine çıkar mı?"

Bu son cümle salonda bomba gibi patladı. Herkes şaşkınlıkla Oya'ya ve Metin'e bakıyordu. Bunun üzerine Oya kocasına ters ters bakıp, "Gördün mü yaptığını?" diye çıkıştı. "Sana bunu kimseye söyleme demiştim."

Metin kızardı, bozardı. Oya arkadaşlarına dönüp, "Siz de şimdi önümden çekilin bakalım," dedi hırsla masaya doğru yürürken.

"Oğlanın pastası elimde kaldı. Gel Volkan. Şu mumlara üfle de pastanı keselim artık."

Volkan gülümsedi.

"Ayyy," dedi. "Şimdi pastanın sırası mı kız? Kazık kadar herif oldum. Gel, seni bir öpüp tebrik edeyim."

Piruze biraz bozulmuştu.

"Senin alacağın olsun," dedi kırgın bir şekilde. "Bu güzel haberi benden neden sakladın?"

Oya'nın gözleri dolarken, "Ah Metin!" diye serzenişte bulundu. "Ayağı tez bir dişi deve gibi tozu dumana kattın. Ben şimdi ona ne cevap vereceğim?"

Metin afalladı.

"İnan bana aşkım, ağzımdan kaçtı. Ama sen de sandalyenin tepesine çıkmasaydın canım. Yüreğimi ağzıma getirdin. Suç yalnızca bende mi?"

Piruze konuyu daha fazla uzatmanın yersiz olduğuna karar verip, "Tamam," dedi. "Olayı bu kadar büyütmeye gerek yok. Ben şaka söyledim."

"Valla," diye yalvarır gözlerle baktı Oya. "Size yarın akşam evimizde vereceğimiz yemekte söyleyecektik. Ama ne yazık ki evdeki hesap çarşıya uymadı."

Volkan havayı değiştirmek için, "Bugün benim doğum günüm," dedi masaya yaklaştı. "Şimdi etrafıma çabucak toplanın bakayım. Benim de size güzel bir haberim var çünkü."

Herkes masanın etrafına toplandı. Volkan eriyip küçülen mumlara büyük bir keyifle bakıp üfledi. Birden bir alkış tufanı koptu. Tebriklerini hızlıca kabul ettikten sonra, "Arkadaşlar," dedi. "Birazdan hepinizin hediyesini tek tek açacağım, ama hiç kimse

şimdiden kusura bakmasın. Bugünün en güzel hediyesini sabah Piruze'den aldım."

O anda herkes başını çevirip Piruze'ye baktı. Piruze utanmıştı, mahçup bir şekilde gülümsedi.

"Neymiş aldığın bu hediye?" diye sordu Çiğdem merakla. "Hadi söyle."

Cüneyt kendini tutamayıp güldü.

"Bayan meraklı iş başında," dedi alaycı bir sesle. "Çabuk söyle de bayan meraklıyı çatlatma ortasından."

Bu herkesi güldürmüştü. Çiğdem ona ters ters bakıp, "Çok bilmiş seni," dedi. "Kösnüyüp havayı koklayan, kıra alışkın yabaneşeği gibisin. Bu aralar yine azdın galiba. Çiftleşme zamanın mı geldi, ne?"

Herkes bu sefer de Cüneyt'e güldü. Yüzü kırıştı, beyni ateşte yanan bir odun parçası gibi çatırdadı sanki.

"Allah aşkına," dedi Volkan. "İkiniz sakın yine didişmeye başlamayın. Susun da ne hediye aldığımı size söyleyeyim."

İkisi de sustu, fakat Çiğdem dilini çıkarmaktan kendini alamadı.

"Bugün," diye konuşmasını sürdürdü Volkan, "Piruze bana iş teklifinde bulundu. Artık önümüzdeki aydan itibaren birlikte çalışacağız."

Herkes şaşkınlıktan donup kalmıştı. Kendine gelip dili ilk çözülen Çiğdem oldu.

"Valla, şanslı adammışsın. Bugünkü olayın üzerine bu teklif cuk oturmuş."

Volkan yüzünde şaşkın bir ifadeyle önce Piruze'ye, sonra ona baktı.

"Sen hangi olaydan bahsediyorsun?" diye sordu.

"Gerçekten duymadın mı?"

Volkan başını iki yana salladı.

"Hayır, duymadım, çünkü bugün işte değildim. Ne oldu ki?"

"Aaa, neler olmadı ki. Hepimiz tam işten çıkarken bir haber geldi. Zaid Bey Beyrut'ta beyin kanaması geçirmiş, vücudunun sağ tarafına felç inmiş."

Piruze kendini çok kötü hissetti.

"Hasta mıydı ki? Neden beyin kanaması geçirmiş?"

Çiğdem dudağını büzdü.

"İnan," dedi, "ben de bilmiyorum şekerim."

"Peki, Nebil Bey bir açıklama yapmadı mı size?" dedi Volkan.

O an Nebil'in adını duyunca Enver'in suratı asıldı. Piruze bunu fark etmişti, ama bozuntuya vermedi.

"Hayır," dedi Çiğdem. "Bize bir şey söylemedi. Galiba yarın ilk uçakla Beyrut'a gidiyormuş."

Volkan, "İnşallah," dedi endişeli bir sesle. "Şirkete bir şey olmaz."

"Hiç sorma," diye karşılık verdi Çiğdem. "Nebil denen o şeytan her ne kadar bize göz açtırmasa da orası ekmek paramızı kazandığımız yer. Şirkete bir şey olursa, hepimiz kendimize yeni iş aramak zorunda kalacağız. Sen kendini kurtarmış oldun, peki ya biz?"

"Allah'tan umut kesilmezmiş," dedi Piruze. "Dur bakalım, şimdiden karamsar olmanın bir anlamı yok."

Çiğdem bir şey söylemedi.

"N'apalım?" diye araya girdi Cüneyt. "Her şey olacağına varır. İnşallah adamcağız bir an önce iyileşip ayağa kalkar. O adama bir şey olursa, zaten ben de orada çok fazla durmam. Çünkü o Nebil itinin kahrı daha fazla çekilmez, haksız mıyım?"

Piruze sustu. Çiğdem ve Volkan başlarını aşağı yukarı sallarken, "Haklısın," dedi Volkan. "O hayvan adamla çalışmak gerçekten de çok zor."

Oya bu muhabbetten fazlasıyla sıkılmışa benziyordu.

"Off!" diye sızlandı. "Yeter artık çocuklar! Biraz da güzel şeylerden konuşalım. Yok onun, yok bunun itliği, beni daraltti doğrusu. Bu akşam kadehimi doğum günü çocuğu için kaldırmak istiyorum, şerefe arkadaşlar."

Bunun üzerine herkes masanın üzerinde duran içeceklere saldırdı, sonra da kadehlerini havaya kaldırıp hep bir ağızdan, "Şerefe," diye bağırdılar.

Birkaç saat sonra, hemen herkes çakırkeyf olmuştu. Enver bağlamasını çalıyor, yanık sesiyle türküler söylüyordu. Odadakiler onu büyük bir zevkle dinliyor, arada sırada da başka bir türkü isteğinde bulunup hep birlikte ona eşlik ediyorlardı. Epey bir zaman sonra Enver, "Arkadaşlar," dedi kuru bir sesle. "Şimdi kısa bir ara verip şifa niyetine rakının dibine vuralım mı?"

O anda herkes kadehini kaldırıp başına dikti. O kadar sarhoşun arasında tek ayık olan Oya, "İnanmıyorum," dedi. "Gelecek hafta cumartesi günü evleniyorsunuz. Bak Enver! Bu kıza çok iyi bakacaksın, anlaştık mı?"

Enver elinin tersiyle yeni bırakmaya başladığı bıyıklarını sildi. Piruze'ye tatlı tatlı gülümsedikten sonra Oya'ya, "Anlaştık," dedi. "Onu sultanlar gibi el üstünde tutacağım. Acaba bu daha önce hangi kadına nasip olmuştur ki? Ne kadar talihli ki, benimle evleniyor."

Oya kaşlarını çattı.

"İşte orda dur! Esas talihli olan sensin, çünkü onunla evleniyorsun."

Enver'in yüzünden muzip bir gülümseme belirmişti.

"Hayrola! Yoksa ayran içtik ayrı mı düştük? Bana karşı sendeki bu tavır değişikliği de neyin nesi? O nikâh şahidin olduysa ben de oldum, unutma bunu."

Oya kocasına bakıp güldü.

"Eğer bilseydim," dedi başını tekrar ona çevirerek. "Ne onu ne de seni nikâh şahidim yapardım. İkiniz de o gün nikâhımızı sirke çevirdiniz. Kızcağıza evlilik teklifi yapacak başka bir yer bulamadın mı? Geldin bizim nikâh masamızda yaptın bu işi?"

Bütün herkes katıla katıla gülüyordu.

"Valla, bilmem ki," dedi Enver rakısını yudumlarken. "Şansınıza oraya denk geldi, ben de bir bülbül gibi şakıyıverdim."

"İyi halt ettin. Bunun intikamını ikinizden de alacağım, göreceksiniz."

Volkan hâlâ gülüyordu.

"Kız," dedi. "Onların düğününde yoksa bu herif sana yine evlilik teklifinde mi bulunacak?"

Metin araya girip, "Gerekirse," dedi. "Ona bir kez daha evlilik teklifinde bulunurum."

Çiğdem itiraz etti.

"Beyler! Aramızda bekâr erkeklerimiz var. Bırakın da onlar başkalarına teklifte bulunsun."

Herkes bir Cüneyt'e bir de Volkan'a baktı.

"Ayol," dedi Volkan boncuk boncuk ter dökerken. "Bana ne bakıyorsunuz öyle?"

Hepsi o anda bir kez daha gülüştü.

"Ben de," dedi Cüneyt, "bu halimden çok memnunum. Artık bir karım olsun diye yanıp tutuşmuyorum. İstediğim kadar kadına sahibim ben."

Metin karşı çıktı.

"Hop hop! Orda dur bakalım. Kadın ve kadınlar aynı şey değil. Tıpkı gorillerle maymunların aynı olmadığı gibi..."

Cüneyt sözünü kesip, "Ne alaka?" diye sordu.

Çiğdem tartışmanın arasına girdi.

"Bence bu söylediklerinde yerden göğe kadar haklı o. Sen bütün kadınlar hakkında her şeyi bilebilirsin, ama görüyorum ki, bir kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu genellemelerinden bıktık artık. Sırf bu saçma sapan düşüncelerin yüzünden herkes arkandan dedikodunu yapıp gülüyor sana, haberin olsun."

Birdenbire sessizlik oldu, salonda buz gibi bir hava esti. Yüzü kızaran Cüneyt ona verebileceği bir yanıt bulmaya çalışırken sert bir şekilde baktı Çiğdem'e.

"Ne bakıyorsun öyle?" dedi Çiğdem. "Yalan mı söylüyorum? Senin kendini kandırdığını herkes biliyor. Boğazını boş yere patlatıp da bize lolo yapma istersen."

Çiğdem'in az önceki öfkesi bir salgın hastalık gibi ona da bulaştı. Birden kendini kaybedip, "Ben istediğim gibi düşünürüm," dedi Cüneyt. "Hatta istediğim gibi de konuşurum. Seni bilmem, ama benim için bütün kadınlar aynı. Her kadın sevilmek, kıskanılmak, sahiplenilmek, okşanmak ister. Tıpkı senin gibi, yalan mı?"

Bu sefer de Çiğdem'in yüzü kızardı. O yaşta hâlâ bir erkek arkadaşı olmadığı için utandı, bir şey söylemedi.

"Sus öyle!" dedi Cüneyt öfkeli bir şekilde konuşmasını sürdürerek. "Bana bir cevap verme. Peki, sen hiç düşündün mü? Siz kadınları birbirinizden farklı kılan şey ne? Dilini yuttuğuna göre bunun da cevabını ben vereyim: 'Ten kokunuz!' Çünkü hiçbir kadının ten kokusu birbirine benzemiyor. Kullandığınız şampuan, sabun veya parfümleriniz aynı bile olsa, kadınların kendilerine has

kokuları var. Kendinize özgü kokularınız dışında, üç aşağı beş yukarı bütün özellikleriniz hep aynı. Şimdi anladın mı beni? Ayrıca arkamdan dedikodumu yapanlara gelince... Gitsinler başka bir yerde orospuluk yapsınlar."

Çiğdem ansızın hüngür hüngür ağlamaya başladı. Cüneyt sözlerinin onun üzerinde bıraktığı etkiyi görünce hem üzüldü, hem de utandı.

Oya masanın üzerindeki kadehleri bir hışımla toplarken, "Yeter artık bu kadar içtiğiniz," dedi sinirli sinirli. "Anlaşılan bu meret şişede durduğu gibi durmuyor."

Hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Enver keyifsiz bir şekilde bağlamasını tekrar eline aldı, biraz önce söylediği türküyü içli ve yanık sesiyle bir kez daha söylemeye başladı:

Sarı saçlarını deli gönlüme
Bağlamışım çözülmüyor Mihriban
Ayrılıktan zor belleme ölümü
Görmeyince sezilmiyor Mihriban...

24
Hüzün ve Düğün

Günlerden cumartesiydi. Piruze gelin odasının ortasında bembeyaz gelinliğiyle bir başına ayakta dikilmiş, dışarıdaki sesleri dinliyordu. Birden aklına Wassim'in aniden arabanın frenine basıp, "Benimle evlenir misin?" demesi geldi. Nasıl da şaşırmıştı. Wassim titreyen elleriyle onun elini tutmuş, mutluluktan ağlamaya başlamıştı. Hatta bir damla gözyaşı Piruze'nin elinin üzerine düşmüş, sanki tenini yakmış, yüreğini acıtmıştı. O da elinin tersiyle sevdiği adamın yanaklarından süzülen sevinç gözyaşlarını silmiş, oracıkta hiç düşünmeden ona "evet" cevabını vermişti.

Sonrasında ikisinin arasındaki o büyük aşk, tüm engellere galip gelmiş, 1980 senesinin yazında, iki gün iki gece süren düğünle noktalanmıştı. Fakat o gün büyük bir mutlulukla kurulan bu yuva ne yazık ki sonraki zamanlarda, yüreklerde bir daha asla kapanmayacak derin yaralar açmıştı.

O sırada kapı açıldı, içeri Gülten Hanım girdi. Piruze üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak, "Gel anne," dedi, ama sesinin titremesine engel olamamıştı.

Annesi hüzünlü gözlerinden ve titreyen sesinden acı çektiğini anlamıştı. Küçücük odaya çabucak göz attı.

"Enver nerede?" diye sordu.

"Galiba," dedi, "fotoğrafları çekecek adamla görüşmeye gitti. Ne de olsa düğünde her şey çok çabuk olup biter, geriye sadece o mutlu anın fotoğrafları kalır. Doğru değil mi anne?"

Gülten Hanım'ın yüreği burkuldu.

"Doğru da kızım," dedi iç çekerek. "Yine de insan yeri geldiğinde büyük sözü dinlemeli, birazcık da olsa aklını kullanmalı."

Piruze acı acı gülümsedi.

"Sen büyüklerin sözünü dinledin de ne oldu anne? Babamla sanki çok mu mutlusun? Ayrıca insanoğluna akıldan daha fazla bela açan başka bir şey var mı?"

"Sen kendinle beni neden bir tutuyorsun ki? Senin zamanınla benim zamanım aynı mıydı? Ben görücü usulüyle evlendim, sen ise âşık olup. Babanla evlendiğimizde birbirimize hiç uymuyorduk. Hâlâ da uymuyoruz. Ama beraber geçirdiğimiz her anı doya doya yaşadık."

Piruze kendini tutamayıp, "Sen buna doya doya yaşamak mı diyorsun? Neden o zaman gidip o kadına âşık oldu? Bu seni incitmedi mi, kırmadı mı?" diye sordu.

Gülten Hanım sakin ama bezgin bir bakışla onu süzdü.

"Evlilik öyle bir şey ki kızım," dedi, "pişirdiğin yemeğin içine biraz sağduyuyla tuz ekmeye benzer. Çünkü her zaman aynı tencerede yemek pişirmiyorsun. Bu tencerelerin küçüğü var, büyüğü var. O kadına uzun uzun laf cambazlığı yaptı da n'oldu? Biraz koklaşıp oynaştıktan sonra, avdan eli boş dönen bir avcı gibi kürkçü dükkânına geri döndü."

Piruze'nin yüzü gerildi.

"Her kadın," dedi, "senin gibi sineye çekmez."

"Yine yanılıyorsun güzel kızım. Her kadın çekmez belki ama kadınların çoğu evlatları için bu durumu sineye çekiyor, görmezden

geliyor. Senin hep iyi bir yaşamının olmasını, bana etrafımda cıvıl cıvıl koşuşturup oynayan torunlar vermeni istedim. Evet, bana torunlar vermesine verdin, lakin ne yazık ki onlar etrafımda değil, sadece acıları yüreğimde."

Piruze o an ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Başını annesinin omzuna usulca yaslayıp, "Çok korkuyorum anneciğim," dedi içten gelen bir sesle. "Bir gün oğullarıma kavuşursam, yeniden evlendiğimi onlara nasıl söyleyeceğim?"

Annesi tıpkı çocukluk günlerindeki gibi yüzünü okşayıp saçlarını kokladı.

"Dul bir kadın," dedi kederli kederli, "bu hayatta bir başına yapamaz kızım. Nedeniyse, bu dünyanın kurt gibi aç erkeklere ait olması. O kurt adamlar her defasında seninle oynaşmak isterler, sense onlarla oynaşmayıp savaşırsın. İşte bu, dul bir kadın için en zor olan şeydir. Bence Enver'le evlendiğin için mutlu olmalısın. İnan bana, o gün geldiğinde bu haberi alan çocukların da mutlu olacak. Bunları şimdiden düşünüp evliliğine gölge düşürme."

Piruze annesinin yanağından öptü.

"Haklısın," dedi. "Ben elden ele gezen bir yem olamam. O kurt adamların açlığını da çok iyi biliyorum, çünkü her gün onların içindeyim."

Gülten Hanım gülümsedi.

"Sen benim ilk göz ağrımsın. Çok sevdim seni kızım. Tıpkı senin oğullarını sevmen gibi..."

Kapı aniden açıldı.

"Oo!" dedi Oya elinde su şişesiyle içeri girerken. "Gülten Teyzeciğim buradaymış. Abdullah Amca da dışarıda sizi arıyordu."

Piruze annesine sarıldı.

"Seni seviyorum," dedi usulca kulağına. "İyi ki konuştuk. Kendimi daha iyi hissediyorum şimdi."

Gülten Hanım'ın içi ürperdi.

"Beşikten beri," dedi gözleri dolu dolu, "hayatımın anlamı oldun. Anneler için evlat sevgisi hiçbir zaman bitmez, seni seviyorum kızım."

Piruze annesinin yanaklarına süzülen yaşları parmağının ucuyla silip, "Şimdi git istersen," dedi. "Babamı daha fazla bekletme."

Gülten Hanım odadan dışarı çıkarken Oya'ya baktı.

"Sen de," dedi sitemkâr bir ses tonuyla, "bu kızı burada yalnız bırakma."

Oya'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Valla," dedi panik bir şekilde. "Ona su almaya gitmiştim. Bakın! İşte burada."

Gülten Hanım gülümsedi.

"Tamam," dedi. "Ben şimdi gidiyorum. Sizi baş başa bırakıyorum."

Oya onun arkasından bakarken, "Gerçekten bana kızdı mı?" diye sordu.

Piruze'nin neşesi yerine gelmişti.

"Amma da abarttın," dedi su şişesini elinden çekip alırken.

O esnada Enver aralık duran kapının önünde belirdi.

"Bugün," dedi alaycı bir şekilde, "şeytan beni pek sık okşuyor."

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Piruze.

"Fotoğrafçı oğlan bana kazık atmaya kalktı. Herhalde benden koparacağı parayla gidip kendine bir fotoğraf stüdyosu açacak."

"Çok mu istedi?" diye sordu Oya.

"Çokta laf mı Oya? Eline bir kere düştük ya, illa kafamızı kopartacak herif."

"Neyse," dedi Piruze. "Sinirlenme. Ne yapacağız peki?"

"Fotoğraflarımızı çekecek canım. İstediği parayı aldı namussuz herif."

Oya ve Piruze birbirlerine bakıp kıkırdadılar.

"Şimdi anlaşıldı," dedi Oya. "Bu sirke gibi yüze bakıp anlamalıydık. Görünen o ki şeytan seni bayağı öpmüş."

Piruze ona doğru yaklaşıp, "Boş ver," dedi. "Bu mutlu günümüzde hiçbir şeyin sinirlerimizi bozmasına izin vermeyelim. O da ne yapsın? Ancak bugünlerde bizim gibi insanları çarpabiliyor."

Enver gevşemişti.

"Aman!" dedi. "Sinirim geldi, geçti işte. Hadi, vakit neredeyse geldi. Artık salona geçmeliyiz."

Piruze'nin o an mutluluktan yemyeşil gözleri parladı. Enver kolunu kaldırıp, "Buyurun hanımefendi," dedi büyük bir incelikle. "İçerdekileri bekletmeyelim."

Piruze koluna girerken, Oya da upuzun gelinliğin eteklerini hafifçe yukarı kaldırıp arkalarından seğirtti.

Birkaç dakika sonra görkemli bir şekilde salona girip, nikâh masasındaki yerlerine oturduklarında bir alkış tufanı koptu. Salonda ön sıralarda yerini almış olan Volkan tasarladığı gelinliğe hayranlıkla bakıp yanındaki genç adamı gayri ihtiyari koluyla dürttü, "Ay kız!" dedi. "Valla, ellerime kollarıma sağlık. Gelinliği pek bir güzel dikivermişim."

Bıyıklı genç adam neye uğradığını şaşırdı.

"Ne kızı be kardeşim?" diye söylendi.

Volkan başparmağını ön dişlere bastırarak başını hafifçe geriye itti. "Ayyy! Sen de kimsin?"

Genç adam ters ters baktı.

"Evelallah," dedi omuzlarını dikleştirip göğsüne bir eliyle vurarak. "Erkeğim, erkek!"

"Kusura bakma kardeş," dedi Çiğdem, ikisinin arasına girerek. "Bir yanlış anlaşılma oldu."

"Kız," dedi Volkan şaşkın şaşkın. "Bu herifi sen sandım."

Genç adam daha da bozuldu.

"Beyefendi," dedi âdeta burnundan solurken. "Seninle asker arkadaşı mıyız? Bana bu herif diye hitap ediyorsun."

Volkan konuştukça daha da batıyordu. Çiğdem onu kolundan çekiştirip, "Sen gel bakalım şöyle," dedi. "Siz de kusura bakmayın lütfen. Kötü bir amaçla söylemedi."

Adam başını iki yana salladı, sonra ağzının içinde bir şeyler geveleyerek yerine geçip oturdu. Çiğdem Volkan'ın omzuna vurdu.

"Sağına soluna bir baksana," dedi gülerek. "İzbandut gibi adama hiç kız diye hitap edilir mi?"

"Valla," dedi Volkan kıkırdayarak. "Onu bir an sen sandım."

"Neyse," dedi Çiğdem. "Şu kızın güzelliğine bak. Ne kadar hoş olmuş, değil mi?"

Volkan bir kez daha Piruze'ye baktı.

"İnşallah bu sefer bahtı da güzel olur."

O sırada nikâh memuru yerine oturdu, mikrofonu eline aldı. İşaretparmağıyla bir-iki kez mikrofonun tepesine vurup ses kontrolü yaptıktan sonra, "Herkes hazır mı?" diye sordu.

Salondakilerden aynı anda, "Evet," diye bir çığlık yükseldi.

"Öyleyse," dedi nikâh memuru, "şimdi uçuşa geçebiliriz. Pardon! Nikâhlarınızı kıyabiliriz."

Salondaki herkes birbirine bakıp güldü. Piruze ve Enver'in şaşkınlıktan ağızları bir karış açık kalmıştı. Nikâh memuru masada duran defteri gönülsüz bir şekilde önüne çekti.

"Bugün," dedi. "Of anam of! İşler pek bir yoğun. Hadi, zaman kaybetmeyelim, sizi bir an önce evlendirip aradan çıkaralım."

Enver sinirlenmeye başlamıştı. Nikâh memuru mikrofonu ağzına yaklaştırıp, "İyi ve kötü günde," dedi. "Hep saygı ve sevgi dolu, hep mutlu, özverili, fedakâr, hatta en önemlisi sadakat ve huzur dolu bir aile kurmanızı Allah'tan temenni ediyorum... "

O esnada salondakilerden, "Âmin," diye bir ses yükseldi.

Nikâh memuru güldü. Sonra başını kaldırıp Piruze'ye baktı.

"Adınız?"

"Piruze."

"Soyadınız?"

"Kızıl."

"Kaynananızın adı?"

Piruze bir an durdu, o sırada salondan kahkahalar yükseldi.

"Enver," dedi şaşkınlıkla. "Heyecandan annenin adını unuttum. Nikâh kıyılırken geline böyle bir soru soruluyor muydu gerçekten?"

Enver hiç bozuntuya vermedi. Piruze'nin kulağına eğilip, "Fatma," diye fısıldadı.

Piruze nikâh memuruna şaşkın şaşkın bakıp, "Fatma," diye cevap verdi.

Nikâh memuru gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Babanızın adı?"

"Abdullah."

"Doğum yeriniz?"

"İstanbul."

Nikâh memuru bu sefer aynı soruları Enver'e sordu, ondan da tek tek cevapları aldı. Sonra, "Evlenmeye engel bir durumunuz saptanmadığından," diye konuşmasını sürdürdü, "bir kez de şahit-

lerin huzurunda evlenmek istediğinizi sesli olarak beyan ediniz. Hiç kimsenin tesiri altında kalmadan, özgür iradeniz ve kendi arzunuzla Ömer oğlu Enver'i kocalığa kabul ediyor musunuz?"

"Evet," dedi Piruze utangaç ama kibar bir sesle.

Ansızın bir alkış tufanı koptu. Nikâh memuru bu defa Enver'e dönüp, "Siz," dedi. "Hiç kimsenin tesiri altında kalmadan, özgür iradeniz ve kendi arzunuzla Abdullah kızı Piruze'yi eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Eveeet!'" diye büyük bir heyecanla bağırdı Enver.

O sırada yine bir alkış tufanı koptu. Nikâh memuru elini havaya kaldırıp, "Bir saniye durun," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Damat beye şimdi bir çift lafım olacak: Bundan sonra evde sakın bu şekilde bağırma kızcağıza, tamam mı?"

Piruze kendini daha fazla tutamayıp salonu dolduran davetlilerle birlikte katıla katıla gülmeye başladı. Enver ateş saçan gözleriyle nikâh memuruna sanki öldürecekmiş gibi bakıyordu. Tam o esnada salonun arkasından bir ses duyuldu:

"Bu nikâha itiraz ediyorum. Çünkü sahte bir memurun kıydığı nikâh asla geçerli değildir."

Bunu duyan herkes şoke olmuş, birbirlerine şaşkınlıkla bakıyorlar, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Sahte nikâh memuru olduğu anlaşılan adam birden ayağa kalkıp, "Hepinizin affına sığınıyorum," dedi içten bir sesle. "Bu şakayı yapmamı Metin Bey ve onun güzeller güzeli eşi Oya Hanım istedi benden. Sağ olsun gerçek nikâh memurumuz da bizi kırmayıp bu küçük şakamıza katıldı. Şimdi hepinizin huzurunda nikâhı kıyması için kendisini buraya davet ediyorum, bu güzel çiftimize de bir ömür boyu mutluluklar diliyorum. Bir yastıkta kocayın."

O anın büyüsüne kapılan davetliler tek tek ayağa kalktılar, tezahürat ve alkışlarla solunu inlettiler.

25
Çocuklar

Şam, 19 Ocak 1992

Aradan yaklaşık beş yıl geçti. Soğuk bir kış gününde, köhne bir evin ahşap pervazlı dar penceresinin önünde ayakta durmuş, saf bir elmas gibi kristalleşen gökyüzünden lapa lapa yağan karın altında oynayan çocukları seyrediyordu Rami.

Ağabeyi Amer sessizce bir köşeye çekilmiş, kardeşinin hüzün çökmüş mahzun açık yeşil gözlerine içi kan ağlayarak bakıyordu.

Rami, sapsarı kıvırcık saçları, iri iri gözleriyle hemen dikkat çeken bir çocuktu. Ağabeyi Amer'le kıyaslandığında fazlasıyla içine kapanıktı. Ne kadar uğraşsa da abisi gibi olamıyordu.

"Bugün senin doğum günün," dedi Amer sesine neşeli bir hava vermeye çalışarak. "Sekiz yaşına bastın. Ne hissediyorsun?"

Rami bu soruya cevap vermek istemiyordu, ama nedense vermek zorunda hissetti. Gözlerini bir an ağabeyinden kaçırdı. Tekrar pencereden dışarı bakıp sokakta kartopu oynayan çocukları seyretti. Sonra, "Gece gündüz," dedi büyük bir üzüntüyle, "annemi gözümün önünde canlandırmaya çalışıyorum."

Amer'in birden yüreği dolup dolup taştı.

"Her gün," diye ağlamaklı bir sesle konuşmasını sürdürdü Rami. "Sokakta gördüğüm her kadına, annem acaba bu olabilir mi, diye bakıyorum. Annemin yüzü neye, kime benziyor onu dahi bilmiyorum."

Onun bir insanın yüreğini paramparça edecek bu acı sözleri karşısında Amer'in nutku tutuldu. Bir süre öylece kaldı. Sonra birden yerinden sıçrayıp, "Şimdi bana söz vermeni istiyorum," dedi çabucak.

Rami bakışlarını ağabeyine çevirip, "Ne sözü?" dedi.

"Annemizin," dedi Amer bir çırpıda, "neye benzediğini şimdi görmek ister misin?"

Rami'nin küçücük yüreği heyecanla çarpmaya başladı.

"Gerçekten mi? Peki, onu nasıl göreceğim?"

Amer hızla yürüyüp aralık duran kapıyı kapattı. Ağabeyini şaşkınlıkla izleyen Rami, "Kapıyı neden kapattın?" diye sordu. "Evde hiç kimse yok ki ağabey."

Amer küçük kardeşinin yanına iyice sokuldu, işaretparmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı. Sonra, "Yerin kulağı var. Şimdi hiç kimseye, özellikle de İmad'a söylemeyeceğine dair söz ver bana, anlaştık mı?" dedi usulca.

İmad, kumral rengi saçları ve ela gözleriyle tıpkı babasına benziyordu. Bu yüzden babası onu diğer oğullarından hep ayrı tutmuş, deyim yerindeyse onu bir başka sevmişti. İmad da babasının kendisine karşı olan bu düşkünlüğünü bildiğinden, ona katiyen yalan söylemiyor, babasına ölesiye tapıyordu.

"Söz," dedi Rami. "Ama bunu kardeşimize neden söylemeyecekmişiz?"

Amer annesiz geçen bu zaman zarfında, elinden geldiğince kardeşlerine iyi bir ağabey olmaya çalışmıştı. Annesinin kaçıp gitmeden önce o gün havalimanında, "Bak Amer, ben burada istemeden de olsa sizlerden ayrılıyorum. Kardeşlerini sana emanet ediyorum. Beni sakın unutmayın. Ben sizi asla unutmayacağım. Elbet bir gün yine kavuşacağız," demesini hiç unutmamış, iki kardeşine o günden sonra hep annelerinin emaneti olarak bakmıştı.

"Çünkü," dedi Amer yumuşak bir sesle, "İmad gidip bizi babamıza ispiyonlayabilir."

"Neden ama?"

Amer sustu, bakışları kardeşinin gözlerine takılmıştı. Ona bunu nasıl anlatacağını düşünüyordu. "Şey," dedi, çok da emin olmayan bir sesle. "O, babamızı annemizden daha çok seviyor."

Rami'nin bu cevapla biraz kafası karışmıştı.

"O," dedi çocuksu sesiyle, "annemi hiç görmedi ki? Onu neden sevsin? Ayrıca babam bir gün bana, 'Sizin anneniz kötü bir kadındı. Sizi sevmedi, başka bir adamı sevdi,' demişti. O adam kim ağabey?"

Amer bu sözlere pek bir içerledi. Birdenbire öfkeyle, "Gel benimle şimdi," dedi. "Annemizin kötü bir kadın olup olmadığına sen kendin karar ver."

Amer kardeşinin kolundan tutup çekiştirdi, onu yan taraftaki babalarının odasına götürdü. Rami beti benzi atmış bir şekilde ona bakarken, Amer küçük masanın yanında duran ahşap sandalyeyi çekip üzerine çıktı. Ayaklarının ucunda yükselip gardırobun üzerindeki karton kutuyu aldı.

"O kutunun içinde ne var?" diye sordu Rami donuk bir sesle.

Amer elinde tuttuğu kutuyu yerdeki eski püskü kilimin üstüne koyarken, "Annemizin fotoğrafı," dedi heyecanla.

Rami bir an nefes almadan durdu, sonra sesi pek bir boğuk çıktı.

"Annemizin fotoğrafı mı?"

Amer kutuyu dikkatle açtı. Bir süre içindekileri karıştırdıktan sonra bir fotoğraf çekip çıkardı. Önce fotoğrafa, sonra Rami'ye baktı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Al," dedi Amer. Al, annemize iyice bak şimdi."

Rami şok olmuştu. O anda ne konuşabiliyor, ne de elini uzatıp fotoğrafı alabiliyordu. Sanki kırlarda bir anda bastıran ve şiddetli bir şekilde yağan doluya bir türlü karşı koyamayan papatyalar gibi başını yana eğmiş, ağlamaya başlamıştı.

Amer bu şekilde davranmasına bir anlam verememiş, şaşkın bir şekilde, "Neyin var?" diye sormuştu. "Neden böyle ağlıyorsun? Yoksa fotoğrafa bakmak istemiyor musun?"

Rami olduğu yerde huzursuzca kıpırdanmış, altdudağını ısırmıştı. Amer fotoğrafa bakmaya zorlamaması gerektiğini anlamıştı.

"Senden çok özür dilerim," dedi ve öne doğru atılıp ona sımsıkı sarıldı. "Seni üzmek istememiştim kardeşim."

O an Rami çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Bu öyle bir haykırıştı ki, kaynak makinesinden çıkan bir kıvılcım gibi düştüğü yeri yakıyor, küllenince de acı gibi yüreğe işliyordu.

"Hayır," dedi Rami çığlıklarının arasından. "Artık o fotoğrafı görmek istemiyorum."

Amer'in içi ürpermiş, taze yüzü gerilmişti. Sakin olmaya çalışarak, "Neden ama?" diye sordu. "Neden?"

Rami bir an gerçekte annesiyle yüz yüze geleceğini sanmış, onunla yüzleşmekten korktuğunu ne kendisine ne de ağabeyine itiraf edebilmişti. Sanki beyninin ve yüreğinin tam ortasına bir ağırlık gelip çökmüştü.

"İstemiyorum," dedi cılız ve kuru bir sesle. "O fotoğrafa bakmak istemiyorum."

Bir ömür gibi geçip giden o yıllarda Wassimler iyice fakirleşmişti. Mazen allem edip kallem edip babasından kalma gösterişli evlerini sattırmış, payına düşen parayı alıp ailesini terk etmişti. Sonrasında gelen bu ağır yoksulluk Wassim'in ve çocukların üzerine bir kâbus gibi çökmüş, yaşamlarını güç bela sürdürür olmuşlardı.

Afaf Hanım bir süre oğlunun başının etini yedikten sonra, Wassim artık tembel tembel oturmayı bir kenara bırakmış, satılan evden gelen bir miktar parayla kenar bir mahallede küçük bir tatlıcı dükkânı açmıştı. Bu sayede kıt kanaat geçinip gidiyorlardı işte.

O soğuk kış gününde neredeyse öğlen olmak üzereydi. Wassim öğle namazını kaçırmamak için, dükkânın arka bölümünde abdest alıyor, kırık aynadaki yüzüne üzüntüyle bakıyordu.

Saçı sakalı bembeyaz olmuş, şeker hastası olmasına rağmen vücudu iyice hantallaşmıştı. Yanakları şişkin, uzun parmakları boğum boğumdu. Çenesinin altı bir horozun ibiği gibi sarkmış, genç sayılabilecek yaşına rağmen bedeni iyice çökmüştü.

Daha fazla kendine bakmaya dayanamadı, ela gözlerini aynadan kaçırdı, abdestini alıp ağır ağır kapıya yöneldi. Tokmağı tutup, eski güzel bir anıya gülümser gibi karşısında duran oğlu İmad'a bakıp gülümsedi.

"Bugün işler nasıl evlat?" diye sordu.

O gün okul tatil olduğu için İmad evde kalmak yerine babasıyla işyerine gelmişti.

"İşlerimiz şükür idare eder baba. Bütün müşteriler büyükannemin yaptığı künefeye bayılıyor."

Wassim ne zaman onun eline bir iş verip sokağa salsa, o işi yapmadan asla geri dönmezdi. O yaşına rağmen çok girişken ve çalışkan bir çocuktu İmad.

"Aferin sana," dedi gururla başını okşarken. "Az önce dikkatimi çekti. Tezgâhın yanındaki o renkli lastikler de neyin nesi öyle?"

İmad birdenbire içinde bir övünç duydu, gülümsedi.

"Ha!" dedi. "O renkli lastikleri ve ataçları okulda arkadaşlarıma satıyorum baba. Böylece harçlığımı çıkartıyorum."

Wassim gülmemek için kendini zor tuttu. Bir kez daha, "Aferin sana," dedi. "Dürüst yaşayan bir yoksul, yalancı bir akılsızdan yeğdir. Yalan soluyanlardan olma oğlum. Her zaman dürüst ol. Zenginler servetini bir kale, aşılmaz bir sur sanır. Ama gün gelir o kale yıkılır, surlar ateş altında kalır. Bu dünyada esas zenginlik doğruluk ve dürüstlüktür. Doğru olan bir insan iyilik bulur, sonunda Rabbimin lütfuna erer."

İmad ve kardeşleri onun akıl dolu bu sözlerini ta küçüklüklerinden beri duyuyor, kendilerine verdiği bu nasihatleri âdeta akıllarına kazıyorlardı.

O esnada kapı açıldı. Afaf Hanım eşikte durdu, omzuna attığı siyah yün şalın üzerine yağan karları iyice silkeledikten sonra içeri girdi.

"Sen," dedi içine işleyen soğuktan tir tir titrerken, "daha camiye gitmedin mi oğlum?"

Wassim elini uzatıp eski paltosunu askıdan alırken, "Ben de şimdi çıkıyordum," dedi. "Oğlanlar n'apıyor evde?"

Afaf Hanım da oğlu gibi birdenbire çökmüştü. Yoksulluk onun da belini bükmüş, ev satıldıktan sonra düştüğü bu durumu asla kabullenememiş, yeni yaşantısı çok ağrına gitmişti. Şimdi her gün erkenden kalkıyor, dükkânın tezgâhına konacak tatlıları iki kadınla birlikte yapıyordu. Hamuru yoğurup açarken de kadınlara sürekli dert yanıp, "Allah hiç kimseyi gördüğü günden geri koymasın," diye serzenişte bulunuyordu.

Afaf Hanım'ın o anda soğuktan gözleri yaşardı. Vişneçürüğü yeleğinin cebinden bir mendil çıkarıp gözlerini sildi, yüzünü hafifçe temizledi.

"Oğlanlar iyi," dedi kuru bir sesle. "Yemeklerini ısıtıp verdim, aç kurt gibi saldırdı keratalar."

Wassim kolundaki saate baktı.

"Hadi," dedi. "Ben çıkıyorum. Yoksa namazı kaçıracağım."

Afaf Hanım oğlunun arkasından bakarken, "Allah kabul etsin," diye seslendi.

Babasının yerine İmad cevap verdi.

"Âmin."

Afaf Hanım gülümsedi, torununun omzuna hafifçe vurdu.

"Sen burada n'apıyorsun kerkenez?"

İmad'la büyükannesi birbirlerine sürekli takılıp dururlar, büyükannesi her fırsatta onu kızdırmaya çalışırdı.

"Renkli lastik ve ataç aldım," dedi İmad gülerek. "Yarın okulda arkadaşlarıma satacağım."

Afaf Hanım soğuktan üşümüş ellerini onun sıcacık yüzüne sürdü.

"Aferin sana," dedi iftihar dolu bir sesle. "Adam olacak çocuk küçüklüğünden belli olurmuş. Unutma oğlum, akılsız evlat kendisini doğurana derttir. O ahmağın babası ise sevinç nedir bilmez."

Afaf Hanım'ın birdenbire gözleri doldu, düşünceleri bulanıklaştı. İmad çalışkan bir çocuk olmasının yanı sıra aynı zamanda oldukça hazır cevaptı da.

"Beni doğuran o kadına neden dert olayım ki?" dedi buz gibi bir sesle. "Bilakis o kadın bize dert oldu. Ben bir tek babamın oğluyum. Sadece onun sevinci olmak istiyorum. "

Afaf Hanım şaşkınlıktan torununa ne diyeceğini bilemedi. Gerçekleri ona söylemeyip öz oğlunu kayırdığı, suçsuz bir kadından adaleti esirgediği için o anda Allah'tan af diledi ve bir kez daha yüreği kan ağlayarak sustu.

26
Paraya Hükmeden Kadın

O akşam Piruze her zamankinden daha dalgındı. Önüne konan yemeği çabucak bitiriyor, sonra da diğerlerinin gelmesini bekliyordu. Enver ona tedirgin bir bakış attı.

"Bu akşam neyin var senin?"

Piruze bir su misali gibi akıp giden zaman içinde işlerini çok büyütmüş, Osmanbey piyasasından sonra yeni yeni gelişmeye başlayan Laleli'de de iki büyük mağaza açmıştı. Bu mağazalarda daha çok Rus kadınlarının giyim tarzlarına hitap eden mallar satıyor, Ruslar da "bavul ticareti" adı altında hiçbir vergi ödemeden aldıkları bu malları ülkelerine götürüp satıyorlardı. Böylece Piruze hatırı sayılır bir servetin sahibi olmuş, çevresindeki insanlar tarafından, "Paraya hükmeden kadın," diye anılmaya başlanmıştı.

"Bugün," dedi Piruze kocasının kulağına eğilip, "Rami'nin doğum günü, sekiz yaşına bastı."

Enver birden kendini çok kötü hissetti.

"Kusura bakma canım. İnan, günün yorgunluğundan unutmuşum. Nice yaşlara! Allah ona ve kardeşlerine uzun ömürler, senli günler nasip etsin."

O sırada rakısını yudumlayan Piruze'nin eski komünist dayısı Hasan, "Öyle baş başa vermiş ne fısıldaşıyorsunuz yeğenim?" diye sordu.

Piruze dayısının sorusunu geçiştirmeye çalıştı.

"Bir şey yok dayı."

"O zaman rengin neden kül gibi?"

Piruze bir an gerçeği söyleyip söylememek arasında kararsız kaldı. Fakat masadaki kalabalığın keyfini kaçırmamak için son anda söylemekten vazgeçti.

"Bugün işler çok yoğundu dayı. Yorgunluktan olsa gerek."

Hasan rakı kadehini havaya kaldırdı.

"Öyleyse," dedi ağzının içine giren kalın bıyıklarını öteki eliyle çekiştirerek, "benim başarılı yeğenime içelim bu akşam. Valla, helal olsun sana kız! Tuttuğunu koparıyorsun. Sana içiyorum, şerefe."

Masadakiler birbirlerine bakıp tebessüm ettikten sonra, "Şerefe," dediler hep bir ağızdan.

Piruze şarap kadehinden bir yudum alırken birden aklına rahmetli annaannesi geldi. Kadıncağız sağ-sol olaylarının olduğu bir gece pencerenin önünde durmuş, oğlu Hasan'ın eve dönmesini beklerken, "Evlat sahibi olmak çok zormuş. Bebekken sabaha kadar uyumazdı. Hiç durmadan ağlardı. İki yıl boyunca yorgun bedenim yatağa hasret kaldı. Ne zaman ki yatağa biraz uzanıveriyordum, bu deli oğlan ağlamaya başlıyordu. Yattığım yerden kalkıyordum. Kucağıma alıp pışpışlıyordum. Oğlan uyumuyor diye zaman zaman Allah'a sitem ediyordum. Bir gün, bu sitem dolu sözlerimi annem duydu. Bana kızdı. Allah'a sitem etmemem gerektiğini tembihledi. Şu günlerin kıymetini bilmem gerektiğini söyledi. Çocuk evde yorganın altındayken, bana hayatın kolaylığından bahsetti. 'Bak gör,' demişti. 'Bu oğlan büyüyüp de o yorganın altından dışarı çıktığında, dertlerin katmer katmer artacak.' Halbuki benim o zamanlar tek isteğim, yorgun bedenimi birazcık olsun dinlen-

dirmekti. Şimdi halimi görüyorsun kızım. Gecenin bir vakti hâlâ ayaktayım. Camın önünde durmuş onu bekliyorum. Keşke şimdi bebekken hiç uyumadığı o yorganın altında olsaydı. Şimdi onun nerede ve kimlerle birlikte olduğunu düşünmeseydim," demişti.

O sırada Hasan'ın aklına nereden geldiyse, "Bir yaz günü annemle birlikte sobada kitaplarımı yakmıştınız, hatırlıyor musun Piruze?" diye sordu gülümseyerek.

Piruze bir an dalıp gittiği anılardan sıyrıldı, yüzüne buruk bir tebessüm gelip yerleşti.

"Evet dayı," dedi iç çekerek. "O günü dün gibi hatırlıyorum. Unutmam mümkün mü?"

Enver onun hüzünlü havasını biraz olsun dağıtmak istedi.

"Öyleyse anlatsana bize," dedi meraklı görünmeye çalışarak.

"Evet," dedi Hasan'ın karısı Pervin. "Bize de anlat lütfen. Hasan bundan hiç bahsetmemişti bana."

"Tamam," dedi Piruze heyecanlı heyecanlı. "Rahmetli anneannem her gün, 'Hacı bir adamın komünist bir oğlu nasıl olur, anlayamıyorum. Allah'ım sen benim aklımı koru,' diye söylenip duruyordu. O günlerde sokaklarda insanlar vurularak öldürülüyor, sağ-sol çatışmaları tüm şiddetiyle sürüyordu. Ne yazık ki Hasan Dayım da aktif bir şekilde bu olayların içerisindeydi. Bir sabah erkenden anneannem beni uyandırıp, 'Kalk Piruze, sobayı kuracağız,' dedi. Ben de uyku sersemi kalktım. 'Hayrola anneanne, aniden kış mı bastırdı?' diye sordum. Anneannem bana sinirlendi. 'Ne kışı kız? Bizim Hasan'ın kitaplarını yakacağız,' diye çıkıştı. Bir anda yatağımdan fırlayıp, 'Ne yapacağız anneanne?' diye sordum şaşkınlıkla. O anda yüzüme baktı. 'Hasan'ın kitaplarını sobada yakacağız. Korkuyorum kızım. Onun okuduğu kitaplar, kötü kitaplar,' dedi. Ben kendimi daha fazla tutamayıp güldüm. 'Kitabın kötüsü olur mu

hiç anneanne?' dedim. Söylediklerimi hiç tınmadı, 'Olur, kitabın kötüsü de kötü kadın gibidir. Erkeğin başına iş açar kızım,' dedi. Anneannemle sobayı kurduk. Kibrit kutusunu eline alıp, 'Şimdi getir şu kitapları, bir tane bile bırakma,' dedi. Dayımın kütüphanesinde ne kadar kitap varsa sobanın etrafına yığdım. Anneannem kibriti çaktı, ilk kitabı tutuşturdu. 'Keşke şimdi kış olsaydı, sobanın üzerinde kestane bile kızartırdık seninle,' deyip güldü. Sonra akşamüstü dayım eve geldi. Yanlış hatırlamıyorsam o gün bir yoldaşları öldürülmüştü. Galiba anneannem yine dayımla tartışıyordu. 'Şimdi rahmetli olacaktı ki sana gününü gösterecekti,' diye kızıp duruyordu. Dayım da zoraki gülümseyip, 'Rahmetliye hep sen gününü gösterdin. Babamın bana günümü gösterecek halimi kalmıştı. Baksana! Bu havada bile sobayı kurmuşsun. Senin her şeyin ters anne,' dedi ve sonra da arkasını dönüp odasına gitti. Birkaç dakika sonra odada bir bağırış oldu, kapı hızlıca açıldı. 'Anne kitaplarım nerede? Onlara ne yaptın?' diye bas bas bağırıyordu dayım. Anneannem sobanın ızgarasını açtı. Sönmüş sobanın içine elini soktu. Bir avuç külü avcuna doldurdu. Sonra da dayımın üzerine serpti. 'Al kitaplarını, al da iyice oku,' dedi."

Masadaki herkes katıla katıla gülmeye başladı.

"Allah iyiliğini versin senin," dedi Pervin. "Bu olayı bana daha önce neden anlatmadın?"

"Ah!" diye içini çekti Hasan. "Rahmetli şimdi beni görseydi nasıl da mutlu olurdu. Gariban anama o zamanlar ne çok çektirmiştim."

Piruze duygulanmıştı.

"Doğru," dedi. "Az çektirmedin be dayı. Rahmetli senin şimdilerde camiye gidip namaz kıldığını görse, herhalde sevinçten aklını oynatırdı."

Hasan başını sallayıp, "Hiç söyleme," dedi hayıflanarak. "O zaman nereden bilebilirdim ki, komünistliğin bir gençlik sevdası olduğunu. Ben yine paçayı iyi yırtmışım yeğenim. Ya boşu boşuna ölen o zavallı gencecik arkadaşlarımıza ne demeli?"

"Çok doğru söyledin," diye lafa karıştı Enver. "Solculuğumuz artık eskilerde kaldı. İnsan baba olunca, hele de evladı erkek olunca, hayata başka bir gözle bakıyor. Çünkü şu dünyada varın yoğun bir tek evladın, evlatların oluyor."

Piruze neredeyse ağlamak üzereydi.

"Dün gibi hatırlıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Rahmetli anneannem dayıma, 'İleride seni de göreceğiz. Baba olduğunda, evlatların için bir yaprak gibi titreyip duracaksın,' demişti. Şimdi bakıyorum da dayıma, kendi evladının üzerine aynen öyle titriyor."

Hasan sustu, gözleri dolmuştu. Tam o sırada fasıl heyeti ortaya çıkıverdi. Keman çalan esmer adam Piruze'ye bakıp gülümsedikten sonra, "Bu şarkı her zamanki gibi benim güzel ablama gelsin," dedi ve şarkıyı hüzünlü sesiyle mırıldanmaya başladı:

Elbet bir gün buluşacağız
Bu böyle yarım kalmayacak
İkimizin de saçları ak
Öyle durup bakışacağız
Belki bir deniz kenarında
El ele maziyi konuşacağız
Benim içimde yanar ateş var
Sevgilim ne zaman buluşacağız
Belki bir gemi güvertesinde
Sen beni unutmuş
İçin kupkuru

Benim gönlümde hâlâ o arzu
Sevgilim ne zaman kavuşacağız...

27
Beyrut

Bakır renkli şafak ağır ağır söküyordu. Komodinin üstünde duran çalar saatin "zırrr" sesiyle uyandı Enver. Sonra dönüp yatağın diğer tarafına baktı, ama Piruze'yi göremedi.

Yataktan kalkıp, odadan dışarı çıktı. Piruze geniş salonda pencerenin önündeki koltuğa uzanmış, başucundaki küçük abajurun ışığı altında, hüzünlü bir şekilde Boğaz'ın eşsiz manzarasını seyrediyordu.

"Ne zaman uyandın?" diye sordu Enver ona doğru yürürken.

Piruze daldığı düşüncelerden sıyrılıp ona baktı.

"Sessiz ol. Yoksa oğlunu uyandıracaksın."

Enver'in eski eşinden on yaşında bir oğlu vardı. Adı Burak'tı. Bazı günler onlarda, bazı günler annesinde kalıyordu. Burak, anne babasının ayrılmasını bir türlü kabul edememiş, bu durum onu son derece içine kapanık bir çocuk yapmıştı. Odasından neredeyse hiç dışarı çıkmıyor, sürekli rock müzik dinleyip derslerine çalışıyordu.

"Uyanmaz," dedi Enver gülümseyerek. "Bu saatte, bütün çocuklar gibi onun da kıçında pireler uçuşuyordur."

"Olsun, sen yine de sessiz ol."

Enver yanına sokuldu.

"Biraz daha uyuyabilirdin. Neden erken kalktın canım?"

Piruze başını onun dizlerine yasladı, sonra birdenbire sarsılarak ağlamaya başladı. O gün havalimanında, çocuklarını ardında bırakıp kaçtığı an gelivermişti aklına.

"Çok şükür istediğim her şeyi elde ettim," dedi bir yaprak gibi titrerken. "Allah biliyor ya düşündüğümden daha çok param var şimdi. Ama bu zenginliğimin içinde oğullarımın fakirliğini çekiyorum. Getir elini, şu kalbimin üzerine koy. Bir ceset kadar soğuk Enver. Bu yüreğim çok fazla özlem çekti, artık ölmek istiyorum."

"Hayır," dedi Enver sımsıkı sarılarak ona. "Ölmene asla müsaade etmeyeceğim. Çünkü sen benim nefes almamı sağlıyorsun. Sen ölürsen ben de bir çiçek gibi solarım."

Bu sözler onun buz tutmuş yüreğine öyle derinden işledi ki, ağır ağır erimeye başladı.

"Ama," dedi bu sefer duygu dolu bir sesle. "İnan, çoğu zaman yaşadığımın farkında bile değilim. Sanki dört duvar arasına tıkılıp kalmış gibiyim. Bir terzinin iğneye ipliğe ihtiyaç duyması gibi, ben de evlatlarıma ihtiyaç duyuyorum. N'apayım aşkım? Elimde değil, affet beni."

"Bırak, destek olayım sana."

Piruze başını kaldırıp yaşlı gözlerle kocasına baktı.

"Sen, yeterince destek oluyorsun zaten, daha ne yapacaksın? Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurdun. Bunun için Ankara'ya defalarca gidip geldin. Elinden geleni yaptın. Ama olmadı. Artık yapacak hiçbir şey yok. Aslına bakarsan işimiz bundan sonra Allah'a kaldı."

Enver ne cevap vereceğini bilemedi.

"Biliyor musun?" diye devam etti Piruze. "Nedense kendimi tek notası olan bir şarkı gibi hissediyorum. La, la, la... Oğullarımın

babası olacak aşağılık adam onları benden koparark bir yanımı eksik bıraktı. İnşallah veba alsın canını, o kötü kardeşi de arkasından gitsin."

Enver acı acı gülümsedi.

"Bu sabah," dedi, "yine hüzünlü bir melodi gibisin. Ama neyse ki benimsin. Benim olmanı seviyorum aşkım."

Piruze onun usulca yanağından öptü.

"N'olursun beni affet. Seni de üzüyorum. Galiba hayatım kitaplara döküldüğü zaman, okunması daha iyi olacak yaşanmasından. Belki o zaman hasretim biraz diner, bir kuş gibi tekrar özgürlüğüme kanat çırparım."

Enver eliyle onun kederli yüzünü okşayıp, "Şimdi bana söz ver," dedi. "Ne olursa olsun Beyrut'tan Şam'a geçmeyeceksin, anlaştık mı?"

Piruze şaşırmıştı. Enver bunu nasıl tahmin etmişti? Solgun yüzü birden kızardı. İçinde duyduğu ürpertiyle birden ayağa kalktı.

"Biliyorum," dedi Enver. "Oraya tekrar gideceksin, öyle değil mi?"

Piruze Enver'in sorusuna cevap vermek yerine, "Banyoya gidip bir an önce hazırlanmalıyım," dedi. "Şoförüm birazdan burada olur."

Enver yüreği buruk bir şekilde onun arkasından baktı.

"Oraya gitme," dedi kendi kendine. "Sana bir şey olacak diye ödüm kopuyor. Dinle beni, n'olursun gitme oraya."

O sabah çok erken bir saatte Piruze kocasına veda edip evden ayrıldı. Enver onu yolcu ettikten sonra, uzun süre kapının önünde öylece durmuş, daha fazla kendini tutamayıp çocuk gibi ağlamıştı.

Piruze ise çoktan havalimanına gelmiş, Hasan Dayısını arıyordu. Anlaşılan henüz gelmemişti. Gergin bir şekilde kolundaki Burberry marka saatine bakıp, "Nerede kaldın dayı?" dedi kendi kendine.

"Saatine öyle bakma yeğenim," dedi dayısı birdenbire karşısında belirerek. "Biraz geciktim, ama yetiştim."

Piruze sevinçle boynuna sarıldı.

"Bir an gelmeyeceksin diye ödüm koptu dayı. Nerede kaldın? Uçak neredeyse kalkmak üzere."

"Hiç sorma! İki günden beri bizim kız hasta. Bütün gece ateşi bir çıktı bir indi. Onu o halde bırakıp çıkamadım."

Piruze çok üzülmüştü.

"Çok şükür," diye konuşmasını sürdürdü dayısı, "öyle önemli bir şeyi yok. Çocuk işte... Aklı bazı şeylere ermiyor henüz. Ayağında ev terliğiyle bir başına dışarı çıkmış, kar altında epeyce oynamış. Tabii ondan sonra da yatağa düştü."

"Geçmiş olsun dayıcığım," dedi Piruze. "Keşke seni de arkamdan sürükleyip ta oralara kadar götürmeseydim hiç."

Hasan onu kendine doğru çekip sarı saçlarını öptü.

"Endişelenme," dedi babacan bir tavırla. "Çocuklar böyle büyüyorlar işte yeğenim. Bir gün bakmışsın ateşleri çıkıyor, bir gün bakmışsın dişleri. Sonra bir de bakmışsın ki, eşek kadar herif oluyorlar, boyları seni beni geçiyor."

Piruze'nin yüzü gölgelendi. Oğullarının büyüdüğünü görmeyi ne kadar isterdi! Dayısı baltayı taşa vurduğunu anlayınca hemen konuyu değiştirdi.

"Enver nerede? Onu göremedim."

Piruze koluna girip ağır ağır yürürken, "Senin benimle geleceğini ona söylemedim," dedi.

Hasan şaşırdı.

"Neden peki?"

"Yalnızca Beyrut'a gittiğimi sansın istedim, ama ne yazık ki kendimi ele verdim. Seni değil, ama Şam'a geçeceğimi tahmin etti. Ne de olsa zeki adam."

"Şayet dediğin gibiyse, şimdi aklı sende kalmıştır. Keşke beni de yanında götürdüğünü ona söyleseydin. Bir nebze de olsa içi rahat ederdi."

Piruze sustu, düşünceli bir şekilde başını kaşıdı.

"Doğrusu," dedi. "Bu fikir aklıma gelmedi değil, ama bu sefer de önüme geçip beni engelleyebilirdi."

Hasan yumruğunu sıktı.

"Hiçbir şeyden korkmana gerek yok yeğenim," dedi âdeta bir aslan gibi kükreyerek. "Evelallah yanında ben varken sana kimse dokunamaz."

Piruze onun koluna sımsıkı sarılırken, "Biliyorum," dedi gülümseyerek. "Seni bu yüzden yanımda götürüyorum ya. Arkasında dayısı olana hiçbir şeycikler olmazmış, öyle değil mi dayı?"

Uçağın tekerlekleri Beyrut Havalimanı'nın pistine değdiğinde, Piruze'nin düşünceleri öylesine yoğundu ki, başı bir külçe gibi olmuştu.

Bavullarını alıp çıkış kapısına yöneldiklerinde, "Gel dayı," dedi Piruze. "Omar'ı gördüm. Şurada bizi bekliyor."

Hasan bir yandan meraklı bir şekilde etrafına bakıyor, bir yandan da kendi kendine bir şeyler mırıldanıp Piruze'nin arkasından yürüyordu.

"Ülkeme hoş geldiniz," dedi, Omar içten bir sesle Türkçe konuşarak. "Sizi burada ağırlamaktan büyük bir onur duyacağım."

Omar otuzlu yaşlarında, açık tenli bir adamdı. Çevresinde dürüst ve çalışkan biri olarak tanınıyordu. Geçen sene Lübnan'da iç savaş sona erince, o da uzun yıllar yaşadığı İstanbul'dan ayrılıp ülkesine geri dönmüş, burada ticarete atılmıştı.

"Hoş bulduk," dedi Piruze elini sıkarken. "Seni tekrar gördüğüne çok sevindim. Gel, seni dayımla tanıştırayım."

Omar, Hasan'a gülümseyip elini uzattı.

"Siz de hoş geldiniz. Piruze benim öz bacım gibidir. Onu kız kardeşlerimden ayırmam. Mademki onun dayısısınız, öyleyse benim de dayım sayılırsınız."

Hasan onun bu samimiyeti karşısında çok şaşırdı. Gülümseyerek, "Mademki," dedi, "Piruze senin kız kardeşin sayılır. Öyleyse sen de benim yeğenim sayılırsın."

Omar bir kahkaha attı, boynuna sarıldı.

"Sizinle burada iyi vakit geçireceğiz, öyle görünüyor."

Piruze ikisinin muhabbetinden büyük bir keyif almıştı. Hasan Omar'a yolun karşısındaki eski ama gözalıcı binaları göstererek, "Söylesene yeğenim," dedi hayranlık dolu bakışlarını binalardan ayırmadan. "Bu güzel binaları kim yaptı? Sizinkiler mi?"

Omar gülümsedi.

"Bu topraklara," dedi, "tam tamına dört yüz yirmi sene Osmanlı Devleti hâkimdi. Osmanlılar ne zaman ki bu toprakları kaybedip Avrupalılara bıraktılar, Fransızlar bu ülkeyi küçük bir Paris şehrine çevirdi. Şu gördüğünüz yapılar da Fransız mimarisinin izlerini taşıyor."

Hasan başını kaldırıp hayran hayran bir kez daha baktı binalara.

"Yanılmıyorsam," diye atıldı Piruze. "Beyrut karışık bir dini yapıya sahip dayı. Doğru söyledim değil mi Omar?"

"Evet, doğru söyledin Piruze. Bu kent farklı farklı dinleri, farklı farklı mezhepleri kendi içinde barındırıyor. Bu yüzden on altı yıl iç savaş sürdü ya."

"Neyse," dedi Piruze. "Savaş artık geride kaldığına göre bir an önce otelimize geçelim mi?"

Omar hafifçe eğilip reverans yaptıktan sonra arabanın kapısını açtı.

"Patron sizsiniz," dedi. "O zaman önden buyurun lütfen."

28
Büyük Sürpriz

Beyrut'a geleli tam üç gün olmuştu. O sabah hava oldukça soğuktu, ama gökyüzünde bir tek bulut bile yoktu. Piruze bu coğrafyadaki hatıralarıyla ağırlaşan başını açık pencereden dışarı uzatıp temiz havayı içine çekti.

O sırada kapı çaldı. Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

"Kim o?" diye seslendi.

"Benim," dedi Hasan.

Piruze kapıyı açtı.

"Günaydın dayıcığım, içeri gel. Beş dakika sonra kahvaltıya ineriz."

Hasan içeri girdi. Oda derli topluydu.

"Sana da günaydın," diye karşılık verdi dayısı. "Bu sabah nasılsın?"

Piruze komodinin üstünde duran kısa Marlboro paketini aldı, bir sigara yaktı. Bembeyaz dumanı ciğerlerinden dışarı bıraktıktan sonra, "Çok şükür iyiyim," dedi neşeli neşeli. "Allah'ın izniyle daha da iyi olacağım."

Hasan koltuğa çöktü.

"Dün birbirimizle pek görüşemedik. Sahi, işler nasıl gitti?"

Piruze büyük bir keyifle geçip onun karşısına oturdu.

"Araplarla iş yapmaya karar verdim sonunda dayı. Bu şehir zengin Arapların sık sık uğradığı bir yer. Ne de olsa burada şeriat yok; alkol ve gece hayatı var. Eğer ben Beyrut'u merkez üs olarak seçersem, buradan diğer komşu Arap ülkelerindeki zengin adamların eşlerine, genç kızlarına ve hatta çocuklarına epeyce mal satabilirim."

Hasan özellikle baba olduktan sonra son derece detaycı ve sağlamcı biri olup çıkmıştı.

"Bu birkaç gün içinde iyice araştırmanı yaptın mı yeğenim?" diye sordu. "Ben bir avukatım. Ticaretten ise hiç anlamam. Sonra bu işten zarar etmeyesin? Biliyorsun, bir Arap'ın ipiyle kuyuya inilmez."

Piruze acı acı güldü.

"Bunu bana mı söylüyorsun dayıcığım? Ben onların ciğerlerini bilirim. Korkma, evelallah bu işten de yüzümün akıyla çıkacağım."

Hasan bir an onunla göz göze geldi.

"Bu işleri sen daha iyi bilirsin," dedi gururlanarak. "Artık ne diyeyim, öyleyse Allah utandırmasın seni."

Piruze sigarasından bir kez daha çekti, sonra eliyle havaya yayılan dumanı savuşturup, "Sen n'aptın dayıcığım? Kusura bakma, işlerimin yoğunluğundan seni de yalnız bıraktım. O oğlan seni iyice gezdirdi mi bari?" diye sordu.

"Sağ olsun," dedi Hasan. "Çok iyi dolaştırdı. Güvercin Kayalıkları'ndan tut da Roma Hamamı'na, Muhammed El-Emin Cami'nden Jeita Mağarası'na varıncaya kadar gezdirdi. İtiraf edeyim yorgunluktan ayaklarıma kara sular indi. Omar anlaşılan o oğlanı çok sıkı tembihlemiş. Beni götürüp gezdirmediği yer kalmadı."

"Peki, nasıl buldun Lübnan'ı?"

"Sanki," dedi Hasan. "Sana nasıl desem, ıı!.. Şey!.. Burada hayat biraz tekdüze gibi. Sence de öyle değil mi?"

Piruze başını sallayıp onayladıktan sonra ayağa kalktı.

"Çok haklısın dayıcığım," dedi. "Burada günler birbirinin aynıdır, ağır ağır geçer. Sen bir de Şam'ı gör, orası buradan da beter."

"Sahi," dedi Hasan. "Şam'a ne zaman gideceğiz?"

"Omar birazdan burada olur," dedi Piruze komodinin üstünde duran anahtarı alırken. "Kahvaltıya gidelim mi artık, ne dersin?"

Piruze kahvaltı salonunun kapısının önünde bir an öylece kaldı. Dayısı Hasan'ın söylediklerini dinlemiyor, sadece dosdoğru karşıya bakıyordu. Hasan ondaki bu ani değişimi fark edince, "N'oldu?" diye sordu telaşla.

Piruze'nin bütün vücudunu ateş basmıştı. Elini yelpaze gibi yapıp kıpkırmızı kesilen yüzüne doğru birkaç defa salladı. Hasan aynı telaşla sorusunu yineledi: "N'oldu? Hayalet mi gördün??"

"Aman Allah'ım!" dedi Piruze. "O burada."

Hasan iyice meraklanmıştı, başını çevirip etrafına baktı, ama tanıdık hiçbir yüze rastlamadı.

"Kimi görüyorsun?" dedi heyecanlı heyecanlı. "Ben tanıdık kimseyi görmüyorum."

Piruze heyecanını bastırmaya çalışıyor, derin derin nefes alıp veriyordu.

"Abdul Ali Bey'i," dedi kalbi küt küt çarparken. "Onu görüyorum."

"Hani, sana iş kurman için yüz yirmi bin dolar veren adamdan mı bahsediyorsun?"

"Evet, ondan bahsediyorum. Bak, şu köşedeki masada tek başına oturan mavi gömlekli adam."

Hasan başını çevirip baktı.

"Allah'ın işine bak," dedi. "Yıllardır bu adamı aramıyor muydun sen?"

Piruze dayısına dönüp, "Dayı," dedi. "Sen kahvaltını yap. Ben de gidip onunla biraz konuşayım, olur mu?"

"Olur olur," dedi Hasan. "Git konuş bakalım. Sana neler söyleyeceğini ben de merak ediyorum."

Piruze dayısını orada bırakıp, Abdul Ali Bey'e doğru yürüdü. Yüzü heyecandan iyice gerilmişti. Masaya yaklaşınca, "Merhaba," dedi Piruze bütün cesaretini toplayarak. "Onca yıldan sonra sizinle tekrar karşılaşacağımı hiç ummazdım doğrusu."

Abdul Ali Bey başını kaldırıp bir an ona şaşkın şaşkın baktı, sonra gülümseyerek ayağa kalktı.

"Merhaba," dedi gayet sakin bir şekilde. "Sizi burada görmek ne güzel. Hoş geldiniz Beyrut'a. Hangi rüzgâr attı sizi buralara?"

Piruze onun bu sakinliği karşısında afalladı.

"Asıl," dedi, "sizi burada görmek çok güzel. Yıllardır sizi arıyorum. İş ortağım birdenbire ortadan kaybolup sırra kadem basınca, insanı ister istemez bir merak sarıyor."

Abdul Ali Bey bir kahkaha attı. Sandalyeyi çekip, "Buyurun, oturmaz mısınız?" diye sordu.

Piruze geçip sessizce oturdu.

"Kahvaltı yaptınız mı?" diye sordu Abdul Ali Bey.

"Henüz yapmadım."

"Ben de masaya daha yeni oturmuştum. Sizin için de bir sakıncası yoksa kahvaltımızı birlikte yapalım. Ne de olsa ortak sayılırız, öyle değil mi?"

Piruze zoraki gülümsedi.

"Ne ortak ne ortak," dedi sitem dolu bir sesle. "Sizce ortaklık böyle mi olur?"

O sırada garson masaya geldi.

"Bize kahvaltı getirin lütfen," dedi Abdul Ali Bey. "Ben çay içeceğim. Ya siz ne içersiniz Piruze Hanım?"

"Benimkisi kahve olsun lütfen."

Garson yanlarından hızla uzaklaşırken, "Bana bir açıklama borçlusunuz," dedi Piruze biraz gergin bir sesle.

Abdul Ali Bey sesine yansıyan gerginliği fark etmişti.

"Ne açıklaması istiyorsunuz benden?"

Piruze başını sağa sola sallayıp biraz sinirli bir şekilde güldü.

"İzninizle," dedi. "O zaman bütün herkesin bana sorduğu soruyu ben de size sormak istiyorum. Çünkü ben o insanlara mantıklı bir cevap veremedim. Belki siz mantıklı bir cevap verirsiniz bana."

Abdul Ali Bey son derece zeki bir adamdı. Bir kahkaha daha attıktan sonra, "Benden şu sorunun mu cevabını istiyorsunuz: O adam sana bu parayı neden verdi?" dedi.

Piruze bir an hiçbir şey söyleyemedi. Sadece onun şeytan gibi parıldayan açık mavi gözlerine baktı.

"Yüz ifadenizden anlaşılan o ki," dedi Abdul Ali Bey kendinden emin bir şekilde. "Soracağınız soruyu doğru tahmin etmişim. Yoksa yanılıyor muyum?"

Piruze içten içe ona sinir olmaya başlamıştı. Bir kedinin fareyle oynadığı gibi kendisiyle oyun oynuyordu. Düşüncelerini çabucak toparladı.

"Evet, sorum buydu," dedi yüzüne alaycı bir ifade takınarak. "Şimdi sizin cevabınızı duymak isterim."

Abdul Ali Bey onun bu alaycı yaklaşımından hoşlanmıştı.

"Görüyorum ki," dedi gülümseyerek, "tam bir iş kadını olmuşsunuz."

Piruze de aynı şekilde bakıp gülümsedi.

"Görüyorum ki, siz de soruma hâlâ cevap vermiyorsunuz."

Abdul Ali Bey birden ciddileşti. Piruze onun bu hızlı değişimi karşısında şaşırdı.

"O kadar parayı," dedi ciddi bir sesle. "Size karşılıksız vermedim. Aslında siz bana o paranın karşılığını çok fazlasıyla ödediniz."

Piruze daha da şaşırmıştı.

"Ödedim mi size? Nasıl?"

"O alçağın şirketinden istifa ederek."

Piruze ne söyleyeceğini bilemedi.

"Nebil Bey'i hatırlıyor musunuz?" diye sordu Abdul Ali Bey.

"O pisliği nasıl unuturum? Tabii ki onu hatırlıyorum."

Abdul Ali Bey acı acı gülümsedi.

"Haklısınız," dedi. "Gerçekten de iğrenç bir adamdı. Ne de olsa insanoğlu çiğ süt emmiş. O ve patronu Zaid fazlasıyla çiğ süt emenlerdendi."

Piruze'nin kafası karışmış, düşünceleri allak bullak olmuştu.

"Kusura bakmayın," dedi. "Bu söylediklerinizden hiçbir şey anlamadım. Lütfen olanları ta en başından anlatır mısınız bana?"

Abdul Ali Bey saatine baktı.

"Pekâlâ," dedi omuzlarını dikleştirip dirseklerini masaya dayarken. "Biraz zamanım var. Size her şeyi anlatacağım."

Piruze arkasına yaslanmış, dikkatle Abdul Ali Bey'e bakıyordu.

"Bundan yıllar önce," dedi Abdul Ali Bey, "babam, oğlu yaşındaki genç bir adamla tanıştı, ona güvendi. Hatta bu adamı o kadar çok sevip bağrına bastı ki, en sonunda onunla ortak iş yapmaya bile kalkıştı..."

Piruze heyecanla sözünü kesti.

"Yoksa o adam Zaid Bey miydi?"

"Evet! O kalpazan adamın adı Zaid'di. Babama kazık atıp hatırı sayılır miktarda para sahibi olunca, kalpazanlıktan terfi edip bey oldu."

Piruze bir an eski patronunun söylediklerini hatırladı. Düşüncelerini dağıtmak ister gibi başını iki yana salladı gülümseyerek.

"Neden gülüyorsunuz?" dedi Abdul Ali Bey sert bir şekilde. "Anlattıklarım size komik mi geldi?"

"Kusura bakmayın," dedi Piruze. "Anlattıklarınıza katiyen gülmedim. Kalpazan dediğiniz adamın yıllar önce bana söylediği sözleri hatırladım sadece."

Abdul Ali Bey merakla sordu:

"Hangi sözleri?"

"Hiç unutmam, bir yılbaşı günüydü... Beni yanına çağırtmış, maaşıma yüzde yetmiş zam yaptığını söylemişti... Hatta o gün bana şu sözleri sarf etmişti: 'Benim kitabım Tevrat diyor ki: Doğru insan doğruluğuna karşı ölüyor. Kötü insanın ise kötülüğüne karşın ömrü uzuyor. Ne çok doğru ol, ne de çok bilge. Niçin kendini yok edesin? Ne çok kötü ol, ne de akılsız. Niçin vaktinden önce ölesin? Birini tutman iyidir, öbüründen de elini çekme. Çünkü Tanrı'ya saygı duyan ikisini de başarır... Tanrı biz insanları doğru yarattı. Oysa bizler hâlâ karmaşık yollara sapıp çözümler arıyoruz...' Az önce onun hakkında söylediklerinizi dinleyince Abdul Ali Bey, doğrusu aklım epeyce karıştı. Demek ki bugünden sonra insanların söylediği her söze inanmamalıyım."

Abdul Ali Bey de Piruze gibi biraz sarsılmıştı.

"Aklı başında herkes," dedi düşünceli bir sesle, "yeni tanıştığı insanları kalbine sokup ölümsüzleştirmez. Çünkü hepimiz hayatı

tıpkı dini inançlarımız gibi kalbimizin özüne göre yorumlayıp işimize geldiği gibi yaşıyoruz. Bir insanın nasıl biri olduğunu ancak onu çok iyi tanıyınca anlayabiliriz, öyle değil mi? "

Piruze acı acı güldü.

"Söylediklerinizde yerden göğe kadar haklısınız. Ben de sizi yeni yeni tanımaya başlıyorum. Ama hâlâ nasıl bir insan olduğunuzu anlayabilmiş değilim."

Abdul Ali Bey'in gözlerinde tekrar eski günlerin hüznü belirmişti.

"Hani bir söz vardır," diye sürdürdü konuşmasını. "Köylü kadının hiçbir derdi, tasası yokmuş. O da gidip kendine bir domuz yavrusu satın almış. Babamın da o güne kadar bir derdi tasası yoktu. Ta ki gidip o domuzu kendisine ortak edene kadar... Babam o kalpazanın dostluğuna güvendi, iş yaptı. En sonunda da çok fena kazık yedi. O günden sonra oğullarının yüzüne bakamaz oldu, hayata küstü. Artık hiçbir şey yapmak istemiyordu. Âdeta bir ruh gibiydi. Bizlerin zoruyla birazcık yiyip içiyordu. En önemlisi, ki en kötüsü buydu bence, babamın artık hiçbir konuda hiçbir görüşü, hiçbir düşüncesi yoktu. Düşünsenize, bir insanın hiçbir görüşe, hiçbir düşünceye sahip olmaması ne kadar korkunç bir şey!"

Abdul Ali Bey sustu, boğazı kurumuştu. İyice soğumaya yüz tutmuş çayından bir yudum aldı. Piruze üzgün bir halde ona baktı.

"Gerçekten de babanız için korkunç bir durum bu. Peki, sonra n'oldu?"

Abdul Ali Bey çay bardağını gül desenli tabağın içine usulca bırakırken, "Babamın," dedi, "o günlerde kafası da, yüreği de cepleri gibi boşalmıştı. Bu yaşadıkları ona acı veriyordu. Tıpkı çiğnenen pelin otunun verdiği acılık gibi. Kalbi bu acıya daha fazla dayanamadı, sıcak bir ağustos günü öğle vakit durdu..."

Abdul Ali Bey'in sesi kederden bir yaprak gibi titredi.

"Başınız sağ olsun," dedi Piruze. "Allah'ın takdiri işte."

Onun mavi gözlerinde kızıl bir şimşek çaktı sanki. Birden bir taşın ortadan ikiye yarılıp kıvılcımlar saçması gibi o da ağzından ateş saçtı.

"Siz ne diyorsunuz öyle Piruze Hanım? Allah'ın takdiri mi? Neden Allah'ın takdiri olsun ki? Babamın canını Allah mı aldı? Haşa! Onun canını o domuz herif aldı."

Piruze oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı, göz ucuyla dayısına baktı. Hasan da tedirgin olmuş, ama yerinden kalkmamıştı. Gerekmedikçe aralarına girmek istemiyordu.

Piruze, "Belki de siz haklısınız," dedi sesini yumuşatarak. "O da bu yaptıklarının belasını Allah'tan buldu, felç geçirdi."

Abdul Ali Bey öfkeden kıpkırmızı kesilmiş gözleriyle onu süzüp, "Yine yanlış konuşuyorsunuz Piruze Hanım," dedi. "O veledizina, belasını Allah'tan değil, benden buldu."

Piruze'nin şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Nasıl yani?"

"Bakın Piruze Hanım!" dedi işaretparmağını havada sallayarak. "Bir insana yapacağınız kötülük ne kadar büyük olursa olsun, yine de o insanı öldürmemeli bence. Çünkü ölüm o soysuz köpekler için kurtuluş demektir. Allah'ın yarattığı şu dünyada adalet ancak ve ancak onun gibilerinin tıpkı bir sümüklüböcek gibi yerlerde sürünerek yaşamalarıyla sağlanır. Ben de ona aynen böyle bir ceza verdim. Ondan babamın intikamını bu şekilde aldım."

Piruze o an kendini kapkaranlık bir mağaranın içindeymiş gibi hissetti. Ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu.

"Peki siz kimden öğrendiniz felç geçirdiğini?" diye sordu Abdul Ali Bey.

"Arkadaşlardan. Ama inanın, onun bu hale gelmesinde sizin nasıl bir rolünüz olduğunu anlayamadım."

Abdul Ali Bey'in o anda yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi.

"Babam onun yüzünden öldükten sonra, ondan intikam almak için, o domuzun peşine adamlarımı taktım. Bana onunla ilgili sürekli rapor verdiler. Şu gerçeği gayet iyi biliyordum ki, eğer bir düşmanını akrep gibi sokup zehirleyeceksen, onun evinin içine kadar girmelisin. İlk önce dost bildiği Nebil soysuzunu parayla satın aldım. O şirkete her geldiğimde Zaid'e görünmemeye çalıştım. Nebil ahlaksızı bu geliş gidişlerimi ayarlıyordu zaten. Sonra Nebil bir gün bana dedi ki: 'Piruze diye biri çalışıyor burada. Kadın zehir gibi bir şey. Onun sayesinde işler çok çabuk büyüyor. Ne yapıp ne edip onu bir an önce buradan göndermeliyiz.' Sizin isminizi ilk kez işte o gün Nebil'den duymuştum. Zaid soysuzunun yanından koparmak için size ortaklık teklif ettim. Ama sizden kısa bir zamanda olumlu bir yanıt alamayınca ben de bunu Nebil'e söyledim. O da sizi oradan kaçırmak için kendi fıtratına yakışır bir davranışta bulunmuş, askıntı olmuş size. Daha sonrasını anlatmama gerek yok, nasıl olsa biliyorsunuz... Sonra kendi ayaklarınızla siz bana geldiniz."

Piruze'nin yüzü gerilmiş, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Demek oyuna getirilmişti! O an derinden derine sarsıldığını hissetti.

"Galiba," dedi Abdul Ali Bey hafifçe tebessüm ederek, "benden sonra bu işten en karlı çıkan siz oldunuz."

Piruze ne cevap vereceğini bilemiyor, sanki alev alev yanan ateşin üzerinde yürüyor, kızgın bir demir çubuğu elinde tutuyordu.

"Sizinle," diye konuşmasını sürdürdü Abdul Ali Bey, "asla ortak olmak gibi bir düşüncem yoktu. Ama bu intikam oyununda

arada kalıp harcanmanıza da gönlüm el vermedi. O paraları vererek sizinle helalleştiğime inanıyorum. Bu yüzden bana bir borcunuz yok."

Piruze'nin hâlâ hiçbir şey söylememesi üzerine, "Sanırım," dedi, "anlattıklarım sizi fazlasıyla sarstı. Ama anlatacaklarım henüz bitmedi. Sadece sizinle ilgili olan kısmı bitti."

Piruze'nin birdenbire Enver aklına düşüvermişti. Onunla tartıştığı o geceyi hatırladı. Enver'in öfkeli bir şekilde, "Şu paralara bak! Bu devirde kim kime karşılıksız bu kadar para verir? Sizin aklınız nerede?.." dediğini yeniden duyar gibi oldu. "Meğer ne kadar haklıymış," diye düşündü. Sonra karşısında oturan adama baktı. Abdul Ali Bey de o sırada Piruze'nin gölgelenmiş yüzüne bakıyor, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Kısa bir süre sonra hikâyenin kalanını anlatmaya başladı:

"Zaid alçağı üç eşliydi. Ayrıca ilk eşinden de yetişkin bekâr bir kızı vardı. O kalpazana son darbeyi vurmak için aylarca plan yaptım. İlk eşinin peşine bir adamımı taktım. Kadın hoş bir kadındı, ama onun da yaşı hepimizinki gibi gelip geçiyordu. Deyim yerindeyse, güzelliğinin son demlerini yaşıyordu. Neyse... Onun arkadaşlarıyla gittiği mekânlara gitmeye başladım. Sürekli etrafındaydım. Kadın bir süre sonra ona ilgi duyduğumu anladı. O da bana karşı bir şeyler hissediyordu ki, bir gün onunla gizlice buluştum. O günden sonra da ilişkimiz hızla ilerledi. Derken bir öğlen sonrası evlerinde, hiç kimsenin olmadığı bir anda, Zaid'in yatağında karısıyla seviştim. Kadın bir ara salona gittiğinde, daha önceden hazırladığım küçük bir not kâğıdını ceketimin cebinden çıkarıp komodinin en alt çekmecesine görülmeyecek şekilde yerleştirdim. Daha sonra işim bittiğinde evden çıkıp gittim. İşyerime vardığımda telefonla Zaid'i arayıp, 'İlk eşinin yatak odasında, komodinin

en alt çekmecesinde sana ait bir şey bulacaksın,' dedim ve telefonu kapattım."

Piruze duyduklarına inanamıyordu. "Bu anlattıklarınız," dedi, dudakları titriyordu, "kötü bir şaka mı bana?"

Abdul Ali Bey başını iki yana sallayıp güldü.

"Şaka mı? Ne şakası? Burada oturmuş gerçeklerden bahsediyorum size. O kâğıtta ne yazdığını söyleyeyim mi?"

Piruze büyük bir şok yaşıyordu. Nasıl böyle bir işe alet olmuştu? Buna inanamıyordu.

"Gerçi," dedi o sırada Abdul Ali Bey tekrar gülerek, "kısacık bir nottu. O kalpazana şöyle yazmıştım: 'Senin olmayan parayla hayatını gösterişli bir meyve bahçesine çevirdin. Ama gel gör ki, senin bahçene girip çok özel meyvelerinden birini ben yedim.' Tabii bir erkek olarak onun o anda ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Alttan alta vuran bir deprem gibi onu sarsmıştım o gün, ama buna rağmen henüz yıkılmamıştı. Ben de mecbur kaldım, sonraki günlerde 'B' planımı devreye soktum. Aylarca uğraştım, bu sefer de boşandığı eşinden olan kızını ayarttım. Onunla da seviştim. Onun odasına da küçük bir not bıraktım. Sonra yine Zaid alçağına telefon açtım. Bana inanmadı tabii ilk önce, ama sonra kızının yaşadığı eve gitmiş. Dediğim yerde ona bıraktığım küçük notu bulmuş. O notta da aynen şu sözler yazılıydı: 'Allah kuşlara dört değil de iki kanat vermiş. Çünkü iki kanatla uçmayı daha iyi becerebilirlermiş. Kuşlara iyi uçabilmesi için iki kanat veren Allah, insanoğluna da iyi yürüyebilmesi için iki ayak vermiş. Fakat O'nun yarattığı ipe sapa gelmez öyle şerefsiz kullar varmış ki, iki ayaklarının üzerinde kötü bir kalp taşırlarmış. Hatta gidip başkalarının kalplerini kırar, onların canlarını alırlarmış. Senin acın karının ihanetiyle yarımdı, kızının ihanetiyle şimdi bir bütün oldu.' O an-

da birdenbire tansiyonu fırlamış, sonra da felç geçirmiş. O günden sonra hep güler oldum, çünkü artık mutluyum. Allah o kötü kalpli kulunu öldürmeyip bu dünyada acı çektirerek günahlarından arındırıyor bence."

Piruze karşısındaki adamı sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı. Demek onun hakkında yanılmıştı. Ortadan kaybolduğunda onu nasıl merak ettiğini, herkesin sorduğu o soruya bir cevap ararken sabahlara kadar nasıl uykusuz kaldığını hatırladı. Ansızın içine bir hüzün çöktü. En başından beri kandırılmıştı. Bu düşüncelerle boğuşurken, "Pardon," dedi birden yanı başında beliren genç adam. "Piruze Hanım siz misiniz?"

Piruze başını kaldırıp adama baktı.

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Benim."

Genç adam elinde tuttuğu küçük bir not kâğıdını ona uzattı. Piruze elleri titreyerek kendisine uzatılan kâğıdı aldı, sessizce okudu:

Dün gece ne yazık ki annemizi kaybettik, acımız büyük. Bugün Şam yolculuğu esnasında size eşlik edemeyeceğim. Fakat en güvendiğim adamlarımdan biri sizi alıp oraya götürecek. Sağlıcakla gidin sağlıcakla dönün, Omar.

O sırada Abdul Ali Bey kolundaki saate baktı, hemen ayağa kalkıp, "Kusura bakmayın Piruze Hanım," dedi. "Ne yazık ki benim gitmem gerekiyor. Sizi tekrar gördüğüme sevindim."

Piruze zor da olsa gülümsemeyi başardı. Abdul Ali Bey yanından hızla uzaklaşırken masadan yavaşça kalktı, dayısının bulunduğu masaya doğru büyük şaşkınlıkla yürüdü.

29
Son Bir Umut

Çoktan karanlık çökmüş, akşam olmuştu. Beit Zafran adlı butik otelin teras katından neredeyse tüm Şam görünüyordu. Uzun bir cadde uzaklardaki karlı dağlara doğru bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Her şey sessiz ve sanki birazdan derin bir uykuya gömülüp gidecekmiş gibi hareketsiz duruyordu. Şam'ın eski püskü sokakları, kaygıdan ve acıdan kaçıp akşamın karanlığına saklanmış gibi hoş, hüzünlü ve olağanüstüydü. Sanki yeryüzünde hiç kötülük kalmamış gibi.

Piruze'nin ise başı ağrıyor, kulakları uğulduyordu. Bugünkü olay onu fazlasıyla sarsmıştı. Ama en azından neler olduğunu biliyordu artık. Belki de her şeyi geride bırakmalı, sadece geleceğe ve oğullarına kavuşacağı güne odaklanmalıydı. Böyle düşününce yüreği bir kuş gibi hafifleyivermişti. O sevinçle dönüp dayısına baktı.

"Ne gündü değil mi dayıcığım?" diye sordu gülümseyerek. "Bu sabah duyduklarıma hâlâ inanamıyorum."

"Haklısın yeğenim," dedi Hasan esnerken. Günün yorgunluğu çökmüştü üzerine. "Bu Araplar ne kadar ilginç insanlar böyle. Yaptıklarına doğrusu bir türlü akıl sır ermiyor."

"İnanır mısın dayı, o adamla konuştuktan sonra rahatladım. Gerçi duyduklarım hoşuma gitmedi ama en azından neler oldu-

ğunu biliyorum. Hayatımdaki karanlık noktalar kayboldu, âdeta bir güneş açtı."

Hasan yorgunluğuna rağmen gülümsedi.

"Evet," dedi. "Yıllardır paslı bir çivi gibi kafanda saplı halde duran o cevapsız sorudan kurtuldun artık. Bu yüzden yüreğin ışıl ışıl."

"Daha değil dayıcığım," dedi Piruze buruk bir şekilde. "Yüreğimin ışıl ışıl olmasına daha var. Oğullarıma kavuşmadan yüreğim hep karanlıkta, ışığa hasret kalacak."

Piruze'nin kederlenmesi Hasan'ı üzdü. Keyfi kaçtı.

"Bu halin," dedi ıstıraplı bir sesle, "beni bir hayli üzüyor yeğenim."

Piruze o anda, "Sen üzülme dayıcığım," diye cevap vermek istedi, ama yapamadı. Gözleri yaşlarla doldu.

Hasan bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra yavaşça, "Hadi," dedi. "Yarın bizim için çok uzun bir gün olacak. Şimdi odalarımıza çekilip biraz dinlenelim, ne dersin?"

Piruze o gece bir türlü uyuyamadı. Sabaha kadar yatağın içinde dönüp durdu. Tek düşünebildiği, bu sefer çocuklarını görüp göremeyeceğiydi.

Sabah olup odanın içini bembeyaz bir ışıkla dolduğunda, yataktan kalktı, pencereyi açtı. Dışarıda buz gibi bir hava vardı. İçi ürperdi, pencereyi hemen kapattı. O sırada cadde ve ara sokaklarda okula giden küçük çocukları gördü. İçi paramparça oldu, gözleri doldu. Oğullarını hayal etti. Onların yüzlerini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. "Hepinize günaydın kuzucuklarım... Bu sabah sizinle aynı yerde, aynı havayı soluyorum. Acaba şimdi sesimi duyup kokumu alabiliyor musunuz?" dedi kendi kendine.

Ayakta daha fazla duramadı. Yatağa oturup hıçkıra hıçkıra ağladı.

Ne kadar süre ağladı, bilmiyordu. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi, ayağa kalktı. Komodinin üzerinde duran telefonun ahizesini kaldırıp resepsiyonu aradı.

"Alo."

"Buyurun," diye karşılık verdi resepsiyon görevlisi. "Günaydın hanımefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Size de günaydın," dedi dümdüz bir sesle. "İstanbul'la bir telefon görüşmesi yapmak istiyorum."

"Tabii ki, numaranızı alabilir miyim?"

Piruze numarayı verdi.

"Birazdan," dedi resepsiyon görevlisi adam, "telefonunuzu bağlayacağım."

Birkaç dakika sonra telefon kısa kısa çaldı. Piruze büyük bir heyecanla açtı telefonu.

"Alo," dedi.

"Piruze sen misin?" dedi Enver, sesi titriyordu.

"Evet, benim aşkım. Nasılsın?"

"Kaç gündür nerelerdesin? İnsan bir telefon açmaz mı? Beni meraktan öldürmek mi istiyorsun?"

Piruze'nin boğazı düğümlendi.

"Şam'dayım Enver," dedi bir çırpıda.

Bir an sessizlik oldu aralarında. Sadece birbirlerinin nefes alışverişlerini duyuyorlardı. Bu sinir bozucu sessizliği ilk bozan Enver oldu.

"Peki," dedi kuru bir sesle. "Nasılsın?"

Piruze çabucak kendini toparladı.

"Biz iyiyiz, çok şükür."

Enver şaşırmıştı.

"Biz dediğin kim?"

"Hasan Dayım!.."

"Nasıl yani? Hasan seninle mi geldi?"

"Evet, birlikteyiz. Bu yüzden benim için endişelenme, olur mu?"

Enver biraz olsun rahatlamıştı.

"Seninle ben ne yapacağım Piruze? Kafana koyduğun her şeyi illa yapmak zorunda mısın? Kocan olarak şu an sana bağırıp çağırmak istiyorum, ama ben de bir babayım. Oğluma karşı hissettiklerimi düşününce sana bunu yapamıyorum. Keşke bana böyle bir planın olduğunu ta en başından söyleseydin. Belki o zaman bu kadar deliye dönmezdim."

"Özür dilerim Enver, çok haklısın. Ama sana söylemekten korktum. Çünkü buraya gelmeme izin vermezdin."

Yine kısa bir sessizlik oldu. Fakat bu sefer sessizliği bozan Piruze oldu.

"Bizi merak etme," dedi. "Beyrut'taki işlerimiz bitti. Dün Şam'a geldik. Bugün de çocukları görmeye gideceğiz. İçin rahat olsun, sağ olsun dayım hep yanımda."

"Keşke," dedi Enver, "oraya gideceğini bana söyleseydin. Seninle ben gelirdim."

"Biliyorum, gelirdin. Lütfen üzülme. En azından yalnız değilim."

"İnşallah bu sefer oğullarını görürsün. Orası bilmediğimiz topraklar. Elimiz ayağımız kısa kalır o yerlerde, dikkatli olun."

"Sen meraklanma," dedi Piruze duygu dolu bir sesle. "Şimdilik hoşça kal."

"Piruze," dedi Enver.

"Efendim?"

"Seni çok seviyorum. N'olur dikkat et kendine."

Piruze'nin yüreği titredi, "Ben de seni," dedi ağlamaklı bir sesle. "Ben de seni çok seviyorum, şimdilik hoşça kal aşkım."

O sabah üç kardeş her zamanki gibi erkenden kalkmış, çabucak kahvaltılarını yapıp okula gitmek için yola koyulmuşlardı. Amer en sağda, İmad en solda, Rami de ortalarında yürüyordu.

Amer soğuktan buz tutmuş ellerine sıcak nefesini üflüyor, diğer yandan da titreyen vücudunu ısıtmak için bir çekirge gibi zıplayıp duruyordu.

"Bu sabah çok fena bir ayaz var," dedi İmad. "Burnum dondu."

Amer onun yırtık pırtık kabanına baktı, içi cız etti. O sırada arkadaşlarını taşıyan servis aracı yanlarından hızla geçerken, "Yürüyün eşekler," diye bağırdı araçtaki öğrencilerden biri.

Amer yumruğunu havaya kaldırıp sinirli bir şekilde arkalarından salladı.

"Bu lafı edene gününü göstereceğim. Onu doğduğuna pişman edeceğim."

Okuldaki bütün herkes Amer ve İmad'dan, özelikle de İmad'dan çok korkuyordu. Ona karşı besledikleri bu korkudan dolayı Amer'e de saygı duyuyorlar, ellerinden geldikçe bu üç kardeşe ilişmiyorlardı.

"Sen de duydun mu?" dedi Amer sinirli sinirli. "Bize ne söyledi?"

İmad ses çıkarmadı. Kardeşlerinin yanı sıra yürümeye devam etti. Amer hâlâ kızgındı.

"O oğlana," dedi, "bugün haddini bildireceğim. Ama sen bu işe kesinlikle karışmayacaksın, tamam mı?"

İmad başını iki yana sallayıp, "Sırtımda ağır bir yük var," dedi ciddi bir sesle. "Üstelik hava da çok soğuk. Şimdi sus da bir an önce okula gidelim. Yoksa geç kalacağız."

İmad neredeyse hemen her gün otuz adet sandviçi sırt çantasında okula götürüyor, teneffüslerde arkadaşlarına satıyordu. O sabah da sırtındaki çantaya kitaplarını, defterlerini ve akşam evde hazırladığı sandviçleri yerleştirmişti. Amer ona bir kez daha baktı.

"Çantayı ver," dedi. "Biraz da ben taşıyayım."

İmad gururlu ve inatçı bir çocuktu. İstemediği hiçbir şeyi kimse ona zorla yaptıramazdı.

"Hayır," dedi. "Bu çanta benim. Sadece ben taşırım."

Amer sinirli bir şekilde baktı.

"Keyfin bilir," dedi. "Ne halin varsa gör o zaman."

İmad sırıtıp, "Ben halimden memnunum," dedi.

Amer sustu, sonra kafasını çevirip arkalarından gelen Rami'ye baktı.

"Bu sabah neyin var senin?" diye seslendi. "Neden ayaklarını öyle sürte sürte yürüyorsun?"

Rami nefes nefese kalmıştı. İmad ansızın durdu, kardeşimin yanlarına gelmesini bekledi. Sırtındaki ağır çantayla birlikte eğildi, kardeşinin masum ama soğuktan buz tutmuş yüzünü okşadı.

"Bir şeyin mi var?" diye sordu merakla. "Neden öyle yürüyorsun?"

Amer kardeşinin ayağını tutup hafifçe çevirdi. Rami'nin ansızın açık yeşil gözleri doldu, o an bıraksan ağlayacaktı.

"Şey," dedi Rami çocuksu ve utangaç bir sesle. "Ayakkabım yırtık. Altı yere sürtüyor."

Amer üzüntüyle baktı kardeşine. İmad ise elini kardeşinin sarı saçlarında gezdirip, "Üzülme," dedi gururlu bir sesle. "Bugün

sandviçleri satıp o parayla sana yeni bir ayakkabı alırız, anlaştık mı?"

*

Piruze etrafa boş gözlerle bakıyor, derin çizgiler beliren yüzüne saçlarının gölgesi düşüyordu. O anda hem acı çekiyor, hem öfkeleniyor, hem de içine düşen hasret onu yakıp kavuruyordu.

"Yoksa şu taş bina mı?" diye sordu Hasan.

Piruze ağlamaklı bir sesle, "Evet, o taş ev. Oğullarım işte orada yaşıyor," dedi.

Piruze'nin daha fazla üzülmesini istemeyen Hasan, "Hadi," dedi bir an önce bu işi halletmek istercesine. "Gidip şu evin kapısını çalalım artık."

Piruze birden ürperdi.

"Tamam," dedi, sesi titreyerek.

Piruze ve dayısı çabucak yolun karşısına geçtiler. Bahçeye girip mermer basamakları çıktılar. Hasan hemen zili çaldı.

Kısa bir süre sonra kapı açıldı. Alımlı genç bir kız, "Buyurun," dedi kibar bir şekilde, "Kimi aramıştınız?"

Hasan Arapça bilmediği için kızın sözlerinden hiçbir şey anlamamıştı. Başını çevirip Piruze'ye baktı.

"Bu kız kim?" diye sordu. "Tanıyor musun sen?"

Piruze başını iki yana salladı ve sonra hiçbir şey söylemeden kızıkenara itip hızla içeri geldi. Kız bir an neye uğradığını şaşırdı, sonra çabucak kendini toparlayıp avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Kızın attığı çığlık taş duvara çarpıp evin içinde yankılandı.

"Neler oluyor burada böyle?" dedi yaşlı bir adam mutfaktan çıkıp yanlarına doğru gelirken.

Kız bağırmayı kesti, beti benzi atmış bir halde adama baktı.

"Baba," dedi heyecanlı heyecanlı. "Bu kadın destursuz bir şekilde evimize girdi."

Yaşlı adam başını çevirip ona meraklı gözlerle bakarken, "Evlatlarım," dedi Piruze, histerik bir şekilde. "Nerede? Ayrıca siz de kimsiniz?"

Adam babacan bir şekilde, "İkiniz de şimdi biraz sakin olun," dedi. "Galiba ortada bir yanlış anlama var."

Kız sustu, gözlerini Piruze'ye dikti. Piruze ise hâlâ gergin bir şekilde etrafa bakıyor, oğullarını görmeyi umuyordu. Yaşlı damsa kendisine bir açıklama yapmalarını bekliyordu. Piruze heyecanını biraz olsun üzerinden attıktan sonra, "Bu evde çocuklarım yaşıyor. Siz de kimsiniz?" diye sordu.

"Bu evi," dedi yaşlı adam, "yıllar önce burada yaşayan aileden satın aldım. Siz herhalde o aileyi arıyorsunuz?"

Piruze o an yüreğinde büyük bir acı hissetti. Duyduklarına inanamıyordu.

"Nasıl olur?" dedi düşünceli bir sesle. "Bu evde benim oğullarım yaşıyordu."

"Üzgünüm evladım, artık bu evde biz yaşıyoruz. İngiltere'den kesin dönüş yaptıktan sonra satın aldım burasını."

Piruze yıkılmıştı. Gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını silerken, "Peki bu evi ne zaman satın aldınız?" diye sordu.

"Galiba, beş yıl oldu. Siz o aileyi mi arıyorsunuz?"

"Evet," dedi Piruze cılız bir sesle. "O aileyi arıyorum. Onların nerede yaşadığını biliyor musunuz peki?"

Yaşlı adam kalın boynunu güçlükle sallayıp, "Ne yazık ki hayır," dedi. "O aileyi hiç tanımıyorum. Tek bildiğim, kendi aralarında anlaşamadıkları için kardeşlerin bu evi sattığını."

O sırada Hasan yeğeninin yanına gelmişti. Piruze ıslak yüzünü onun omuzuna dayanıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Sonra başını kaldırıp anılarının sindiği eve baktı. Bir zamanlar kendisine ait olan odayı son bir kez görebilmek için, "Sizden küçük bir ricam olabilir mi?" diye sordu. "Şayet izin verirseniz, üst kata çıkıp oğullarımla zaman geçirdiğim odama son bir defa bakmak istiyorum."

Alımlı genç kız babasının yanına geldi.

"Polisi çağırmamı ister misiniz babacığım?" diye fısıldadı kulağına.

"Hayır kızım," dedi yaşlı adam. "Bırakalım da bu zavallı kadın bari anılarında kavuşsun oğullarına."

✻

O öğle vakti kantinci sinirli bir şekilde müdürün odasına gelmiş, söylenip duruyordu. Okulun müdürü hayatında ilk kez onu böyle görüyor, elinden geldiğince yatıştırmaya çalışıyordu.

"Siz de biraz sakin olun Hamza Bey," dedi sesini yumuşatarak. "Elbet bir çaresine..."

Kantinci Hamza sözünü kesti.

"Allah aşkına nasıl sakin olayım müdür bey. Ben bu kantinin işletmesini alabilmek için her yıl çuval dolusu para ödüyorum size. Şimdi veledin biri kalkmış, sınıftaki arkadaşlarına gizli gizli sandviç satıyor. Peki, şimdi söyler misiniz bana, kantinime koyduğum malları kime satacağım?"

Müdür ne cevap vereceğini bilemedi. Sadece, "Emin misiniz bu söylediklerinizden?" diye sordu. "İmad'ın okulda sandviç sattığından emin misiniz?"

"Az önce," dedi kantinci öfkeyle. "bir arkadaşı ağzından kaçırdı. Ben de zaten kaç zamandan beridir şüpheleniyordum. Çünkü o sınıftan neredeyse hiç kimse benden alışveriş yapmıyordu."

Müdür başını iki yana sallayıp, "Hayret bir şey," dedi.

"Hayretten de öte," dedi kantinci bas bas bağırarak. "Bu yaptığı düpedüz hırsızlık. Benim çoluğumun çocuğumun rızkını çalıyor."

Müdür koltuğundan kalktı.

"Eminsiniz değil mi?" diye sordu tekrar. "Şu anda çantasında sandviçler duruyor."

Kantinci sırıttı.

"Sınıfı basıp çantayı ele geçirirsek, onu suçüstü yakalamış oluruz. Yoksa birazdan ders çıkışında bütün sandviçleri satıp çantayı boşaltır."

Müdür saatine baktı.

"Hadi öyleyse," dedi kapıya doğru hızla yürürken. "Gidip bakalım. Gerçekten de söylediğiniz gibi içinden sandviçler çıkacak mı!"

*

Piruze içine düştüğü o zavallı durumun yarattığı duyguların altında gitgide eziliyor, kendini biçare görüyordu.

"Artık," dedi Sevim Hanım, "sözün bittiği yerdeyiz kızım. Sana ne söylesem boş, inan bana boş. Kaç yıl oldu evlatlarını görmeyeli? Gel beni dinle, bırak onların peşini."

Piruze gözyaşları içinde koltuğun üzerine çöktü.

"Onlar benim oğullarım," dedi iç çekerek. "Nasıl bırakabilirim?"

Sevim Hanım çok üzgündü.

"Bak kızım! Ben de isterim çocuklarınla görüşmeni, onlarla birlikte olmanı. Ama gerçek şu ki, seninkisi artık bir hayal. Gerçek bu, n'olur bu gerçeği gör bir an önce. Yalan mı Hasan evladım?"

Hasan düşünceliydi. Yeğenine çok üzülüyor, acısının son bulmasını istiyordu.

"Belki de haklısınız," dedi. "Ama evlatlar onun, hasret onun... Biz ona ne söylesek boş, sizce de öyle değil mi?"

"İyi hoş da, ya bu kızın haline ne demeli? Bir ömür böyle mi geçmeli? Böyle giderse yok edecek kendini. "

Piruze'nin gözlerinde öfke kıvılcımları çaktı, ama kendini tuttu. Çantasından sigara paketini çıkardı, titreyen elleriyle bir sigara yaktı.

"O zavallının da bir şey dediği yok ki zaten," dedi Hasan dertli dertli. "Sadece çocuklarını görmek istiyor. Bu yüzden hasret yüreğini bir kor gibi yakarken kendini kaybedip, yollara düşüyor. Ne diyebilirim ki, onu çok iyi anlıyorum."

Piruze dayısının bu sözlerinden oldukça etkilenmişe benziyordu. Yanaklarını ıslatan gözyaşlarını silerken, "Güzel Rabbim de," dedi sitem dolu bir sesle, "beni terk etti. Niçin bana yardım etmiyor, bilmiyorum. Bu şerde ne gibi bir hayır var, onu da bilmiyorum. Haykırışlarıma kulak vermiyor. Bakalım daha ne kadar duymazdan gelecek?"

Sevim Hanım kederli bir şekilde baktı ona.

"Allah'a sitem etme. O duyandır, görendir. Elbet bir gün seni duyacak. Duyana kadar da sabret kızım."

Piruze acı acı güldü.

"Sabır mı?" diye sordu. "Ben sabrı kendime yoldaş edinmişim Sevim Teyze. Ben Allah'tan para istemedim ki. Ben O'ndan oğullarımla uzun, güzel bir ömrü istedim. Şimdi param var, ama huzurum yok. Evlat hasretinin ne olduğunu biliyor musunuz siz? Hele bir de bu hasret üç taneyse. Ana yüreği bu... Suya hasret çöller gibi ben de oğullarıma hasretim. Kusura bakmayın Sevim Teyze, siz ya da her kim ne söylerse söylesin benim için boş, inanın bana boş."

Sevim Hanım biraz bozuldu. Hıçkırığa benzer bir iç çekip, "Kızım," dedi. "Öyle bir söyledin ki, sanki ben senin düşmanınım. Çocuklarınla görüşmeni asla istemiyormuşum..."

Hasan araya girdi.

"Hiç öyle şey olur mu Sevim Teyze? Onun üzerinde çok emeğiniz var. Allah razı olsun, hiçbirimiz sizin hakkınızı ödeyemeyiz."

Sevim Hanım başını çevirip Piruze'ye baktı.

"İlk geldiğinde," dedi kırgın bir sesle, "sana doğruyu söyledim. Ne eski kocanı ne de çocuklarını yıllardan beridir görmüyorum. Zaten şeytan görsün onun yüzünü. Bu yüzden size ne yazık ki bir yardımım dokunamayacak. Sana bir kez daha söylüyorum kızım, senin yerinde olsam bir an önce İstanbul'a geri dönerdim."

Piruze işaretparmağını şakağına götürdü, ağrıyı hafifletmek için üstüne bastırdı. Sonra yavaşça ayağa kalktı, garip bir gülümeyle son defa Sevim Hanım'a baktı.

⁂

O gün yine kalabalık sınıftaki öğrencilere matematik dersini anlatıyordu öğretmenleri. Bazıları dersi dinlemeyip küçük yaramazlıklar yapıyor, bazıları da dikkatle onu dinliyordu. İmad da öğretmenini can kulağıyla dinleyen öğrencilerden biriydi.

Müdür sınıf kapısının önünde dikilmiş, yanındaki kantinci de asabi bir şekilde ellerini ovuşturuyordu.

"Hadi," dedi müdür. "Bu işi bir an önce açıklığa kavuşturalım."

Sonra kapıyı çalmadan ardına kadar açıp sınıfa girdi, kantinci de arkasından seğirtti. Öğretmen hanım şaşırdı.

"Kusura bakmayın," dedi müdür. "Dersinizi böldük. Ama mühim bir mesele için buradayız."

Öğretmen hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

"Bu... Bu... Buyurun," dedi kekeleyerek.

Müdür, öğretmeninin heyecanını yatıştırmak istercesine, "Sakın yanlış anlamayın," dedi. "Sizinle ilgili bir mesele değil, öğrencilerden biriyle ilgili."

Sınıftaki öğrenciler başlarını çevirip birbirlerine meraklı gözlerle bakıyor, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı.

"İmad Tabba," dedi müdür. "Ayağa kalk, çantanı da alıp derhal buraya gel."

Bütün herkes birden fısıldaşmaya başladı.

"Susun," diye bağırdı müdür. "Gürültü istemiyorum."

İmad'ın o anda dizlerinin bağı çözüldü, ayağa kalkmakta zorlandı.

"Duymadın mı beni?" diye tekrar bağırdı müdür. "Çantanı alıp derhal yanıma gel."

İmad istemeye istemeye oturduğu sıradan kalktı. Pencerenin pervazına koyduğu çantasını titreyen elleriyle alıp sıradan çıktı. Ağır ağır yanlarına doğru yürürken, "Bakın müdür bey," dedi kantinci öfkeyle. "Sırt çantası taş gibi ağır. Belli ki o çantanın içinde sadece defter, kitap yok."

İmad suratı asık bir şekilde yanlarına geldi.

"Çantada ne var?" diye sordu müdür.

İmad gururlu bir çocuktu. O yaşta bile bir erkeğin ağlamasını ne kendine ne de başkalarına yakıştırıyordu. Özellikle bu konuda ceviz kabuğu gibi sertti. Kaç zamandan beri ondan ödleri patlayan arkadaşları başının belada olduğunu görünce gülmeye başladılar. İmad onlara ters ters baktıktan sonra, "Defterlerim..." dedi.

Kantinci hemen atıldı.

"Başka ne var?"

"Kitaplarım var."

Kantinci bu cevabı duyunca kendine hâkim olamadı, çantayı hırsla tutup çekti. Fermuarını açıp içine baktı. Üst üste istiflenmiş sandviçleri görünce, yüzüne pis bir gülümseme yayıldı. Sandviç-

lerden birini çıkarıp, "Bakın müdür bey," dedi. "İşte size işlediği suçun kanıtı."

Müdür o zamana kadar hiç kimseye belli etmese de İmad'ı çalışkan ve mert bir çocuk olduğu için çok seviyor, ona bir başka gözle bakıyordu.

"Bunlar neyin nesi evladım?" diye sordu üzgün bir sesle. "Okulda bu tür şeyleri satmanın yasak olduğunu bilmiyor musun sen?"

"Biliyorum," dedi İmad zar zor duyulan bir sesle.

"Öyleyse," diye konuşmasını sürdürdü müdür. "Yasak olduğunu bildiğin halde niye satıyorsun bunları?"

İmad asla yalan söylemeyen bir çocuktu.

"Biz oldukça fakiriz," dedi yutkunarak. "Bu sandviçlerin parasıyla kendimin, ayrıca kardeşlerimin de harçlıklarını çıkarıyorum."

Müdür onun bu açık sözlülüğü karşısında ne diyeceğini bilemedi. Kantinci yine araya girdi.

"Ya ben n'apayım? Ben çok mu zenginim? Evde benim de çoluğum çocuğum var."

İmad başı önde, "En küçük kardeşimin," dedi içten bir sesle. "Ayakkabısı yırtık. Bunların parasıyla yeni bir ayakkabı alacaktım, söz vermiştim ona."

Kantinci, müdürün bir an gevşeyip çözüldüğünü fark etti.

"Sakın siz bu haytaya inanmayın," dedi parmağını sallayarak. "Baksanıza, şeytan gibi bir şey bu! Çocuk aklıyla neredeyse hepimizi kandıracak."

Müdür öylesine büyük bir şaşkınlık içindeydi ki, İmad'ı arkadaşlarının önünde daha fazla rencide etmek istemedi.

"Şimdi sen gel benimle," dedi. "Bu meseleyi bir şekilde halledip yoluna koymamız lazım."

Kantinci kaşlarını çatarak müdüre baktı.

"Bu meselenin çözümü belli," dedi sinirli sinirli. "Onu bir hafta okuldan uzaklaştırın."

Müdür bu sefer öfkelendi.

"Lütfen, bana işimi öğretmeye kalkışmayın."

Kantinci, müdürü ilk kez böyle öfkeli görüyordu.

"Ama efendim," diye alttan almaya çalıştı. "Bu çocuk..."

Müdür hemen sözünü kesti.

"Yeter artık Hamza Bey! Allah aşkına susun. Hadi oğlum, şimdi sen de çantanı al, gel benimle."

Müdür, İmad'la birlikte sınıftan hızla çıkınca kantinci ne yapacağını bilemedi, bir an sınıftakilere baktıktan sonra bozuk bir şekilde arkalarından çıkıp gitti.

O akşam ay gökyüzünde parlıyordu. Hasan ceketinin iç cebine elini sokup sigara paketini çıkardı. İçinden bir sigara çıkarıp yaktı, Piruze'ye uzattı.

Piruze sigarayı alıp iki dudağının arasına yerleştirdi. Ciğerlerini dumanla doldurdu, sonra yavaş yavaş içine hapsettiği dumanı dışarı bıraktı. O an her ikisini de bir hüzün sarmıştı.

"Evet," dedi Hasan viskisinden bir yudum alırken. "Bundan sonra ne yapmamızı öneriyorsun? Oğlanları nasıl bulacağız?"

Piruze, ayın büyüleyici görüntüsünden gözlerini ayırmadan, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Şu gökyüzündeki ay bile karanlık çöker çökmez her akşam gecesine kavuşuyor. Bense oğullarıma kavuşamıyorum, hasretle yanıp tutuşuyorum. İşte bunu anlayamıyorum. İnan dayıcığım, gerçekten anlayamıyorum."

"İnan ki yeğenim, benim de şu an yüreğim kan ağlıyor senin gibi. Buraları da bilmiyorum ki, şuradan aramaya başlayalım diye-

yim. Aklıma da hiçbir şey gelmiyor. Senin aklına bir şey geliyor sa söyle yapalım."

Piruze başını iki yana salladı.

"Ah be dayı! Ben de akıl mı kaldı? Tam da adamına soruyorsun."

Hasan parmağıyla sivri burnunun ucunu kaşıdı.

"Şey," dedi. "Bir düşün bakalım. Wassim'in nerede yaşadığını bilecek birini tanıyor olabilir misin?"

Piruze uzun uzun düşündü.

"Aslında," dedi sigarasından bir nefes çekerken, "biri var, adı Cemil."

"Sence yardımcı olmaz mı bize?"

"Bilmem ki dayı. Acaba olur mu? Aslına bakarsan dürüst ve mert bir adam o. Yalan konuşmayı da hiç sevmez."

"Öyleyse, yarın ilk işimiz bu adamı bulmak olsun. Adı neydi? Ha! Şimdi hatırladım, Cemil. Peki nerede çalıştığını biliyor musun?"

"Bir kuyumcu dükkânı vardı Hamra'da."

"Pekâlâ, o zaman yarın oraya gidiyoruz."

Hasan'ın kaç günden beri yüreğine çöken keder gözlerinden okunuyordu. Piruze düşünceli düşünceli baktı ona.

"Dayıcığım," dedi üzgün bir şekilde. "Şayet yarın çocuklardan bir haber alamazsak, ertesi gün buradan gidiyoruz, tamam mı?"

"Öyle şey olur mu canım? Buralara kadar gelmişken onları bulmadan geri mi döneceğiz?"

"Dayı, buraya üçüncü gelişim bu. Her ne kadar Sevim Teyze'ye kızsam da galiba haklı. Benim için ne kadar zor olsa da belki de vazgeçmeliyim. Ne suç işledim ve neden oğullarımla imtihan ediliyorum, bilmiyorum. Sadece bildiğim ve emin olduğum tek şey, şafak söküp sabah olsa da, karanlık çöküp akşam olsa da her zaman düşüncelerimde ve yüreğimde olacakları."

Hasan'ın boğazı düğümlendi, gölge düşmüş yüreği titredi. Sehpanın üzerine koyduğu viski kadehini alıp başına dikerken, siyah gözleri ayın o olağanüstü ışığı altında yavaş yavaş kaybolup gitti.

Afaf Hanım kapıyı açtı, yanına gelmesi için İmad'a parmağıyla işaret etti. Fakat İmad'ın öğleden beri morali bozuk olduğundan başını bir türlü yastıktan kaldırmıyor, uzandığı yerden boş gözlerle bakıyordu.

"Beni yalnız bırak babaanne," dedi küskün bir sesle. "Yemek yemeyeceğim."

Afaf Hanım yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarına engel olamadı. Sessizce kapıyı kapattı. Küçük salona geri döndüğünde, "İnat etmiş, gelmiyor oğlum," dedi. "İstersen gidip sen çağır onu. Bilirsin, seni kırmaz."

Wassim yere kurulmuş sofradan kalktı.

"Tamam," dedi başını sallayarak. "Getiririm şimdi ben onu."

Rami babaannesine baktı.

"Ben çok acıktım, yemeğimi ne zaman yiyeceğim?"

Afaf Hanım torununa sert bir bakış fırlattı.

"Allah benim canımı alsa da," dedi ağlarken, "bu çektiğim dertlerden kurtulsam. Evde dört erkek, bir yaşlı kadın var. Hangi birinize yeteyim?"

Amer kardeşinin yakasından çekiştirip, "Görmüyor musun?" diye çıkıştı. "Babaannemizin yine sinirleri tepesinde. Şimdi sus da yemeğini ye."

Afaf Hanım torunu Amer'e ters ters baktı.

"Senin dilin yine uzamış bakıyorum. Sen de sus, yemeğini ye. Bu akşam bulaşık sırası sende, unutma."

Wassim o sırada oğlu İmad'ı ikna etmeye çalışıyordu.

"Hadi güzel oğlum," dedi yalvarır bir sesle. "Babanı kırma, gel kardeşlerinle birlikte yemek ye."

İmad biraz nazlandı.

"Canım istemiyor babacığım, yemeyeceğim."

Wassim boğum boğum olmuş parmaklarını onun saçlarında gezdirdi.

"Bu kadar üzülecek ne var oğlum? Meseleyi müdürle hallettik bugün, o iş kapandı artık. Daha niye üzülüyorsun ki?"

Öfke dolu bakışlarını babasına dikti.

"O sandviçlerle," dedi gururlu bir sesle, "harçlığımı çıkarıyordum. Bugünden sonra harçlıksız kaldım."

Wassim'in yüreği balmumu gibi eridi sanki.

"Ben," dedi çatallaşan sesiyle, "sana harçlık veririm oğlum."

İmad bir an söyleyip söylememek arasında bocaladı.

"Biz üç kardeşiz ama," dedi bir çırpıda.

"Olsun, üçünüze de veririm. Üçünüz de benim oğlum değil misiniz?"

"Fakat senin işin bu aralar o kadar da iyi değil ki babacığım. Dükkânda iş olmayınca harçlığımızı nasıl vereceksin?"

Wassim yutkundu.

"Sen bunları düşünme oğlum. Ben ne yapar ne eder bir şekilde harçlıklarınızı veririm."

"Ayrıca," dedi İmad. "O kantinci adam arkadaşlarımın gözleri önünde beni aşağıladı, benimle alay etti."

"O deli adamı boş ver oğlum, unut gitsin. Bugünkü tavırlarını ben de hiç sevmedim onun. Sen hırsızlık yapmadın ki? Eğer hırsızlık yapsaydın ben de senin yüzüne bakmazdım. O densiz adam saçmalayıp durdu bugün."

"Ben o sandviçlerin parasıyla Rami'ye yeni bir ayakkabı alacaktım babacığım."

Wassim zoraki gülümsedi.

"Hadi, kalk şimdi," dedi elini uzatırken. "Bir an önce yemeğimizi yiyelim. Ayrıca kardeşine ayakkabıyı aldım ben bugün. Bak bakalım, sen de beğenecek misin?"

İmad babasının boşlukta duran elini bir an için tutup tutmakta kararsız kaldı. Hemen sonra tutup yataktan kalktı.

"Aferin sana," dedi Wassim. "İyi çocuklar babalarının sözünü dinler. Her zaman öğüde kulak ver ki, ömrünün sonuna kadar dertsiz bir yaşama kavuş. Yoksa dertlerle uğraşır durursun oğlum."

İmad keyifsiz bir şekilde babasının yanından geçip salona doğru yürürken, Wassim de bir zamanlar yaptığı ahmaklığa hayıflanıp ağzının içinde bir şeyler geveledi, ama İmad ne dediği anlamadı.

⁂

Sabah erken bir saatte uyanmış, can sıkıntısından teras katına çıkıp kahvaltı masasına oturmuştu Piruze. Tam sigarasından bir nefes çekmişti ki, Hasan yanına geldi.

"Günaydın," dedi. "Ne zaman uyandın?"

Piruze mahzun bir şekilde bakıp gülümsedi.

"Sana da günaydın dayıcığım. İtiraf edeyim, bütün gece gözüme uyku girmedi."

Piruze'nin uykusuzluktan gözlerinin altı çökmüştü.

"Geceyi uykusuz geçirdiğin her halinden belli oluyor," dedi Hasan. "Peki, kahvaltı yaptın mı?"

"Aç karnına sigara içmemek için ufak tefek bir şeyler atıştırdım. Otur sende, kahvaltını yap, öyle dışarı çıkalım."

O esnada garson yanlarına geldi.

"Ne içersiniz efendim?" diye sordu.

Hasan başını çevirip garsona baktı.

"Çay istiyorum," dedi İngilizce konuşarak.

Genç garson, Piruze'nin önündeki kahve fincanına bakıp, "Sizin de kahvenizi tazelememi ister misiniz hanımefendi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Piruze. "Teşekkür ederim."

Garson yanlarından hızla uzaklaşırken, "Bu oteli çok sevdim," dedi Hasan. "İnsan kendini Osmanlı paşalarının yaşadığı o gösterişli yalılardan birindeymiş gibi hissediyor. Burası âdeta sanat eseri."

Piruze gülümsedi.

"Çok haklısın dayıcığım. Omar güzel bir otel seçmiş, sağ olsun."

"Sahiden," dedi Hasan. "Adamdaki şansızlığa bak. Biz kalkıp buraya geliyoruz, zavallının annesi ölüyor."

"Hiç sorma, gerçekten de çok üzüldüm dayı. İnsan böyle durumlarda ne diyeceğini bilemiyor. Rahmetlinin mekânı cennet olsun."

"Âmin! Peki, bizi getiren adamdan bir haber var mı?

"Bugün onu da telefonla arayacağım. Yarın sabah gelip bizi alsın. Galiba o da halasında mı ne kalacaktı, öyle bir şey söylemişti bana."

"Adama ayıp etmedik değil mi? Acaba bu otelde mi kalsaydı?"

"Aman dayı! Burada kendi derdimize düşmüşüz, bir de onunla mı uğraşalım? Boş ver, bunları düşünüp o güzel canını sıkma."

"Haklısın yeğenim. Kendi derdimiz bize yeter de artar bile."

Piruze kahvesinden bir yudum aldı.

"Dün gece," dedi Hasan, "aklıma geldi. Senin burada bir avukatın yok muydu?"

Piruze başını kaldırıp dayısına kuşkuyla baktı.

"Neden sordun?"

"Belki bize bir yardımı dokunur."

Piruze acı acı gülümsedi.

"Bunu unut dayı. Çocukları görmek için Şam'a ilk geldiğimde beni havalimanında karşıladı, sonra da gelip havalimanından uğurladı. O iki haftalık süre boyunca eli kolu bağlı oturdu. Bu yüzden buraya gelişlerimde artık ona haber vermiyorum."

Hasan'ın sanki tutunmaya çalıştığı dal kırılmış, büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bu ne biçim bir avukat? Öyle avukat mı olur?"

"Dayı," dedi Piruze. "Bu lanet ülke Türkiye değil, Suriye. Kaldı ki bizim ülkemizde bile adalet henüz tam yeşerip boy atmamışken, bu ülkede adaletten bahsedebilir miyiz sence?"

İçinde duyduğu hoşnutsuzlukla Hasan'ın yüzü birdenbire yay gibi gerildi.

"Lanet olsun," dedi öfkeli bir şekilde. "Biz Müslümanlar ne zaman adam olacağız? Ne zaman insanca yaşayacağız?"

Piruze içini çekti.

"Bence, bizi yöneten siyasetçiler başımızda olduğu müddetçe, biz asla adam olamayacağız dayıcığım. Çünkü kendilerini hâşâ Allah'ın yerine koydukları için biz Müslümanların da gerçek kıblesi şaştı. Allah'a tapacağımıza, bir futbol takımını tutar gibi gidip bu adamlara tapıyoruz. Yoksa yanılıyor muyum?"

Hasan acı acı güldü.

"Son derece doğru şeyleri söyledin yeğenim. Bu sözlerinin altına imzamı atarım ben. Biz budala yerine kondukça, bu devran ne yazık ki böyle sürüp gidecek."

"Keşke, bir imkânın olsa da İngiltere'yi görebilsen dayı. İnsan oraları gördükten sonra bu yerlerde mutsuz oluyor. Bak İngilizlere! Adamlar oralarda tesadüfen ölürken, bizler buralarda tesadüfen yaşıyoruz. Bu gerçekleri gördükten sonra artık ne söylesem ki sana, bilmiyorum."

"Haklısın yeğenim! Onlar hayatı anlamaya çalışan, özgür düşünceli insanlar, bizse çakma siyasetçi imamların elinde tam bir vurdumduymazlık içinde yaşayan insanlarız. Bunu biliyoruz, sonra da bu aptal yaşantının adına kader diyoruz."

O andan itibaren ikisi de sustu. Ne yapacağını bilmeyen Piruze, başını eğip kolundaki saate baktı.

"Birazdan kalkalım mı dayı?"

O sabah gökyüzünü aydınlatan güneş ne yazık ki buz kesmiş havayı ısıtmada yetersiz kalıyor, kuru bir ayaz hüküm sürüyordu. Piruze kaşmir gri paltosuna sımsıkı sarıldı.

O günde bu yoldan yürümüş, yağmurla birlikte güçlü sonbahar rüzgârı onu önüne katıp sürüklemeye çalışmıştı. Hafifçe kaygan-laşan yolda düşmemek için çaba harcarken, tenha sokaklar bir an gözüne daha ıssız görünmüştü. Cemil'in dükkânına yaklaştıkça içi ürpermiş, o günde tıpkı bugünkü gibi, ama bu defa şemsiyesinin ince sapına sımsıkı sarılıvermişti...

"Sen iyi misin?" diye sordu Hasan. "Yüzün sapsarı oldu."

Piruze bir an için dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı.

"Bir sonbahar günüydü," dedi boğuk bir sesle. "Yine tam bu noktada durmuş, dükkândaki genç ve alımlı kıza bakıyordum. Meğerse o alımlı kız, Wassim'in üzerime kuma getirmeye çalıştığı kızın ta kendisiymiş."

Hasan'ın tepesi attı.

"Allah belasını versin onun," dedi sinirli sinirli. "Ne karaktersiz adammış öyle."

Piruze hiç tepki vermedi. İleri doğru bir-iki adım atarken, "Gel dayı," dedi. "Sinirlenme. Geçmiş geçmişte kaldı. Biz bugüne bakacağız artık."

Hasan üzgün gözlerle ona baktı.

"Evet, haklısın. Neyse, gidelim," dedi. "Hava da buz gibi zaten."

Piruze hızlı bir şekilde dükkâna doğru yürürken, heyecandan yüreği küt küt atmaya başlamıştı. Dükkânın önüne geldiğinde başını kaldırıp vitrine baktı. Altın bilezikler, kolyeler, yüzükler dar sokağa sarı renkte bir ışık saçıyordu. Siyah deri eldivenini çıkardı, kapıyı itip içeri girdi. Arkasından da Hasan seğirtti.

"Buyurun," dedi dükkânda çalışan adam. "Ne bakmıştınız? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Cemil Bey'e bakmıştım, kendisi burada mı acaba?"

Yirmili yaşlardaki genç adam bir anda karşısında güzel, iyi giyimli bir kadın görünce, "İsterseniz," dedi ellerini ovuşturarak, "size ben yardımcı olayım. Çok özel takılarımızdan gösterebilirim."

"Teşekkür ederim," dedi Piruze kibar bir sesle. "Ben takılarınızla ilgilenmiyorum. Yalnızca patronunuzla görüşmek istiyorum."

Genç adam bozulmuştu, birdenbire yüzü asıldı.

"Patronu kim arıyor?" dedi bu defa buz gibi bir sesle.

"Lütfen Piruze Hanım deyin."

Adam telefonun ahizesini kaldırdı. Dahili numarayı çevirip, "Cemil Bey," dedi. "Burada sizinle görüşmek isteyen biri var, Piruze Hanım'mış."

Genç adam kısa bir süre karşıdakini sessizce dinledikten sonra telefonun ahizesini yerine yerleştirdi.

"Buyurun," dedi. "Cemil Bey sizi odasında bekliyor."

Piruze başını çevirip Hasan'a baktı.

"Hadi dayı," dedi.

Piruze ve Hasan genç adamın yanından geçerlerken, arkadaki odanın kapısı açıldı. Cemil yıllar sonra onu karşısında görmenin şaşkınlığıyla, "Hoş geldiniz," dedi. "Sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

Piruze iliklerine kadar sarsıldı. Gözlerinin önünde canlanan anılarını kederli ve karanlık yüreğine gömmeye çalışarak, "Hoş bulduk," dedi. "Bize ayırabileceğiniz birkaç dakikanız var mı?"

Cemil'in şaşkınlığı hâlâ devam ederken, "Tabii ki," dedi. "Buyurun lütfen, içeride konuşalım."

Piruze Hasan'ın elinden tutup çekti.

"Bu bey dayım olur," dedi. "Tanıştırayım."

Cemil elini Hasan'a dostça uzattı.

"Memnum oldum," dedi gülümseyerek. "Şam'a hoş geldiniz."

Hasan bir şey söylemeyip sadece elini sıktı, aynı şekilde gülümsemeye çalıştı.

"Buyurun," dedi Cemil. "Şansınıza hava da buz gibi. Sıcak bir şeyler söyleyeceğim şimdi, ne içersiniz?"

"Çay lütfen."

Cemil dükkânda çalışan genç adama seslendi:

"Farhancığım, bize çabuk üç çay söyle."

Piruze koltuğa otururken, "Lamia nasıl?" diye sordu boğuk bir sesle. "İyi mi bari?"

"Nasıl olsun?" dedi Cemil. "Her gün üç çocukla boğuşup duruyor."

"Maşallah," dedi Piruze düş kırıklığına uğramış bir insanın burukluğu içinde. "Yıllar ne çabuk geçiyor. Demek sizin de üç çocuğunuz oldu ha."

"Evet," dedi Cemil durgun bir sesle. "Bir erkek, iki kız."

"Allah üçünü de size bağışlasın, hepsinin kısmetlerini açık eylesin. Ayrıca benden de selam söyleyin Lamia'ya."

"Başüstüne, söylerim selamınızı. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Piruze Cemil'in kendilerine karşı mesafeli davranmasına biraz bozulmuş, keyfi kaçmıştı.

"Kayınpederimin evi satılmış," dedi bir çırpıda. "Neden?"

Cemil'in suratı gerildi.

"Bildiğim kadarıyla iki kardeş kendi aralarında anlaşamamış, bu yüzden evi satıp yollarını ayırdılar."

Piruze allak bullak olmuştu.

"Ya o," dedi Wassim'i kastederek, "şimdi nerede yaşıyor?"

Cemil başını kaşıdıktan sonra, "Bilmiyorum," diye kestirip attı.

Piruze dik dik baktı ona.

"Siz dürüst bir adamsınız. Tabii hâlâ değişmediyseniz. Onun nerede yaşadığını bana söyleyin lütfen."

Cemil'in yüzü daha da gerilmişti.

"Bilmiyorum, çocuklarımın üzerine yemenin ederim ki nerede yaşadığını bilmiyorum."

Piruze acı bir kahkaha attı.

"Yoksa sizde mi yalancı biri oldunuz? Ne demek bilmiyorum? Şam koca bir şehir değil, burası yalnızca koca bir köy. Bu adam nerede? Yer yarıldı da içine mi girdi? Ayrıca benim onunla bir işim yok. Sadece oğullarımı görmek istiyorum."

O sırada kapı çaldı.

"Gir," dedi Cemil.

Kapı açıldı, elinde bakır bir tepsiyle içeri çaycı girdi.

"Çaylarınızı getirmiştim efendim."

"Koy şöyle, sonra da çık," dedi Cemil öfkeyle.

Çaycı adam bir anda neye uğradığını şaşırdı, hızlı hareket edip, "Hemen çıkıyorum," diyerek telaşla çayları masaya bıraktı.

Hasan âdeta bir tavşan gibi kaçıp koşup giden çelimsiz adamın arkasından baktı. Sonra başını çevirip Piruze'yi göz ucuyla süzdü.

"Bir şey yok dayı," dedi Piruze. "Merak etme. Sen çayını iç lütfen."

"Biraz," dedi Cemil öfkeli bir şekilde, "sözlerinize dikkat edin. Sizinle ne de olsa eskiden bir hukukumuz vardı. Ben ömrüm boyunca yalancı bir adam olmadım, bu saatten sonra da olmaya hiç niyetim yok. Yıllar önce sırf annesi rica etti diye kalkıp o köpeğin ayağına kadar gittim. Beni o gün evden kovdu. Onunla bir daha da katiyen görüşmedim."

Piruze başını iki yana salladı.

"Ya Rania," dedi. "Kız kardeşinin evine girip çıkmıyor mu? Lütfen beni kandırmaya çalışmayın."

Cemil gergin bir şekilde gülümsedi.

"Evimize," dedi. "İki oğluyla birlikte neredeyse her gün girip çıkıyor."

"Mademki onunla sık sık görüşüyorsunuz, bu durumda bilmeniz gerekmez mi? Size onların nerede yaşadığını hiç söylemediğine inanmamızı beklemiyorsunuz sanırım."

"Bakın! Bilip bilmeden yanlış konuşuyorsunuz. Uzun yıllar önce Rania kocasını da yanına alıp evi terk etti. O günden sonra ne kendisi ne de kocası o aileden hiç kimseyle görüşmedi."

Piruze şaşırmıştı.

"Nasıl yani? Mazen mi ailesiyle görüşmüyor?"

"Bildiğim kadarıyla," dedi Cemil bu sefer sakin olmaya çalışarak, "annesi Mazen'i evlatlıktan reddetmiş."

Piruze duyduklarına inanamıyordu.

"Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum. O kadın çok sevdiği oğlunu evlatlıktan nasıl reddeder ki?"

"Çünkü," dedi Cemil, "kocasından kalan evi Mazen onlara sattırdı."

"Şimdi nerede?"

"Mazen mi?"

"Hayır, Wassim olacak aşağılık herif!"

Cemil sinirinden güldü.

"Size daha kaç kere söyleyeceğim. Bilmiyorum dedim ya. Ama isterseniz Mazen'in kuyumcu dükkânının nerede olduğunu söyleyebilirim."

Piruze'nin birden tüyleri diken diken oldu.

"Aman aman!" dedi suratını ekşiterek. "Şeytan görsün onun yüzünü. Bırakın o pezevengin nerede yaşadığını, bir saniye dahi yüzünü görmeye tahammülüm yok. O pis herifi görünce midem bulanıyor, kusacak gibi oluyorum."

Cemil bu kadar sert bir çıkış beklemiyordu.

"Siz... Siz," diye kekeledi. "Siz bilirsiniz."

Piruze hiç cevap vermedi. Odanın içine sessizlik çöktü birden. Piruze'nin umutları titrek bir mum ışığı gibi sönüvermiş, çektiği çileler yüreğinde katmer katmer çoğalmıştı. Bu durumdan pek de hoşnut görünmeyen dayısı gözlerini ona dikip, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Piruze en sonunda kaderine boyun eğmiş, başını iki elinin arasına alıp bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Rami ağabeyi Amer'e küçücük gözleriyle kaçamak bakışlar atıyordu. Sanki bir şeyler söylemek istiyor, ama nedense bir türlü cesaret edemiyordu. İnce parmaklarını ikide bir masanın üzerin-

deki ders kitaplarında gezdiriyor, içindeki merakı dindirmenin yollarını arıyordu.

Amer ondaki bu tuhaflığı sezmişti. Başını kaldırıp ona baktı. Gözleri hafifçe kızarmıştı. Bir an göz göze geldiler, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Sen henüz bir çocuksun," dedi. "Her çocuk kendi annesini merak eder."

Rami'nin o anda çocuksu yüzü pembeleşti, başını önüne eğerken, "Annemi çok merak ediyorum ağabey. Söz sana, bu sefer ağlamayacağım. Şimdi bana annemizin fotoğrafını gösterir misin?" diye sordu.

Amer ayağa kalktı, masanın önüne dikildi.

"Hadi öyleyse," dedi heyecanlı heyecanlı. "Daha ne bekliyorsun? Babaannem ve İmad pazardan dönmeden bir an önce bu işi halledelim."

Rami sevinçle havaya zıpladı. Amer arkasını dönüp babasının odasına doğru hızla yürüdü. Kardeşi de odaya girince hemen kapıyı kilitledi, ahşap sandalyeyi çekip üzerine çıktı. Gardırobun üzerindeki karton kutuyu aldı. Sonra elinde tuttuğu kutuyu kahverengi çiçekli savan kilimin üstüne koyup, "Bak bakalım," dedi. "Annemiz en çok hangimize benziyor?"

Rami heyecandan olduğu yerde duramıyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Amer kutunun kapağını büyük bir dikkatle açarken başını kaldırıp kardeşine baktı.

"Bu sefer eminsin değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Fikrini değiştirme sonra."

Rami heyecandan kaskatı kesilmişti.

"Değiştirmem ağabey."

Amer kutunun içindekilere büyük bir itinayla bakarken birdenbire kıpkırmızı oldu. O anda ne konuşabiliyor, ne de titreyen

ellerini kutudan çekebiliyordu. Rami şaşkın bir şekilde ona bakıp, "Neyin var ağabey?" dedi. "Ne oldu?"

Amer bir süre hiç cevap vermedi. Olduğu yerde kımıldamadan öylece durdu. Sonra başını iki yana sallayıp, "Foto... Foto," diye kekeledi. "Onları bulamıyorum. Galiba babam kutudan almış, yok."

Rami üzgün bir şekilde, "Ama neden?" diye sordu.

Amer kutuya son defa dikkatlice baktıktan sonra, "Buradaydı," dedi ağlamaklı bir sesle. "Ama şimdi yok. Yok işte!"

O sırada dışarıdan hafif bir rüzgâr esti. Sanki o an annesinin kokusunu getirip odanın içine doldurmuş, Rami de buram buram içinde ve küçücük yüreğinde hissetmişti. Birden arkasını dönüp kilitli kapıyı açtı. Koşup odasına girdi, kapıyı arkadan kilitledi. Minik bedenini yatağın üzerine bıraktığında, hissettiği öfke ve üzüntünün etkisiyle hüngür ağlamaya başladı.

30
Yıllar Sonra

İstanbul, 22 Ocak 2007

Yıllar geçmiş, orta yaşların sonuna gelen Piruze'nin başı bembeyaz alev almıştı. Bugüne kadar Rabbine ettiği dualar sayesinde ayakta durabilmiş ama hasret sırtından bir türlü atamadığı bir kambur olmuştu. Geçip giden zaman boyunca kendini sadece işine adamıştı. Elbette başarılı bir iş kadını olmuş, ama oğullarına annelik yapamamıştı.

O sabah da yine her zamanki gibi buruktu. Erken bir vakitte evden çıkmış, Merter'deki fabrikaya hiç uğramadan Osmanbey'deki mağazaya gelmişti. Alt kattaki ofisine geçmiş, sade kahvesini söyleyip bir sigara yakmıştı. Sabah sabah yine oğullarını düşünürken, çantasından çıkardığı günlüğüne şunları yazmıştı:

Bugün beni melekler alıp uçursa, çocuklarımın koynuna götürüp soksa. Hasretten taşlaşan şu yüreğim, pamuk tarlasına dönse.

Neden güzel Allah'ım, neden? Her gece rüyalarımda beni uçurup çocuklarıma götüren melekler neden gerçek hayatta bunu yapmıyor?

Evlat hasretinin ne olduğunu biliyor musun sen? Hele bir de bu hasret üç taneyse, ben o zaman neylerim?

Yüreğim âdeta taş kesildi güzel Allah'ım. Ben içime düşen hasret ateşiyle yıllarca kor gibi yanarken, hiç kimsenin umurunda olmadım. Peki, senin de mi umurunda değildim?

Ana yüreği bu. Evlat hasretine dayanamıyor işte. Sitemim bu yüzden sana. Çocuklarımın büyüdüğünü neden göremedim ben? İsterdim ki beni en son bıraktıkları gibi görsünler, ama hiçbiri göremedi. Ben de onları göremedim. Yoksa onları hiç göremeden bu hasretle ölüp gidecek miyim?

Sürekli onlar için ağlıyorum. Ama hiçbir şey değişmiyor. Sadece ağladığımla kalıyorum. Yalnızlığı hiç sevmedim. Hep benim yanımda olmalarını istedim. Eğer onlara şu anda bile acı çektiriyorsam, beni bağışlasınlar güzel Allah'ım. Ama şunu da bilsinler ki, ben de acı çekiyorum.

Şam'daki herkesten nefret ediyorum. Oradaki yaşamım aklıma geldikçe çoğu zaman uykularım kaçıyor. Orası benim için kâbuslar evi gibiydi. Ama gel gör ki güzel Allah'ım, o kâbuslar evinde benim parçam olan çocuklarım yaşıyor hâlâ.

Hasta oldukları zaman kim baktı onlara? Onların başında sabaha kadar kim nöbet tuttu? Çıkan ateşlerini kim düşürdü? Hiç kimse benim onlara göstereceğim şefkati gösteremezdi ki! İşte geçip giden bu yıllar içinde bunları düşündükçe güzel Allah'ım, delirecek gibi oluyorum...

O anda parmakları kalem tutmaz, gözyaşları dinmez oldu. Bir süre masanın başından kalkamadı. Dakikalarca ağladı. Kendini toparladığında, yukarı kata çıktı. Mağazanın içinde genç ve alımlı bir Arap kızı alışveriş yapıyordu. Ona bakıp başıyla selam verdi.

"Hoş geldiniz," dedi Arapça konuşarak. "Mağazamıza ilk gelişiniz mi?"

Kız, sevimli ve bıcır bıcırdı. Elini uzatıp Piruze'yi kendine doğru çekti, yanaklarından öptü.

"Hoş bulduk," diye karşılık verdi. "Arapçayı nasıl bu kadar güzel konuşabiliyorsunuz?"

Piruze gülümsedi.

"Şam'da beş yıl kaldım."

"Aaa!" dedi genç kız şaşırarak. "Bu arada adım Alia Nahhas."

"Memnun oldum Alia. Benim de Piruze Erdem. Çay ya da kahve içer misin?"

"İçerim valla. Dışarıda hava buz gibi. Biraz üşüdüm."

"Lütfen alt kata inelim. Ofisimde otururuz."

"Ofisinizde sigara içiliyor mu peki?" dedi gülümseyerek.

"İçebilirsin, ben de içiyorum."

Birlikte alt kata indiler. Piruze o sırada çayları söyledi, bir sigara yaktıktan sonra da, "Nerelisin Alia?" diye sordu.

"Lübnanlıyım."

"İşleriniz nasıl?"

"Allah'a şükür, çok iyi. Özellikle sizin mallarınızı çoksatıyoruz. Arap kadınları sizin kıyafetlere bayılıyor."

Piruze güldü.

"Arap kadınlarının giyim zevklerini iyi bildiğim için onların zevklerine göre modeller üretiyorum."

"İnanır mısınız bana? Geçen gün erkek arkadaşıma dedim ki, bu firmada mutlaka Arap kadınlarını çok yakından tanıyan birisi çalışıyor. O da katıldı bana."

"Erkek arkadaşın ne iş yapıyor?"

"Şey," dedi yüzü narçiçeği gibi kızararak. "Aslında o sevgilim değil. İşin aslı o bilmiyor, ama tanıştığımız günden beri ona âşığım. Londra'da üniversite eğitimimiz sırasında tanışmıştık. Oldukça ilginç bir tanışma hikâyesi bu."

"Merak ettim, nasıl tanıştınız?" dedi Piruze gülümseyerek.

Alia'nın bir anda gözleri ışıl ışıl oldu. Gülünce iki yanağındaki gamzeler ortaya çıkıverdi.

"Sinemada tanıştık," dedi. "Bilet kuyruğundaydık. O tam arkamda duruyordu. Elimde bilet parasını tutuyordum. Bir anda nasıl olduysa para elimden düştü. Eğilip parayı yerden alıyordum ki, onunla kafa kafaya çarpıştık. Meğerse o da yere düşen parayı almak için eğilmiş. İşte o gün, orada, Amer'le tanıştım."

Piruze'nin birden midesine tarifsiz bir ağrı saplandı.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu Alia. "Yüzünüz bembeyaz oldu."

Piruze derin derin nefes almaya çalışarak, "Kusura bakma," dedi. "Uzun yıllardır görmediğim bir oğlum var. Onun da adı Amer."

Alia afalladı.

"Şu anda nerede?"

"Şam'da."

"Şam'da mı? Oğlunuz Şamlı mı?"

"Evet. Yıllar önce Şamlı bir Arap'la evliydim. Hatta Şam'da bir değil, üç oğlum var benim."

Alia dudağını büzdü.

"Tesadüfe bakın ki," dedi. "Amer'in de iki erkek kardeşi var."

Piruze şaşkınlıktan donup kalmıştı.

"Arkadaşın," dedi. "O Lübnanlı değil mi?"

"Hayır. Amer aslen Şamlı. Ama üç aydır Lübnan'da ithalat-ihracat yapan bir firmada çalışıyor. Bu arada, oğlunuzun soyadı neydi?"

"Tabba."

"Olamaz," dedi Alia heyecandan titrerken. "Amer'in soyadı da Tabba. Ama nasıl olur bu? Amer bana annesinin öldüğünü söylemişti."

Piruze oturduğu sandalyeden kalktı. Ayakları altüst olan bedenini taşımakta güçlük çekiyordu.

"Peki," dedi zangır zangır titrerken. "Amer'in babasının adını biliyor musun?"

"Yanlış hatırlamıyorsam Wassim'di."

Piruze o anda Alia'ya boş gözlerle baktı, sonra olduğu yere yığılıverdi.

Alia'nın sanki birdenbire damarlarındaki kan çekildi, dili damağı kurudu. Başını çevirip donmuş gözlerle öylece kapıya bakarken, "Yardım edin," dedi incecik bedeninde kalan son gücüyle.

❋

Bu olaydan saatler sonra Piruze kendine geldiğinde, Enver'i başucunda beklerken buldu. Olayı duyduğunda hemen yan taraftaki bürosundan koşup gelmişti. Piruze'nin kendine gelmeye başladığını görünce, sevinçten ona sımsıkı sarılıp yanaklarına öpücükler kondurmaya başladı.

Piruze içten bir sevgiyle gülümseyip, "O kız nerede?" diye sordu.

Enver bu defa onu alnından öptü.

"Merak etme," dedi sakin bir şekilde. "Alia, burada çalışan oğlanın yardımıyla bana her şeyi anlattı. Daha sonra da götürüp onu oteline bıraktım."

Piruze birdenbire duygusallaştı. Uzandığı yerden kalkmaya çalıştı.

"Onu görmek istiyorum," dedi sevinçten ağlarken. "Hangi otelde kalıyor?"

"Taksim'de. Sen kendini iyice toparla, ondan sonra gideriz. Bizi otelde bekliyor zaten."

Piruze'yi bir telaş sardı.

"Ben iyiyim," dedi çantasını aceleyle alıp omzuna asarken. "Şimdi hiç zaman kaybetmeden oraya gidelim."

Enver candan bir şekilde ona baktı. Yüreğine ansızın bir sıcaklık yayıldı. Sanki yıllar sonra kendi öz oğlundan bir haber almanın tatlı sıcaklığıydı bu. Hemen ayağa kalkıp, "Pekâlâ," dedi. "Gidelim öyleyse."

Saat ikiye doğru The Marmara Oteli'nin önüne geldiklerinde, Piruze'nin aklında bir yığın düşünce vardı. Bu sabah evden içi buruk bir şekilde çıkarken, tüm bunların olabileceği aklının ucuna dahi gelmemiş, o ana dek hiç bu kadar sarsıldığını hissetmemişti.

Düşünceleri onunla öylesine dopdoluydu ki, yıllar geçtikçe taşlaşan kalbi yavaş yavaş yarılıyor, sanki bağrından acı bir su sızdırıyordu. Otelin büyük döner kapısından içeri girerken, "Sana şükürler olsun Allah'ım," diye fısıldadı. "Sabır ve niyazla senden yardım istedim. Artık şüphem yok ki, sen sabredenlerle berabermişsin."

Enver o sırada güvenlik kontrolünün önünde durmuş, ona bakıyordu.

"Bana bir şey mi söyledin canım?" diye sordu. "Seni duyamadım."

Piruze başını iki yana salladı, mutlu bir şekilde yürüyüp onun yanına geldi.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Sana bir şey söylemedim."

Güvenlik kontrolünden geçip hemen önlerindeki yürüyen merdivene bindiklerinde, "Oda numarasını biliyor musun?" dedi Piruze, kalbi heyecandan çarparken.

Lobiye geldiklerinde, "Sen geç otur şuraya," dedi Enver. "Oda numarasını biliyorum. Ona geldiğimizi haber vereyim."

Enver resepsiyon görevlisine telefon açtırıp haber verdikten sonra gelip yanındaki boş koltuğa oturdu. Piruze âdeta yaramaz bir çocuk gibi yerinde duramıyor, meraklı gözlerle etrafına bakıp duruyordu.

"N'oldu?" dedi heyecanla. "Bir haber var mı?"

Enver tatlı tatlı gülümsedi.

"Merak etme, birazdan geliyor."

"İnanır mısın?" dedi Piruze. "Aklımı oynatacakmışım gibi hissediyorum. Bu nasıl bir duygudur böyle?"

Enver uzanıp bileğinden tuttu, nabzına baktı.

"Kalbim heyecandan küt küt atıyor. Sen de hissedebiliyor musun?"

Enver parmaklarının altında balon gibi bir şişip bir inen nabzından elini çektiğinde, "Biraz sakinleş aşkım," dedi. "Yine düşüp bayılmandan korkuyorum."

"Nasıl sakinleşeyim Enver? Göğsümde sanki bir fırtına kopuyor. Şu garsona bir su söyler misin? Boğazım kurudu."

Enver elini kaldırıp garsonu çağıracağı sırada Alia yanlarına geldi.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. "Nasıl oldunuz? Sabah bir anda öyle düşüp bayılınca ödümü kopardınız."

Piruze heyecanla ayağa kalktı.

"Şimdi daha iyiyim."

Alia birden ona sımsıkı sarılıp öptü. Böyle bir şeyi beklemeyen Piruze şaşırmıştı.

"Acaba," dedi çekingen bir şekilde. "Onu aradın mı?"

Alia küçük kahverengi çantasını yuvarlak cam masanın üzerine bırakıp koltuğa oturdu.

"Hayır," dedi. "Ona henüz söylemedim."

Piruze afalladı.

"Neden?"

O sırada garson yanlarına geldi.

"Ne içersiniz?"

"Üç çay, üç de su getirin lütfen," dedi Enver.

Garson yanlarından uzaklaşırken, "Bilmiyorum," dedi Alia. "Belki de korktum. Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum çünkü."

Piruze siyah çantasını dizlerinin üzerine koydu, fermuarını açtı. İçinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı. O anda elleri titriyor, gözlerinin içi yanıyor ve sanki beyni karıncalanıyordu.

"Ama siz hiç merak etmeyin," diye konuşmasını sürdürdü Alia. "Size söz veriyorum. İkinizi en yakın zamanda mutlaka bir araya getireceğim."

Piruze dumanı ciğerlerinden dışarı bıraktı.

"Ne zaman?" diye sordu heyecanlı heyecanlı. "Bu buluşmayı ne zaman ayarlayabilirsin?"

"İnanın, bilmiyorum. Bu sorunuzun cevabını ancak oraya döndükten sonra verebilirim. Çünkü bu buluşmayı en ince ayrıntısına kadar planlamalıyım. Ayy!.. Ne heyecanlı olacak, değil mi?"

Piruze nedense içinde bu kıza karşı bir yakınlık duydu. Onun bal rengi gözlerine, gülerken yanaklarında bir çiçek gibi açan gamzelerine, dolgun dudaklarına baktı.

"İnanır mısın bana?" dedi Piruze kederli bir sesle. "Tamı tamına yirmi bir yıl, dört ay, on üç gündür oğullarımı görmüyorum. Onların hasretiyle yanıp tutuşuyorum."

Alia ona doğru yaklaştı, elinden tuttu.

"Bakalım," dedi sakin bir şekilde, "gelecek günler neler gösterecek? Sorması ayıp olmazsa, eski kocanızdan neden boşanmıştınız?"

Piruze'nin gözleri bir anda öfkeyle parladı, dudakları gerildi.

"Uzun bir hikâye," dedi. "Belki ileride bir gün anlatırım sana, kim bilir."

Alia yüzündeki bu ani değişimi görünce, daha fazla sormak istemedi.

"Kim bilir," dedi o da.

Piruze gerginliğini üzerinden atmaya çalıştı, sohbetin tadını biraz olsun çıkarabilmek için arkasına yaslandı. Sonra bir sigara daha yaktı.

"Şimdi," dedi gülümseyerek. "Bana oğlumu anlatır mısın? Sahi, bu arada ona ait bir fotoğraf var mı yanında?"

Alia bir an düşündü. Sonra, "Galiba," dedi emin olmayan bir sesle, "diğer çantamda kaldı. O çantamı da evde bıraktım, yanıma almadım."

Piruze'nin morali bozulur gibi oldu, ama kendini çabuk toparladı.

"Neyse," dedi. "Kısmet işte. Peki nasıl biri? Biraz bana anlatsana."

Alia'nın açık teni bir çıra gibi tutuştu sanki. Gamzeli yanakları al al olurken, "Onu size nasıl anlatsam ki?" dedi utangaç bir şekilde. "Bir kere ela gözleri her zaman mahzun bakıyor. Ayrıca çok ağırkanlı, ama aynı zamanda da çok delikanlı..."

Piruze kendini daha fazla tutamadı, gülmeye başladı. Alia'nın yüzü daha da kızardı, utancından başını öne eğdi.

"Bu halim sizce de komik değil mi?" dedi hayıflanarak. "Sevdiğim oğlana bunca zamandır aşkımı ilan edemedim, ama onun annesine ettim."

Piruze'nin yüreği burkuldu.

"Kaç yaşındasın Alia?"

"Yirmi üç."

"Üzme kendini," dedi Piruze bir anne şefkatiyle. "Yeter ki derdin böyle bir dert olsun."

Alia başını hâlâ kaldırmamıştı.

"Ama ben bu derdimi henüz çözemedim," dedi içten bir sesle.

Piruze uzanıp onun kumral saçlarını okşadı.

"İstersen seninle bir anlaşma yapalım şimdi."

Alia şaşırdı. Hemen başını kaldırdı, yüzüne meraklı gözlerle bakıp, "Ne anlaşması?" diye sordu.

Piruze o anda neden böyle bir şey söylediğine kendi de pek bir anlam veremedi. Belki de onun aklını çelerek kendisine az önce verdiği sözü gerçekten de tutmasını istiyordu.

"Gel birlikte düşünelim," dedi kararlı bir ses tonuyla. "Eğer sen beni ne kadar kısa sürede oğlumla buluşturursan, ben de ona senin bu duygularından o kadar çabuk bahsederim. Sadece bahsetmekle de kalmam, bu gönül meselesinde, senin için elimden gelen her şeyi yaparım."

Alia, Piruze'nin bu fikrinden hoşlanmıştı. Büyük bir heyecanla ayağa kalkarken, "Anlaştık öyleyse," dedi gamzeli gülüşüyle. "Şimdi müsaadenizi istiyorum. Bir tanıdıkla yemek yedikten sonra Beyrut'a dönmek için havalimanına gideceğim. Uçağım akşam sekiz gibi kalkıyor. Bana telefon numaralarınızı verebilir misiniz lütfen?"

31
Meraklı Bekleyiş

Aradan tam beş gün geçmişti. Piruze sürekli ağlıyor, Alia'nın kendisine hiç telefon açmayacağını düşünüyor, bu fikirle kendini yiyip bitiriyordu.

En çok da Alia'nın telefon numarasını almadığına üzülüyordu. O heyecanla nasıl da unutmuştu bunu, kendine bir türlü inanamıyordu.

"Sanki," dedi Piruze, "basiretim bağlandı o gün. Nasıl akıl edemedim ben?"

Bakışlarını Oya'ya çevirip tedirgin bir şekilde baktı. Oya da onun gibi yaşlanmış, deyim yerindeyse gençliği elinden uçup gitmişti. Simsiyah saçlarına beyazlar düşmüş, yüzündeki kırışıklıklar hemen göze çarpar olmuştu.

"Yıllardan beri," dedi gözlüğünün üzerinden bakarken. "Sabreden sen değil miydin? Bir-iki gün daha sabretsen n'olacak? Çıkmadık candan umut kesilmezmiş. Biraz bekle bakalım. Mutlaka bir haber çıkar."

Piruze acı acı güldü.

"Ah!" dedi içini çekerek. "Ben de artık can mı kaldı Oya? Yıllardır başımı yastığa koydum uyandım, uyandım derken de ayakta uyudum. Düşen yapraklar misali ömrüm böyle geçip gitti işte. Al-

lah aşkına sen artık hangi sabırdan bahsediyorsun bana? Ben de sabır mı kaldı ki, sabredeyim?"

Oya sustu. Yalvarır gibi baktı, sonra elini uzatıp saçlarını okşadı.

"Biraz uyuyabilsem keşke," dedi Piruze. "Biraz dinlenebilsem. Başım kazan gibi. Bir kutu hap içsem başımın ağrısının geçeceğini sanmıyorum."

"Bak, göreceksin," dedi Oya, "o kız seni arayacak. Bilmiyorum, içime öyle doğuyor."

Piruze iyiden iyiye umutsuzluğa kapılmıştı.

"İnşallah Oya, inşallah. Dediğin gibi olur da arar beni. Yoksa Beyrut'a gidip o kızı aramak zorunda kalacağım."

O sırada hizmetçi kadın koşarak yanlarına geldi.

"Hanımefendi," dedi nefes nefese. "Size telefon var."

Piruze o anda isteksiz bir şekilde elini uzatıp telsiz telefonu aldı.

"Alo," dedi sönük bir sesle.

Telefonda cızırtı vardı. Kulağından hemen çekip kapattı. Sonra da hizmetçi kadına gözlerini dikip, "Bu telefon bozuk mu?" diye sordu.

"Hayır hanımefendi. Az önce sucuyla konuştuğumda bir şey yoktu."

"Tamam," dedi. "Öyleyse al şunu, yerine koy."

Tam o sırada telefon yeniden çalmaya başladı. Piruze elindeki telefona baktı. Açma düğmesine basarken, "Hayırdır inşallah," dedi.

Telefonu bu sefer temkinli bir şekilde kulağına götürdü, az önceki cızırtıdan eser yoktu.

"Alo," dedi.

Telefonda kısa bir süre sessizlik oldu.

"Piruze Hanım'la görüşecektim," dedi telefonun diğer ucundaki kadın Arapça konuşarak.

Piruze yerinden doğruldu, kalbi birdenbire küt küt atmaya başladı. Soluğu kesilir gibi oldu. Şakakları o zamana kadar hiç olmadığı şekilde zonkluyor, parmak uçlarından başlayan bir karıncalanma bütün bedenine dalga dalga yayılıyordu. İçinde öyle bir sevinç vardı ki, neredeyse bayılacaktı.

"Buyurun," dedi güçlükle. "Benim, siz kimsiniz?"

"Nasılsınız?" diye sordu karşı taraftaki kadın içten bir sesle. "Benim, Alia. Hatırladınız mı?"

Piruze dişlerinin arasından ıslık çalar gibi garip bir ses çıkardı, sonra ansızın gülmeye başladı. Oya ona şaşkın şaşkın bakıyor, el kol işareti yaparak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Piruze o an öyle mutluydu ki, arkadaşını ne görüyor ne de söylemeye çalıştıklarını anlıyordu.

"Alia," dedi Piruze coşku dolu bir sesle. "Kaç gündür nerelerdesin? Merakla senden gelecek haberi bekliyordum."

"Kusura bakmayın," dedi. "Sizi ancak arayabildim. Amer'e ne yazık ki sizden bahsedemedim."

Piruze'nin bütün neşesi bir anda uçup gitti.

"Benden ona bahsetmedin mi? Neden ama?"

"Merak etmeyin ama," dedi Alia. "Söz verdiğim gibi sizi onunla buluşturacağım."

Piruze'nin yüreğine biraz olsun su serpilmiş, az önce kaçan neşesi tekrardan yerine gelmişti.

"Ne zaman? Ayrıca ona neden benden bahsetmedin?"

Alia bir an duraksadı.

"Şey," dedi düşüncelerini toparlamaya çalışarak. "Açıkçası korktum. Ona nasıl senin ölmüş anneni gördüm diyeceğimi bilemedim."

Piruze iliklerine kadar titredi, söyleyecek bir şey bulamadı. Alia'nın son derece zeki bir kız olduğuna kanaat getirdikten sonra, "Pekâlâ," dedi. "Gördüğüm kadarıyla sen zeki bir kızsın. Bu söylediklerinde belki de yerden göğe kadar haklısın. Ama benim de bekleyecek sabrım kalmadı Alia. Bir planın var mı peki? Bizi bir araya nasıl getirmeyi düşünüyorsun?"

Alia bu sefer bir kahkaha attı.

"Her şeyi," dedi kendine güvenen ses tonuyla. "Doğal bir şekilde yapacağım. Bu konuda bana güvenebilirsiniz. Şimdi sizden bir ricam var."

"Nedir?" diye sordu Piruze.

"Oğlunuzu gerçekten görmek istiyor musunuz?"

"Tabii ki de istiyorum. Bu ne biçim bir laf?"

"Eee," dedi Alia gülerek. "O zaman neden hâlâ orada oturuyorsunuz? Buraya kalkıp gelsenize."

Piruze onun bu ukala tavrından hoşlanmıştı. O da aynı şekilde gülerek, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet, siz her şeyi bana bırakın," dedi Alia. "Telefon numaralarımı yazar mısınız lütfen? Sizi bir-iki gün içinde buraya bekliyorum. Ben de bu arada hazırlıklara girişeyim. İnanın bana, ikinize de hoş bir sürpriz hazırlayacağım. Şimdi telefon numaralarımı veriyorum, yazıyor musunuz?"

✻

O soğuk kış günü herkes havalimanına hücum etmişti. Piruze mutluluktan ağlıyor, uçağın kalkış saatinin bir an önce gelmesini istiyordu. Heyecanla beklerken bir an annesine baktı, ansızın 1968 senesinde yaşadığı bir olay geldi aklına.

O zamanlar henüz yedi yaşındaydı. Annesi ve babası onu İstanbul'da anneannesinin yanında bırakıp Arnavutluk'a uçacakları gün, "Beni yanınıza ne zaman alacaksınız?" diye sormuştu Piruze. Annesi de onu öpüp kokladıktan sonra, "En kısa zamanda kızım... Sana kavuşacağım günü iple çekeceğim," demişti.

Piruze eliyle gözyaşlarını silip annesinin boynuna sımsıkı sarılırken, "Oğullarımı," dedi hıçkırıklarının arasından. "Yanıma almaya gidiyorum anne. Onlara kavuşacağım günü hep iple çektim. Tıpkı yıllar önce senin bana kavuşacağın günü iple çekmen gibi..."

Annesi bu son cümleyle ne demek istediğini anlamıştı. Birden o günü hatırladı, kızının yedi yaşındaki hali gözünün önüne geldi.

"Git kızım," dedi ağlayarak. "Git. Oğullarını gör, içindeki hasreti dindir artık."

Volkan gözyaşları içinde, "Olur şey değil," dedi Oya'ya. "Bu kız neler çekti öyle?"

"Hiç sorma," dedi Oya. "Çoğu zaman ona belli etmemeye çalıştım ama, bu hasrete can dayanmazdı. Bilmiyorum, ben onun yerinde olsaydım ne yapardım. Kesin kafayı üşütürdüm. O iyi dayandı yine."

Metin ona sarıldı.

"Allah," dedi. "Onun yaşadıklarını düşmanımın başına bile vermesin. Çekilecek dert değildi, ama o çekti."

Volkan yanağını yıkayan gözyaşlarını sildi.

"Haklısın," dedi kederli bir sesle. "Kız âdeta yıllardır zehir soludu. Bence o Arap kızını melekler gönderdi ona."

"Ne tuhaf?" dedi Metin başını iki yana sallarken. "Halbuki kendisi de melek gibi bir insan. Yalnızca kanatları yok."

"Öyledir," dedi Oya. "Benim arkadaşım kanatsız bir melektir. Paranın değiştirmediği ender insanlardan biridir. Yıllar önce nasılsa, şimdi de öyle. Hiç değişti mi?"

İki erkek aynı anda başlarını salladılar.

"Allah razı olsun ondan," dedi Volkan. "Fakir anacığıma gidip ev aldı. Mecbur muydu buna?"

"Bir tek sana mı iyiliği dokundu?" dedi Oya. "Hepimize bir iyilik yaptı. Onun kadar cana yakın, içten biri var mı hayatımızda?"

O sırada Piruze yanlarına geldi. Işıl ışıl parlayan gözleriyle onlara baktı.

"Burada durmuş ne kaynatıyorsunuz?" diye sordu mutlu bir şekilde.

Volkan güldü.

"Ayol, ne kaynatacağız? Reçel mi? Tabii ki de burada durmuş seni kaynatıyoruz."

Piruze boynuna sarıldı.

"Yaşlı bir kurt oldun, ama hâlâ çocuk gibisin. Sen ne zaman büyüyeceksin?"

Volkan onu alnından öptü.

"Bırak da," dedi gülümseyerek, bari birimiz çocuk kalsın. Baksana, bu gidişle yakında hepimiz torun torba sahibi olacağız."

Piruze ona bir kez daha sımsıkı sarıldı.

"Çok haklısın," dedi. "Meğerse hayat bir şarkı gibiymiş. Ne zaman dinleyip bitirdiğini anlamıyormuş insan."

Oya gülümseyerek ona bakıyordu. Sonra ağır ağır yanına sokuldu, bir eliyle yüzünü okşadı.

"Seni tanıdığım için," dedi gözleri dolu dolu olurken, "Allah'a şükrediyorum. İyi ki hayatıma girmişsin canım arkadaşım."

Piruze gözlerini onun yüzüne dikti.

"Hepinizi seviyorum," dedi buğulu bir sesle. "İyi ki ben de sizleri tanımışım."

"Ooo!" diye seslendi arkalarından Hasan. "Yeğenim buradaymış."

Piruze başını çevirip ona baktı. Kollarını iki yana açıp, "Gel benim tontiş dayıcığım," dedi. "Her zamanki gibi yine geç kaldın."

Hasan bayağı bir kilo almış, neredeyse yürüyemez bir hale gelmişti.

"Yeğenim," dedi boynuna sarılırken. "Ne de olsa ağır adamım artık, görmüyor musun?"

Piruze yanağından öptü.

"Hadi oradan," dedi. "Ben senin gençliğini de biliyorum. Rahmetli anneannem az mı söylenirdi?"

"Sen de," dedi Hasan. "Hep kış zamanlarında Beyrut'a gidiyorsun. Hatırlıyor musun? Yıllar önce birlikte gittiğimizde de hava böyle soğuk ve karlıydı."

Piruze'nin o an yüreği acıyla doldu.

"Nasıl unuturum dayıcığım? Dün gibi hatırlıyorum."

"Öyleyse ben de sana hatırlatmak istiyorum," dedi Enver gülerek yanlarına gelirken. "Uçağın birazdan kalkacak. Artık hepimizle vedalaşsan iyi edersin aşkım."

Piruze bir anda etrafını saran herkese bakıp gülümsedi. Hoş, aydınlık bir gülümsemeydi bu seferki.

32
Kavuşma

Yirmi bir yıl, dört ay, yirmi gün sonra...

Saatler bir türlü geçmek bilmemiş, zaman âdeta durmuştu. Piruze, yıllarca demir bir kafeste alıkonulduktan sonra özgürlüğüne kavuşan bir kuş gibi kanat çırpıp uçtuğunu hayal ediyor, nereye konacağını bir türlü kestiremiyordu.

Acı ve hasretle geçen uzun yıllardan sonra, ölmüş yüreğinin yeniden canlandığını hissediyor, ayaklarının altından ırmakların aktığı bir cennetteymiş duygusuna kapılıyor, yüreğine vurulan kılıfın ağır ağır açılıp çözüldüğünü içinde bir yerlerde duyumsuyordu.

O gün, soğuk bir şubat akşamında, Myu isimli Fransız restoranının önünde durup bütün bunları düşünürken bir an, "Yüreğimdeki yangın azabını yıllarca tattım güzel Allah'ım. Sen bir daha bana bu hasret azabını tattırma, oğullarımın özlemini bana çektirme," dedi kendi kendine, sonra da restoranın kapısını usulca açıp içeri girdi.

Şık giyimli bir erkek onu kapıda karşıladı.

"Hoş geldiniz."

Piruze heyecandan neredeyse düşüp bayılacaktı. Bir an şaşkın şaşkın çevresine baktı.

"Hoş bulduk," dedi güçlükle. "Adım Piruze Erdem. Alia Hanım benim adıma rezervasyon yaptırmıştı."

"Bir saniye," dedi adam, sonra da elinde tuttuğu isim listesine hızla göz attı.

Mavimsi kandillerle aydınlatılmış mekân oldukça şıktı ve içerisi fazlasıyla kalabalıktı.

"Evet," dedi adam elindeki listeden başını kaldırıp. "Lütfen beni takip edin."

Piruze henüz birkaç adım atmıştı ki, birden Alia'yla göz göze geldi. Alia ona hafifçe tebessüm etti ve gözlerini yeniden karşısında oturan erkeğe çevirdi. Piruze yanlarından sessizce geçip gitti. Görevli adam ansızın durdu, elini havaya kaldırıp, "Buyurun," dedi. "Masanız burası."

Heyecandan zangır zangır titreyen bedenini sandalyenin üzerine güçlükle bıraktı, derin derin nefes almaya çalıştı. Önünde duran menüyü alıp, "Ne yiyeceğimi size birazdan söyleyeceğim," dedi boğuk bir sesle.

Adam tebessüm ederek hemen yanından uzaklaştı. Piruze başını kaldırdı, çaprazındaki masada, tam karşısında oturan erkeğe ürkek ürkek baktı. Yıllar önce havalimanında bıraktığı o küçük çocuk gitmiş, yerine, hayatında gördüğü en güzel gülümsemeye sahip yakışıklı genç bir adam gelmişti. "Nasıl da büyümüş aman Allah'ım," diye mırıldandı. Oğluna hüzünle bakarken birden onunla göz göze geldi. Birbirlerine bir süre öylece baktılar... Piruze'nin gözleri doldu, hemen masanın üzerinde duran peçeteyi alıp yanağına düşen iki damla yaşın üzerine bastırdı.

Amer o an hiçbir tepki vermedi. Bir şey dinliyormuş gibi sakin sakin ona bakıyordu.

Birden oğlunun ela gözlerinde kendi gözlerini kamaştıran bir ışık gördü Piruze. Ansızın içi aydınlandı. Cesaretini toplayıp umutla gülümsedi. Amer düşünceli bir halde başını önüne eğdi, sonra tekrar kaldırıp ona baktı.

Az önceki sessizliğin içinde aniden duvar saatinin sarkacı dokuzu vurdu. Bir anda tüm dünya uykudan uyandı sanki. Piruze kaskatı kesilmiş bir halde, soluk dahi almadan oğluna bakıyordu. Koşup onun boynuna sarılmamak için kendini zor tutuyor, aklına mukayyet olmaya çalışıyordu. Amer ise allak bullak olmuş bir yüzle ona bakmaya devam ediyordu. Birden bakışlarını Alia'ya çevirdi.

"Sağ arka çaprazında oturan kadını," dedi sesi titrerken. "Sanki bir yerlerden tanıyorum. Acaba yanına gidip kim olduğunu sorsam mı?"

Alia sustu, bir şey söylemedi. Ağır ağır hareket ederek arkasına döndü, gülümseyerek Piruze'ye baktı. Sonra başını tekrar çevirdi, Amer'in heyecandan bembeyaz olmuş suratına tatlı tatlı gülümsedi.

"Gerçekten de şu kadın seni tanıyormuş gibi bakıyor," dedi hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranarak. "İstersen git yanına. Bir sor bakalım, onunla nereden tanışıyormuşsunuz?"

Amer yerinden kalktı, ona doğru büyük bir heyecanla yürümeye başladı. Piruze'nin o anda nefesi kesildi. Bir külçe gibi ağırlaşan bedenini sandalyeden güçlükle kaldırdı. Yüzünde belli belirsiz bir endişe vardı. Aralarındaki mesafe gittikçe azalırken gözleri yaşlarla doldu. Amer yanına geldiğinde yumuşak bir sesle, "Affedersiniz," dedi. "Sizi bir yerden tanıyor muyum acaba?"

"Beni affedin oğlum," dedi Piruze ve birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Amer bir anda neye uğradığını şaşırdı.

"Anne," dedi çatallaşan sesiyle. "Gerçekten sen misin?"

Piruze güçlükle ayakta duruyordu. Kollarını zar zor oğlunun boynuna doladı.

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Benim oğlum."

Amer bir çocuk gibi ağlayıp annesine sımsıkı sarılırken, "Yıllardır nerelerdeydin?" diye sordu.

Piruze'nin âdeta içi parçalandı. Ona daha da sıkı sarıldı, yüzünden defalarca öptü. Kokusunu hasretle içine çekti, kalbinin atışlarını dinledi. Sonra da hüzünlü havayı dağıtmak için, "Sana yıllar önce, elbet bir gün kavuşacağımızı söylemiştim değil mi?" dedi gülümseyerek.

Amer annesinin gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına bir öpücük kondurdu. Sanki her şey yirmi bir yıl, dört ay, yirmi gün öncesine geri gitmişti.

"Havalimanında yıllar önce bana, beni sakın unutmayın demiştin," dedi Amer. "Seni asla unutmadık anne. Hiçbirimiz seni unutmadık, unutamadık..."

33
Tükendiği Yerde Başlar Yeni Bir Hayat

Amer annesinin elinden tutup Alia'nın yanına geldi ve, "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi utangaç bir şekilde. "Aslında benim annem ölmedi, yaşıyor. Ve şimdi seni annemle tanıştırmak istiyorum."

Alia'nın o an dudakları titriyor, bal rengi gözlerinden ipeksi yanaklarına sevinç gözyaşları süzülüyordu.

"Biz daha önce tanışmıştık," dedi Alia, Piruze'nin boynuna sımsıkı sarılırken. "Umarım bu akşam çok hoş bir sürpriz olmuştur ikinizede."

Amer olanlar karşısında bir kez daha şaşırmıştı.

"Bir arkadaşım," dedi Piruze gülümseyerek. "Seni bana meleklerin gönderdiğini söyledi. Çok da haklıydı. Bu akşamki sürprizine gelince, bence yirmi bir yılın en hoş sürpriziydi. Sence de öğle değil mi oğlum?"

Amer hâlâ şaşkın bir şekilde onlara bakıyor, olup bitenleri anlamaya çalışıyordu. Merakla, "Neden?" diye sordu Alia'ya. "Mademki annemle tanıştın, bundan bana neden hiç bahsetmedin?"

"Çünkü senin nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ne yalan söyleyeyim korktum. Ben de sonunda bu akşamki sürprizi hazırlamaya karar verdim."

Amer ne karşılık vereceğini bilemedi, sustu. Sonra, "Anlamıyorum," dedi düşünceli bir sesle. "Siz nasıl ve nerede tanıştınız?"

"Tesadüfen," dedi Piruze. "Bir hafta önce İstanbul'da, benim mağazamda karşılaştık. O gün söz sözü açtı, bugün buradayım işte. Az önce söyledim ya oğlum, melekler göndermiş olmalı onu bana."

Amer annesine yeniden sarıldı.

"Demek," dedi buğulu bir sesle, "sen de benim için kalkıp geldin, öyle mi?"

Piruze oğluna daha önceleri de onları görmek için kaç defa çıkıp geldiğini söylemek istedi, ama yapamadı. Alia bazı şeyleri konuşmaları için yalnız kalmaları gerektiğine karar vermiş, çantasından arabasının anahtarını çıkarıp Amer'e uzatmıştı.

"Al şunu," dedi. "Anneni götür buradan."

Amer şaşırdı.

"Ya sen?"

"Sen beni düşünme. Ben bir taksiye atlayıp eve dönerim. Hadi, şimdi gidin buradan. İkinizin konuşacak çok şeyi olmalı."

Piruze bu kadar anlayışlı olduğu için ona bir kez daha hayranlık duydu.

"Her şey için sağ ol," dedi Piruze. "Sana başka ne diyebilirim, bilemiyorum? İnan bana, söyleyecek söz bulamıyorum."

Amer o sırada uzanıp Alia'nın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Alia hiç beklemediği bu öpücük karşısında utanmış, bir alev dalga dalga yayılıp, ta kulaklarına varıncaya kadar kızarmasına neden olmuştu.

"Senin hakkını nasıl ödeyeceğiz?" dedi Amer mahçup bir şekilde.

O sırada Piruze ile Alia göz göze geldiler. Alia başını hafifçe öne eğip, "Şey," dedi. "Ben ne yaptım ki?"

Piruze imalı imalı baktı ona.

"Hiç endişen olmasın," dedi içten bir sesle. "Yaptığın bu iyiliği karşılıksız bırakmayacağım kızım, sözümü unutmadım."

Alia'nın bundan hiç kuşkusu yoktu. Ama nedense kendini bir suçlu gibi hissetti, bu yüzden Piruze'ye tekrar sarıldı.

"Vaktinizi ziyan etmeyin isterseniz, hemen buradan gidin."

Amer hiçbir şey anlamamış bir şekilde bakarken, "Sen," dedi Piruze. "Gerçekten de iyi bir kızsın."

Alia gülümsedi. Piruze o sırada oğluna biraz daha sokulup "Buradan gidelim mi artık?" diye sordu mutlulukla. "Ne dersin oğlum?"

Amer kolunu annesinin beline doladı. Sonra da dönüp Alia'ya baktı ve minnettar bir şekilde, "Her şey için tekrar teşekkür ederim," dedi, ardından annesiyle birlikte oradan ayrıldı.

O anda ikisi de öyle mutluydular ki... Sarmaş dolaş yürüyüp caddenin karşısına geçtikleri sırada henüz yağmaya başlayan lapa lapa kara bakıp çocuklar gibi güldü Piruze. "Tükendiği yerde başlar yeni bir hayat elbet kaldığı yerden," dedi kendi kendine mırıldanarak.

❋

Şehrin beyaz bir örtüye büründüğü o akşam çoktan otele varmışlardı. Amer annesinin dizlerine başını koymuş, Piruze'de bir kuzuyu okşar gibi parmaklarını oğlunun saçlarında usul usul gezdirmeye başlamıştı.

"Biliyor musun?" dedi Piruze dalgın bir sesle. "Masal bu ya... Ovada bir çoban varmış. Bir sabah prensese rastlamış. Genç kız kuzuları okşamış. Çoban aşkla yanmış, kavalı almış. Dağ, bayır dolaşmış. Derdini anlatmış, derman aramış. Kuzular hep ağlaşmış. Masal bu: Varıp sultana gitmişler. Kuzular prensesi istemiş. Kalbimiz dayanmaz oldu demişler..."

Piruze'nin birdenbire sesi çatallaştı, sustu. Amer onun hüzünlü yüzüne bakıp gülümsedi.

"Bu," dedi, "masaldan başka bir şey değil anne. Biz eski günlerimizi hiç yaşamadık ki. Bari gelecek günlerimizi birlikte yaşayalım, kendi masalımızı yaratalım, ne dersin?"

Piruze yanağına düşen bir damla gözyaşını elinin tersiyle sildi.

"Haklısın oğlum," dedi iç çekerek. "Çok çektim ben, sizsizliğe yıllarca mahkûm oldum. Yaşadığımın farkında bile değildim. Bu geçen yirmi bir yıl, unutmak istediğim senelerimdi. Bütün yaptığım şey hep sizi düşünmekti, düşlemekti."

Amer annesinin elinden tuttu, dudaklarına yaklaştırıp öptü.

"Biz de hep seni düşündük anne. İnan, şu canım kadar değerlisin. Hiçbir zaman o değerini içimde yitirmedin."

Piruze yüzünü okşadı.

"Sen benim ilk göz ağrımsın oğlum. Şimdi sana söyleyeceklerim bu kalbimi çok acıtıyor, ama gerçek şuydu ki, bir zamanlar babana derinden bir aşk duymuştum..."

Amer şaşırdı. Hemen sözünü kesti.

"Nasıl yani?" dedi heyecanlı bir şekilde. "Sen babamla aşk evliliği mi yapmıştın?"

"Evet," dedi tüm içtenliğiyle. "Gençlik zamanlarımızda babanla birbirimizi deliler gibi sevmiştik."

Amer bir an kendisini çaresiz hissetti.

"O zaman," dedi sesi titrerken, "başka bir adamı neden sevdin? Ardında bırakıp da bizi, o adamla neden kaçtın?"

Piruze'nin sanki başından aşağı kaynar sular döküldü. Bir an her şeyi anlatmak istedi, ama onu ürkütüp kaçırmakda istemiyordu.

"Bak oğlum," dedi titreyen elleriyle sigarasını yakarken. "Sizi o gün arkamda bırakıp kaçarken şaşkın ve perişandım. Bir tavuğun

civcivlerini kanatlarının altına topladığı gibi, ben de kaç kez sizi etrafıma toplamak istedim. Ama babanız koyunları kuzucuklarından ayıran bir çoban gibi, beni üçünüzden ayırdı..."

Amer sözünü kesti.

"Ya âşık olup kaçtığın o adam?" diye sordu öfkeyle başını dizlerinden kaldırırken. "Buna ne diyeceksin peki?"

Piruze ağlamak üzereydi.

"Mushaf'a el basarım ki oğlum, öyle bir adam hayatımda hiç olmadı."

Amer afalladı. Sanki göğsünde sıkışan öfke alev aldı, içinde cayır cayır yandı.

"Doğru mu söylüyorsun? Öyle bir adam hayatında hiç olmadı mı?"

Piruze başını iki yana salladı.

"Şayet yalan söylüyorsam sana oğlum," dedi kederli bir sesle. "Ekmek Mushaf çarpsın beni. Bunu size babanız mı söyledi?"

Amer sustu, boğazı düğümlendi. Piruze sigarasından bir nefes aldıktan sonra, "Galiba," dedi bu sefer gözyaşlarını akıtarak. "Babanızın benimle ilgili size söylediği daha birçok yalanın içinde bu en korkunç olanı. İnsan yalnızca ekmekle yaşamaz, ağzından çıkan sözle de yaşar. Bir kadının kocası günah işlerse, bir evladın babası günah işlerse, o hayatlar ister istemez kirlenir oğlum. Bizim hayatımız da babanız yüzünden kirlendi. Çünkü sizin babanız şehvet düşkünü bir adamdı."

Amer altüst olmuştu.

"Benim hacı babam mı şehvet düşkünü biriydi? Ama bu nasıl olur anne?"

"Senin baban," dedi Piruze çantasından çıkardığı kâğıt mendille gözyaşlarını silerken. "Cana karşı savaşan benliğinin tutku-

sundan kendini kurtaramadı oğlum. Kurtaramadığı gibi evlilik yatağımızı günahla lekeledi. Baban gençliğinde âdeta su gibi oynak biriydi. Bense oğlum, yüreği acılarla dolu bir kadınım. İnan bana, bu zamana kadar hep namusumla yaşadım. Allah'a şükürler olsun ki, başım hep dik gezdim."

Amer bütün gövdesinin titrediğini, yüreğine çöken acının sanki bir kıymık gibi etine batıp duygularını kanattığı hissetti. Ne diyeceğini bilemedi, sadece öylece baktı.

"Size," dedi Piruze düşünceli bir sesle. "Babanızı asla kötülemek istemiyorum, ama gerçeği de bir defaya mahsus olmak üzere anlatmak zorundaydım oğlum. Çünkü bir insanın keşkeyle ya da neden sorusuna cevap arayarak yaşaması, tahtanın içine giren bir ağaç kurdu gibidir, insanı âdeta yiyip bitirir. Ben yıllarca keşkelerle yaşadım, eminim ki siz de neden sorusuna mantıklı bir cevap arayarak yaşadınız, doğru mu?"

Amer'in dudakları titriyordu.

"Hâlâ inanamıyorum?" dedi öfkeli bir sesle. "Babam günde beş vakit namaz kılıyor. Bizi de son derece ahlaklı yetiştirdi. Özellikle yalandan ve zinadan uzak durmamızı tembihledi. Babamın hem yalancı hem de şehvet düşkünü biri olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Piruze iliklerine kadar sarsıldı.

"Bak oğlum," dedi. "Ben din konularında yetkin biri değilim. Ama Kur'an-ı Kerim'i baştan sona okudum. Ama biz Müslümanlara bakınca anladım ki, o mukaddes kitabı hepimiz kendi kalbimize göre okuyup yorumlamışız. Öyle olmasaydı, biz Müslümanlar bu halde olur muyduk hiç? Görünen o ki baban da kaçıp günahlarının arkasına sığınmış, bir düş kurmuş."

Amer âdeta yıkılmış, ela gözlerine bir hüzün gelip yerleşivermişti.

"Babamız," dedi birden. "Fakir olmasına fakirdi, ama öyle dürüst bir adamdı ki hepimiz onu çok sevdik anne. O benim süper kahramanımdı. Hayatını sadece oğullarına adadı. Biliyor musun? Senden sonra hiç evlenmedi. Bize başka bir kadının eli değsin istemedi. Bize hem babalık hem analık yaptı..."

Amer sustu, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Piruze de onunla birlikte ağlıyor, yolunu şaşırmış bir derviş gibi hangi yöne gideceğini kestiremiyordu. Elini oğlunun ıslak yüzünde gezdirirken, "Üzülme bu kadar," dedi hıçkırıklarının arasından. "Üzülme oğlum."

Amer boynuna sarıldı, gözyaşlarını onun omzuna akıttı.

"Nasıl üzülmeyeyim anne? Babamız ne derse biz evlatları onu yaptık hep. Meğerse babamız bir günahkârmış. Hem de öyle bir günahkârmış ki, bizi bile bir örümcek gibi ördüğü ağına düşürmüş. Ne yazık ki o babaların yüzkarasıymış. Acı da olsa bu gerçeği öğrendim."

Amer öyle konuştukça, sanki Piruze'nin de ömründen ömür gidiyordu. Annesinin omzundan başını kaldırırken, "Tıpkı senin gibi ben de," dedi kederli bir sesle, "yaşadığımın bile farkında değilmişim anne. Ancak bugün gerçekleri fark edebildim. Bu gerçekler yıkıcı da olsa, gerçek işte. Şimdi bir de bununla yaşamasını öğrenmem gerekiyor sanırım?"

"Bu hayatta bir şeyi öğrendim ki," dedi Piruze. "O da her şey bizim içinmiş oğlum. Aslında hepimiz başka başka insanların hikâyesini dinlerken ya da bir kitapta okurken, meğerse kendi hikâyemizi dinleyip okuyormuşuz. Bu gerçeği de ancak bir gün başımıza geldiğinde anlıyoruz."

"Kardeşlerim," dedi Amer, "bu gerçeği öğrendiklerinde acaba nasıl tepki verecekler? Rami son derece duygusal bir çocuk, bence bunu kaldıramayacak."

Piruze Rami'nin adını duyunca heyecanlandı.

"Ya İmad?" diye sordu.

Amer'in birden yüzü değişti.

"Şey," dedi tereddütlü bir sesle. "İçimizde en fazla baba âşığı olan o. Babamızın sözünden hiç dışarı çıkmaz. Ayrıca ona katiyen yalan da söylemez."

Piruze'nin birden içine bir kurt düştü.

"Babasını çok mu seviyor?"

"Sevmek ne ki anne, ona âdeta tapıyor. Ne yalan söyleyeyim, babam da onu bir başka sevdi hep. Kardeşimle beni onu sevdiği gibi sevmedi."

Piruze'nin yüzü kederlendi.

"Yıllar önce baban bana demişti ki, 'Eğer bir gün ayrılırsak, ortanca oğlanı bana bırak. Diğerlerini sen alabilirsin.' Senin de söylediğin gibi ona başka bir gözle baktı hep."

Amer şaşırmıştı.

"Onu neden bir başka sevdi anne? Rami'yle bunu hep merak ettik, ama hiç anlayamadık. Korkumuzdan yanına gidip babamıza da soramadık."

"Galiba," dedi Piruze düşünceli bir sesle. "Babasından dolayı kardeşinizi sizden ayrı tuttu. Büyükbabanız Nadeem kalp krizi geçirdiği gün kulağıma, 'Bak, gör. Bu seferki de erkek olacak. Onun adını İmad koyacaksın,' demişti ve o gün ambulansla hastaneye giderken yolda ruhunu Allah'a teslim etmişti."

Amer bunu duyunca kardeşi İmad'a karşı olan duyguları birdenbire değişiverdi.

"Kardeşinizi," dedi Piruze kederli bir şekilde gülümserken. "Yoksa kıskanıyor muydunuz?"

Amer dudaklarını hafifçe araladı, ıstırap dolu bir yüzle gülümsemeye çalıştı.

"Ben asla kıskanmadım," dedi. "Ama Rami arada sırada kıskançlık krizlerine giriyordu."

Piruze önce şaşırdı, sonra tekrar gülümsedi.

"Sen neden kıskanmadın peki?"

Amer çökmüş omuzlarını birden dikleştirdi.

"Ben ikisine de her zaman ağabeylik yaptım anne. Hatırlıyor musun? Havalimanında bizi bırakıp giderken bana demiştin ki: 'Kardeşlerini sana emanet ediyorum.' Onlar senin bana emanetlerindi anne. Ben kardeşlerime çok iyi baktım. Onları senin beni yetiştirdiğin gibi yetiştirmeye çalıştım."

Piruze bir anda ağlamaya başladı, ona ne diyeceğini bilemedi.

"Kardeşlerimi," dedi Amer konuşmasını sürdürerek. "Hiç merak etme. İkisi de harika bir şekilde yetişti."

Piruze gözyaşlarını sildi, bir sigara daha yaktı. Ciğerlerine doldurduğu dumanı havaya üflerken, "Bir anne için," dedi, "çocuğu bebekken nasılsa, büyüdüğünde de odur oğlum. Belki zaman değişmiş olabilir, ama sizler benim için hiç değişmediniz. Hep aynı kaldınız. Ve şimdi görüyorum ki seninle kaldığımız yerden hayatımıza yeniden başladık. Bu beni çok mutlu etti. Umarım kardeşlerinle de kaldığımız yerden aynı şekilde başlarız."

Amer annesinin dizlerine başını tekrar koydu.

"Sen hiç merak etme," dedi kendinden emin bir sesle. "Ben bunu halledeceğim, her şeyi yoluna sokacağım."

Piruze başını eğdi, onu yanağından öptü.

"Bundan hiç kuşkum yok oğlum. Kafamda şu anda sizinle ilgili o kadar çok soru var ki, hangisini soracağımı şaşırıyorum inan."

Amer tatlı tatlı gülümsedi.

"Mesela şu anda aklına ilk geleni sorabilirsin."

Piruze kısa bir an düşündükten sonra, "Pekâlâ," dedi. "Babanlar çok zengindi, o evlerini neden sattılar?"

"Taş evi mi?"

"Evet."

"O evin satıldığını kimden öğrendin sen?"

Piruze'nin içi kabardı.

"Şey," dedi. "Ben oradan kaçtıktan sonra sizi görmek için tam üç kez Şam'a geldim. Birincisinde, babanız beni hapse attırdı. İkincisinde, amcanız Mazen beni öldüresiye dövdü. Üçüncüsünde de evin satıldığını öğrendim. Bunu da yeni ev sahibinden öğrendim tabii. Sizi tüm aramalarıma rağmen bulamadım o zaman, İstanbul'a eli boş döndüm."

Amer o anda hiçbir şey düşünecek halde değildi. Birden yüreğinde müthiş bir sızı hissetti.

"Bütün bunları gerçekten yaşadın mı?" diye sordu. "Demek bizi görmek için geldin ha!"

Piruze sustu, yine ağlayacak gibi oldu.

"Neyse," dedi Amer. "Mazen Amcam yüzünden sattılar evi. O günden sonra amcam hızla zenginleşirken, biz de hızla fakirleştik. Çok fakirlik çektik anne. Doğruyu söylemek gerekirse hâlâ çok fakiriz."

Piruze Allah'a bir kez daha şükretti. Sonra, "Siz," dedi durgun bir sesle. "Fakir değilsiniz, sadece babanız fakir oğlum."

Amer kendini çabucak topladı.

"Nasıl yani?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Benim yeterince param var oğlum," dedi Piruze. "Benim param sizin paranız sayılır."

Amer tuhaf tuhaf baktı.

"Gerçekten çok mu zenginsin anne?"

Piruze gülümsedi.

"Hem de çok oğlum."

"Nasıl zengin oldun peki?"

"Sizi düşünerek oldum. Şimdi sizinle ilgili bu gerçeği öğrenince, iyi ki de çok çalışmışım diyorum."

"Ne yalan söyleyeyim anne," dedi Amer. "Ben de doğru dürüst bir işe girmek isterdim. Şu anki öylesine bir iş."

"Alia'dan duyduğuma göre İngiltere'de okumuşsun ama. Peki, parayı nasıl buldun?"

"Belki biliyorsundur, Aboude Amcam orada yaşıyor. Sağ olsun paramı o verdi, işletme fakültesinde okudum."

"Ya kardeşlerin? Onlar da okudu mu?"

"İmad Şam'da finans üzerine okudu. Rami ise hâlâ işletme fakültesinde okuyor."

Piruze oğullarıyla gurur duydu.

"Maşallah," dedi. "Üçünüz de okumuşsunuz."

Amer acı acı güldü.

"Okumayıp da ne yapacaktık? Babamızın çok parası mı vardı sanki? Bu hayatta bir yerlere gelmek istiyorsak, okuyup bir meslek sahibi olmamız şarttı anne."

Piruze oğluyla bir kez daha gururlandı.

"Aferin sana," dedi. "Seni tanıdıkça daha bir mutlu oluyorum oğlum. Şimdi söyle annene, işinden neden memnun değilsin?"

Amer bir an sustu. İçinde yine bir sızı başladı. Bu ince sızı yüreğini öyle bir burktu ki, gövdesinin tam ortasına bir ağırlık çöktü.

"Şey," dedi cılız bir sesle. "Sana gerçeği söylememi ister misin?"

Piruze merakla gözlerini ona dikti.

"Evet, söyle lütfen."

Amer çok istediği bir şeye sahip olamamamın verdiği hayal kırıklığıyla baktı annesine.

"Şey... Aslında ben bir kızı seviyorum anne. Bu kızı istediğim kadar hiçbir kızı istemedim. Gerçi çok sevgilim de olmadı ya."

"Sorun ne peki? Onunla neden birlikte değilsin öyleyse?" diye sordu Piruze.

Amer utandı. Başını önüne eğdi, dudakları gerildi.

"Fakir olduğumuz için," dedi. "Cesaretim yok anne. Ona sevdiğimi söyleyemiyorum, utanıyorum. Çünkü onun ailesi çok zengin. Ya beni hor görürse, n'aparım o zaman?"

Piruze oğlunun ne dediğini çok iyi anlamıştı. Yüreğindeki sızıyı dindirmeye çalışarak, "Pekâlâ," dedi yumuşak bir sesle. "Kız kim?"

"Şey..." dedi Amer, söylemek konusunda kararsızdı.

Piruze'nin meraktan yüreği dolup taşmak üzereydi.

"Eee!.. Kim bu kız?"

Amer'in yanakları kızardı.

"Hadi oğlum, söylesene annene. Kız kim?"

Amer bir an cesaretini topladı, omuzlarını dikleştirerek, "Aslında," dedi. "Sen onunla tanıştın."

Piruze sevinçten bir kahkaha attı.

"Yoksa Alia mı?"

Amer utandı, başını tekrar önüne eğdi. Kalbi küt küt atmaya başladı.

"Evet," dedi cılız bir sesle.

"İşin doğrusunu bilmek istersen," dedi Piruze büyük bir mutlulukla oğluna sarılırken. "O da sana kör kütük âşık."

Amer afalladı.

"Alia mı bana âşık?"

"Evet. O da kaç zamandan beri senden hoşlanıyormuş."

Amer sevinçten bir an aklını kaybedecek gibi oldu.

"Bütün bunları o mu söyledi sana?"

Piruze baştan aşağı ürperdi. Oğlunun çocukluğunu görememişti, ama âşık halini görüyordu. Amer'in mutluluktan ağzı kulaklarına varmış, ela gözleri iri iri açılmıştı.

"O söyledi," dedi. "Bence artık ona arkadaşlık teklif etmelisin."

Amer'in dudakları yine bir çizgiye dönüştü.

"Aslında," dedi yüzünün rengi uçup giderken. "İyi bir işe girseydim, ona evlilik teklifinde bulunacaktım anne?"

"Onu o kadar çok mu seviyorsun?"

Amer'in içini bir heyecan sardı.

"Hem de çok anne, ama lanet olsun ki fakirlik yüzünden bırak evlenme teklifini, açılamadım bile ona. Hangi parayla evleneceğim?"

Piruze oğluyla bir an göz göze geldi. Bakışlarındaki ezikliği fark edince, "Bak oğlum," dedi. "Baban fakir olabilir, ama ben demin de söylediğim gibi zengin biriyim. Bütün her şeyim sizin. Mademki bu kızı çok seviyorsun, onunla evlen o zaman. Her şeyi anneciğin seve seve yapar. Hem ayrıca bu kadar parayı mezarıma mı götüreceğim?"

Amer duygulanmıştı.

"Ama, sana yük olmak istemiyorum anne. Yıllar sonra tekrar karşılaştığımızda bunları mı konuşmalıydık? Doğrusu bu durumdan biraz rahatsız oldum."

Onun bu duyarlılığı karşısında Piruze'nin yüreği titredi, gözleri dolu dolu oldu.

"Bak oğlum," dedi. "Ben bir anneyim. Kalpsiz babalar gibi evlatlarıma karşı üç kuruşun hesabı yapmam ben. Kaldı ki, siz benden bir parçasınız. Aramızda güçlü bir bağ var. Bir anneyle oğul arasına set çekilemez. Bırakın da sizi bağrıma basayım, yardım edeyim."

Amer ona sarıldı.

"Tamam anne," dedi. "Hakkımızda hayırlısı neyse o olsun inşallah. Bu konularda sana karşı gelmeyeceğim."

Piruze başını kaldırmış, büyük bir mutlulukla ona bakıyordu.

"En kısa zamanda," dedi sevecen bir sesle, "Alia'ya evlenme teklifinde bulun. İnan bana, herkes bu güzel habere çok sevinecek."

"Herkesin sevineceğine pek de emin değilim anne?" dedi Amer. "Babamın sevineceğini asla düşünmüyorum."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Babamı çok iyi tanıyorum. Seninle görüştüğümüzü öğrendiğinde olay çıkaracak, kızılca kıyamet kopacak."

Piruze bir an gerildi.

"Acaba benimle görüştüğünü şimdilik ona söylemesen mi?"

"Neden söylemeyecekmişim ki? Yıllarca onun yalanlarını dinledim. Bu sefer de o beni dinlesin. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmayacağım. Ben böyle bir insan değilim anne. Çünkü bizi babamız böyle yetiştirmedi. Beni nasıl yetiştirdiyse, ben de onun karşısına öyle çıkacağım."

Piruze sustu bir an. Sonra, "Babanla da," dedi cılız bir sesle, "kötü olmanı istemem oğlum. Yine babandır, sözünü tartıp öyle konuş onunla."

Amer öfkeliydi.

"Kusura bakma anne," dedi gözlerinden ateş saçarken. "Yeter artık. Neredeyse ömrümün bir yarısı onun yalanlarıyla geçmiş. Diğer yarısını artık bildiğim gibi yaşamak istiyorum."

"Ne desem ki oğlum sana. Çok haklısın ama..."

Amer sözünü kesti.

"Onunla konuşacağım."

Piruze eski kocasını çok iyi tanıyordu. Olabilecekleri düşününce midesine bir ağrı saplandı.

"Sen yine de dikkatli ol oğlum. Baban tilki gibi kurnaz bir adamdır."

Amer umursamaz bir tavırla gülümsemeye çalıştı.

"Onun kurnazlığı eskidendi," dedi. "Ona karşı öyle öfkeyle doluyum ki, yüreğim neredeyse bir volkan gibi patlamak üzere."

Piruze onu sakinleştirmeye çalıştı.

"N'olursun sakin ol, korkuyorum çünkü. Bize yine bir kötülük yapmasından korkuyorum."

Amer annesinin kaygılandığını görünce, "Sen hiç endişelenme," dedi bu sefer öfkesini bastırarak. "Elbet bir çözüm yolu bulacağım."

Piruze biraz olsun rahatladı.

"İyi olur, onunla dikleşme oğlum."

Amer'in öfkesi birdenbire kayboldu, gülmeye başladı. Piruze şaşkın şaşkın baktı ona.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu kendisi de gülümserken.

"Kırk yıl düşünsem," dedi. "Aklıma gelmezdi. Hem hasretini çektiğim anneme kavuştum, hem de sevdiğim kıza."

Piruze katıla katıla güldü.

"Çok âlemsin valla."

Amer saatine baktı.

"Aaa!" dedi şaşkınlıkla. "Neredeyse şafak sökmek üzere, senin uykun hâlâ gelmedi mi anne?"

Piruze dağınık saçlarını karıştırdı, hafifçe esnedi.

"Galiba," dedi cılız bir sesle. "Dün çok gerildim, yoruldum. Ama senin yanında saatler nasıl geçti anlamadım."

Amer de esnedi.

"İstersen biraz uyuyalım. Ben de çok yoruldum, parmaklarım neredeyse uyuşmaya başladı."

Piruze yavaşça toparlandı.

"Tamam, uyuyalım. Ben de odama gideyim şimdi."

Amer üzerindeki siyah çizgili kazağı çıkardı, kot pantolonuyla öylece yatağa uzandı. Sonra başını hafifçe kaldırıp annesinin yanağından öptü.

"Gitme istersen," dedi bu sefer başını yastığa koyup esnerken. "Burada benimle kal."

Piruze sustu, hiçbir şey söylemedi. Amer arkasını dönerken, "Anne," dedi yıllar önceki o çocuksu haliyle. "Sırtımı kaşır mısın biraz?"

34
Muhteşem Bir Gün

Bir hafta sona ermek üzereydi. Piruze âdeta rüyada gibiydi. Yıllardır hüzünle bakan gözleri artık mutlulukla ışıldıyor, yüzünden gülümseme hiç eksilmiyordu. Tekrar huzuru bulmuştu.

Amer annesiyle yan yana yürürken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu merakla.

Piruze'nin yüzünde sanki olgun başakların yansıması vardı. Oğluna gülümseyerek baktı.

"Keşke," dedi. "Şu anda bu havalimanında değil de başka bir havalimanında olsaydık. Dünyanın en güzel yerinde hep birlikte birkaç hafta geçirseydik."

Amer kollarını annesinin boynuna doladı, yüzünü yüzüne yaklaştırıp öptü.

"Kim bilir," dedi. "Bakarsın bir gün bunlar da olur. Olmaması için hiçbir neden yok çünkü."

"İnşallah oğlum, inşallah. O günleri iple çekiyorum. Ya sen şimdi ne yapacaksın? Ben gittikten sonra bir programın var mı?"

Amer güldü. Piruze merakla bakıp, "Neden öyle gülüyorsun?" diye sordu.

Amer yine kıkırdadı.

"Şey," dedi. "Galiba uzun süre hiç kimseyle konuşmayacağım, gidip kendimi eve kapatacağım."

Piruze şaşırdı.

"Nedenmiş o?"

"Neredeyse," dedi Amer, "bir haftadır sürekli konuşup durduk anne, farkında mısın? Konuşmaktan inan ki çenem ağrıyor."

"Bu konuşmayı yirmi bir yılın hatırına saysanız iyi edersiniz Amer Bey. Ayrıca gördüğüm kadarıyla çeneniz de pek kuvvetli maşallah."

İkisi de kahkahalarla güldüler.

"Galiba," dedi Amer hâlâ gülerken. "Birazdan arabamı teslim almaya gideceğim. Oradan da Alia'ya uğrarım belki."

"Zavallı kızcağızın kardeşi de düşüp ayağını kıracak zamanı buldu. Bizimle hiç birlikte olamadı."

"Hiç sorma, şansızlık işte. Seni yolcu etmeye gelemediği için de çok üzgündü."

"Olsun," dedi Piruze. "Nasıl olsa daha çok görüşeceğiz, değil mi?"

"Tabii ki anneciğim. Kaçırdığımız günlerin acısını hep birlikte çıkaracağız."

Piruze yüreğinden beynine doğru bir mutluluk hissinin yayıldığını duydu.

"İnşallah," dedi gülümserken. "Şimdi söyle bana, Alia'ya ne zaman evlenme teklif edeceksin?"

"En kısa zamanda," dedi Amer. "En uygun anı kolluyorum."

"Peki, gerçekten sen hazır mısın buna?"

Amer güldü.

"Ben çoktan hazırım anne. Ama yine de biraz heyecanlıyım."

Piruze o anda dünyanın en mutlu annesiydi.

"Hepimiz bu yollardan geçtik oğlum," dedi. "N'olur gençliğinizin kıymetini bilin. Çünkü gençlik altın gibidir, her zaman göz kamaştırır."

Amer duygulandı.

"Haklısın anne. Hem gençliğimin hem de senin kıymetini daima bildim. Sadece uzun yıllar bunu sana söyleyemedim."

Piruze de duygulanmıştı.

"Geçti oğlum. Allah'a şükür kâbus dolu yıllar geçip gitti. Şimdi çok mutluyum. Şu dünyada benden mutlusu yok, inan bana."

O sırada yapılan anonsu duyunca, ikisi de veda vaktinin geldiğini anladılar.

"Evet," dedi Amer. "Artık ayrılma vakti geldi sanırım. Seni her gün mutlaka arayacağım anne."

Piruze'ye o anda oğlundan ayrılmak öyle zor geldi ki, sanki ayaklarının altından yer kayıyormuş gibi hissetti. Kollarını oğlunun boynuna dolarken, "Şimdilik hoşça kal," dedi. "Kardeşlerine benden bol bol selam götür. Onları da çok özlediğimi, en yakın zamanda görmek istediğimi söyle."

Amer gözyaşlarını sildi.

"Başüstüne, söylerim anne. Merak etme, gözün arkada kalmasın sakın. Ben her şeyi yoluna sokacağım."

O sırada bir kez daha anons duyuldu. Piruze gözyaşlarını sildi, küçük valizini eline alıp bir-iki adım attı, sonra ansızın durdu. Başını çevirip Amer'e baktı, "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum oğlum," dedi bütün bedeni zangır zangır titrerken. "Yıllar önce ben tekrar evlendim."

Amer annesine yaklaşıp omuzlarından tuttu, dudaklarını uzatıp alnından öptü.

"Senin adına mutlu oldum," dedi anlayışlı bir ses tonuyla. "Yeniden evlenmiş olmana gerçekten de çok sevindim anne. Peki, kardeşlerimiz var mı?"

Amer o gün annesi İstanbul'a döndükten sonra kendisini bayağı kötü hissetmiş, soluğu hemen Alia'nın yanında almıştı. Alia son derece üzgündü.

"Kusura bakma," dedi ağlamaklı bir sesle. "Annene çok mahcup oldum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum bu yüzden."

Amer onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Dert etme," dedi. "İnan ki biz de otelden dışarı çok az çıktık. Ana-oğul günlerce sabaha kadar oturup konuştuk, konuştuk, konuştuk..."

Alia bir an heyecanlandı.

"Eski günlerden," diye konuşmasını sürdürdü Amer. "Neler neler konuşmadık ki... İkimiz de çok fazla şey konuştuk."

Alia kendisi hakkında konuşup konuşmadıklarını anlamak için bir an dikkatle Amer'in yüzüne baktı, ama aradığı yanıtı bulamadı. Birden neşesi kaçtı.

"Başka bir şey konuşmadınız mı?" diye sordu.

Amer bu soruyu ne maksatla sorduğunu anlamıştı, ama bozuntuya vermedi. Aslında o da ona açılmak, kaç zamandır içine hapsettiği aşkını haykırmak istiyordu, ama kendince en doğru anı bekliyordu.

"Hayır," dedi. "Başka ne konuşabilirdik ki? Neden sordun?"

Alia'nın yüzü pancar gibi kızardı.

"Şe... Şey," diye kekeledi. "Ne bileyim ben? Öylesine sorulmuş aptalca bir soruydu benimkisi, unut gitsin."

Amer o esnada gülmemek için kendini zor tuttu. Alia ise aşkın insanı ne kadar çaresiz bir duruma soktuğunu düşündü. Yüreği incinmiş bir şekilde Amer'e baktı.

"Bana neden yalan söyledin?" diye sordu birden. "Halbuki sen hiç yalan konuşmayı sevmezdin."

Böyle bir soru beklemeyen Amer'in yüzü kızardı.

"Ne yalanı?" diye sordu.

"Baksana, meğerse annen yaşıyormuş. Neden onun öldüğünü söyledin bana?"

Amer'in az önce utançtan kızaran yüzünü derin bir keder kapladı.

"Evet," dedi. "Sana yalan söyledim, ama annemin yaşayıp yaşamadığını gerçekten bilmiyordum. Ta ki bir hafta öncesine kadar..."

Amer'in boğazı düğümlendi, sustu. İçinde babasına karşı yine büyük bir öfke hissetti. Alia konuyu daha fazla uzatıp onu üzmek istemedi.

"Neyse," dedi. "Önemli olan annenle tekrar bir araya gelmiş olman, değil mi?"

Amer bir an babası ve kardeşleri bu gerçeği öğrenince acaba ne diyecekler, nasıl bir tepki gösterecekler diye düşündü.

"Sen iyi misin?" diye sordu Alia. "Dalıp gittin yine."

Amer hemen kendini toparladı.

"Bir işin var mı şu an?" diye sordu birden. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

Alia heyecanlandı.

"Hayır, yok," dedi. "Yaklaşık yarım saat önce bizimkiler Kuveyt'ten döndüler. Şu anda ağabeyimin yanında onlar var. Söyle bakalım, beni nereye götüreceksin?"

Amer sanki yüreğinden geçenleri söyleyecekmiş gibi durdu, ama sonra vazgeçti.

"Şey," dedi. "Bir yerden bir şey almam gerekiyor. Senin arabanla gidebilir miyiz?"

"Tabii ki gidebiliriz. Ne alacaksın?"

"Önemli bir şey değil," diye yalan söyledi Amer. "Bir zarf alacağım."

Alia çantasından arabasının anahtarını çıkarıp ona uzattı.

"Al," dedi. "Arabayı sen kullan öyleyse."

Amer o anda çok heyecanlıydı. Her ne kadar ona belli etmemeye çalışsa da içi içine sığmıyor, yerinde duramıyordu. Hiç zaman kaybetmeden yola koyuldular. Hızla caddeleri geride bırakıp bir araba galerisinin önüne geldiler. Alia birkaç saniye öylece ışıl ışıl parlayan BMW marka arabalara baktı. Amer hiç kımıldamadan oturuyordu. Alia bakışlarını yavaşça ona çevirdi.

"Yoksa," dedi âdeta nefesini tutarak. "Bir araba mı aldınız."

"Evet," dedi Amer gülümseyerek. "Annem bana bir araba aldı."

Alia bir kedi yavrusu gibi yanına sokulup yanağından öptü.

"Hayırlı olsun," dedi büyük bir sevinçle. "Daha ne duruyoruz o zaman? Gidip bir an önce güzel oyuncağını alalım."

İkisi de neşeyle arabadan inip galeriye doğru koşmaya başladılar. İçeriye girer girmez onları karşılayan satış elemanı Amer'i hemen tanımıştı.

"Hoş geldiniz," dedi elini uzatırken. "Buyurun."

Alia ondan da heyecanlıydı. Bir an boş bulunup, "Arabamız hazır mı?" diye sordu.

Satış elemanı ona bakıp tebessüm ederken, Amer de mutlulukla gülümsedi.

"Şu siyah olan," dedi satış elemanı işaretparmağıyla dışarıda duran arabayı göstererek. "Az önce bütün işlemleri bitti, arabanız hazır."

Alia gözlerini kocaman açmış, hayran hayran arabaya bakıyordu. Birden Amer'in elinden tutup, "Hadi koş," dedi. "Hemen binelim."

Amer hiç itiraz etmedi, koşup arabaya bindiler. Genç adamın o an heyecandan kalbi duracak gibiydi. Gözlerini sımsıkı kapatıp açtı. Sonra başını çevirip yan koltukta oturan Alia'ya baktı.

"Bugün muhteşem bir gün," dedi dudakları titrerken. "Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, çünkü çok heyecanlıyım. Bu arabaya ilk binen kızın sen olmasını çok istedim. Son binen kızın da sen olmasını istiyorum. Benimle evlenir misin?"

Alia hiç beklemediği bu teklif karşısında bir an donakaldı. Ne diyeceğini bilemedi. İki damla gözyaşı yanaklarından aşağıya usulca süzülürken, "Evet," dedi. "Evet..."

35
Albüm

Şam, Şubat 2007

Sanki yağmur yüklü kara bir bulut geçip gitti üzerinden. Amer o anda gözlerinden yanaklarına süzülen damlaları buruk bir acıyla sildi. Sonra yere doğru eğilip odanın içine saçılan Rami'nin bebeklik albümünü eline aldı. Tam o sırada kapı yavaşça açıldı. Gelen Afaf Hanım'dı.

Yaşı bir hayli ilerlemiş, yüzündeki derin çizgiler daha da çoğalmıştı. Bir zamanlar simsiyah olan saçları beyaza dönmüş, omuzları iyice çökmüş, acı, gözlerinin ışığını alıp götürmüştü.

"Benden ne istiyorsun?" dedi öfkeyle Amer. "Yoksa vicdanını rahatlatmak için mi geldin buraya?"

Afaf Hanım sustu, eski püskü yatağın kenarına güçlükle oturdu. Kahverengi lekeli buruşuk ellerini dizlerinin üzerine koyup, gözlüğünün üzerinden Amer'e baktı. Bir şeyler söylemek istedi, ama başaramadı. Boğazı düğümlendi.

"İçimde derin yaralar açıldı babaanne," dedi Amer ağlarken. "Çok derin yaralar..."

Sonra sustu. Afaf Hanım o sırada ağlıyordu. Amer'e baktı. O zaman yüzündeki acıyla karışık öfkeyi gördü.

"Bu saatten sonra ne söylesem boş," dedi Afaf Hanım kuru bir sesle. "Çünkü bizim hayatımız kazanın altında yanan çalıların çatırtısı gibi boştu. Şimdi geçmişi sorgulamaya kalkıp öfkelenme. Çünkü öfke akılsızların bağrında barınır."

Amer acı acı güldü.

"Ya şehvete ne demeli?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla. "O kimin bağrında barınıyor? Oğlunun mu?"

Afaf Hanım âdeta buz kesti.

"Evet," dedi soğuk bir sesle. "İnsanlar da üzerlerine ansızın çöken kötü zamana yakalanırlar. Oğlum da süzme balın damağa tatlı ve hoş gelmesi gibi, gidip ağzını bir arzu nesnesi olan kızların körpe bedenine buladı. Gençlik zamanlarında şehvetle açılan o ağzı ne yazık ki hem kendisini hem de bizi yakıp kavurdu."

Amer babaannesine bakarken birdenbire belleğinde canlanıverdi hatıralar.

"Ya sana ne demeli babaanne?" dedi yine öfkeli bir şekilde. "Babamın yalanları karşısında suskun kalıp günahlarına neden ortak oldun?"

Afaf Hanım yorgun yüreğinde yine her zamanki gibi bir sızı hissetti.

"Bu hayat beni bezdirdi," dedi kahır dolu bir sesle. "Evet, yıllarca sustum oğlum... Sustum, çünkü analık öyle bir duygu ki, evladın katil olsa bile o yine de senin evladın, canın. Bir zamanlar ben de zengin bir hayat sürdüm. Sonra evladım yüzünden yokluk bir haydut gibi, yoksulluk bir akıncı gibi üzerime üzerime doğru geldi, içime düşen bir kurt âdeta yiyip bitirdi beni. Sizin gibi ben de babanızın işlediği günahlar yüzünden ağır bedeller ödedim. Hatta o günahların bedelini bazen bir somun ekmeğe muhtaç kalarak ödedim."

Amer sinirlenmişti.

"Ama görüyorum ki, oğlun hâlâ akıllanmamış babaanne. Ne cüretle karşıma geçip annemle görüşmeme engel olmaya çalışıyor?"

"Kızgın..."

Amer sözünü kesti.

"Kızgın mı? Anneme mi? Bu işte bir yanlışlık yok mu sence? Şayet kızgın olması gereken biri varsa o da annem değil mi? Günahkâr babam hâlâ kime, neye kızıyor?"

Afaf Hanım sustu, ama Amer öfkesini bir türlü kontrol edemiyordu.

"Bak babaanne," dedi. "Meğerse senelerce hiç yaşamamışım ve hiçbir şey hissetmemişim ben. Sadece kuru bir nefes alıp zaman geçirmişim, bir de babamızın yalanlarına kanmışım. Bizim hayat hikâyemiz böyle acı dolu mu olmalıydı?"

Afaf Hanım hüngür hüngür ağlıyordu.

"Gidip şimdi söyle oğluna önümüzden çekilsin artık. Yoksa onu yıkıp geçmesini de bilirim. Bıraksın da annemizle biraz mutlu bir hayat sürelim."

Afaf Hanım zorlukla ayağa kalktı, bitkin bir halde yürümeye çalıştı. Gözyaşlarını yorgun yüreğine akıtırken, "Söylerim oğlum," dedi. "Ona söylerim, lakin yine her zamanki gibi dinlemez beni. Zaten ne zaman dinledi ki biçare anasını."

Afaf Hanım gittikten sonra Amer uzun bir süre tek başına oturdu. Biraz önce olanlar yüzünden başına şiddetli bir ağrı girmiş, dayanılmaz bir hal almıştı. O sırada dışarıda esen sert rüzgâr, yavaş yavaş yağan karı tipiye dönüştürmüş, ağaçları beşik gibi sallamaya başlamıştı.

Amer pencerenin pervazından yavaşça kalkıp yatağına uzandığı sırada kapı tekrar açıldı. Bu sefer gelen Rami'ydi. Belli ki dışarıdan geliyordu. Soğuktan burnu kıpkırmızı olmuştu.

"Kızgınlığın biraz olsun geçti mi?" diye sordu Amer.

Rami'nin üzerine bir hüzün çökmüştü. O meraklı ifade tekrar yerleşti açık yeşil gözlerine, ama artık eskisi kadar kızgın görünmüyordu.

"Ona," dedi sesi titrerken, "gerçekten de aramızda en çok ben mi benziyorum?"

Amer uzandığı yerden doğruldu, elini bir ayağı kırık duvara yaslanmış sehpaya uzattı.

"Celâlim hakkı için," dedi. "Aramızda anneme en çok sen benziyorsun. Al bak, kendi gözlerinle gör."

Rami yıllar önce bakmaya cesaret edemediği annesinin fotoğrafını titreyen elleriyle tuttu, uzun uzun baktı. Sonra da bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

"Demek bu annem," dedi hıçkırıklarının arasından.

"Evet," dedi Amer de ağlarken. "Fotoğraftaki kadın annemiz. Artık kendi gözlerinle gördün. Söyle bakalım, en çok kime benziyormuş?"

Rami buruk bir şekilde gülümsedi.

"Bana," dedi. "Tıpkı bana benziyormuş."

Amer kollarını kardeşinin boynuna doladı, ona sımsıkı sarıldı.

"Ağabey," dedi Rami. "Sordun mu ona? Benim bebeklik albümüm neden boşmuş?"

Amer iliklerine kadar sarsıldı, sonra gözlerini onun gözlerine dikip, "Bu soruyu annemize neden kendin sormuyorsun?" dedi.

Rami heyecanlandı.

"Ben mi? Ama ona nasıl sorabilirim ki? Onu hiç tanımıyorum ağabey. İnan ki onunla yüz yüze gelsem dilim tutulur, konuşamam. Biz iki yabancı gibiyiz."

Amer'in bir an yüreği kabardı.

"Hayır, değilsiniz. O bizim annemiz. İnan bana onu görünce böyle hissetmeyeceksin. Onunla tanışır tanışmaz hemen kaynaşacaksın."

"Ama," dedi Rami soluğu kesilir gibi olurken. "Sen annemizi hatırlıyorsun. Bense onu hiç hatırlamıyorum. Sana davrandığı gibi bana da aynı şekilde davranır mı?"

"Saçmalama, nasıl konuşuyorsun öyle? O senin de annen. Hiç öyle şey olur mu? Hepimiz onun oğluyuz."

Rami iç çekti.

"Niye saçmalıyım ki ağabey? Bu söylediğini doğru kabul edersek, güya hepimiz babamızın da oğluyuz. Ama o, İmad'ı bizden daha çok seviyor, yalan mı?"

Amer sustu, tam gözlerinin içine bakıp, "Şimdi geçip karşıma otur," dedi gür bir sesle. "Sana her şeyi ta en başından anlatacağım. Çünkü hepimiz bir yol ayrımındayız şu an. Kulağını dört aç ve beni iyi dinledikten sonra kendin karar ver ne yapacağına, nasıl davranacağına?"

Rami yatağın üzerindeki yastığı çekip oturdu. Yastığı da arkasına koyup sırtını duvara yasladı.

"Evet," dedi ağabeyine. "Seni dinliyorum."

36
Mail

Ertesi gün sabah erkenden Wassim çocuklarını başına toplamış, küçük söylevine başlamıştı.

"Şimdi beni çok iyi dinleyin," dedi işaretparmağını havada sallarken. "Sizi ben büyüttüm, o kadın değil. Yıllar sonra ortaya çıkıp sizin aklınızı çelmeye çalışıyor. Sakın ona inanmayın. O hem ahlaksız hem de yalancı biri."

Amer öfkeden köpürdü.

"Baba," dedi sinirli sinirli. "Annem hakkında böyle konuşma istersen. Ayrıca sen hangi yüzle bize ahlak dersi vermeye kalkıyorsun?"

Wassim bu sözlere fena içerledi, şekeri düşer gibi oldu. Boğazı kupkuru kesilirken, "Bunca yıldan sonra bana nankörlük mü yapıyorsun ha? Sen hiç vicdan azabı çekmiyor musun?" diye çıkıştı.

Amer'in o an içindeki öfke taştıkça, taşıyor daha fazla kırıcı oluyordu.

"Doğrusu," dedi bütün gövdesi titrerken. "Sen çok zalim, çok nankörmüşsün baba. Senin yalnızca gözlerin değil, sinendeki kalbin de körmüş. Yıllardan beri bizden ne istedin? Gençliğinde işlediğin günahları temizlemek için mi oğullarına dört elle sarıldın? Yeter artık baba!.. Biraz olsun bizi rahat bırak. Elinde tuttuğun kamçıyı şaklatıp hâlâ yüreğimizi kanatıyorsun. Belki farkında de-

ğilsin, ama sen artık ölüyorsun baba. Yıllardır senin istediğin gibi yaşadık. Bırak da bundan sonra biraz kendi istediğimiz gibi yaşayalım. Ölene kadar senin oyuncağın mı olacağız?"

İmad ayağa fırladı.

"Baba," dedi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "O kadın buna son model bir oyuncak almış. Dün gece bu ikisi konuşurken duydum."

Wassim afalladı.

"Ne oyuncağı?"

"Bir araba. Hem de en pahalısından, BMW."

Wassim'in neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Yumruğunu masaya vurdu.

"Kardeşinin söyledikleri doğru mu?"

Amer az önceki öfkesini bastırdı, soğuk bir şekilde babasına baktı.

"Doğru, annem son model bir araba aldı bana."

Wassim bir an sanki kıskançlık krizine girdi, hasedinden çatlayacakmış gibi oldu.

"Hangi parayla aldı?"

Amer belli belirsiz gülümsedi.

"Annem zengin bir kadın baba, hem de çok. Hatta size söylemeyi unutuyordum, yakın bir zamanda evleniyorum ben."

Wassim öfkeden deliye döndü.

"Evlenmek de nereden çıktı? Hangi parayla evlendireceğim seni?"

Amer sakin sakin baktı ona.

"Sağ olsun," dedi. "Bütün masraflarımı annem karşılayacak, sen değil baba. Ayrıca eski işimden de ayrıldım, Beyrut'ta annemin işlerini yapacağım artık."

Wassim'in bir anda bütün rengi uçtu.

"İmad oğlum," diye seslendi sandalyeye yığılıp kalırken. "Bana bir bardak su getir çabuk."

İmad koşup su getirmeye giderken ağabeyine ters ters baktı.

"Bu evlenmek işi de nereden çıktı?" dedi Afaf Hanım. "Kız kim? İyi düşündün mü oğlum?"

Wassim annesine baktı.

"Bu oğlan," dedi kızgın bir sesle. "Aklını iyice oynatmış."

Amer babasının bu sözlerine hiç aldırmadı.

"Üniversiteden bir arkadaşım babaanne," dedi. "Beyrutlu bir ailenin kızı."

Wassim sinirinden bir kahkaha attı.

"Bari," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Kızın ailesi de o kadın gibi zengin mi?"

Amer cevap vermedi. Ayağa kalkıp, "Ben," dedi, "şimdi Beyrut'a dönüyorum. Babamla konuşacaklarım burada bitmiştir."

Wassim, "çabuk otur yerine!" diye bağırdı. "Ben sana kalk demeden, bu masadan asla kalkamazsın."

Bu sefer de Amer sinirinden güldü.

"Kalktım bile," dedi babasına diklenerek. "Ne yapacaksın? Bak baba! Seninle son defa konuşuyorum. Annemizle aramıza girme. Bütün zalimliğine karşı gene de seni seviyorum, ama beni ikiniz arasında bir tercih yapmaya zorlarsan eğer haberin olsun bu sefer annemi tercih edeceğim. O zaman ne yapacaksın? Bu harabe evde oturup arkamdan küfürler mi yağdıracaksın? Bu söylediklerimi istersen bir düşün baba."

Amer gittikten sonra Wassim sıtmaya yakalanmış gibi titreyerek yatağa uzandı. Uzun bir süre üzüntü içinde dövündü. Böyle bir

şey yaşayacağını daha önce hiç düşünmemişti. Amer'in kendisine bu şekilde karşı çıkmasını aklı almıyor, bunu kendine yediremiyordu.

"Budala oğlan," diye söylendi. "Bana hiç utanmadan bir de kafa tutuyor. Sen de gördün değil mi?"

Afaf Hanım oğlunun yüzündeki derin çizgilere baktı. Durumu anlatacak sözcükleri bulamıyordu. Neden sonra, "Bak oğlum," dedi. "Mümkün olsaydı geçmişte yaptığım bütün hatalarımı telafi etmek isterdim. Şimdiki aklım olsa o hataları asla yapmazdım."

Wassim baygın gözlerini annesine dikti.

"Sen ne demek istiyorsun?"

"Artık diyorum ki sana, şu öksüzlerine biraz acı oğlum. Onlara merhamet göster."

Wassim öfkelendi.

"Onlar neden öksüz olsun ki? Ben henüz ölmedim."

Afaf Hanım yorgun ve ağrıyan başını iki yana salladı.

"Ya sen öldüğünde," dedi. "Onlar öksüz kalmayacak mı? Bunları hiç düşünmüyor musun?"

Wassim sustu.

"Gel, bırak şu inadı artık oğlum. O kadını oğullarından ayırdık, yalan mı? Sen de, ben de günaha bulandık. Şu aynada istersen kendine bir bak. Şeker hastalığın her geçen gün seni biraz daha yiyip bitiyor, şimdi de böbreklerini çürütüyor. Bırak şu inadı. Lütfeden, sevecen, doğru bir baba ol evlatlarına. Sadece günahlarınla Yaradan'ın önünde durma, biraz da sevaplarınla dur."

Wassim daha da sinirlenmişti.

"Ben yıllar önce tövbe ettim," dedi bir aslan gibi kükreyerek. "Günahlarımın bağışlanması için tövbe ettim. Sadece tövbe etmekle de kalmadım, o günden sonra Allah'a da ibadet ettim. Ayrıca bedeni günaha sokan o kötü arzulara da tövbe ettim. Daha ne yapayım?"

Afaf Hanım oğluna bakıp tuhaf tuhaf gülümsedi.

"Sadece," dedi. "Tövbe etmek yetmez oğlum. Bir günahından arınmak için tövbe ediyorsun, öte taraftan da başka başka günahlar işliyorsun. Ya o günahlarının tövbesi n'olacak?"

"Bana hangi günahlardan bahsediyorsun anne?"

"Ölesiye baskı yaptın o öksüzlerine, garip yoksullarına, yalan mı? Yüreği kırık bir şekilde büyüdüler. Evet, sen onlara hem babalık hem analık yaptın yapmasına, lakin ne kadar analık yapsan da öksüzlerine, sen bir ana olabilir misin oğlum?"

Wassim sustu.

"Karanlıkta ışık doğarmış dürüstler için," dedi Afaf Hanım düşünceli bir sesle. "Ayrıca sonsuza dek anılırmış doğru insanlar. Gel, bırak şu inadı oğlum. O öksüzlerine gelecekleri için bir ışık doğsun. Sen de öldükten sonra oğullarının zihninde güzel bir şekilde hatırlan."

Wassim'in yüreği bir kez daha kırılmıştı.

"Ben öldükten sonra ne yaparlarsa yapsınlar," dedi kuru bir sesle. "Ama ben öldükten sonra."

Afaf Hanım ayağa kalktı.

"Anlaşıldı oğlum," dedi öfkesini acılı yüreğine gömerek. "Sen adam olmamışsın, anlaşılan olmaya da hiç niyetin yok. Lakin unutma ki, bunca zaman dilimi tutup sustum. Hep kaçındım konuşmaktan. Susunca da acım alevlendi, içimde yüreğim tutuştu. Yeter artık, bugünden sonra susmayacağım. Sen de boş yere hiç debelenip durma. Çünkü su akıp yatağını bulur. Oğulların er ya da geç analarına koşup sarılacaklar, şayet ölmezsen o günleri de göreceksin."

Piruze o gün işe gitmemiş, evde kalıp yeni hazırladığı modeller üzerinde değişiklikler yapıyordu. O sırada kapı çaldı, evdeki hizmetçilerden biri kapıyı açtı. Gelen Enver'di. Piruze onu karşısında görünce şaşırdı.

"Hayrola aşkım," dedi tatlı tatlı gülümserken. "Bu saatte evde ne işin var?"

Enver onu yanağından öperken, "Yoksa unuttun mu?" diye sordu. "Bu akşam konserimiz var ya."

Enver yıllar önce Şişli'de bir derneğe katılmış, o derneğin çatısı altında Türk halk müziği çalışmaları yapıyordu. Senede en az üç defa da çeşitli yerlerde konserler veriyorlardı.

"Konseriniz yarın değil miydi?" diye sordu Piruze şaşkınlıkla. "Benim aklımda neden öyle kalmış?"

Enver güldü.

"Çünkü senin aklında bu aralar sadece oğulların var aşkım. Belki bu yüzden günleri karıştırdın."

Piruze ona dikkatle baktı.

"Ne o? Yoksa hafiften bir sitem mi var?"

Enver bir kahkaha attı.

"Olabilir," dedi. "Ne de olsa ben de bir erkeğim. Güzel karımı bir değil, tam üç erkekle paylaşacağım."

Piruze elinin üzerine hafifçe vurdu.

"Seni tanımasam, ciddi ciddi kıskandığını düşüneceğim. Yoksa gerçekten beni oğullarımdan kıskanmaya mı başladın?"

Enver paltosunu çıkardı, onu yanağından tekrar öptü.

"Kim bilir," dedi. "Belli mi olur insanoğlu? Belki de kıskanıyorum."

"Vallahi olabilir," dedi Piruze gülümseyerek. "Senden her şeyi beklerim. Yıllar önce o Şamlı adamdan da beni deliler gibi kıskanmıştın."

Enver'in yüzü kıpkırmızı oldu. Piruze onun bu halini görünce güldü.

"Pancar gibi niye kızardın öyle?" diye sordu. "Yalan mı söyledim?"

"Ah!" diye iç çekti Enver. "Siz kadınlar yok musunuz? Bir şeyi de unutun be kardeşim. Bu hafızanız hiç mi zayıflamaz sizin?"

"Bilmiyor musun sen? Kadınlar affeder, ama unutmazmış."

Enver başını salladı.

"Siz kadınlara ne diyeyim?" dedi. "Allah biz erkeklere yardım etsin o zaman."

"Ne o? Bugün pek dertlisin?"

"Yok canım, bunu da nereden çıkardın?"

Piruze elinden tuttu.

"Yine her konser öncesi olduğu gibi gerginsin aşkım. Kendini biraz rahat bırak. Her şey çok güzel olacak."

Enver ona sımsıkı sarıldı.

"Tamam," dedi. "Rahatlamaya çalışacağım. Her konser öncesi bu gerginliği yaşamak zorunda mıyım ben sanki?"

"Hadi, şimdi oyalanma. Git bir an önce hazırlan. Beni de akşam şoför getirir oraya."

Enver onun yanından uzaklaşırken, "Sahi," dedi. "Oğlanlardan bir haber var mı?"

Piruze'nin yüzü aydınlandı.

"Amer'le az önce telefonda konuştum. Alia'ya evlenme teklif etmiş."

Enver bu habere çok sevindi.

"Hadi gözümüz aydın. Düğün ne zaman, tarihi belli mi peki?"

"Herhalde yaza yaparız. Daha detayları hiç konuşmadık. Biliyorsun, ben onlara ayak uydurmak zorundayım."

"Ya diğer oğlanlar, bir haber var mı ikisinden?"

Piruze'nin yüzü birden asıldı.

"Henüz yok," dedi. "Rami'den umutluyum, ama İmad konusunda emin değilim, resmen babasına âşıkmış."

Enver acı acı güldü.

"O iğrenç adamın neyine âşıkmış? İşte buna bir anlam veremem ben."

Piruze'nin ansızın gözlerinde beliren yaşlar Enver'in içine oturdu.

"Yine üzme istersen kendini," dedi sıcak bir ses tonuyla. "Bu saatten sonra geriye dönüş yok artık. İşin aslı, öyle ya da böyle onlar da kapını çalacaklar bir gün."

Piruze kendini toplayıp, "Ben her şeye hazırım," dedi kendine güvenen bir ifadeyle. "Oğullarımın hepsine kavuşacağım sonunda."

Enver cevap vermedi. O sırada Piruze'nin cep telefonu çaldı, arayan asistanı Işıl'dı.

"Merhaba Işıl," dedi telefonu açarken. "Ne var ne yok?"

"Çok şükür her şey yolunda Piruze Hanım. Size yüklü bir sipariş maili attım. Acilen bakıp bana geri dönüş yapabilir misiniz lütfen?"

"Tamam Işıl. Hemen bakıp seni arayacağım."

Piruze bilgisayarın ekranında açık olan bir dosyayı kapatırken, "Sen daha ne bekliyorsun burada?" diye söylendi Enver'e. "Hadi git bir an önce hazırlan. Yoksa provaya geç kalacaksın."

Enver hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp giderken, Piruze de maillerine bakıyordu. Birden, "Enver," diye heyecanla bağırdı. "Çabuk gel."

Enver'in kalbi duracak gibi oldu. Hızla geri döndü.

"Ne oldu?" dedi telaşlı bir şekilde.

Piruze titriyor, nefes almakta güçlük çekiyordu.

"Bir anda elim ayağım boşaldı," dedi sevinçten ağlarken. "En küçük oğlandan mail gelmiş. Hemen şu maili açar mısın bana? Elim tutmuyor çünkü."

"Tamam," dedi Enver soğukkanlı olmaya çalışarak. "Şimdi panik yapma. Sakin ol biraz, açıyorum."

Enver, Rami'den gelen maili açtı, ekrana baktı. Mail Arapça yazıldığı için hiçbir şey anlamadı, başını çevirip ona baktı.

"Ne yazıyormuş?" diye sordu merakla.

Piruze soluğunu tuttu bir an, sonra maili sesli bir şekilde okudu:

Merhaba anne,

Sana ilk defa yazıyorum. Umarım iyisindir. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Seni tanımayı çok istiyorum. Ama bunu biraz ağırdan alırsak sevinirim.

Bunca yıl sonra sana şu soruyu sormak istiyorum: "Bebeklik albümüm neden bomboş? Tek bir sayfada bir tutam sarı saçım var..."

Umarım bu soruyla seni üzmemişimdir. Eğer üzdüysem, özür dilerim. Ancak sebebini öğrenmeye ihtiyacım var. Bunu bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum anne.

Şimdilik hoşça kal...

Piruze hüngür hüngür ağlıyor, yüreğinde büyük bir acı hissediyordu. Enver başını tutup göğsüne bastırırken, "Ağla," dedi yumuşak bir sesle. "Ağla, belki açılırsın."

Piruze ona sımsıkı sarıldı.

"Şimdi ona ne cevap vereceğim?" diye sordu hıçkırıklarının arasından. "Ona ne cevap vereceğim, söyle bana?"

Enver sustu. Bir süre sarı saçlarını okşadı, sonra, "Ona de ki," dedi. "Hiç merak etme sen. O günlerde ancak o kadarını albümüne koyabildim. Ama bundan sonra istersen boş kalan sayfaları birlikte doldurabiliriz, ne dersin?"

✲

Aradan tam iki saat geçmişti. Enver evden ayrılmış, Piruze de bu süre zarfında Rami'ye defalarca cevap yazıp silmiş, en sonunda yorgun düşmüştü. Bir süre öylece oturdu. Sonra yüzünde hafif bir endişeyle, şu kısacık maili yazıp gönderdi:

Merhaba biricik oğlum,

Bu maile nasıl başlayacağımı, ne yazacağımı bilemedim. Çünkü çok heyecanlı ve şaşkınım. Bir insanın duygularını ifade edememesi gerçekten ne zor, ne kötü bir şeymiş.

Ben de sadece seni özlediğimi, çok sevdiği söylemek istiyorum. Seni düşünmediğim, günbegün nasıl büyüdüğünü hayal etmediğim tek bir günüm geçmedi. Ve ben ne yazık ki bu süre içinde yanında olamadım, bundan mahrum kaldım.

Canım oğlum,

Sana söylemek, anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki. İnşallah seninle de zamanı geldiğinde görüşüp eski günleri konuşuruz.

Mailinde bana sorduğun o sorunun cevabına gelince, hiç merak etme sen. Belki o zamanlar çocukluk albümünün içini dolduramamış olabiliriz. Ama istersen boş kalan o sayfaları gençlik albümüne çevirip doldurabiliriz, ne dersin buna? Cevabını büyük bir sabırsızlıkla bekliyor olacağım.

Seni çok çok seviyorum, annen...

37
Öğüt

O gün keyifsiz bir gündü. Afaf Hanım bütün gece rutubetli odasında, yatağın içinde neredeyse hiç kımıldamadan oturmuş, uzun uzun düşünmüştü. Kendi kendine, "Ta başından seninle çok yanlış şeyler yaptık oğlum," diyerek ah çekmiş, üzüntüsünden acı acı ağlamış, sabahı zor etmişti.

Mutfağa geçip bir bardak açık limonlu çay içti, sonra İmad'ın odasına gitti. Hiçbir şey söylemeden yatağının kenarına oturdu, birdenbire ağlamaya başladı. İmad uzandığı yatakta doğruldu, şaşkın şaşkın bakıp, "Ne oldu babaanne?" diye sordu. "Neden ağlıyorsun?"

"Çok yoruldum, bu hayattan artık bezdim oğlum."

İmad gözlerini ovuşturdu.

"Neden? Babamla yoksa yine kavga mı ettiniz?"

Afaf Hanım derin bir nefes aldı.

"Yıllar önce," dedi, "şeytan, babanla benim ağzıma bir gem taktı. İkimizi de doğru yoldan saptırdı. İşte o günden sonra iki yakamız bir araya gelmedi, gün yüzü görmedik..."

İmad hemen araya girdi.

"Sen ne demek istiyorsun babaanne?"

Afaf Hanım gözyaşlarını sildi.

"Lafımı kesme," diye çıkıştı. "Bırak da anlatayım sana. Şimdi dinle, kulağını dört açıp iyi dinle beni. Acele etme, soracaklarını daha sonra da sorarsın bana."

İmad kısa bir süre düşündükten sonra, "Pekâlâ," dedi. "Seni dinliyorum babaanne."

"Bakma sen, zordur," dedi Afaf Hanım düşünceli bir sesle. "Bir insanın hem kendisi hem de oğlu hakkında dürüstçe konuşması hiç de kolay bir şey değildir. Yıllarca oğlumun hatırı için sustum, çünkü anaydım. Şimdiyse günahkâr bir ölü sayılırım. Şu dünyadan artık çekip gidiyorum oğlum. Ölüm çok yaklaştı, ensemde, hissediyorum bunu. Bari son nefesimi vermeden önce, içimde biriktirdiklerimi söyleyeyim sana. Senin annen suçsuz bir kadındı, zavallının hiçbir günahı yoktu."

İmad bir an yüreğinde sıkıntı hissetti, sanki içinde bir fırtına koptu, ama hiçbir şey söylemedi, sustu. Afaf Hanım derin çizgiler kaplamış alnını sinirli sinirli kaşıdı.

"Evet," dedi kahır dolu bir sesle. "İş işten geçtikten sonra söylüyorum bunları sanma. Çünkü bir gölge gibi gelip geçen kısa ve boş ömründe insan neyin yararlı olduğunu nereden bilebilir? Bir adama kendisinden sonra şu gökyüzünün çatısı altında neler olacağını kim söyleyebilir? Meğerse günahlarla dolu bir ömrü insan arkasında bırakıp gittiğinde o zaman anlıyormuş ki, iyi ad kokulu bir esanstan, ölüm günü de doğum gününden iyiymiş. Çünkü her insanın sonu mutlak ölümmüş. Bence yaşayan herkes bunu aklında tutmalı, sen de tutmalısın oğlum. Şu dünyada insanın yüzü bir kere mahzun olunca, yürek zaten ölüymüş. Babanla benim yüzümüz annene yaptığımız onca kötülükten sonra hep mahzun kaldı, ikimizin de yüreği o günden sonra öldü oğlum..."

Afaf Hanım sustu, yeniden ağlamaya başladı. İmad afallamış bir halde ona bakıyor, soluk almakta güçlük çekiyordu.

"Ne yani?" dedi boğuk bir sesle. "Kardeşim Amer'in o gün babamla ilgili söyledikleri şeyler doğru muydu?"

Afaf Hanım başını aşağı yukarı salladı.

"Şu yalancı dünyada bir şeyi daha öğrendim," dedi boğuk bir sesle. "Günahkârlar günah işlemeye doymazmış. Tıpkı bazılarının aç olan gözlerinin zenginliğe doymadığı gibi. Halbuki bu da boş ve çetin bir zahmetmiş insana. Biz günahlarımıza yenik düştük, bari sen o günahsız kadına karşı tavır alıp günaha girme oğlum. Bu meseleyi özellikle seninle konuşmak istedim, çünkü babanla aranızdaki ilişkinin farklı olduğunu gördüğüm için."

İmad sarsılmıştı.

"O kadınla görüşmemi katiyen istemez babam," dedi çatallaşan sesiyle. "Onunla gizli gizli görüşüp babama nasıl yalan söylerim? Hayatım boyunca ona hiç yalan söylemedim ki ben?"

Afaf Hanım iç çekti.

"Bak oğlum! Allah geçmiş olayların hesabını bana bu dünyada sordu. Beni fakir bıraktı, gördüğüm günden geri koydu. Yaradan her şeyi zamanında güzel yaptı. İnsanların yüreğine merhamet koydu. Fakat biz insanoğlu O'nun yaptığı işi başından sonuna dek anlayamadık. Allah'ın yaptığı her şeyin sonsuza dek süreceğini biliyorum. O'na ne bir şey eklenebilir, ne de O'ndan bir şey çıkarılabilir. Çünkü Allah kullarının kendisine saygı duymaları için bunu yapıyor. Şimdi ne oluyorsa geçmişte de oldu. Bugün ne olacaksa, gelecekte de olacak. Allah işlediğimiz günahların hesabını mutlaka soruyor, ilelebet de soracak. Sonuçta, insanın yaptığı günahlardan zevk almasından daha kötü bir şey olamaz. Baban da yıllardan beridir size yalan söyledi oğlum, daha çok günah işledi. Şimdi sen

kalkıp bana hangi doğruluktan bahsediyorsun? Yalancı bir babanın yüzüne karşı annenle görüşmediğin yalanını söylemek günah mıdır sence?"

İmad yıkılmış, hüngür hüngür ağlıyordu. Afaf Hanım güçbela ayağa kalkarken, "Son defa söylüyorum," dedi geçmişte yaptıklarından duyduğu pişmanlıkla. "İki kişi bir kişiden iyidir. Çünkü biri düşerse, öteki ayağa kaldırır. Ama şu dünyada yalnız olup da düşenin vay haline! Onu düştüğü yerden kaldıran olmaz. Ayrıca bir oğul onu doğuran kadını bilirse iyidir. Çünkü anasız biri yenik düşer, kaybeder. Unutma ki, iki kat iplik kolay kolay kopmaz, sırtını dayadığın ana gibi de yâr olmaz oğlum."

❋

Rami öğleden sonra üç buçukta, fakültedeki derslerine girip çıktıktan sonra soluğu hemen bir internet kafede almış, bilgisayar karşısına geçip oturmuştu. Annesinden gelen maili büyük bir sabırsızlıkla ve heyecanla okuduktan sonra, o da cevap olarak şunları yazıvermişti:

Merhaba anne,

Az önce dersten çıkıp internet kafeye geldim. Sana buradan yazıyorum. Çünkü evde ne bilgisayarımız ne de internetimiz var. İmad bugünlerde iş görüşmelerine gidiyor. İnşallah iyi bir işe girerse, artık eve bir tane bilgisayar alıp internet bağlatmayı düşünüyoruz.

Bana gönderdiğin maili okudum. İkimiz de gayet iyi biliyoruz ki, eski günler ne yazık ki geri gelmiyor.

Evet anne!..

Şu dünyada her şeyin bir zamanı varmış. Ben bebekliğime tekrar geri dönüp o albümün sayfalarını kardeşleriminki gibi dolduramam. Bu gerçeği bilmesine biliyordum da nedense pek kabul etmek istemiyordum. İşin

doğrusu, hâlâ daha kabullenemiyorum. Ne yalan söyleyeyim, sanki bir tarafım yarım, bir tarafım kesik gibi...

Ama doğruyu söylemek gerekirse, bana önerdiğin fikri çok beğendim. Neden olmasın? Bebeklik albümüm yoksa yok, biz de bundan sonra gençlik albümü hazırlarız bana. O albümün içini doldurmak için şimdiden sabırsızlanıyorum. Tıpkı seni tanımak için sabırsızlandığım gibi...

Bana biraz kendinden bahset anne. Çünkü seni daha yakından tanımak istiyorum. Aslında ne kadar acı bir şey değil mi? Bir evladın annesini tanımaması kadar şu dünyada daha acı ne olabilir ki?

Neyse...

Amacım bu tür şeyler yazıp seni üzmek değil. Ama bazen söz ağızdan çıkıveriyor. Bunu hangimiz engelleyebiliyoruz ki? Hiçbirimiz bence.

Şimdi ben de biraz kendimden bahsedeyim sana... Ağabeyimin söylediği gibi Şam'da üniversitede işletme üzerine eğitim alıyorum. Burada kızlı erkekli bir sürü arkadaşım var. Bir gün fakülteyi bitirip iş hayatına atıldığımızda bugünleri özleyeceğim. Çünkü üniversite ortamını ve arkadaşlarımı çok seviyorum.

Bu arada, basketbol ve masa tenisi oynamayı da seviyorum. Hatta üniversitenin basketbol takımında oynuyorum. Bazen de evde film seyrederek vaktimi geçiriyorum. Rock ve metal müzik dışında her türlü müziği dinliyorum.

Ha!

Futbolu da severim, ama yalnızca seyretmesini. En çok da İngiliz ligi takımlarının futbol maçlarını izliyorum. Favori takımım ise Chelsea.

Ya sen anne, üniversite de hangi bölümü okudun? Senin en sevdiğin spor dalı hangisi?

Şimdilik bu kadar yeter bence, seni seviyorum anne...

❋

Akşam olmak üzereydi. Gün boyunca güneş birkaç kez yüzünü göstermeye çabaladıysa da sonunda vazgeçmiş, karanlığın ardına çekilmiti.

Her yeni günün bir öncekinden daha iyi olacağı umudunu yüreğinde taşıyan Amer, o günlerde âdeta mutluluktan uçuyor, evcil kuşlar gibi tünekten tüneğe konuyordu.

Karanlığın usul usul gökyüzünü kapladığı sırada tek başına buzlu yolda yürürken, paltosunun cebine büyük bir özenle koyduğu pırlanta yüzüğü düşünüp gülümsedi. Yol boyunca eli sürekli paltosunun iç cebine gitmiş, kutuya dokunup durmuştu. Arada sırada da kendi kendine şarkılar da söylüyordu.

O sırada Alia camın önünde durmuş, gülümseyerek onun gelişini seyrediyordu. Amer onu görünce adımlarını hızlandırdı. Kapıya gelince hemen içeri girdi. Alia bir tavşan gibi zıplayıp boynuna sarıldı, yanağından öptü.

"Hoş geldin aşk," dedi duygu dolu bir sesle. "Bunca saattir nerelerdeydin?"

Amer gülümsedi.

"Hoş bulduk canım, inan anca gelebildim."

"Ne oldu? Niye geç kaldın?"

"Merak etme, önemli bir şey değil. Annem yıllardan beri Omar adında biriyle iş yapmış burada. Ama ne yazık ki adamcağız ölmüş geçen sene. Evine gittim, işle ilgili bazı dosyaları aldım."

"O adamı birkaç kez görmüştüm," dedi Alia. "Allah rahmet eylesin, toprağı bol olsun. Demek ölmüş ha! Çok iyi bir insana benziyordu."

"Buradaki işleri artık ben devralacağım, biliyorsun canım. Ayrıca bugün bir ofis de baktım."

"Buldun mu peki?"

"Buldum, ama adam bir türlü satmaya yanaşmadı. Ancak kiralık verebileceğini söyledi."

"Satın mı almak istiyorsunuz?"

"Annem istiyor."

"Hayırlısı olsun, o zaman başka bir ofise bak sen de. İlla orası mı olmalı?"

"Başkalarına da baktım canım. Ama burası daha merkezi bir yerde. Dur bakalım, adam bu akşam kardeşiyle konuşacakmış. Belki de satarlar, kim bilir."

"Allah gönlüne göre versin, ne diyeyim?"

Amer güldü.

"Yaradan gönlüme göre iki kadın verdi ya: Biri annem, biri de sen. Allah'tan daha başka ne isterim?"

Alia bir an sustu.

"Şey," dedi kararsız bir ses tonuyla. "Babam anneme sizi sorup duruyormuş."

Amer şaşırdı.

"Bizi mi? Neyimizi soruyormuş?"

"Babaları bilirsin işte. 'Gelip bir an önce kızı istesinler de bu işe hayırlısıyla bir ad koyalım,' demiş. Annem de bana çıtlattı bu sabah."

Amer'in yüzü gerildi.

"Biliyorsun," dedi. "Babamla bu aralar aramız hiç iyi değil. Annem desen İstanbul'da yaşıyor. İkisini aynı anda getirmem mümkün değil. Bu durumda seni babandan kimin isteyeceği de ayrı bir sorun oluyor."

"Sahi," dedi Alia düşünceli bir sesle. "Bunu hiç düşünmemiştim doğrusu. Baban inat mı ediyor, ama neden?"

Amer'in o anda içini büyük bir huzursuzluk kapladı.

"Geçen gün sana söylemedim," dedi üzgün bir şekilde.

"Evden kavga edip çıktım. Nuh diyor peygamber demiyor babam. Bu inadını ne zaman bırakıp yola gelecek, inan bilmiyorum."

Alia'nın neşesi kaçmıştı.

"Peki babaannen ne diyor bu işe?"

Amer acı acı güldü.

"O beni hiç sevmez ki. Yalnızca benimle didişmeyi bilir."

"Aranız o kadar kötü mü?"

"Kötü değil, ama iyi de değil. Nedense beni sevmiyor. Beni dikbaşlı buluyormuş."

Alia şaşırdı.

"Sen mi dikbaşlıymışsın? Yok daha neler!"

"Ne yazık ki o ikisine göre öyleyim. Halbuki onlar damarıma basıyorlardı. Yine de o fakirliğe ve annesizliğe iyi dayandım, sabrettim."

Alia'nın gözleri doldu.

"Bu söylediklerime üzülme ama," dedi Amer. "Babamla bir kez daha konuşacağım. Seni ailenden istemeye geldi geldi, şayet gelmeyip ayak diretirse artık kendi bilir. Ben de o zaman annemi çağıracağım buraya, sen ne dersin?"

"Doğruyu söylemek gerekirse," dedi Alia dikkatli bir şekilde konuşarak. "Annenin buraya gelip ailemden beni istemesini tercih ederim. Ne de olsa görmüş geçirmiş, görgülü bir kadın. Ama diğer taraftan da baban ve kardeşlerinle de tanışmayı çok istiyorum."

Amer o an üzerlerine çöken hüzünlü havayı dağıtmak için paltosunun cebinden siyah kutuyu çıkardı.

"Al," dedi bir an elleri titrerken. "Bu senin için canım."

Alia heyecanla, "Benim için mi? Ne zahmet ettin aşk? Ne var bunun içinde?" diye sordum.

Amer gülümseyerek, "İstersen aç, kendin gör," dedi.

Alia bir an soluğunu tuttu, sonra büyük bir heyecanla kutuyu açtı. Tek taş pırlanta yüzük karanlığın içinde bir yıldız gibi parlıyordu. Alia yüzüğü parmağına takmadan önce Amer'in boynuna sarıldı, defalarca öptü. Amer utancından kıpkırmızı kesilirken, "Seni çok seviyorum aşk," diye kulağına fısıldadı Alia. "Allah tamamına erdirsin inşallah."

38
Bir Oğlun Babasından Ricası

Piruze sabah erken bir vakitte uyanmış, annesinin Sarıyer'deki evine gelmişti. Mutfak masasına oturmuş, bir taraftan çay içiyor, diğer taraftan da gün boyunca yapılacak işleri unutmamak için ajandasına kısa kısa notlar düşüyordu.

"Çok çalışıyorsun kızım," dedi annesi. "Kendine biraz zaman ayır. Bu kadar çalışıp da ne yapacaksın?"

Piruze acı acı gülümsedi.

"Sen ne diyorsun anne? Bir sürü garibana iş veriyorum ben, evlerine ekmek götürüyorlar. Onların sorumluluğu sırtımdayken işleri nasıl boşlarım? Ya benim garibanlara ne demeli? Zavallı oğlanlar yıllarca ekmeğe muhtaç yaşamışlar..."

Piruze'nin birden sesi çatallaştı, sustu.

"Allah o adamı kahretsin," dedi Gülten Hanım. "O pis adamın yüzünden oğlanlar çok çekmiş. Bu nasıl bir baba öyle?"

"Artık bela okuma anne. O belalar onu buldukça, evlatlarım da onunla birlikte çekiyor. Yeter, yapmayın bunu. O akşam oğlumu daha görür görmez içim kan ağladı. Garibimin üzerine yoksulluk çökmüştü. Yüzünün rengi bile bir başkaydı sanki."

Annesi gözyaşlarını sildi.

"Sen de böyle konuşma artık," dedi sitem dolu bir sesle. "Yüreğim kaldırmıyor kızım, üzüntüden öldürecek misin beni?"

Piruze çayından bir yudum aldı, sabah sabah ilk sigarasını yaktı. Dumanı ciğerlerinden dışarı üfleyip, "Haklısın," diye mırıldandı. "Neyse... Belki de bunları hiç düşünmemek, konuşmamak en iyisi. Yıllarca ne yaptık sanki? Hep düşündük, hep konuştuk..."

Annesi sözünü kesti.

"Aferin sana kızım. Böyle düşünmene sevindim. Kim bilebilirdi ki başımıza bu tür şeylerin geleceğini. Meğerse ana-kız kaderimiz böyleymiş bizim. Ben de Mesut'tan kopup gittim. O baban olacak aşağılık adam ne yaptı ne etti oğlanı buradan kaçırdı. Yıllardır ondan bir haber alamıyorum. Acaba Amerika'da ne yapıyor şimdi? Evlendi mi? Çoluk çocuğa karıştı mı?"

Piruze omzunu silkti.

"Ne bileyim anne? Sen ne biliyorsan ben de onları biliyorum. Zaten hiçbir zaman onu kardeşim gibi sevemedim ki, içine kapanık bir oğlandı. Sonra da buralardan kaçıp gitti işte."

"Ah!" diye hayıflandı Gülten Hanım. "Ben de babandan çok çektim kızım. Ama ne yapacaksın? Erkek milletinin hepsi aynı. Al birini vur ötekinin kafasına. Bu heriflerin kafaları yarılsa da yine adam olmaz bunlar. Çünkü yaralarına tuz basan yok. O tuzu yaralarına ekip tatlı canlarını biraz yaktığında, gör o zaman nasıl adam oluveriyorlar."

Piruze annesine sarıldı.

"Bu sabah yine çok dertlisin bakıyorum."

"Kardeşin gece rüyama girdi, kâbuslar gördüm gene."

Piruze yüzünü, ellerini öptü bu defa.

"Kızı gibi bahtsız anacığım," dedi iç çekerek. "Üzülme, bizim de kaderimiz böyleymiş, ne yapacaksın? Elden bir şey gelmiyor."

"Neyse kızım... Sabah sabah seni de üzdüm. Oğlanlardan ne haber?"

"Amer iyi anne, ona bir iş kuruyorum. Yakında ailesinden kızı istemeye gidecekler. Herhalde yaz ortası gibi de düğünü yaparız."

"Oğlanın babası ne diyor bu işe?"

"Ne diyecek öküz, hâlâ oğlanlara takoz oluyor. Ama kıracağım onun belini, göreceksin anne. Ne ben eski benim ne de o. Benden çaldıklarını ondan geri alacağım, az kaldı."

"Oğlanın evlenmesini istemiyor mu peki?"

"Hiç ister mi? Oğlunun annesinin parasıyla evlenmeye kalkışması ona âdeta bir diken gibi battı."

"Desene, solmaya yüz tutmuş bir gül gibi boynu eğildi, oğullarının karşısında bükük kaldı."

"Ne yapayım anne? Bu da onun derdi olsun. Benim derdim yıllardan beri beni yedi bitirdi, az mı gözyaşı döktüm?"

"Diğer oğlanlar ne yapıyor?"

"Rami'yi tanımayı çok istiyorum. Çok değişik bir çocuğa benziyor. Hem çok temiz kalpli hem de açık sözlü biri."

"Ya ortanca?"

Piruze'nin birden neşesi kaçtı.

"O mu? Henüz ses seda yok, bekliyorum."

"Büyük oğlan bir şey söylemiyor mu sana?"

"Galiba bir şeyler saklıyor benden. Herhalde üzülmemi istemiyor."

"Sabret kızım. Bunca yıl sabrettin, biraz daha sabret. Küçük oğlanı ne zaman görmeye gideceksin?"

"Bakalım anne. Bana kalsa şu an uçağa atlar giderim. Ama anladığım kadarıyla biraz zamana ihtiyacı var. Öncesinde beni biraz tanımak istiyor."

"Tanısın, tanımaktan zarar gelmez. Hiç görülmüş şey mi? Evlat öz annesini tanımıyor, yazışarak tanımaya çalışıyor. Şimdi o adama beddua etmeyip de ne yapayım ben?"

Piruze bir sigara daha yaktı.

"Enver'i," dedi annesi, "sana hiç soruyorlar mı?"

Piruze ansızın durgunlaştı.

"Yok, neden sordun?"

"Öylesine sordum kızım. Bu sözlerimin altında bir şey arama. Sadece merak ettiğim için sordum. Keşke..."

"Aman anne! Sakın yine aynı şeyi temcit pilavı gibi önüme koyma."

"Yalan mı kızım? Enver'den de bir çocuğun olsaydı kötü mü olurdu?"

"İkimizin de kararı bu yöndeydi anne. Dört oğlan var, yeter de artar bize. Şu dünyanın zalimliğini görünce, hangi cesaretle bir daha anne olabilirdim? Dünyaya getirdiğim evlatlarıma annelik yapabildim mi ki? Bu yaşadıklarımın üzerine hiç çocuk yapar mıydım? Gerçi benden de geçti artık. Biz oturmuş hâlâ neyi konuşuyoruz ki?"

Gülten Hanım sustu. Piruze ayağa kalkarken, "Bak anne," dedi düşünceli bir şekilde. "Bu anlamsız dünyanın ne kadar pis ve acımasız bir yer olduğunu düşünmek ve anlamak gerekiyor. Sen de, ben de oğullarımıza hasret iki anneyiz, anlıyor musun beni?"

❋

İmad uyandığında saat on bire geliyordu. O gece de sabaha kadar uyku tutmamış, yatağın içinde dönüp durmuştu. Günlerdir aynı şeyleri düşünüyor, babaannesinin o gün söylediği sözler yüzünden içi içini yiyordu. Babasının onları nasıl kandırdığını, daha düne kadar suçladığı annesinin aslında günahsız bir kadın olduğunu, babalarının işlediği günahın kendilerine de nasıl bulaştığını hatırladıkça yüreği kan ağlıyordu.

O sırada evin içinde bir ayak sesi duydu, yataktan kalktı. Odanın kapısını açtığında Rami'yle göz göze geldi.

"Merhaba ağabey," dedi şaşkınlıkla Rami. "Sen evde miydin?"

İmad'ın uykusuzluktan gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmuştu.

"Ne o?" diye sordu Rami. "Yoksa gece uyumadın mı? Çok kötü görünüyorsun."

İmad ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Hayır," diye karşılık verdi. "Birkaç gündür uyuyamıyorum."

Rami elinde tuttuğu kitapları masanın üzerine koydu.

"Ben de fakülteden geliyorum," dedi. "Bugün sadece tek dersim vardı. O da bitti. Peki sen neden uyuyamıyorsun ağabey?"

İmad kendini daha fazla tutamadı. Kardeşinin boynuna sarıldı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Rami onu ilk defa böyle görüyordu. Onun da ansızın içinde bir şeyler koptu, o da ağlamaya başladı. İki kardeş o şekilde uzun süre ağlaştılar. Biraz olsun kendilerine geldiklerinde, "Ne oldu ağabey?" diye sordu boğuk bir sesle Rami. "İş bulamadığın için mi üzülüyorsun? Sakın üzülme, elbette bir iş bulacaksın."

İmad hiç cevap vermedi, odasına tekrar döndü, yatağın üzerine uzandı. Rami de arkasından seğirtti.

"Şayet," dedi Rami, "yanından gitmemi istiyorsan, gidebilirim. Gücenmem sana."

İmad gözyaşlarını elinin tersiyle sildi, sonra ona bakıp, "İkiniz," dedi buğulu bir sesle, "beni seviyor musunuz?"

Rami afalladı.

"İkimiz dediğin, Amer Ağabeyim ile ben mi?"

İmad başını salladı. Rami bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Şey," dedi çekingen bir şekilde. "Ağabeyim ikimizi de hep sevdi. Ama ben bazen sana çok kızdım ağabey, yalan söyleyemem."

İmad sarsılmıştı. Ondan bir tepki gelmediğini görünce Rami, "Çünkü," diye konuşmasını sürdürdü. "Bazen bizi çok kırdın. Bizi sürekli babamıza ispiyonlayıp durdun. Bunu da onun gözüne girmek için yaptın, yalan mı?"

İmad'ın o an yaptıkları geldi gözlerinin önüne. Üzgün bir şekilde, "Haklısın kardeşim," dedi. "Hem de yerden göğe kadar haklısın. Ne yazık ki ben de babamız tarafından birçok defa kandırılmışım. O günleri geri getiremem belki ama şimdi senden özür dileyebilirim. Beni affet kardeşim, ikinizden de çok özür dilerim..."

İmad sustu, öksüz kalmış çocuklar gibi yeniden ağlamaya başladı. Ağlarken bütün bedeni öyle sarsılıyordu ki, Rami korktu, bir adım geri çekildi. Uzunca bir süre orada durdu, ağlayan ağabeyine baktı. Kendisine karşı samimi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Daha fazla beklemedi, yatağa oturup boynuna sarıldı.

"Kardeşler arasında," dedi içten bir sesle. "Küslük olmazmış. Ben seni bağışladım ağabey, her şeye rağmen bağışladım."

Rami internet kafeye geldiğinde biraz şaşkın biraz da sevinçliydi. İmad'ın bir bohça gibi açılıp içindekileri dökmesi onu çok mutlu etmiş, ağabeyini ilk kez bu kadar kendine yakın hissetmişti. O anda açık yeşil gözleri lise çağındaki çocuklara özgü bir ışıltıyla parıldıyor, annesinden gelen maili bir an önce açıp okumak için sabırsızlanıyordu. Hemen bilgisayarın başına geçip annesinin yazdıklarını okumaya başladı:

Merhaba canım oğlum,

Sana çok güzel bir sürprizim var. Sana bir hediye aldım. İnşallah beğenirsin. Gör bak, size daha neler neler alacağım...

Şimdi sıkı dur! Sana ne hediye aldığımı söylüyorum: Bir dizüstü bilgisayar.

İyi günlerde, güle güle kullan oğlum...

Rami o anda soluğunu tuttu, âdeta donup kalmıştı. Yüreği bir kuş olup annesine uçmak istedi. Gözlerinden bir damla yaş süzülürken, annesinin yazdıklarını yüreği çarparak kaldığı yerden okumaya devam etti:

Umarım hediyeni beğenmişsindir oğlum. Galiba bu akşam ağabeyin Şam'a gelecek. Eve geldiğinde de sana hediyeni getirecek. Eğer istersen eve bir de internet hattı bağlat. Faturayı ağabeyin öder.

Neyse...

Dün bana yazdıklarını defalarca okudum oğlum. Sporla uğraşmana gerçekten çok sevindim. Spor yapmak kadar sağlıklı bir şey yok çünkü. Ayrıca biliyor musun? Ben genç kızken İngiltere'de, Chelsea'de yaşadım. Hatta ilk zamanlarda oldukça kötü anılarım oldu. Tek kelime İngilizce bilmediğim için benimle dalga geçtiler, hatta ağlattılar. Ama daha sonraları İngilizce konuşmayı öğrenince, hayatımın en güzel yıllarını orada geçirdim diyebilirim.

Ben üniversiteye gitmedim, ancak liseye kadar okuyabildim. Ne yazık ki babam okutmadı. İnat etti, beni tek başıma Londra'ya göndermedi. Sonrasında da Şam'da babanla tanıştım, evlendim. Oradan İstanbul'a kaçıp geldiğimde bir iş sahibi olmam gerekiyordu. Belki o günlerde elimde bir fakülte diploması yoktu, ama birkaç tane yabancı dil biliyordum. Ben de bu durumu bir avantaja çevirdim, bu şekilde iş hayatına atıldım. Şimdi ise kendime ait büyük bir tekstil fabrikam var. İşyerimde yüzlerce insan çalışıyor.

Ne yalan söyleyeyim, ben de senin gibi öyle gürültülü müziklerden hiç hoşlanmıyorum. Daha çok Elton John, Eric Clapton ve Sting gibi sanatçıları dinliyorum.

Ha!

Ayrıca sıkı bir Galatasaray taraftarıyım. İstanbul'da oynadığı maçlara sürekli gidiyorum. Bu Türk takımının ismini duymuşsundur sanırım.

Neyse... Acaba kendimle ilgili yine çok fazla şey mi yazdım sana? Seni sıkmak istemem çünkü.

Lütfen biraz da sen kendinden bahset bana. Senin hakkında öğrenmek istediğim o kadar çok şey var ki... Mesela, kız arkadaşın var mı?

Bu arada, sana söylemeyi unutuyordum. Bana gönderdiğin fotoğrafları aldım. Maşallah çok yakışıklı bir erkek olmuşsun. Fotoğrafını hemen bastırıp çerçevelettim, çalışma masamın üstüne koydum.

Şimdilik hoşça kal oğlum, seni çok seven annen...

✻

İmad pencerenin önünde durmuş, dışarı bakıyordu. Hava kararmış, açık gökyüzünde yıldızlar tek tek belirmeye başlamıştı. Sokağın başındaki lambanın aydınlattığı yere bir araba gelip park etti. Arabanın kapısı yavaşça açıldı, içinden Amer indi.

"Çabuk gel buraya," dedi İmad. "Ağabeyin geldi."

Rami yatağa uzanmış, *Medeniyet Tarihi* kitabını okuyordu. Kitabı yatağın üzerine bırakıp, büyük bir heyecanla kalktı. Sonra koşup pencerenin önüne geldi. Amer o sırada bagajı açmış, poşetleri çıkarıyordu.

"Yaşasın," diye bir çığlık attı Rami. "Hayatımda ilk kez bir bilgisayarım olacak. Hemen hemen bütün sınıf arkadaşlarımda vardı. Çok sevinçliyim ağabey."

İmad'ın birden içi burkuldu, belli belirsiz gülümsedi.

"Güle güle kullan," dedi boğuk bir sesle.

Rami ona baktı.

"Hiç öyle şey olur mu ağabey? O bilgisayarı ikimiz birlikte kullanacağız. Bir de internet bağlattık mı eve, o zaman keyfimize diyecek yok."

O esnada kapı çaldı. Rami koştu, kapıyı açtı.

"Hoş geldin ağabey, nasılsın?"

Amer meraklı bir şekilde etrafa bakındı.

"Babamlar evde mi?" diye sordu kaygılı bir sesle.

"Yandaki komşumuza taziye ziyaretine gittiler. Herhalde birazdan dönerler."

Amer şaşırdı.

"Kim ölmüş ki?"

"Allah rahmet eylesin, dün öğle vakti gibi Salah Amca öldü."

Amer ayakkabısını çıkardı.

"Vay be!" dedi. "Demek Salah Amca da göçüp gitti şu yalancı dünyadan. Allah rahmet eylesin, mekânı cennet olsun."

Rami heyecandan âdeta yerinde duramıyor, gözleri sürekli ağabeyinin elindeki poşetlere kayıyordu. Amer onun sabırsızlandığını fark etmiş, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Ne o? Yoksa burnun bir koku mu aldı senin?"

Rami hemen utandı.

"Şey," dedi ellerini ovuştururken. "Annemin hediyesini bekliyordum."

Amer bu sefer güldü.

"Al," dedi. "İşte burada."

Rami büyük poşeti kaptığı gibi odasına koştu. Yatağın üzerine yayılırken İmad'a, "Sen de yanıma gelsene ağabey," dedi neşeyle.

İmad onun heyecanını paylaşmak için yanına gitti, yatağının kenarına oturdu. Rami'nin gözleri dolmuştu.

"Çok mutluyum ağabey, neredeyse ağlayacağım."

İmad kardeşinin başını şefkatle okşarken odaya Amer girdi. Onu birdenbire karşısında görünce hem şaşırdı, hem de biraz tedirgin oldu.

"Gel ağabey," dedi Rami. "Annem en iyi bilgisayarı aldırmış sana, bir Apple."

Amer üzerindeki tedirginliği atmaya çalıştı, ama başaramadı. İmad'a kuşku dolu gözlerle baktı.

"Umarım," dedi keyfi kaçmış bir şekilde. "Babamıza bizi ispiyonlamazsın."

İmad'ın ansızın yüreğine bir acı çöktü.

"Hiç öyle şey olur mu ağabey?" diye onun yerine cevapladı Rami. "O da artık bizden."

İmad'ın utancından yüzü pancar gibi kızardı. Amer şaşırdı, bakışlarını Rami'ye çevirip, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Rami ağabeyi İmad'a baktı.

"Sen konuşsana," dedi.

İmad o anda içinde bir rahatlama hissetti. Ayağa kalktı, gidip Amer'in boynuna sımsıkı sarıldı.

"Biliyorum," dedi gözyaşlarını onun omzuna akıtırken. "Sizi çok üzdüm. Beni affet ağabey."

Amer âdeta donup kaldı, ne yapacağını bilemedi. Kardeşi kendisine ilk kez ağabey diye hitap ediyor, yaptıklarından dolayı af diliyordu. O da kollarını ona dolarken, "Sen de bizi affet," dedi, donmuş yüreği sanki bir anda çözülmüştü. "Seni her zaman sevdim kardeşim, tıpkı Rami'yi sevdiğim gibi sevdim."

İmad yavaşça abisini bırakıp gözyaşlarını sildi.

"Şimdi düşünüyorum da," dedi buruk bir şekilde gülümserken. "Gerçekten de katlanılmaz bir çocukmuşum. Yine de bana iyi dayanmışsınız."

Amer de gülümsedi. Yere koyduğu poşeti tekrar eline aldı, ona uzattı.

"Al," dedi. "Annem sana da bir hediye aldı."

İmad afalladı.

"Bana mı?"

Amer bir kez daha gülümsedi.

"Evet, sana aldı. Neden şaşırdın ki öyle? Sen de onun oğlu değil misin?"

İmad bir an hediyeyi alıp almama konusunda tereddüt etti. Sonra elini uzatıp, "Annemize benim adıma da teşekkür et," dedi, bütün gövdesi titrerken.

✻

O akşam herkes eski yuvarlak masanın etrafına oturmuş, sessiz bir şekilde yemeklerini yiyorlardı. Amer konuyu nasıl açacağını düşünüyor, cesaretini toplamaya çalışıyordu. Afaf Hanım karabasan gibi üzerlerine çöken bu öldürücü sessizliği bozup, "O kızla evlenme meselesini n'aptın oğlum?" diye sordu.

Amer babaannesine baktı.

"Ben de," dedi yutkunarak, "bu meseleyi sizinle konuşup bir neticeye bağlamak istiyordum."

Wassim hiç istifini bozmadı.

"Ne neticesi?" diye sordu Afaf Hanım.

Amer başını çevirip babasına baktı.

"Şimdi sana söyleyeceğim şey," dedi çatallaşan sesiyle. "Bir oğlun babasından ricasıdır. Evlenmek istediğim kızı gelip ailesinden ister misin baba?"

Wassim'in bir an yüzü kireç gibi oldu. Ama hiç istifini bozmadan yemeğini yemeğe devam etti.

"Oğlan," dedi Afaf Hanım araya girip. "Sana bir soru sordu."

Wassim annesine ters ters baktı.

"Duydum," dedi buz gibi bir sesle.

Afaf Hanım alttan almaya çalıştı.

"Eee!.. Öyleyse kızı ne zaman istemeye gideceğiz?"

Wassim sustu, cevap vermedi. Amer'in keyfi iyice kaçmıştı. Yine de belli etmemeye çalışarak, "Baba," dedi. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Wassim derin bir iç çekti.

"İyi de oğlum," dedi. "Hangi parayla evleneceksin?"

"Sen işin o kısmını düşünme baba. Sana asla yük olmayacağım."

"Yani o kadının parasıyla evleneceksin, öyle mi?"

Amer ne cevap vereceğini şaşırdı. Afaf Hanım hemen araya girdi.

"Ne fark eder oğlum? O yabancı biri değil ya, anneleri sonuçta."

Wassim öfkeyle masaya yumruğunu vurdu.

"Hangi anneleri? Onlara ben analık yaptım."

İmad son günlerde babasına karşı içinde biriken öfkeyi güçlükle bastırdı. Yumruklarını masanın altında sıkarken, "Neden baba?" diye sordu. "Bize neden analık yaptın? Ne oldu da yıllardan beri hem babamız hem de anamız oldun?"

Wassim özellikle çok sevdiği oğlundan böyle bir soru beklemediği için, "Sen ne diyorsun oğlum?" dedi büyük bir şaşkınlıkla.

İmad'ın geri adım atmaya hiç niyeti yoktu.

"Hepimiz günahkârız," dedi ilk defa babasına meydan okuyan bir ses tonuyla. "Masum değiliz hiçbirimiz. Hepimiz belki zaman zaman yenilsek de kibrimize, yanlışımızı hâlâ ısrarla sürdürmenin bir anlamı yok bence. Sen annemize kızıp bizi neden cezalandırıyorsun? Peki, kendine hiç kızıyor musun baba? Bırak artık bu kibri, yıllarca bu kibrine yenilen sen olmadın mı?"

Herkes o anda soluğunu tutmuş, ona bakıyordu. İmad gözyaşlarına daha fazla hâkim olamadı, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Sonra birden ayağa kalkıp, "Asıl fazilete eren insan," dedi odadan çıkmadan önce, "Günahlardan korunandır. Sen bu günahlardan korunamadın baba, bari evlatlarını üzme. Bir gün bana, 'Allah zalimleri sevmez,' dememiş miydin? Bu sana son sözümdür baba, zalimlerin yardımcısı yoktur. Sonra oturup tek başına kaybettiklerinin hasretini çekersin. Tıpkı yıllardan beri annemin hasretini çektiğin gibi..."

39
Hepsi Bir Arada

Mart ayıydı. Soğuk ve yağmurlu bir gündü. Bundan tam üç gün önce Amer ve Alia aileler arasında yapılan sade bir törenle sözlenmişler, böylece evlilik yolundaki ilk adımlarını atmışlardı.

Wassim o günlerde, "Ne yapmalı yüce Allah'ım?" diye defalarca kendi kendine bu soruyu sorup durmuş, en sonunda istemeye istemeye de olsa kızı ailesinden istemişti. Sadece bir gün Beyrut'ta kaldıktan sonra da annesiyle birlikte alelacele Şam'a geri dönmüştü.

Amer bir elinde büyük bir buket çiçek, sol elinde cep telefonu öylece dikiliyordu. Kardeşi Rami'ye sevinçle bakıp, "Çok mu heyecanlısın?" diye sordu.

Rami o an nefes almasa, heyecandan düşüp bayılacaktı.

"Heyecan da söz mü ağabey?" dedi sesi titrerken. "Neredeyse ruhumu Allah'a teslim edeceğim."

Tam o anda Amer, "Çabuk karşıya bak," dedi, o da heyecanlanmıştı. "Annemiz geliyor işte."

O sırada Piruze de onları gördü. Adımlarını hızlaştırdı, âdeta koşarak oğullarının yanına geldi. Kollarını Amer ve Rami'nin boynuna doladı. Bir Amer'i bir Rami'yi yılların hasretiyle öpüyor, kokularını doya doya içine çekiyordu.

Ansızın bir-iki adım geride durmuş, ela gözleriyle kendisine tatlı tatlı gülümseyen yakışıklı genç adamı fark etti. Onun da elinde çiçek vardı. Piruze o an iliklerine kadar sarsıldı. Amer ve Rami'nin kollarından sıyrılıp yavaşça ona doğru yürüdü.

"İnanamıyorum güzel Allah'ım!" dedi hıçkırıklarının arasından. "Bu ne büyük bir sürpriz. Sen... Sen İmad'ımsın."

İmad kendini daha fazla tutamadı, koşup annesine sımsıkı sarıldı. İkisi de oracıkta birbirlerine sarılmış ağlarken, İmad o an bir şeyin farkına varmıştı. Annesinin kokusu tıpkı çocukluğunda hatırladığı gibiydi, hiç değişmemişti.

❋

Piruze âdeta bir rüyada gibiydi. Yıllar sonra nihayet üç oğluna da kavuşmuştu.

"İşte benim meleklerim," dedi sesi titrerken. "Zor günlerdi. Bir ara yenildiğimi, sizi ölene kadar kaybettiğimi sandım. Ne yalan söyleyeyim, kendimi çok kötü hissettim ve korktum. Sanki kaybolup gitmiştim, hiç yaşamıyordum."

Amer'in içi burkuldu, onu yanağından öptü.

"Artık o günlerimizi unutmaya ne dersiniz?" dedi.

Rami'nin gözleri sevinçle parlıyordu.

"Gerçekten de ağabey," dedi heyecanlı bir sesle, "annem tıpkı bana benziyormuş."

Rami'nin bu sözleri hüzünlü havayı bir anda dağıttı. Hepsi kahkahalarla güldü buna.

"Sizinle gurur duyuyorum," dedi Piruze. "Üçünüz de harika adamlar olmuşsunuz."

İmad o sırada annesinin yeşil gözlerine dikkatle baktı ve bir an saklamaya çalıştığı acıyı görür gibi oldu.

"Ben de," dedi duygu dolu bir sesle, "ağabeyime katılıyorum. Olanları artık geride bırakmak en iyisi. Çünkü ne de olsa iyi bir mazeretimiz var. Kaybetmekten neden korkalım ki?"

Piruze oğluna bakarken çocuklarının içinde en az onu tanıdığını düşündü. Amer'le sürekli telefonda konuşuyor, Rami'yle de her gün internette mailleşiyordu, ama onu ilk kez şimdi görmüştü.

"Haklısın güzel oğlum," dedi. "Kaybetmekten neden korkalım ki? Zaten uzun zaman önce birbirimizi kaybetmemiş miydik? Ama şimdi bulduk, artık kenetlenme zamanı değil mi?."

Rami gülümsedi.

"Biliyor musun anne? Bize aldığın bilgisayar muhteşem. Sınıfta bir anda havam değişti."

Piruze de güldü.

"İstersen," dedi, "havanı daha da çok değiştirebiliriz."

Rami şaşırdı.

"Nasıl yani?"

"Ağabeyinin arabasını beğendin mi?"

"Beğenmek de laf mı anne? Öyle bir arabayı rüyamda bile görmedim."

"Peki, aynısından bir tane de sen ister misin?"

Rami'nin âdeta dili tutuldu.

"Ger... Ger... Gerçekten mi," dedi kekeleyerek.

Piruze ona sımsıkı sarıldı.

"Hani sana bir gün mailde yazmıştım. Size daha neler neler alacağım diye... Şimdi söyle bakalım anneciğine, istiyor musun sen de?"

Rami ağabeyi İmad'a baktı.

"Ya ona?" diye sordu.

İmad utanmış, yüzü kızarmıştı. Piruze bütün oğullarına bakıp gülümsedi.

"Onun arabası çoktan hazır," dedi. "Almadığım bir tek sen kalmıştın."

İmad afalladı, konuşmaya başlayınca sesi pek boğuk çıktı.

"Bana arabamı aldın anne? Ne zaman?"

Amer keyifli bir şekilde gülümserken ceketinin iç cebinden arabanın anahtarını çıkarıp ona uzattı.

"Al," dedi. "Kazasız belasız kullan kardeşim. Sana sürpriz yapmak istedik. Tıpkı bugün senin annemize sürpriz yapman gibi."

İmad o an ne söyleyeceğini bilemedi. Uzanıp anahtarı alırken, "Teşekkür ederim anne," dedi ağlamaklı bir sesle. "Çok teşekkür ederim."

"Güle güle kullan oğlum," dedi Piruze, içi mutlulukla dolarken. "Biliyorum, belki henüz çok erken. Elbette bu meseleleri kendi aramızda daha çok konuşacağız. Eğer istersen ağabeyine destek ol, birlikte iş yapın burada. Hem babanlara da yakın olursunuz, ne dersin?"

İmad annesinden böyle bir teklif beklemediği için şaşırdı.

"Bilmem ki," dedi tereddütlü bir sesle. "Bu işe babam ne der?"

"Girip çalışabileceğin bir iş var mı peki orada?"

"Henüz yok."

"Bu söylediklerimi o zaman iyi düşün oğlum. Ben bir anne olarak sizin geleceğinizi garanti altına almak zorundayım. Umarım böyle düşünüp konuşmam seni incitmemiştir."

İmad'ın aklı karışmıştı.

"Şey," dedi durgun bir sesle. "Şu anda ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bana biraz zaman verir misin?"

"Olur, sen bu teklifimi iyice düşün. Hayatınızın nasıl olmasını istiyorsanız ben size ayak uydurmaya çalışacağım..."

Rami hemen sözünü kesti.

"Anne," dedi heyecanlı bir sesle. "Ben İstanbul'da finans üzerine mastır yapmak istiyorum. Senin için bir sakıncası var mı?"

Piruze sabırsız oğluna bakıp gülümsedi.

"Olur," dedi. "Sen istedikten sonra ben bütün imkânlarımı sunarım. Ama önce şu okulunu bitir, sonra gel yanıma."

"Yaşasın," dedi Rami, bir anda ayağa fırlayarak. "Yaşasın, çok mutluyum."

O esnada İmad'ın durgunluğunu fark eden Piruze, "Dediğim gibi," diye konuşmasını sürdürdü. "Hepinizin geleceğini düşünmek zorundayım sevgili oğullarım. Yaşınız gelip çatmış artık. Eliniz bir an önce ekmek tutsun, boş da kalmayın."

İmad bu sözler üzerine biraz rahatladı.

"Kusura bakma," dedi annesine. "Amacım seni üzmek değildi. Ama her şey o kadar hızlı gelişti ki, ben de şaşırdım."

Piruze oğlunun yanaklarının kızardığını görünce, "Asıl sen kusura bakma," dedi gülümseyerek. "Yanınızda kendimi çok rahat ve huzurlu hissettim. Bana yıllar sonra bir şeyin parçası olduğumu hissettirdiniz. Bunca zaman beni siz ayakta tuttunuz, şimdi de ben sizi ayakta tutmak istiyorum."

O an üç kardeşin de yüzleri kederlendi.

"Sanki bir rüyada gibiyim," dedi Piruze, bir sigara yakarken. "Tıpkı hayallerimdeki gibi, harika bir rüyanın içindeyim..."

❋

İmad soru soran bakışlarını annesine çevirmişti. Piruze nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Ağlamaklı bir yüzle başını salladı, altdudağını ısırdı.

"Baban," dedi dokunaklı bir sesle. "O kızları benim yerime koydu, anlarsın ya oğlum... Bu benim için çok zordu. O gönül sandalyesi bir tek benimdi, ama baban benim olan sandalyeye başkalarını da oturtmaya kalktı. Böylece ben düşüverdim, kırıldım..."

Piruze'nin boğazı düğümlendi, sustu.

"Bunun için mi bizi bırakıp kaçtın?"

"Aslında," dedi Piruze iç çekerek. "Sizi ardımda bırakıp kaçmak gibi bir düşüncem yoktu. Fakat o gün baban sizi de yanıma alıp kaçacağımı öğrenmiş, adamlarıyla birlikte havalimanına geldi. O an mecbur kaldım, sizi bırakıp tek başıma kaçtım. Ne yalan söyleyeyim, çok genç ve tecrübesizdim. Ve çok korkmuştum."

İmad ağlıyordu.

"Biliyor musun?" boğuk bir sesle. "Oysaki bana oyuncak getirmeye gittiğini sanmıştım. Günler geçti ve sen geri dönmedin anne. O günden sonra için için kızdım, küstüm sana."

Piruze sanki etrafında hiçbir şeyi görmüyor, duymuyordu. Titreyen elleriyle bir sigara yakarken, "Çocukluğumda," dedi İmad. "Kaçıp gidince sen bir darbe vurdun bana. Gençliğimde ise şu dünyada en çok sevdiğimi zannettiğim adam, en son darbeyi o indirdi bana..."

İmad sustu, yüreği acıyla doldu. Piruze karşısında bir yaprak gibi titreyip ağlarken ona bazı gerçekleri daha izah etmek istedi, ama son anda bundan vazgeçti.

"Galiba," dedi İmad. "Bir insan geçmişiyle yüzleşmeyince geleceğe adım atamıyor. Bundan daha birkaç saat önce ne konuşuyorduk, şimdi ise baş başa vermiş nelerden konuşuyoruz böyle."

Piruze onun bu çaresizliği karşısında üzüldü.

"Belki de sen haklısın," dedi insanın âdeta içine işleyen acı dolu gözlerle bakarken. "Geçmiş bazen bir türlü kapanmayan bir

yara oluyor. Onunla yaşamasını öğreniyoruz. Elbette geçmişimizi silemeyiz, ama geleceğimizi de geçmişimiz için heba edemeyiz, anladın mı oğlum?"

İmad zar zor gülümsedi.

"Anne," dedi. "Kendi adıma konuşacak olursam, yirmi küsur yılım ziyan oldu zaten. Ama bundan sonra bir tek günümü dahi ziyan etmek istemiyorum."

Piruze tedirgin bir şekilde, "Bu yüzden mi beni affettin?" diye sordu.

Böyle bir soru beklemeyen İmad şaşırmıştı.

"Şey," dedi düşünceli bir sesle. "Bir gün babaannem bana dedi ki: 'Zakkum ağacı günahkârların yemeğidir. O günahkârların sofrasından derhal kalk oğlum. Çünkü senin yaşamın biz günahkârların yüzünden heba oldu.' Doğrusunu söylemek gerekirse, babaannem gözlerimi açtı, fikrimi değiştirdi."

Piruze allak bullak oldu.

"Nasıl yani?" diye sordu bu defa şaşırma sırası ondaydı. "Benimle görüşmeni babaannen mi istedi?"

"Evet, o istedi. Ayrıca bazı gerçekleri de söyledi. Bilmiyorum, belki de böyle davranarak günah çıkardı. Çünkü hayatında ilk kez çok sevdiği oğlunun karşısında dimdik durdu."

Piruze bir an ne söyleyeceğini bilemedi, içi ürperdi.

"Yalan yok anne," dedi İmad konuşmasını sürdürerek. "Babaannem beni karşısına alıp konuşmasıydı, şu an burada olmazdım. O gün bana, 'Tepeye kurulan kent gizlenmez. Kimse kandil yakıp tahıl ölçeğinin altına koymaz. Tersine, kandilliye koyarmış oğlum. Artık bu yaşımda anladım ki, kör köre kılavuzluk ederse ikisi de kuyuya düşermiş. Babanla ben kuyuya düştük, bari siz gidip canını-

zı kurtarın, bizi de affedin.' Ben o günden sonra hepinizi affettim anne, affettim..."

Piruze oğluna sımsıkı sarılırken, "Bir kez daha anladım ki," dedi hıçkırıklarının arasından. "Umut düş kırıklığına uğratmazmış. Babaannen çok eski zamanlarda beni düş kırıklığına uğratmış olsa da, şimdi tekrar gönlümü kazandı oğlum. Ben de onu affediyorum, umarım Allah da affeder."

❋

Bir saat sonra, Amer ve Rami ellerinde büyük bir demet çiçek ve çikolatayla otele tekrar geri dönmüşlerdi.

"Kusura bakma anne," dedi mahcup bir sesle Amer. "Daha doğru düzgün dinlenemedin, biliyorum. Ama Alia'nın babasının yarın sabah Kuveyt'e gitmesi gerekiyormuş. Ne yazık ki tam bir hafta burada olmayacakmış. Bu yüzden bizi bu akşam yemeğe davet ettiler."

Piruze gülümsedi.

"Ne fark eder oğlum? Ha bugün, ha yarın. Ayrıca ben hiç yorgun değilim. Sizin sayenizde gençlik aşısı olmuş gibiyim."

Hepsi bir anda kahkaha attı.

"Ben de," dedi Rami, "senin yanında kendimi çok mutlu hissettim anne."

Piruze'nin göğsüne sanki bıçak saplanır gibi oldu. O anda içinde derin ve yersiz bir üzüntü duyuyordu nedense. Birdenbire küçük oğlunun doğumu geldi aklına. Rami dünyaya gözlerini henüz yeni açmış, hastane odasında annesinin yanı başında huzur içinde uyuyordu. Ziyaretine gelen kayınvalidesi, "Senin gibi gelin şu dünyada az bulunur. Üç oğlan doğurmak öyle her gelinin harcı değil," demişti ona.

"Hadi," dedi Rami. "Ağır ağır kalkalım mı artık?"

Piruze dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı. Oğlu Rami'nin beline sarılıp yanağından öptü, "Ben de," dedi, "yakışıklı oğullarımın yanında kendimi çok mutlu ve güvende hissediyorum. Hadi, bir an önce gidelim artık. Geç kalmayalım, sonra ayıp olmasın."

❋

Alia'nın annesi şişman, babası zayıftı. Hep birlikte oturmuş, tatlı bir sarhoşluk içinde birbirlerine gülümsüyorlardı.

"Bize sürpriz yaptınız," dedi Alia'nın annesi Samia Hanım. "Sizinle tanıştığımıza gerçekten çok sevindim."

Piruze, yuvarlak çeneli, iri gözlü kadına baktı.

"Oğlanlar," dedi. "Telefon açıp çağırınca hemen kalkıp geldim. Doğrusu, benim için de sürpriz oldu."

"Biz de," dedi Alia'nın babası Rashid Bey, "sizinle tanışmayı çok istiyorduk. Kızım sürekli sizden bahsediyordu."

Piruze Alia'ya baktı, gülümsedi.

"Sağ olsun, onun hakkını hiçbir zaman ödeyemeyeceğim. Çok güzel kalpli bir evlat yetiştirmişsiniz, tebrik ederim sizi. Bu zamanda böyle bir kız kolay kolay bulunmuyor."

Alia duygulandı.

"Beni utandırıyorsunuz," dedi başını öne eğerken. "Ben ne yaptım ki?"

Samia Hanım kızına bakıp gülümsedi.

"Nasip işte Piruze Hanım," dedi. "İngiltere'de beraber okumuşlar. Orada sevdalanmış bizim kız sizin oğlana."

Alia'nın ansızın yüzü kıpkırmızı oldu.

"Anne," diye çıkıştı. "Şimdi bunları konuşmanın sırası mı?"

"Yalan mı kızım? Sevdalanmak kötü bir şey değil ya. Bizler de bir zamanlar sevdalanmadık mı? Öyle değil mi Rashid Bey?"

Samia Hanım açık sözlü bir kadına benziyordu. Rashid Bey karısının yüzüne hayranlıkla bakıp, "Doğru," dedi. "Gençlik gibisi var mı? Aşk da o zaman, meşk de o zaman..."

Samia Hanım kocasının sözünü kesti.

"Size teessüf ederim Rashid Bey. Yoksa bana karşı aşkınız azaldı mı?"

Herkes o anda kahkahayı bastı.

"Kusura bakmayın Piruze Hanım," dedi Rashid Bey. "Biz ailecek böyleyiz işte. İki çocuğumuzu da sevgiyle büyüttük. Bizim ailede aşktan konuşmak ayıp sayılmaz."

Piruze ilk başlarda bazı şeyleri yadırgasa da olanları samimi bulmuş, pek bir sevmişti.

"Ne güzel," dedi. "Evlatların sevgi ihtiyacı hiç bitmez. Her ne kadar ben bunu yaşayıp görmesem de..."

Piruze birden sustu. Herkes birbirine üzgün gözlerle bakarken, "Hadi," dedi Alia. "Masaya oturalım mı artık?"

Bütün herkes sözleşmişçesine aynı anda ayağa kalktı. O sırada masanın yanında duran iki hizmetçi kadın mutfağa doğru koşturdular.

"Hayırlısıyla," dedi Rashid Bey sandalyeye otururken, "düğünü ne zaman yapıyoruz?"

"Gençler ne zaman isterse," dedi Piruze.

Rashid Bey bir kızına bir Amer'e baktı.

"Peki, siz bir karar verdiniz mi çocuklar? Bize de söyleyin ki, kendimizi ona göre ayarlayalım."

Amer annesine gözlerini dikince, "Bana öyle bakma oğlum," dedi yumuşak bir sesle Piruze. "Fikrini söyle burada, çekinme. Bu düğün ne de olsa senin düğünün. Kararları sen al, benim için böylesi daha münasiptir."

Amer'in bir anda kendine güveni geldi.

"Düğünü haziranda düşünüyoruz," dedi gür bir sesle. "Sizin için de uygun mu efendim?"

Rashid Bey gözlüğünün üzerinden karısına baktı.

"Ne dersin hanım? Bizce de uygun mu?"

"Kızıma şöyle güzel bir düğün yapalım da," dedi Samia Hanım. "Hangi ayda olursa olsun."

"Ev meselesini ne yapacaksın oğlum?" diye sordu Rashid Bey. "Kiraya mı çıkacaksınız?"

Amer bir an duraksadı.

"Hayır," dedi Piruze araya girerek. "Oğlum ve gelinime istedikleri yerden ev alacağım. Onları kirada yaşatmam ben."

"İsterseniz," dedi Samia Hanım. "Bizim güzel bir evimiz daha var, ama kirada. İkisi o eve geçip oturabilirler."

"Teşekkür ederiz," dedi Piruze kendinden emin bir sesle. "Ama kendi evlerinde yaşamaları en hayırlısı olur. Sen ne dersin Amerciğim?"

Amer heyecanını yansıtan yüzüyle annesine baktı, özgüvenine bir kez daha hayran kalmıştı. O esnada yalnızca bir tek o değil, İmad ve Rami de annelerine hayran hayran bakıyorlardı. Amer'in birdenbire gözlerine sıcak ve gurur dolu bir parlaklık yayılırken, "Haklısın anneciğim," diye karşılık verdi. "En münasip olanı kendi evimize geçip oturmak."

Ertesi gün erken kalkıp hiç zaman kaybetmeden Amer'e yeni bir ev bakıldı, Rami'ye BMW marka beyaz bir araba siparişi edildi, Amer'in geçen ay annesinin isteği üzerine satın aldığı ofisin içine mobilyalar döşendi.

Piruze bütün gün koşturmuş, etrafına sürekli talimatlar yağdırmıştı. Yüzünde o eski aydınlık gülümsemesi yeniden belirmiş, âdeta uzun bir uykudan uyanmışçasına canlanmış, dirilmişti.

"Anne," dedi Rami sevinç içinde. "Sanki bir rüyada gibiyim. Mucizelere inanırdım, ama bir gün beni bulacağına inanmazdım doğrusu. Son günlerde yaşadıklarım bir rüya mı yoksa? Biriniz bana çimdik atsın da düş görmediğimi anlayayım."

Piruze oğluna baktı, gülümsedi.

"Ben de mucizelere inanırım ve bu mucizenin başıma gelmesini senelerce bekledim, hem de büyük bir hasretle. Doğrusu beklediğime de değdi, çünkü o mucize beni size getirdi. İstersen bu güzel düşünden uyanma oğlum, mutluysan öyle kal."

Rami o anda gözlerini kapattı, kendisini yeni aldıkları arabanın içinde hayal etti.

"Ben de," dedi İmad o sırada, "karar verdim anne. Beyrut'a yerleşeceğim."

Piruze keyiflenmişti.

"Bence de senin için en hayırlısı bu olacakmış gibi görünüyor. Ağabeyin çok şükür işi kurdu, artık başlayacak. Sen de gel yanına, bir ucundan tut. Birlik olun ki, yıkılmayın. Belki ileride başka başka işlere de atılırsınız, kim bilir."

Amer sevinçliydi. İmad'ın boynuna sarıldı, yanaklarından öptü.

"Bak gör kardeşim," dedi. "Birlikte çok başarılı olacağız. Annemin yüzünü asla kara çıkarmayacağız."

Piruze oğullarıyla bir kez daha gurur duydu.

"Unutmayın," dedi. "Her türlü yeni fikre açığım ben. Ama parayı olur olmadık şeylere de çarçur etmek yok. Her kuruşumuz değerli bizim için."

"Sen merak etme," dedi İmad kendine güvenen bir sesle. "Göreceksin, seni utandırmayacağız. Biz yokluktan geliyoruz, var olmasını biliriz elbette. Şu dünyada zengin doğanlar gelirler ve giderler. Sonra arkalarından gelen çocukları hiçbir işe yaramaz ve onlar da amaçsız bir şekilde göçüp giderler. Ama bizim gibi yoksullar sürekli gelmeye devam eder. Çünkü bizler yaşayan insanlarız, şu dünyadan öyle kolay kolay silinip gitmeyiz. Bilmem sana anlatabildim mi anne?"

Piruze'nin ansızın içinde bir coşku belirdi, onlara gerçekten inanıyor ve güveniyordu.

"Bundan zerre kadar kuşkum yok oğlum. Hepinizin iyi yerlere geleceğini biliyorum, çünkü yoksulken okuyan bir çocuk hayatın en zor anlarından birini atlatmıştır."

İmad'ın yüreği mutlulukla doldu, oturduğu yerden kalkıp annesine sarıldı.

"Mademki," dedi Piruze, "burada yaşamaya karar verdin, sana da öyleyse küçük bir ev satın alalım, ne dersin?"

"Teşekkür ederim," dedi İmad kibar bir sesle. "Ama şimdilik buna gerek yok. Çünkü çok para harcadın. Ben ağabeyimin boşaltacağı küçük daireye geçerim. Belki daha sonra bir ev satın alırız. Önce işleri bir yoluna sokalım da..."

"Bu düşüncen gayet mantıklı," dedi Amer. "Ben ev sahibiyle konuşurum."

İmad güldü.

"Ne de olsa," dedi. "Ben bir finansçıyım ağabey. Paranın nereye harcanması gerektiğini bilirim."

Piruze o an gerçekten çok mutluydu. Senelerce yaşadıkları fakir hayata meydan okuyan oğullarına bakıp, "Çok şükür sana güzel Allah'ım," diye düşündü. "Bir tavuğun civcivlerini kanatları altına

topladığı gibi ben de en sonunda yavrularımı etrafıma topladım, çok şükür sana..."

*

Piruze o gün havalimanında beklerken tatlı bir gülümsemeyle son aylarda yaşadıklarını düşünüyordu. Nihayet hayalini kurduğu yaşama kavuşmuştu. Yıllarca Allah'a yakarmış, yüreğinde kötülüğe yer vermemişti.

"Yine ne düşünüyorsun?" diye sordu Amer duygu dolu bir sesle.

Piruze dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı, oğullarının hüzün çökmüş yüzlerine baktı.

"Bir zamanlar," dedi çatallaşan sesiyle, "sanki meyvelerim elimden alınmıştı. Ama şimdi o meyvelerime yeniden sahip oldum. Böylece ıstırabım ve kederim içimde yok olup gitti, bedenimi terk etti. Az önce ben değil, içimdeki mutluluğum gülümsüyordu oğlum."

Amer annesine sımsıkı sarıldı. Piruze o anda yanaklarından süzülen iki damla gözyaşını silerken, "Bak," dedi. "Gördün mü? Elbet bir gün kavuşacağımızı söylemiştim sana, şükür hepinize kavuştum."

Rami annesinin elinden tuttu.

"Ağlama," dedi kendi de gözyaşlarını elinin tersiyle silerken. "N'olursun ağlama anne."

Piruze oğlunun yanaklarını öptü, evladının kokusunu bir kez daha içine çekti.

"Tamam," dedi. "Tamam küçük beyim, söz ağlamayacağım."

Rami annesine sıkı sıkı sarıldı.

"Sıkı tut beni," dedi Piruze. "Sıkı tut oğlum. Bir daha annenizi yalnız başına bırakmayın, çünkü sizden başka evlatlarım yok benim..."

Piruze sustu. O sırada yapılan anonsun sesi kulaklarında çınladı hepsinin.

"Hadi anne," dedi Amer. "Bu son anons galiba. Şimdi sağlıcakla git, uçağı kaçırma."

Piruze kollarını açıp oğlu İmad'a baktı. İmad tıpkı çocukluğundaki gibi ona sokulup, "Geçmişte sana kızdığım için o kadar vicdan azabı çekiyorum ki anne," dedi üzgün bir şekilde. "Beni bağışlayacak mısın? Seninle birlikte olduğum bu birkaç gün içinde anladım ki, bir evladın yalnızca annesi varmış. Anne bambaşka bir şeymiş."

Piruze oğlunun ıslak gözlerinden öptü.

"Bu işte senin bir suçun yoktu oğlum," dedi yüreği sarsılırken. "Ne yazık ki biz geçip giden o yıllar boyunca birbirimize kendimizi anlatamadık..."

40
Kim

Bir mayıs sabahı, Piruze erkenden kalktı, aşağı indi. Lobideki kahverengi deri koltuklardan birine geçip oturdu. Sehpanın üzerinde duran günlük gazeteleri okumaya koyuldu. Bir ara başını kaldırdığında bir çift siyah gözün, kendisine baktığını gördü. Kısa bir tereddütten sonra karşısındakine başıyla selam verdi. Bunun üzerine kadın oturduğu yerden kalkıp Piruze'nin yanına geldi. Önüne bir fincan kahve koydu.

"Teşekkür ederim," dedi Piruze, bu gerçekten tuhaf gelmişti ona. "Ama kahve istemiyorum."

Kadın gülümsedi, yandaki boş koltuğa geçip oturdu.

"Galiba sizi tanıyorum," dedi İngilizce konuşarak. "İngiltere'de daha önce hiç bulundunuz mu?"

Piruze'nin cevap vermesine fırsat bırakmadı.

"Aman Tanrım!" dedi bir anda kadın. "Sen O'sun, Piruze'sin."

Kadının az önceki gülümsemesi yerini ağlamaya bırakmıştı. Piruze allak bullak olmuş, sadece, "Adımı nereden biliyorsunuz?" diye sorabilmişti.

Kadın birdenbire boynuna sarıldı.

"Bu yeşil gözleri," dedi hâlâ ağlarken, "üzerinden otuz yıl geçse yine unutmam. Sen Piruze'sin. Yoksa beni hatırlamadın mı?"

Piruze büyük bir merakla gözlerini kadına dikip, "Kusura bakmayın," dedi. "Kim olduğunuzu çıkaramadım."

"Kim," dedi kadın. "Ben Kimberly."

"Aman Allah'ım!" dedi Piruze, çok şaşırmıştı. "Yoksa Norwood'lu Kimberly Algar mı?"

"Ya! Ta kendisi."

Piruze ona sımsıkı sarıldı, o da ağlamaya başladı.

"Ne işin var burada?" diye sordu. "Seni yıllarca aradım. Ama bir türlü bulamadım."

Kim tekrar boynuna sarılıp yanağından öptü.

"Canım arkadaşım," dedi. "Hayatın sürprizlerini bilemezsin işte. Beni buraya kaderim getirdi."

Kim'in bu sözlerinden hiçbir şey anlamamıştı Piruze. Nemli gözleriyle ona bakıp, "Kader mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet, ne yazık ki kader... Alın yazımda Konya'ya gelmek varmış, Mevlana'yı ziyaret etmek varmış. Tabii ki bir de..."

Kim daha fazla devam edemedi, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, âdeta bir kedi yavrusu gibi titriyordu. Piruze de ona sarılıp ağlarken, "N'oldu bize Kim?" diye sordu üzgün bir sesle. "Tam otuz yıl sonra birbirimizle bu şekilde mi karşılaşacaktık?"

Kim gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

"O hayatımın erkeğiydi. Aramızda öylesine olağanüstü bir uyum vardı ki, bize nazar değdi."

Piruze sustu, kanayan yüreğine nedense daha fazla dokunmak istemedi. Kim ıslak gözleriyle ona bakıp, "Sen nasılsın?" diye sordu. "Evlendin mi? Çocukların var mı?"

Piruze bir an duraksadı, acı yüklü bir bakışla, "Nasıl bir hayat yaşadığımı tahmin bile edemezsin Kim," dedi. "Akla hayale gelmeyecek bir hayat sürdüm. Öksüz kalmış çocuklar gibi, ben de öksüz kaldım..."

Piruze'nin boğazı düğümlendi, konuşamadı. Kim onu elinden tutup usulca ayağa kaldırdı.

"Hadi," dedi. "Benim odama çıkalım şimdi. Anlaşılan konuşacak çok şeyimiz var."

407 numaralı odaya girdiklerinde, Kim odanın dört bir yanına dağılmış eşyalarını toparlamaya çalışınca, Piruze onu durdurup, "Bırak," dedi. "Oda olduğu gibi kalsın. Biz balkona çıkalım."

Kim balkonun kapısını açtı. Dışarıda güneş vardı ve hava sanki ağustos ayındaymışçasına sıcaktı. Piruze sandalyeyi çekip oturdu. Çantasından kısa Marlboro Light paketini çıkarıp bir sigara yaktı. Dumanı dışarı üflerken Kim'e baktı. Gençken de onu bir İngiliz'e benzetemezdi. Siyah saçları çoktan ağarmış, tıpkı Piruze gibi yüzü derin çizgilerle dolmuştu.

"Annen nasıl?" diye sordu Piruze. "Adı neydi? Kusura bakma, adını unuttum."

"Adı Peggy'di, öldü."

Piruze üzüldü.

"Peki, ne zaman?"

"Beş yıl kadar oldu. Babam onu başka bir kadın için terk edip gitti. Bu onu yıktı, en sonunda da aklını yitirdi."

"Ah, şu erkekler yok mu? Başka bir kadına gideceklerini bildikleri halde neden evlenirler ki? Ya günahkâr aşk kızlarına ne demeli? Bugünlerde her taraf onlarla doldu."

Kim gülümsedi.

"Haklısın," dedi. "Her yerde pudralı ve kırmızı rujlu kadınların baş döndürücü kokuları var. Serseri erkekler bu kadınlarla düşüp kalkarak sarhoş bir hayat yaşıyorlar."

Bu sefer de Piruze gülümsedi.

"Söylediklerinde kesinlikle haklısın. Artık kadınlar kuklalaşmış, erkekler de fahişeleşmiş. Önlerine gelen herkesle yatıyorlar."

Kim katıla katıla gülmeye başladı. Sonra oturduğu yerden kalkıp Piruze'nin yanına geldi. Yanağına bir öpücük kondururken, "Hiç değişmemişsin canım arkadaşım," dedi. "Hâlâ aynı Piruze'sin. Deli dolu ve eğlencelisin. Hayalciliğinden de hiçbir şey kaybetmemişsin."

"İşte orada dur bakalım. Bu konuda yanılıyorsun Kim! Artık eskisi gibi bir hayalperest değilim. Bir sümbül yaprağı gibi üzüntü damlaları döküyorum. Uzunca bir süre geleceği hayal bile edemedim. Tam aksine geçmişi hatırlamak istedim. Hüzün sanki güzelliğime yaraşan bir şiir oldu."

Kim'in gözleri uzaklara dalıp gitti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Piruze.

"Otuz yıl öncesini," dedi. "O zamanlar daha on beş yaşındaydık. Hatırlıyor musun? Seninle İstanbul'a gelmiştim. Dayına âşık olmuştum."

Piruze güldü.

"Evet," dedi. "Hatta dayım seninle ne dalga geçmişti. Sen de oturup hüngür hüngür ağlamıştın."

"İnan bana, o günlerimizi çok özlüyorum. Yakutları vakitler harcayarak satın alabilirsin, ama vakitleri yakutlar harcayarak satın alamıyorsun. Geçip gitti hayatımız âdeta bir su misali."

"Hiç evlendin mi Kim?"

"Hayır, hiç evlenmedim. Bütün İngiliz erkekleri benden köşe bucak kaçtı. Sanırım onlara özgürlük tanımadım. Hep benim sözüm geçsin, hep benim hükmüm sürsün istedim. Bunu görünce kaçtılar benden. Arzunun boğuk sesli tamtamlarının insanı nerelere götürebileceğini o zamanlar bilmiyordum doğrusu..."

Birdenbire sustu, Piruze'ye baktı. Hüzünlü bir şekilde gülümsedikten sonra, "Derken bir gün o çıktı karşıma," dedi. "Ansızın. Kör kütük âşık oldum ona. Çok hoş bir erkekti. Tıpkı düşlerimdeki gibi. Bana baktığı zaman her şeyi görüyordum gözlerinde. Öyleyse kocam o olacaktı, hem de sonsuza dek. Ama kader onu benden çok erken aldı..."

Kim'in sesi boğuklaştı. Piruze ona sigara paketini uzattı, ama o istemedi.

"Sağ ol, sigara içmiyorum."

"Galiba senin acılarını deştim, kusura bakma."

Kim boğazını temizledi.

"Adı Ömer'di," dedi. "Onu yıllar önce bu topraklara, babasının yanına gömdüm."

"Türk müydü?" diye sordu Piruze şaşkınlıkla. "Nasıl öldü peki?"

"Trafik kazasında, bundan tam on beş yıl önce. Biliyor musun? Rüyasında öleceğini görmüştü."

"Nasıl?"

"Bir gece vakti arkadaşlarını eve çağırdı. Bütün eşyalarını onlara dağıttı. Ayakkabılarını, saatlerini... Ertesi gün öğleye doğru kapı zili acı acı çaldı. Karşımda iki polis duruyordu. Onları görünce anladım. Oracıkta yığılıverdim. Halbuki polisler o ana kadar hiçbir şey söylememişlerdi. 'Demek öldü,' dedim. Sonrasını hatırlamıyorum. Gözlerimi açtığımda hastanedeydim."

"Onunla kaç yıl birlikte oldun?"

"Üç yıl," dedi sessizce hıçkırırken.

Piruze çantasından mendil çıkarıp ona uzattı. Kim mendili alıp gözyaşlarını silerken, "Ölmeden bir hafta önce," dedi. "Bana evlenme teklif etmişti. Ben de ona 'evet' demiştim."

Piruze âdeta bir anne gibi kucakladı onu.

"Ağlama," dedi. "Ne olursun ağlama. Bak! Beni de ağlatıyorsun."

Kim ona sımsıkı sarıldı.

"Ona ne zaman âşık oldum, biliyor musun?" diye sordu.

Piruze başını iki yana salladı.

"O sıralar yeni çıkıyorduk," diye konuşmasını sürdürdü Kim. "Bir gün yanıma geldi. Önce dudaklarımdan, sonra boynumdan öpmeye başladı. Geri çekildim. 'Yapma,' dedim. Güldü. 'Mevlana'yı hiç duydun mu?' dedi. Başımı 'hayır' anlamında salladım. Dudağıma bir öpücük kondurdu. Bana Mevlana'dan şu rubaiyi okudu: 'Sevgi öyle altüst ediciydi ki sorma / Hicranı öyle ateşli geldi ki sorma / Dedim, yapma. Dedi, yapma da yapmayayım / Bu bir tek söz öyle hoşuma gitti ki sorma.' İşte o anda arzularımın örtüsünü üzerimden çıkarıp attım, onunla oracıkta seviştim."

Piruze şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Peki," dedi. "Ömer'in kimi kimsesi var mıydı?"

"Bir kız kardeşi var. Hâlâ daha görüşüyoruz."

"Konya'ya neden geldin?"

"Ömer'i kaybederek kendimi buldum Piruze. Güçlü bir meşe gibi gerek havada dallarımla, gerekse toprakta köklerimle yol alıyorum şimdi. İçkiyi ve sigarayı bıraktım. Sürekli su içiyorum, yoga yapıyorum. Yemeklerde kullandığım tuzu bile Himalaya Dağları'ndan getirtiyorum. Bir de Mevlana hayranı olup çıktım. Ömer'in ölümünden sonra Mevlana'yı okumaya başladım. Mesnevi'yi defalarca okudum. Yıllar sonra bir kez daha Ömer'imi görmek istedim. Onu ziyaret ederken de Mevlana Hazretleri'nin huzuruna çıktım."

"İngiltere'ye ne zaman döneceksin?"

"Daha var. Belki buradan İstanbul'a geçerim."

Piruze elinden tuttu.

"Birlikte gideriz İstanbul'a, tamam mı? Seni yıllar sonra bulmuşken hiçbir yere bırakmam. İstanbul'da benim misafirim olacaksın."

Kim başını olur anlamında salladı. Sonra, "Ya sen nasılsın?" diye sordu meraklı gözlerle.

Onun bu sorusu Piruze'yi birdenbire heyecanlandırmıştı. Boğazı kurudu. Bir an hiçbir şey söyleyemedi.

"İyi misin sen?" diye sordu Kim.

Piruze ona baktı.

"Ben de," dedi, "bir zamanlar tıpkı senin gibi bir şark erkeğine âşık oldum..."

Kim sözünü kesti.

"İyi ya," dedi. "Bunda kötü olan ne var?"

"Çok şey," dedi Piruze. "Oysaki ben tutkuyu yaşam boyu sürdürebileceğime inanmıştım. Aslında ben sürdürebilirdim, ama o sürdüremedi. O zamanlar duyguların sonsuzluğuna, yıpratıcı zamana karşın aşkın üstün geleceğine bütün benliğimle inanmıştım. Bir yanda duygularına kendini bırakmak isteyen romantik genç bir kadın, öte yanda atalarının geleneklerini dışavuran genç bir adam. Ve ben gidip böyle bir adamla evlendim."

"Üzülme," dedi Kim elini sımsıkı tutup.

Piruze dudağını büzdü, başını iki yana salladı.

"Benimkisi çok uzun bir hikâye Kim," dedi iç çekerek. "Baştan dinlemek ister misin? Hem de en başından... Ta çocukluğumdan... Bunun için sabrın var mı?"

Kim gülümsedi.

"Ben," dedi, "sabrı merdiven edinmişim. Böylece rahatlığın, sevincin damına çıkmışım. Hadi, şimdi durma. Sen hikâyeni bana anlatmak istedikten sonra ben seve seve dinlerim."

"Pekâlâ," dedi Piruze. "Kocam yarın burada olacak. Birlikte İstanbul'a döneceğiz. O zamana kadar vaktimiz var. Yalnız..."

"Yalnız ne?"

"Sen de bizimle geleceksin."

"Sizinle gelirim ama..."

"Bu işin aması maması yok Kim. İstanbul'a birlikte gideceğiz."

"Peki ya kocan?" dedi. "O bu işe ne der?"

"O mu? O dünyanın en tatlı insanlarından biridir. Sen de onu gördüğünde çok seveceksin."

"Seni anlamıyorum," dedi Kim düşünceli düşünceli. "Bana az önce kocandan yana dert yanmıyor muydu?"

Piruze parmağını dudağının üzerine usulca koyup, "Şşşt," dedi. "Bazı hikâyeler sadece onu anlatabilecek olanların başından geçer. Şimdi benim hikâyem başlıyor. Kulağını aç ve beni iyi dinle..."

Neredeyse sabah olmak üzereydi. Balkondan bakıldığında Konya Ovası engin bir ufuk gibi uzayıp gidiyordu karşılarında. Dışarıda yumuşak ve bahar kokulu bir hava vardı daha şimdiden.

Piruze uzaklara dalıp gitmişti. Kim ise büyük bir heyecan içinde oturduğu sandalyenin üzerinde belli belirsiz kıpırdandı, "İnanır mısın," dedi. "Dünden beri bana anlattıklarını bir kitapta okusaydım eğer, gerçek hayatı tanımayan, boş kafalı insanlar için yazılmış o uydurma hikâyelerden biri sanırdım. Gerçekten de akla hayale gelmeyecek bir hayat sürmüşsün sen."

Piruze bir sigara yaktı, Kim'e bakıp, "Şu dünyanın," dedi, "tüm acılarını, tüm hüzünlerini, hatta tüm umutlarını soludum

ben. Bazen öyle bir an geldi ki hepsi âdeta yüreğimi lime lime doğradı."

Kim ona sımsıkı sarıldı.

"Biliyor musun?" diyerek sözlerini sürdürdü Piruze. "Çocuklar analarının gözlerinin nuruymuş. Bu yüzdenmiş ki, onların sevgiyle dolu bakışları biz anaları beslermiş. Ama gel gör ki Kim, oğullarımın göz çeşmelerinden durmadan akıp gelen bu suyla benim değil, o adamın gönül bahçesi yeşerdi. Bu bana reva mıydı?"

Kim zarif eliyle arkadaşının yüzünü okşadı. Kısa bir süre ikisi de konuşmadı. Sessizliği bozan Kim oldu.

"Bak Piruze," dedi. "Yıllar sonra kavuştuğun oğullarına karşı bülbüller gibi öt, şakı. Evlatlarına kötü anıların küflü kokusunu duyurma, hissettirme. Onların duygularını başka yönlere çek. Bu söylediklerimi yap ki, kulakları senin ağzından çıkan sözlerle dolsun, akılları küflü anılara takılıp kalmasın ve acı dolu günler tekrar belleklerinde yer edinmeye çalışmasın."

Piruze'nin gözleri yine uzaklara dalıp gitti. Ama bu sefer huzur içini ısıtıyordu. Amer'in düğününe sayılı günler kala heyecanı her geçen gün artıyor, kalbi mutlulukla çarpıyordu. Ansızın kapı çaldı. Piruze dalıp gittiği düşünceden sıyrıldı, "Enver geldi," dedi oturduğu yerden büyük bir sevinçle ayağa kalkarken. "Gel, seni dünyanın en iyi adamlarından biriyle tanıştırayım."

Bir an birbirlerine baktılar. İkisinin de gözleri artık ışıl ışıldı, mutlulukla gülümsüyorlardı.

41
Düğün ve Cenaze

Mayıs ayı geride kalmış, haziran gelip çatmıştı. Piruze heyecanını yenmeye çalışıyor, ama bunu bir türlü başaramıyordu. Kalbi gitgide büyümüş, yüzünün rengi uçmuştu.

Rami yatağın kenarında durmuş, ona bakıyordu.

"İyi misin anne?" diye sordu.

Piruze oğluna baktı. Siyah takım elbisesi içinde çok yakışıklı görünüyordu.

"Biraz heyecanlıyım oğlum."

Rami artık kaşlarını eskisi gibi çatmıyor, sık sık gülümsüyordu. Birkaç adım atıp annesinin yanına geldi, kollarını kaldırıp onun boynuna doladı.

"Şimdi sakinleş lütfen," dedi. "Bugün hepimizin mutlu olması gereken bir gün. Ne de olsa ağabeyim evleniyor."

"Rami," dedi Piruze, sesi titriyordu. "N'olur bu akşam benim yanımdan ayrılma, olur mu?"

Piruze oğlu Amer'in düğünü için Beyrut'a tek başına gelmiş, ailesinden hiç kimseyi yanında getirmemişti. Bunun da en büyük sebebi, Wassim'in gösterebileceği olası bir tepkiydi. Düğünün olaylı ve tatsız bir şekilde geçmesini istemiyordu çünkü.

"Tamam," dedi Rami gülümseyerek. "Sen hiç endişelenme anne, rahatla biraz."

"Korkuyorum oğlum, babanın olay çıkarmasından endişeleniyorum."

Rami'nin içi acıyla doldu. Bu sözler yüreğine oturdu. Ama kendini çabucak toparladı.

"Merak etme anne. Babam bu tür bir delilik yapmaz. Herhalde oğlunun en mutlu gününü rezil edecek kadar aklını oynatmamıştır."

Piruze geçmişte yaşadıklarını hatırladı, yüzü yay gibi gerildi.

"İnşallah oğlum," dedi düşünceli bir sesle. "Hayırlısıyla şu düğünü sorunsuz atlatırsak işte o zaman rahatlayacağım."

O esnada kapı çaldı. Rami koşar adım kapıyı gidip açtı. Gelen İmad'dı. Sarılıp kardeşi Rami'yi öptükten sonra odaya girdi. Piruze tedirgin bir halde ona bakıp, "Hoş geldin oğlum," dedi. "N'aptınız?"

Annesinin bu tedirginliği İmad'ın da gözünden kaçmamış, kardeşine bakıp, "N'oldu anneme?" diye sordu merakla.

Rami'nin dudakları belli belirsiz kıpırdadı.

"Şey," dedi yüzü kâğıt gibi buruşurken. "Babamızın bu akşam tatsız bir olay çıkarmasından korkuyor."

İmad'ın bir anda bütün sinirleri gerildi.

"İçin rahat olsun," dedi annesinin elinden sımsıkı tutarken. "Korkma, babamla gerekli konuşmaları daha önce yaptım ben. Bu mutlu günümüzde kimsenin olay çıkarmasına müsaade etmem."

Piruze biraz olsun rahatlamıştı.

"Hadi," dedi İmad. "Abimler geldi, stüdyoda fotoğraf işini de hallettik. Düğün neredeyse başlamak üzere, artık salona inelim."

O akşam bir türlü bitmeyecekmiş gibi geldi Piruze'ye. Herkes dönüp dönüp ona bakıyor, kendi aralarında fısır fısır konuşuyorlardı. Piruze düğün boyunca bu meraklı bakışlardan ezilmiş, huzursuz olmuş, saatler ilerledikçe yüzü solmuş, sesi cansızlaşmış, bakışları etrafına yabancılaşmıştı.

Amer heyecanlı ve yorucu bir günün sonunda davetlilerin büyük bir bölümünü uğurladıktan sonra annesinin yanına gelmiş, ona sımsıkı sarılmıştı.

"Bu mutlu günümde," dedi sesi titrerken, "buraya geldiğin için sana teşekkür ederim anne. Bu düğün sensiz asla olmazdı."

Amer'in bu sözleriyle Piruze bir anda üzerindeki sıkıntıyı attı. Gülümsedi.

"İtiraf etmem gerekirse, bir ara düğününüze gelmemeyi ciddi ciddi düşündüm."

Beyaz gelinlik içinde çok güzel görünen Alia da gülümsedi.

"Biz de ne yalan söyleyelim, böyle bir şeyi tahmin ediyorduk. Şayet düğünümüze gelmeseydiniz de size katiyen kırılmazdık. Çünkü sizin için ne kadar zor olduğunu biliyoruz."

Piruze'nin gözleri doldu.

"Bu akşam," dedi, "üzerimdeki bakışları siz de fark etmişsinizdir."

Alia kayınvalidesinin ellerinden tuttu, dudaklarına götürüp öptü.

"Üzerinizdeki o bakışlar," dedi tatlı tatlı gülümserken. "Güzel bir kadın olduğunuz içindi. Bu akşam bütün herkesin gözünü kamaştırdınız."

"O senin güzelliğin canım," dedi Alia'ya sımsıkı sarılırken. "Gördüğüm en güzel gelinlerden birisin. Hatta bir erkeğin başına gelebilecek en güzel şeysin."

Alia duygulanmış, gözleri dolmuştu. Amer annesine bakıp bir kahkaha atarken, "Ne o?" diye sordu. "Yoksa daha ilk günden gelin-kaynana dayanışması içine mi girdiniz?"

Piruze Alia'nın gözlerinden öptü.

"O," dedi gurur dolu bir sesle. "Benim gelinim değil, bundan sonra kızım sayılır. Onu hep öyle seveceğim."

O sırada arkalarından, "Amer!.. Gitmeden önce son defa toplu bir fotoğraf çektirelim mi?" diye bir ses duyuldu.

Amer başını çevirdi, sesin geldiği tarafa baktı. Elini havaya kaldırıp sallarken, "Hemen geliyoruz," diye cevap verdi.

Alia Piruze'nin elinden tuttu.

"Gelin anne," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Siz biraz gelin odasında oturun. Biz de arkadaşlarla son fotoğraflarımızı çektirip geliyoruz. Sonra da otelin terasına çıkıp bir şeyler içeriz, ne dersiniz?"

Piruze başıyla onayladı, sonra ağır ağır odaya doğru yürümeye başladı. O sırada yanında yürüyen Rami'ye, "Hadi oğlum," dedi. "Sen de git onlarla birlikte fotoğraf çektir. Ben gelin odasında sizi bekleyeceğim. Ne de olsa artık endişe edecek bir durum kalmadı."

Rami ona bakıp gülümsedi.

"Biz beş-on dakika sonra yanınızdayız," dedi. Alia Piruze'nin elini bırakırken.

Piruze gençlerin birbirleriyle şakalaşıp kahkahalarla uzaklaşmalarını seyretti kısa bir süre. Bu sırada birkaç kişi Amer'i omuzlarına alıp havaya atmaya başlamışlardı. Piruze bunu görünce neşeyle gülümsedi. "Ah! Şimdi genç olmak varmış," diye iç çekip odanın kapısını açtığı sırada, Wassim'le göz göze geldi.

İkisi de o an donup kaldılar. Küçük odanın içinde çıt çıkmıyordu. Piruze'nin dudakları titremeye başladı. İçinde öyle derin bir acı duyuyordu ki, ne yapacağını bir türlü kestiremiyordu.

Geçip giden zaman içinde Wassim şişmanlamış, yusyuvarlak yüzü bir örtü gibi kırışmış, alnı kahverengi lekelerle dolmuştu. O da ne söyleyeceğini bilememiş, öylece bakmaya devam etmişti.

Piruze şaşkınlığını üzerinden atar atmaz bakışlarını diğer tarafa çevirdi. Wassim ise hâlâ o şekilde duruyordu. İçgüdüsel bir hareketle boğum boğum olmuş ellerini birleştirip göbeğinin üzerinde birleştirmişti. Piruze tam odadan çıkmak için dönmüştü ki birden durdu, "Tam yirmi bir yıl boyunca," dedi, sesi titriyordu. "Kaybettiğim her şeye sen sahip oldun. Ayrıca evlilik yatağımızı günahla lekeledin. İftiraya uğramış bir kadın olarak sana soruyorum: Zalim ve günahkâr olan sen miydin, yoksa ben miydim?"

Wassim başını iki elinin arasına alıp sandalyenin üzerine bıraktı kendini. Birdenbire bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Piruze o an yüreğinde derin bir sızı hissederken, Wassim güçlükle başını kaldırıp ıslak ve feri sönmüş gözleriyle ona baktı. Piruze başını iki yana sallayıp, "Sen zavallı birisi olmuşsun," dedi kahır dolu bir sesle. "Meğerse seninle benim görülecek bir hesabımız kalmamış. Çünkü kazanan benim artık, kaybedense sen..."

Daha fazla konuşamadı. Arkasını dönüp odayı terk etmeye hazırlandığı sırada Afaf Hanım kızı Lina'yla birlikte kapıda belirdi. Piruze başını öne eğdi, hiçbir şey söylemeden ikisinin yanından sessizce geçip gitti. Afaf Hanım Wassim'e acıyarak baktı.

"Sana defalarca söylemiştim," dedi keder dolu bir sesle. "Cehennemin kapısı sıva tutmazmış, ama sen bu gerçeği hiç göremedin oğlum..."

*

Bir ay sonra...

O gece kan ter içinde uyandı Piruze. Kötü bir rüya görmüştü. Bembeyaz yatağın içinde doğrulup oturdu. Önce yanında uyuyan

Enver'e baktı, sonra odanın içine göz gezdirdi. Çevresindeki her şey tanıdık geldi. Yatağı, maun gardırobu, yatağın tam karşısındaki tuvalet masası, masanın üstündeki rengârenk şişeleri, başucunda duran kitapları ve ürün katalogları...

Sonra birdenbire gözlerinin önünde anlık, kör edici beyazlıkta zerrecikler uçuştu. Gecenin karanlığında ve sessizliğinde bir an Wassim'in yüzü belirdi. "Babamın öldüğü yaşta öleceğim ben de," diyordu. Sonra birden görüntü kayboldu. Piruze ürperdi, derin derin nefes almaya çalıştı. O sırada gözlerinden akan yaşlar, göğsünden gelen hırıltının sesine çoktan karışmıştı.

Hemen yataktan kalktı, salona geçti. Koyu kahverengi konsolun üzerinde, sigara paketinin yanında duran cep telefonunu aldı, hesap makinesini açtı. Birtakım rakamları art arda yazıp ekranda çıkan sonuca baktı: Elli beş!..

Ansızın kanı çekildi. Kayınpederi Nadeem'in öldüğü günü hatırlamaya çalıştı. O gün Wassim ambulansla hastaneye giderken sedyede yatan babasının cansız bedenine bakıp, "Bir gün," demişti. "Babamın öleceği yaşta öleceğim ben de..."

Piruze dalıp gittiği düşüncelerinden sıyrıldı, cep telefonun ekranında yazan rakama tekrar baktı: Elli beş!..

Telefonu usulca konsolun üzerine koydu, titrek elleriyle bir sigara yaktı. Ağır adımlarla pencereye doğru yürüdü. Sigaranın dumanını havaya üflerken, başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Tam o sırada bir yıldız sonsuzluğa doğru kayıp karanlığın içinde gözden kayboldu.

O sabah uyanmakta oldukça zorlandı Piruze. Gözlerini açar açmaz duvardaki saate baktı. Sekize geliyordu. Enver çoktan kalkmış,

lacivert takım elbisesini giymiş, parfümünü sıkmış, siyah çantasına evraklarını özenle yerleştirmişti.

"Günaydın," dedi Piruze gözlerini ovuşturarak. "Bugün erkencisin bakıyorum."

Enver çantasını aldı, ona doğru yaklaşıp dudağına bir öpücük kondurdu.

"Sana da günaydın aşkım," dedi. "Bu sabah on gibi duruşmam var. O yüzden şimdi çıkıyorum."

"Kahvaltı yaptın mı peki?"

"Hiç zamanım yok aşkım. Adliyede bir şeyler atıştırırım."

"Pekâlâ," dedi Piruze yatağın içinde gerinirken. "Ben de birazdan kalkarım."

Enver arkasını döndü, odayı hızla terk etti. Piruze gece gördüğü rüyayı hatırlayınca sıkıntıyla döndü yatakta. O sırada salondaki cep telefonu çaldı. Hizmetçi kadın telefonu alıp yatak odasına getirdi.

"Telefonunuz..."

"Çabuk ver," dedi. "Belki önemlidir."

Hizmetçi kadın telefonu uzattı, Piruze ekrana bakmadan hemen cevapla tuşuna bastı. Telefonu kulağına götürdüğünde bir ağlama sesi duydu. Birden içi ürperdi.

"Alo," dedi tedirgin bir şeklide. "Kimsiniz?"

"Babam," dedi hıçkırıklarının arasından Rami. "Babam öldü anne."

Piruze iliklerine kadar sarsıldı. Kupkuru kesilen dudaklarını oynattı, ama sesi çıkmadı. Kısa bir sessizlikten sonra, "Kızım," dedi telefonun diğer ucundaki kadın. "Beni duyuyor musun?"

Piruze kendini toparlamaya çalıştı.

"Efendim," dedi, eski kayınvalidesinin sesini duymak şaşırtmıştı onu.

"Bak kızım," dedi Afaf Hanım ağlamaklı bir sesle. "Sen de bir anasın, ben de... Senden kendim için bir şey istemiyorum. Bugün yarın oğlumun yanına, ölüler diyarına içimde yas tutarak gideceğim zaten. Şimdi senden yaşlı bir kadın ve bir ana olarak şunu rica ediyorum: Oğlumu affettiği söyle bana..."

Piruze artık Afaf Hanım'ın söylediklerini dinlemiyor, donuk gözlerle boşluğa bakıyordu. Bir ara Afaf Hanım'ın, "Cüzdanından," dediğini duydu, "senin fotoğrafın çıktı. Bana n'olur onu affettiğini söyle, yalvarıyorum sana kızım."

Piruze bir kez daha sarsılmıştı, telefon parmaklarının arasından kayıp yatağın üzerine düşerken, "Affettim," dedi ve daha fazla kendini tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağladı.

Kaynakça

Bu kitabın yazılışı sırasında zaman zaman başvurulan kaynak kitaplar ve filmler aşağıda belirtilmiştir.

Kur'ân-ı Kerim ve Açıklamalı Meâli, (1407-1987), Suudi Arabistan Krallığı Medine-i Münevvere.

İncil ve Mezmurlar, (2012), Kitabı Mukaddes Şirketi & Yeni Yaşam Yayınları.

Tevrat, (2011), Kitabı Mukaddes Şirketi & Yeni Yaşam Yayınları.

Can, Ş., (2001), *Mesnevi'den Seçmeler I-II*, Ötüken Neşriyat.

Gorz, A., (2007), *Son Mektup: Bir Aşk Hikâyesi*, Ayrıntı Yayınları.

Altan, A., (2013), *Aldatma*, Everest Yayınları.

The Grapes of Wrath, (1940), Yönetmen John Ford.

The Hustler, (1961), Yönetmen Robert Rossen.

Hannah and Sisters, (1986), Yönetmen Woody Allen.

Rear Window, (1954), Yönetmen Alfred Hitchcook.

Cool Hand Luke, (1967), Yönetmen Stuart Rosenberg.

Crimes and Misdemeanors, (1989), Yönetmen Woody Allen.

Singing in the Rain, (1952), Yönetmen Stanley Donen, Gene Kelly.

The Lion in Winter, (1968), Yönetmen Anthony Harvey.

Yazarın diğer kitapları...

